

СЮЗЪН ЛУИС ОСОБЕН УРОК

Превод от английски: Стоян Медникаров, 1995

chitanka.info

На татко и Гари с любов

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Искам да изкажа сърдечна благодарност на Г. В. Хардимен и Кристофър Дейл от Клифтън Колидж, Бристол.

На Виктория Уолкъф от „Кристис“, Саут Кенсингтън. Линдсей и Боб Хол.

На приятелката ми Фани, която не само че ме заведе на Сарк, но ми оказа безкрайна подкрепа за написването на цялата книга.

Специални благодарности и на Патрик Ърли от Британския съвет в Кайро и на Джон Келси-Фрай.

И, разбира се, на Лора и Тоби.

ПРОЛОГ

В момента, в който я видях, в мен нямаше никакво съмнение, че един ден ще трябва да я убия. Може би това беше някакво ясновидство, макар че не си спомням да съм имала определено видение, нито пък предчувствах огъня, който щеше да изпепели толкова неща около мен. Просто усещах неудържима нужда да защита себе си и всичко мое.

Елизабет Сорил. Беше надарена с онази красота, за която аз дори не бях мечтала, и дари братята ми с обич и щастие, докато в същото време таеше в душата си мъката на изгубената си любов — любов, от която никога не се отказа.

Но какво право имаше тя на тази любов? И аз съм жена, и аз познах любовта, и аз познах болката от загубата. Но нима прекарах живота си, като карам другите да страдат за това?

Сега обаче знам, че никога не съм изживяла нещо подобно на любовта, която свързваше Елизабет и Александър. Това беше любов, която не само бе преминала над пропастта на класовите различия, но беше надживяла и годините на раздяла, агонията на отблъскването и това най-разрушително чувство — вината. Завиждам ли ѝ за тази любов? Не, съжалявам я. Любов с такава дълбочина и сила изисква да се плати за нея. Аз бях призвана да изпълня този дълг и не съжалявам. Защо трябваше да изживее тя всичко това? Какво беше нейното страдание в сравнение с моето? Брат ми ѝ даде своя свят, но той беше и мой, и аз лъгах, мамих и убивах, за да си го върна. И през цялото време моят враг — моят истински враг — не е била Елизабет, нито Александър, а тяхната любов.

Защо любовта им беше толкова неразрушима?

Облягам глава на стената. Около себе си не виждам нищо друго, освен мрак, но ноздрите ми усещат тежката миризма в килията. Сред почти неразличимите звуци чувам собствения си смях. Смея се и не мога да спра. Каква горчива ирония — ако някой може да ми отговори

на този въпрос сега, в края на живота ми, то той ще ми даде ключа и за самия живот.

И както излиза, точно те държат ключа — Елизабет и Александър.

ЕЛИЗАБЕТ

1.

— Ученик! Казваш ми, че си влюбена в ученик?

Срещнах недоверчивия поглед на Джанис и ми се искаше да не бях казвала нищо.

— Не съм казала, че съм влюбена в него, казах само, че...

— Да, знам какво каза. Каза, че непрекъснато мислиш за него. Пък и начинът, по който се влачиш из апартамента, е... не мога да повярвам колко съм била недосетлива. Но ученик, Елизабет! Знаеш ли какво правиш? Осъзнаваш ли какво значи това?

— Не съм направила нищо и всичко това само доказва, че ти, както винаги, преувеличаваш нещата.

— Прекалено дълго остана забутана в това училище и си загубила ума си. Господи, щях да те разбера, ако ставаше дума за някой от учителите. Но някакво момче!

— Ако го видиш, няма да го наречеш момче.

— Добре де, колко е голям? Петнайсет-шестнайсет?

— Почти седемнайсет.

— А ти си на двапет и една. Сега сме 1964 и си може би една от най-красивите жени, които съм виждала в живота си. Трябва да се махнеш от това място, Елизабет, и то бързо. Младша сестра в мъжко училище, моля ти се! Първо на първо, не разбрах защо изобщо отиде там. Е, какво стана между вас двамата? Нали не сте...

— Разбира се, че не. Танцувахме при завършването на срока, това е всичко.

— Танцувахте! Едва ти изтръгвам думите от устата само защото си танцувала с някакво момче. Наистина нещо не е наред с теб, Елизабет Сорил. Ще трябва да ти намеря мъж, и то бързо.

Джанис много обичаше да употребява „и бързо“, но точно в този момент то ме дразнеше. Бях дошла да прекарам с нея лятото в мансардата, която двете държахме в Пътни, където и аз като нея преди това бях медицинска сестра в клиниката „Мийдфорд“. Но само след няколко месеца се откри свободно място за младша сестра в западната част — в училището за момчета „Фокстън“. Излъгах за възрастта си,

взех препоръки от мисис Кери от „Мийдфорд“ и заминах. Не съм много сигурна защо го направих, освен че ми се стори като някакво предизвикателство и че всъщност никога не бях се чувствала у дома си в Лондон. Това беше преди шест месеца.

— Да разбирам ли, че си съгласна да ти намеря мъж? — попита Джанис, когато се убеди, че няма да кажа нищо повече.

— Не е нужно да ми говориш така, а и истината е, че не искам.

— Елизабет, помисли си само! Тази връзка не може да доведе до нищо, само ще се забъркаш в куп неприятности.

— Спри да ме поучаваш. Танцувах с него, това е всичко, освен това го харесвам. Той е...

— Спести ми го. Сега ще ми кажеш, че е висок, тъмнокос и красив и има очарователна усмивка.

— Всъщност наистина е висок, тъмнокос и красив. Що се отнася до усмивката му — има един крив зъб. Това, което щях да ти кажа, е, че ме кара да се чувствам сякаш принадлежа към това училище — което никак не е лесно на такова място. Сега там имам много повече приятни моменти, отколкото някога съм преживяла на „Кингс Роуд“. Щастлива съм, Джанис. Чувствам се така, сякаш съм част от това място, сякаш си имам свое местенце там — и всичко се дължи на него.

— Дължи се на него? — погледна ме тя и усетих как отново се задава едно от нейните „и бързо“. — Не осъзнаваш ли ефекта, който оказваш върху хората, Елизабет. Не, наистина не го осъзнаваш, нали — никога не си си давала сметка. Погледни се само! Ти имаш всичко, за което ние останалите само мечтаем: сексапилна, дългокрака, чувствена; само да помръднеш и на всеки мъж му става нещо. Божичко, има толкова неща за теб...

— Джанис...

— Начинът, по който караш човек да се чувства, сякаш е най-важната личност на света. Как беше онази песен — „От Джак до краля“. Дори и слънцето се показва иззад облаците, когато се усмихнеш. И това не е само с мъжете, ти оказваш същия ефект и върху жените, така че само един господ знае какво им причиняваш на тези нещастни малки мръсници, забутани в онова училище. Опитай се да се видиш през техните очи. Един ден просто се появяваш ей така в живота им — не говориш като тях, не се държиш като тях, никой не знае нищо за теб. Ти си истинска загадка...

— Престани да говориш глупости. Аз съм най-обикновен човек, Джанис, като всички останали. Не говоря за миналото си, защото е твърде мъчително. Знаеш какво се е случило, как са загинали родителите ми и как после дойдох в Лондон и учих — заедно с теб — за медицинска сестра. Така че, защо не престанеш с тези глупости за загадъчност?

Тя въздъхна.

— Наистина не разбираш за какво говоря, нали? Как започваш да говориш с този твой особен плътен глас с акцент и всички млъкват, за да те слушат. Обзалагам се, че е лапнал по теб. Обзалагам се, че всички са лайнали по теб. Е, аз ще те измъкна от там, и то бързо. Време е да се върнеш в реалния свят. Как му е името все пак?

— Александър. Александър Белмейн.

Ако досега очите ѝ бяха само широко отворени, то в този момент почти щяха да изскочат.

— Александър Белмейн! Този, за когото ми писа? Този, когото не можеше да понасяш и който беше превърнал живота ти в ад? — покри лицето си с ръце Джанис. — Божичко, ти си в по-голяма беда, отколкото си представях.

— Винаги драматизираш нещата, Джанис. Да, добре, отначало не го харесвах, но само защото не го познавах. Това е.

— Това е! По Великден едва не напусна заради него, помниш ли?

— Искане ми се да не ти го бях казвала. Връщам се във „Фокстън“ в началото на следващата учебна година, така че можеш да се откажеш да ми търсиш друг мъж, друга работа и друго каквото и да е.

— Е, тогава, единственото, което мога да кажа, е да не ми дойдеш да ревеш, когато това ученическо увлечение му мине. Освен ако не му мине, а? Мъжете никога не се отказват от жени като теб. Само на такива като мен им се налага да събират строшеното.

След тези думи тя гневно изхвърча навън, но знаех, че ще се върне. И преди това се бяхме карали, но накрая винаги или едната, или другата разгорещено се оттегляше. Това ни даваше време да размислим кой е бил прав и кой крив.

Разбира се, че Джанис беше права: аз изобщо не осъзнавах как изглеждам, каква съм. Ако бях напуснала училището още тогава, както ме съветваше тя, ако бях се махнала — кой би могъл да изчисли колко много мъки можеха да бъдат избегнати? Но единственото, което ми се

струваше важно в този момент, беше именно „Фокстън“, това училище с около двеста момчета да остане център на живота ми. Не виждах какво бих могла да причиня на Александър или пък той на мен. Разбира се, там имаше и други хора, като например мис Енгрид, старшата сестра, която също много харесвах, но Александър беше този, който ме караше да се чувствам...

Но ето, че избързвам. Нещата се развиха толкова бързо и толкова много събития се случиха, че понякога ми е нужно доста да напрегна мисълта си, за да си спомня как започна всичко. Тогава се смея на себе си, защото е истинска лудост дори и за миг да си помисля, че наистина бих могла да забравя.

2.

Беше ранният следобед на един студен пролетен ден, когато мис Енгрид, старшата медицинска сестра, взе доста поизмачканото си от четене томче на Шели и обърна стола си, така че да бъде с лице към огъня.

— Е, приключихме поне за още шест месеца — каза тя, имайки предвид медицинските прегледи, които бяхме провеждали през последните два дни и половина. — Защо не си дадеш почивка този следобед и не отидеш да разгледаш селото? Няма смисъл да висиш тук, освен ако не искаш да ти почета от това.

Вдигна поглед към мен изпод редките си вежди, като много добре знаеше, че бих направила всичко, стига само да не се наложи да изтърпя рецитацията на „Освободеният Прометей“. Засмя се, докато издърпвах колосаното си боне и разпусках косите си.

— Красива си — рече тя. — Прекалено красива. Чудя се дали постъпих правилно, като те взех. И все пак не бих искала да остана без теб, нищо че бягах само при споменаването на Шели.

Тъкмо бях готова да се измъкна, когато Кристофър Бидлинг, едно пъпчиво и кльощаво същество от втори курс, почука и влезе.

— Оставил съм си блейзера там отзад, мис — каза той и като ме погледна, целият се изчерви и започна да се подхилва, заедно с останалите момчета, скупчени около шкафа отвън.

— Следващата врата, в кабинета на мис Сорил — отвърна му мис Енгрид и ме погледна. — Знаеш ли какво са замислили? — попита ме тя, щом той затвори вратата след себе си.

— Нямам представа. — Но беше съвсем ясно, че готвят нещо. Някакво ритуално посрещане, както се беше изразила мис Енгрид, когато ме предупреждаваше, че момчетата непременно ще се възползват от първото ми нощно дежурство сама.

— Непоносими зверчета! — отбеляза тя и отново се върна към книгата си.

По това време бяха изминали почти два месеца, откакто бях в училището, и всичко се беше наредило твърде добре, макар че

понякога обстановката все още ме плашеше и трябваше да се оципя, за да се уверя, че не сънувам. Мястото беше много по-внушително, отколкото си го бях представляла, с безкрайните си изписани с позлатени букви списъци на наградените бивши момчета и портретите на завършилите „Фокстън“. Коридорите бяха мрачни и неприветливи и миришеха на пчелен восък и варено зеле. Момчетата представляваха такъв контраст на фона на тази потискаща обстановка, че понякога се изненадвах, като ги чувах да трополят, да си подвикват и да се смеят. Начинът, по който говореха, ме караше от все сърце да желая да се отърва от грубоватия си, полузападен, полулондонски акцент и да стана една от тях. Всъщност продължавах кротко да работя по въпроса заедно с всичко останало. Още с пристигането си усетих в мен да клокочи някакво вълнение. Сякаш очаквах да се случи нещо; приличах на пашкул, готов всеки момент да се разпука.

Когато излязох навън и установих, че грее слънце — а аз бях решена да се възползвам от всяка причина, за да си спестя неудобството да ползвам Тонто — реших да се върна във вилата пеш.

Тонто беше прякорът, който момчетата бяха дали на електромобила за голф, който мис Енгрид използваше, за да се придвижва от вилата, която двете обитавахме — тя на долния, а аз на горния етаж. „Напълно самостоятелни, напълно отделени“, както се беше изразила самата тя при първото ми развеждане из нея. Намираше се в края на района на училището, като попълваше единствената пролука в дебелия жив плет откъм южната страна, отвъд игрището за ръгби, и беше притисната между горичката на Фокстън — пет дървета, няколко храста и малко езерце — и полето зад нея. От прозореца си можех да видя в далечината статуята на Артър Фокстън, основателя на училището, която се издигаше в двора пред сградата подобно на генерал пред своята армия.

Когато минавах покрай общата всекидневна на шести курс, Годфри Барнс отвори прозореца и след дълго и възхитено подсвирване ме покани, ако искам, да отида да пия чай. Отговорих, че може би ще намина по-късно, при условие че не ме карат отново да вземам участие в спор за икономическите и търговски предпоставки за присъединяването на Великобритания към Европа. Последния път им казах, че според мен Англия вече е в Европа и всички толкова се смяха,

че на следващия ден се наложи да взема атласа и сама да се убедя в правотата си.

— Какво ще кажете, ако ви помолим да дадете мнението си за „Любовникът на лейди Чатърли“ — провикна се Ричард Лок. — Чели сте я, предполагам?

— Да, някои неща — потвърдих аз.

— Няма нужда да гадаем кои неща. Знаете ли, че вътре тридесет пъти се използва „чукам“ и „чукане“, четиринадесет пъти...

Реших, че е време да се махам и едва удържах напирания смях. Бях стигнала до предния вход, когато главната врата се отвори.

— Мис!

— Да, какво има? — отвърнах, като се опитах да вкарам в действие най-високомерния си тон. С никой друг не се държах така, но поради неизвестни причини с Александър Белмейн не можех да се въздържа. Той беше в пети курс, едно от най-популярните момчета в училището и без съмнение, едно от най-хубавите.

— Ами, няма нищо, мис, само дето, ами... — Вдигна поглед към небето и продължи да се приближава бавно към мен. — Не е ли прекрасно човек да види слънцето, мис? Напоследък имавме наистина ужасно време, но през лятото тук е много по-приятно. Може да се излиза по-често.

Гледах го, като добре си дадох сметка, че съм се изчервила и че съм неспособна да измисля каквото и да е, за да му отвърна.

— Просто се чудех, мис — погледна ме право в очите той, — дали смятате да използвате Тонто до вилата и ако не, то аз и няколко от останалите мислехме да пообиколим няколко дупки на игрището за голф. Мис Енгрид няма да разбере и ще си мисли, че Тонто е с вас. Ще се грижим добре за него.

Отстъпих назад и поклатих глава.

— Съжалявам, ако беше мой, би било различно, но...

Александър вдигна ръка, за да ме спре.

— Няма нищо, мис, разбирам. Изобщо не трябваше да питам. — И като се усмихна, той се обърна и влезе обратно.

Останах доволна, че толкова лесно се отказа, защото не знаех колко бих издържала срещу него и едва след като отново поех по алеята, изведнъж ме поразил мисълта: нищо не можеше да ги спре въпреки всичко да вземат колата. И ако я повредят... Най-добре ще

бъде все пак да взема Тонто с мен и едновременно с това да покажа на Александър Белмейн, че не съм чак такава идиотка, за каквата ме взема.

Изкарах Тонто на заден от мястото му и натиснах бутона, с който се изваждаха малките оранжеви ограничителни лостове отстрани. Трети курс ги бяха монтирали преди около месец, но за съжаление те или излизаха едновременно, или изобщо не излизаха. Включих скоростния лост на преден ход. Изминаха две или три секунди, преди да осъзная, че продължавам да се движа назад. Натиснах с крак спирачката. Нищо. Обърнах се, за да видя дали има нещо на пътя ми и точно навреме, за да избегна сблъсък с чисто новичкия „Роувър“ на директора. Разминаването беше на косъм, но продължавах да се движа. После двигателят изведнъж избръмча и аз се понесох по паркинга.

Тъкмо се зарадвах на успеха си и като се огледах наоколо, с ужас видях, че пред мен се задава червеният „Форд“ на мистър Лиър. Извих волана, но твърде късно, Тонто се прицели право в бронята на колата. После събитията се развиха с такава скорост, че не знаех къде се намирам, докато не излетях от седалката и не се прострях на чакъла със скъсани чорапи и разпиляно съдържание на дамската ми чанта. Тонто беше килнат на една страна и след кратко изхъркване угасна. Покрих лицето си с ръце и поех дълбоко въздух, като се опитах да се успокоя.

Трополенето на крака ме върна към действителността. Два етажа над мен, по прозореца се притискаха многобройни лица и всички щяха да се пръснат от смях. Някой помахаше и изведнъж ме обзе такъв гняв, че ми се прииска да крещя.

Втурнах се в училището със стичащи се по лицето ми сълзи и налетях право на Александър Белмейн.

— Ти! — изкрещях неистово. — Ти беше, нали? Изобщо не ти е трябвала колата, а само си искал да се подиграеш с мен. Е, ще си платиш за това. Махни се от пътя ми сега!

— Вижте...

— Не ме докосвай! Много е късно за извинения.

Когато разказах на мис Енгрид какво се е случило и как ме бяха принудили да използвам колата, лицето ѝ пребледня от гняв.

— Да, това е точно в стила на Белмейн, наистина. Ела с мен — извика тя и ме поведе право при директора.

Първата грижа на мистър Лоримър беше за неговия „Роувър“. Когато разбра, че съм успяла да го избегна, стана самото съчувствие — поне по отношение на мен.

— Доведете Белмейн — отсече той.

Мис Енгрид бързо излезе от кабинета и аз изведнъж се почувствах замаяна и пламнала и започнах да треперя.

— Седнете, мис Сорил — посочи ми директорът кафявото кожено кресло. — Сигурно е било голям шок за вас. Да ви предложи ли нещо?

— Не, не — прошепнах аз, като се опитвах да придърпам полата върху ожулените си колени и да прикрия дупките по чорапите ми.

Той вдигна телефона и нареди на секретарката си.

— Намерете мистър Лиър и му кажете да дойде в кабинета ми веднага щом може. Сигурно е в занималнята с четвърти курс.

Останахме да чакаме мълчаливи. Мистър Лоримър, с наметало и сив костюм, стоеше с гръб към мен и гледаше през прозореца. Давах си ясна сметка, че косата ми е разпиляна по раменете, и се опитвах да я напъхам в яката на палтото си.

Най-накрая мис Енгрид пристигна с Александър Белмейн.

— Благодаря, мис Енгрид — каза ѝ мистър Лоримър и заобиколи бюрото си, — това е всичко.

Мис Енгрид изглеждаше разочарована, но никой не спореше с директора, така че тя се обърна и затвори вратата след себе си.

— Белмейн — погледна го право в очите мистър Лоримър, — нали знаеш защо те извиках тук?

Александър беше пребледнял.

— Не, сър.

— Ти ли си виновникът за злополуката на мис Сорил с електромобила за голф, Белмейн?

— Не, сър.

— Мис Сорил, изглежда, смята, че си бил ти.

Погледът на Александър беше забит в пода.

— Като един от отличниците в това училище, не е нужно да ти казвам, че наказанието за тази безотговорна проява и нанесените щети може да бъде изключване.

Аз ахнах, а Александър рязко вдигна глава. Отметна тъмните къдри от очите си и предизвикателно погледна директора. Заплахата

само го беше разгневila. Дадох си сметка, че победата на директора няма да е лесна.

И това се потвърди. На Александър му беше наредено да посочи имена, но той отказа и упорито отричаше да има нещо общо с колата за голф. Очевидно беше, че директорът не му вярва, и в момента, в който влезе мистър Лиър, започна отново разпитът. През цялото време очите ми бяха приковани върху лицето на Александър. Той нито веднъж не ме погледна, докато сивите му очи все повече заблестяха, а лицето му помръкваше въпреки отчаяния му опит да запази самообладание.

Не знам колко време останахме така, но ми се струваше, че бяха изминали часове. Александър предаде значката си на отличник, а мистър Лоримър постави на бюрото една пръчка. В техните очи Александър може би беше само едно момче, но всъщност беше по-висок и от двамата и вече се загатваше мъжът, в който скоро щеше да се превърне. Когато осъзнах какво ще причини това на гордостта му, съчувствието ми беше изцяло на негова страна.

След като всичко приключи, мистър Лоримър ме върна във вилата.

— Най-напред ще говоря с лорд Белмейн, преди да взема решение как да постъпя с момчето — отвърна ми той, когато го попитах какво ще стане с Александър. — Междувременно мистър Лиър ще се заеме с него.

Следващият път, когато видях Александър, той беше на път към спалнята заедно с останалите от пети курс. Стоях на площадката пред медицинския кабинет и ги наблюдавах как минават. Той не ме погледна, нито пък някой от останалите.

— Жалко, че е бил Белмейн — каза мисис Дженкинс, докато обръщаше страницата на вестника.

Вдигнах поглед от кръстословицата, която решавах. Учителката по латински имаше свободен между часовете и беше дошла в кабинета ми да пие чай.

— Защо? — попитах. — Бих казала, че е жалко, че изобщо е бил някой. Искам да кажа, че беше доста опасно.

— Вярно е, но още по-жалко е, че е бил Белмейн — избута празната си чаша през масата тя. — Разбира се, грешката си е само твоя. Имам предвид цялото ти поведение. Караш момчетата да си мислят, че си им приятел, не е ли така? Не бих се учудила, ако

всъщност дори в известен смисъл ги насърчаваш да се държат лошо — какво ще кажеш за онзи бой със снежни топки, в който участва преди три седмици — беше прекалено френолно. Знам, че си млада, Елизабет, но трябва да поддържаш авторитета си, а не да купуваш на момчетата брилянтин, когато ходиш в селото, за да се правят на Елвис Пресли — това е направо смешно. Добре, че мис Енгрид те спря, преди мистър Лоримър да е разбрал. Не можеш да се правиш на една от тях, а после да ходиш и да клеветиш този, когото всички обожават. Никога няма да ти простят, да знаеш — не и докато Александър не го направи. Видях го преди малко, като отиваше към игрището за ръгби. Доста здраво трябва да го е напердашил мистър Лиър. Следите още се забелязват.

— Но оттогава мина близо седмица! — възкликнах.

— Точно така. Мистър Лиър много държи на колата си. За съжаление Негова светлост върховният съдия, изглежда, точно сега си има доста главоболия, поне така твърди тази статия — продължи тя.

— Какво общо има с това Негова светлост върховният съдия?

Тя ме погледна отвисоко.

— Сигурно знаеш, че Негова светлост е баща на Александър. — Отново се върна към вестника. — Тези проклети цигани! Ето тук — подаде ми вестника и се изправи, — прочети. Това може да те просветли донякъде що за човек е лорд Белмейн — и какъв ще бъде синът му.

Нямах намерение да й позволя да разбере, че се интересувам. Изчаках я да си тръгне и чак тогава посегнах към вестника.

„Негова светлост върховният съдия, лорд Белмейн, отново е въввлечен в ожесточен конфликт със семейството на циганина убиец Алфред Инс. Семейството винаги е твърдяло, че осъденият на смърт за прочутото «убийство във фермата» през 1954 година Инс е бил невинен. Лорд Белмейн, който председателстваше продължителния и широко огласен съдебен процес, по време на който няколко от членовете на клана Инс бяха арестувани за неуважение към съда, оттогава е жертва на непрекъснат тормоз.

Не за първи път семейство Инс се настанява в имението Белмейн. Преди няколко седмици станахме свидетели на жестоки сцени, когато лорд Белмейн нареди те да бъдат изгонени от земята му. По-късно и други имоти на Белмейн в Лондон и Съфолк бяха подложени на вандалски набези, а лейди Белмейн каза, че е изпаднала в шок след инцидент, при който е била хвърлена тухла през прозореца на къщата ѝ на «Белгрейв Скуеър».

Според местни източници циганите са пристигнали обратно в Съфолк в ранните часове вчера сутринта. Лорд Белмейн, чиито открити коментари по делото срещу ръководителя на Африканския национален конгрес в Южна Африка Нелсън Мандела му спечелиха голяма популярност напоследък, направи кратък коментар пред мен. «Тези хора причиниха страдания на семейството и персонала ми. Ще направя всичко, което е във властта ми, за да ги отстраня.» Управителят на имота намекна, че в циганския лагер се практикуват различни извращения, включително с малолетни момичета и момчета, но лорд Белмейн отказа да го коментира. В разгорещена реч в Камарата на лордовете в четвъртък той още веднъж...“

На вратата се почука.

— Извинете, че ви безпокоя. — Беше мистър Илъри, учителят по химия. — Малко си изгорих пръстите в лабораторията. Би трябвало вече да съм поумнял, но всички те си мислят, че са първите. Понякога наистина се държат като отвратителни малки същества — трети курс имам предвид. Нагрели една чаша, разбирате ли, и я оставили върху бюрото ми, та да я взема.

Заведох го до мивката и поставих пръстите му под студената вода, а после отворих шкафа и извадих бинт.

— Ще ви заболи малко — казах и подсуших ръката му.

— Няма значение. Ще оживея. — Сведе поглед към бюрото ми и със свободната си ръка придърпа вестника, за да прочете статията за лорд Белмейн. — Истинско нещастие — каза той след няколко минути. — И все пак понякога пресата е доста по-жестока с него.

— Среждали ли сте го? — попитах аз.

— Няколко пъти. Синът му е при нас в училището. — Погледна ме. — Но всъщност вие го знаете. Разбрах, че ще дойде в събота, след богослужението.

— О!

— Горе главата! Младият Белмейн ще получи каквото заслужава. Можеше да причини много опасна катастрофа.

— Но за щастие нищо не стана — казах аз — и сега ми се иска цялата работа да се размине. Преди тази случка бях започнала да се справям добре.

— Хм, какъв позор — отвърна той, с което ме накара да се чувствам още по-зле. — Жалко само, че е бил Белмейн.

— Точно това каза и мисис Дженкинс — отвърнах тихо аз.

— Е, момчетата са си момчета. Страхувам се, че ще трябва да свикнете с това, ако искате да оцелеете във „Фокстън“. Сега е по-добре да се връщам. Само един господ знае какви опустошения са причинили в мое отсъствие.

Разсеяно го гледах как си тръгва. Вратата почти се беше притворила зад гърба му, когато изведнъж той се върна.

— Искях да ви попитам нещо. Играете ли бридж, мис Сорил?

— Бридж?

— Е, само си помислих — сви рамене той и излезе.

Следващата събота беше свободен ден, така че веднага след църковната служба повечето от момчетата излязоха да прекарат деня със семействата си. След обяда двете с мис Енгрид обходихме празните спални помещения, за да огледаме за сладкиши и комикси, след което тя се върна във вилата и ме остави сама в кабинета. Вече дни наред се опитвах да измисля някакъв повод да заговоря Александър и да разбера дали не можем да приключим с инцидента с Тонто, но винаги, когато го видех, той изглеждаше толкова враждебен, че не се престашавах. Мистър Илъри, с когото предната вечер бях ходила в кръчмата, ми напомни, че съм служебно лице, и като такова по всяко време мога да го извикам в кабинета си, но работата не беше толкова проста. Чувствах се нервна в присъствието на Александър още от момента на пристигането ми, въпреки че през първата седмица той

толкова се стараеше да ми помогне да се почувствам добре дошла в училището. След това ме остави на мира сама с инструментите ми и аз тайничко бях доволна. В него имаше нещо, което ме караше да се смущавам и ме правеше несръчна.

Премислях всичко това, когато изведнъж вратата се отвори и той влезе.

— Александър! — Почувствах как се изчервявам до корените на косата си.

Съвсем ясно беше, че е в отвратително настроение.

— Мистър Лоримър би желал да ви види в кабинета си — каза той и без да дочака отговор, се обърна и излезе.

В момента, в който пристъпих вътре, разбрах кой е внушителният господин и усетих как стомахът ми се присви.

— Моля седнете, мис Сорил — каза мистър Лоримър. — Лорд Белмейн пожела да говори с вас, така че ще ви оставя сами.

Лорд Белмейн беше красив мъж, вероятно по-възрастен, отколкото го преценявах, но изглеждаше великолепно със сивите си коси и същите сиви проникателни очи. Веднага разбрах откъде Александър е взел своите маниери — в случая изразяващи стаен гняв.

— Смятам, че ви дължа извинение за детинското и безотговорно поведение на сина ми — каза той, без да ме погледне. — Доволен съм, че не сте пострадали.

Излъчването му беше толкова властно, а гласът му толкова студен, че когато отворих уста да проговоря, оттам не излезе нищо.

Доволен, че нямам какво да кажа, той продължи:

— Бъдете сигурна, че Александър е наказан достатъчно, както от училището, така и от мен, и вярвам, че подобно нещо няма да се повтори повече. — Погледна към вратата и като склочи ръце зад гърба си, тръгна към прозореца. Беше приключил разговора си с мен.

3.

Докато траеше срокът, животът ми ставаше все по-мъчителен. Освен безвкусните шегички, които включваха умрели мишки и паяци и кражба на бельото ми от пералнята — открито по-късно омотано около главата на Артър Фокстън — нито едно от момчетата сякаш не ме забелязваше. На път за спалните помещения просто минаваха покрай мен, а по време на хранене бяха учтиви, но мълчаливи. За всички неразположения се обръщаха към мис Енгрид, докато аз седях в кабинета си и се надявах някой да влезе, но освен мистър Илъри никой друг не идваше.

Именно той ми каза, че наказанието на Александър от страна на баща му е да не ходи на ски със семейството си по време на великденската ваканция. Тъй като стените на стаята, в която Александър живееше заедно с Хенри Клайв, бяха облепени с плакати на скиори, можех да разбера колко сурово е това наказание за него.

„Е, добре — беше единственият ми коментар — това е по-малко, отколкото заслужава!“ Така смятах, когато го чух от мистър Илъри, но после настроението ми неочаквано се промени и вместо да се чувствам като потърпевша и засегната страна, отново станах плахата младша медицинска сестра и си спомних колко мил бе Александър в началото при пристигането ми, когато не познавах никого...

В края на срока вече се чувствах толкова нещастна, че реших, че ще бъде по-добре да напусна. Ще замина за великденската ваканция и след това просто няма да се върна. Но в последния ден осъзнах, че не мога да оставя мис Енгрид, без да ѝ кажа.

Тя ме изслуша, докато ѝ разправях как приятелката ми Джанис непрекъснато ми пише колко добре си прекарва в Лондон, как съчетава работата си на медицинска сестра с няколко допълнителни часа позиране като модел и че има стотици приятели — изчервих се, когато споменах, че аз самата никога не съм имала нито един.

— Виждате ли — казах накрая, — все чета в списанията какво правят хората на моята възраст, а всъщност аз самата не правя нищо такова. Единствените неща, които доказват, че не съм чак толкова

демоде са плакатът на Джордж Харисън на стената в спалнята ми и минироклята, която си поръчах от „Мери Кант“. Знам, че трябваше да ви предупредя по-рано, но ако искате, мога да остана, докато намерите някой друг. Братовчедката на Джанис има магазин на „Карнаби Стрийт“ и може би ще започна работа там. Не че тук не ми харесва или нещо такова, всички са наистина толкова мили с мен, но... е, мисля, че не мога да остана повече. Липсва ми Лондон, нали разбирате.

— Но всъщност — отвърна мис Енгрид — не си ли отиваш заради момчетата?

Извърнах поглед. Трябваше да се досетя, че ще разбере.

Тя стисна ръката ми.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че всичко това ще отминее?

Поклатих глава.

— Наистина, знаеш ли? Държат се детински, вярно е, но трябва да запомниш, че те са точно това — деца. Що се отнася до Александър — вярно е, че всички много го обичат и той е много горд, но ще му минее.

— Няма! Той ме мрази!

— Говориш като някоя ученичка! Колкото до мен, млада госпожице, наистина много ще ми липсваш, ако заминеш. Ти внесе повече свежест в това място, отколкото сама съзнаваш — дори мистър Лоримър направи такова изказване. О, вярно е, че понякога си малко твърдоглава — трябва да го призная — особено когато си наумиш, че трябва да се защитиш от изхвърляне, като сама се изхвърлиш, но никой не е пострадал и ти спечели сърцата на повечето от нас, също както, струва ми се, и ние спечелихме мъничко място в твоето. Ето че пак се изчервяваш. Божичко, ама ти наистина много лесно се изчервяваш, не е ли така? Е, може и да си права, може би трябва да си там, в Лондон, да позираш или да работиш в магазин. Но освен ако не греша напълно, смятам, че не в това е призванието ти, както се казва. Така че, взemi се в ръце, не можеш да ме зачеркнеш така лесно.

Бръкнах в ръкава си, за да потърся носна кърпа, като продължавах да стоя с наведена глава, така че да не може да види, че плача.

— Какво ще кажеш да отложим нещата до края на летния семестър? — каза мис Енгрид и ми подаде кърпа. — Мисля, че ако се

опитах да поговориш с Александър, той ще те изслуша. Той е твърде мило момче, за да може дълго да се сърди на някого.

— Наистина ли? — Беше глупаво колко много ми се искаше това да е вярно.

— Имаш думата ми. Е, ще останеш ли?

Кимнах. Нямах достатъчно смелост да я прегърна, но много ми се искаше.

— Така, вече си мое момиче. А сега трябва да ти кажа нещо. Нали знаеш Марк Дивъниш, малкото момченце от първи курс, което страда от носталгия? Е, рано тази сутрин в училището дойде леля му — майката на Марк е починала миналата нощ. Сега са в апартамента на мистър Лоримър и те чакат.

Не знам защо лелята на Марк го беше оставила в училището и не исках да питам, но никога не бях виждала друго дете да изглежда толкова изоставено и нещастно. Когато влязох в стаята, той се хвърли в прегръдките ми и зарови лице в гърдите ми, така че не можа да види как и аз се разплаках. Горкото дребосъче, беше само на единайсет години и почти нямаше приятели. Как можеха да го изоставят всички?

Взех го с мен във вилата, за да не гледа как останалите момчета се приготвят за ваканцията. В джоба си имаше тесте карти и ме научи да играя „Блато“. Почерпих го с лимонада и кейк, но той почти нищо не хапна и остана все така мълчалив. Виждах как очите му често-често се изпълват със сълзи и тогава го прегръщах, докато той се притискаше към мен като уплашено малко дете, каквото всъщност си беше.

Щом късно следобед мистър Лоримър почука на вратата, останах трогната от начина, по който се разнежи, когато погледна Марк. Разроши косите му и го изслуша, докато Марк му разказваше как ме е бил седем игри и изтръпнах, когато му спомена, че е спечелил три лири и шест пенса от мен:

За щастие мистър Лоримър се смееше, обръщайки се към мен.

— Струва ми се, че на главите ни се стовари ново произшествие, мис Сорил. Мис Енгрид паднала по стълбите. Мистър Паркхауз я заведе в болницата, макар че тя настояваше, че е само навяхване. — Погледна към Марк, който в този момент беше зает да разглежда дневниците ми. — Ако нямате нищо против, можем да слезем за момент до колата ми. — Изчака да излезем и едва тогава продължи: — Доволен съм от възможността да поговоря с вас мис Сорил, тъй като

искам да знаете, че разбирам, че нещата не бяха лесни за вас напоследък и съжалявам за това. Както и да е, мис Енгрид ми каза, че сте решили да останете в училището и искам да знаете колко съм ви благодарен. Вие имате много непосредствен подход към момчетата и аз съм много доволен от общуването им с вас; липсата на лицемерие у вас им действа благотворно. Извинете ме, ако съм ви притеснил, но вашият принос в грижите за момчетата се оценява много високо.

Толкова комплименти само за един ден — ще трябва по-често да си подавам оставката...

— Благодаря ви — казах учтиво и си помислих колко по-сериозна и важна съм станала напоследък.

— Има още нещо, мис Сорил. Като се има предвид привързаността на Марк към вас и това, че мис Енгрид ще остане неподвижна за седмица или две, питах се дали бих могъл да ви помоля да останете за великденската ваканция? Разбира се, ще получите съответната компенсация.

— О, всичко е наред, ще се чувствам добре тук, във вилата.

Погледна ме някак странно и каза:

— Бъдете така добра да доведете Марк в апартамента ми около шест, след като си вземе нещата от спалнята, а аз ще се опитам да го уговоря да отидем на гробищата.

Бедничкият малък Марк. Изглежда, неговите настойници бяха много доволни, че могат да прехвърлят цялата отговорност за него върху училището. Ако случаят действително беше такъв, то за него наистина щеше да е по-добре да остане с нас; аз самата бях толкова самотна след смъртта на родителите ми и знаех колко е мъчително да бъдеш с възрастни, които не те желаят.

След като се разделихме, не го виждах много. Той стоеше в апартамента на мистър Лоримър и двамата идваха само за храна. Понякога ги виждах да заминават с роувъра или да се разхождат из района, но всяка вечер отивах да кажа „лека нощ“ на Марк и да постоя с него, докато заспи.

През останалото време се занимавах с мис Енгрид, която се прояви — изоставяйки зад себе си всяка конкуренция — като най-неприятния пациент на света. Разхождах я с количка из района, гледах заедно с нея телевизия, но като изключим това, както и четенето на нейния Шели, нямаше какво друго да правя, след като всички момчета

си бяха заминали. Ето защо, когато мистър Илъри се отби през седмицата, остана почти слисан от посрещането. Този ден Марк беше при нас във вилата и лицето му светна, когато видя, че мистър Илъри е донесъл „Монопола“ си. Обзалагам се, че по време на тези игри четиримата вдигахме много по-голяма врява от момчетата на игрището за ръгби, и то главно защото мис Енгрид непрекъснато се опитваше да ни мами.

В неделята на Великден Марк ми показва писмото, което от няколко дена го занимаваше. Мислех, че е от леля му, и почти не повярвах на очите си, когато видях, че е от Александър Белмейн. Беше писал на Марк, за да му каже колко му е било мъчно, когато узнал за майка му. Мис Енгрид цялата грейна от удоволствие, когато ѝ казах.

— Александър е отговорник на отделението на Марк и затова му е писал. Това ще бъде от голямо значение за хлапето. Останалите няма да посмеят да го закачат, щом разберат, че Александър му е писал. — После ме погледна и продължи: — Нали виждаш, че не е чак толкова лош? — Понеже само я погледнах, тя поклати глава и ми подаде писмото. — Прекалено си горда, млада госпожице, и знаеш докъде те доведе това преди.

Два дни преди края на ваканцията двамата с мистър Илъри вървахме по коридора на шести курс на път за градината зад кухнята. Аз толкова силно се смеех на нещо, което ми беше казал, че не чух гласовете от всекидневната.

— Нали никой от шести курс не е останал? — попита ме мистър Илъри, макар сам да знаеше отговора. — Нарушители! Крадци! — затича се малко пресилено към вратата той. — Имайте готовност да изтичате за помощ.

Покрих устата си с ръка и се опитах да не се разсмея, докато го изчаквах да отвори вратата.

— Не мърдай! — извика той. Чу се боричкане и след малко отново гласът на мистър Илъри. — Белмейн! Какво правиш тук?

Сърцето ми се обърна.

— Гледам телевизия, сър — чу се отговорът.

— Това е всекидневната на шести курс — натърти мистър Илъри, сякаш Александър не го знаеше.

— Да, сър. Но си помислих, че след като не са тук, сър...

Мистър Илъри махна с ръка.

— Да оставим това, но защо си тук? Трябваше да се приберете чак в сряда.

— Баба ми замина на почивка, сър. Забравила е да предупреди баща ми. Мистър Лоримър знае, сър.

— Знаете ли нещо по този въпрос? — обърна се към мен мистър Илъри. Поклатих глава. — Е — извърна се отново към Александър, — какво ще правиш сега?

Влязох в стаята и видях, че Александър само сви рамене. Когато ме забеляза, лицето му почервения и мистър Илъри, изглежда, го забеляза.

— Е, сигурен съм, че ще намерим нещо, с което да се заемеш — каза той. — Какво гледаш?

— Футбол, сър.

— Не забравяй да изключиш телевизора, когато си тръгваш. Ще си поговорим по-късно.

— Странно момче е, нали? — проговорих аз, когато излязохме в градината.

— Кой, Белмейн ли? — въздъхна той. — От академична гледна точка той е почти блестящ. Освен това е страхотно момче. Твърде чаровен, твърде интелигентен, пък и прекалено красив — човек не може да не го обича.

— И вие ли?

Той се разсмя.

— Хайде, стига за него — и като ме сграбчи за ръка, ме задържа нагоре по хълма.

На върха имаше люлка, която момчетата бяха вързали на едно от дърветата. Седнах, а мистър Илъри започна да ме люлее. Флиртуваше с мен и понеже се преструвах, че не забелязвам, той ме залюля все по-високо и по-високо, докато започнах да пищя да спре. Най-накрая успях да се смъкна сама, паднах, претърколих се по хълмчето и се стоварих между варелите, пълни с увехнали листа.

Той се затича след мен, видимо изплашен, че съм се наранила, но щом видя, че се смея, протегна ръка и ми помогна да се изправя на крака.

— Невероятна сте, да знаете — запъхтяно изрече той. — Сега е моментът да кажа, че същото важи и за краката ви.

— Не трябваше да гледате! — извиках, докато чистех листата от престилката си.

В този момент случайно погледнах нагоре и видях Александър, който стоеше на прозореца на музикалната стая и ни наблюдаваше. Не знам защо, но изведнъж ми се стори, че слънцето се скри и потреперих.

— Студено ли ви е? — попита мистър Илъри. — Хайде, елате да влезем вътре. Ще пратя някой да почисти тук.

Влязохме през главния вход точно в момента, в който Александър излизаше от музикалната стая.

— Върви да почистиш отпадъците във вътрешната градинка, момче! — нареди му мистър Илъри.

Александър ми хвърли толкова жесток поглед, че почти отстъпих. После бързо се шмугна покрай нас, но мистър Илъри го извика обратно.

— Не ми харесва поведението ти, Белмейн. Върни се и се извини на мис Сорил. Веднага!

Александър се обърна, но не се върна обратно.

— Извинявам се.

Двамата с мистър Илъри поехме заедно нагоре по стълбите, където го изчаках да влезе в учителската стая, след което веднага се върнах обратно при Александър.

Открих го да събира отпадъците във варелите, както му бе наредено. Събирането на падналите листа обикновено се използваше като наказание за по-малките момчета, така че добре разбирах защо е толкова бесен. Вдигна поглед, но като ме видя, отново се зае с работата си.

— Да ти помогна ли? — предложих аз.

— Не, благодаря.

Продължих да го наблюдавам. Изведнъж осъзнах как в мен се надига някакво въннение и толкова се уплаших, че бях много доволна, че Александър дори не ме поглежда. Накрая все пак казах:

— Тъй като вече съм тук, бихме могли да си поговорим. Ще ме изслушаш ли какво искам да ти кажа?

Остави работата си и се изправи, забил поглед право пред себе си.

— Виж какво, не се страхувам да призная, че съжалявам и че се чувствам много нещастна заради това, което се случи. И тъй като смятам, че ще ни се наложи да живеем под един покрив, навярно ще е по-добре да се опитаме да се сдобрим. Какво ще кажеш, ако като начало ме гледаш, докато ти говоря.

За моя изненада той го направи и предателската червенина отново запълзя по лицето ми.

— Така е по-добре — казах. — Не ми се иска да говоря за причините, които ни доведоха дотук, и не очаквам същото и от теб. Единственото, което ще кажа, е, че ако беше помислил за това, което би могло да се случи, преди да пипаш онази глупава кола, то сигурно щеше да разбереш...

— И кое ви кара да сте толкова дяволски сигурна, че аз съм пипал колата? — изкрещя насреща ми той. — Видели ли сте ме? Не. Нека да си го кажем, имахте си това отношение към мен още от самото начало. Вие...

— Недей да ми крещиш, Александър Белмейн. Беше ми погоден номер и знаеш, че ти го направи.

— Не съм правил никакви номера, глупачка такава!

— Как смееш! Ще ти дам да разбереш... Не, не ме прекъсвай, не искам да чувам нито дума повече от теб.

— Защо? Страх ви е от това, което можете да чуете?

— Не се страхувам от теб!

— Не? — Той пристъпи към мен, а аз отстъпих назад. — Я се погледнете! — изкрещя той. — Вече не сте толкова надута, а? Сега пък за разнообразие вие ще ме изслушате. Аз ви харесвах, знаете ли? Мислех, че сте сваятна. Постарах се да ви приемат добре в това училище, но какво направихте вие в замяна? Пренебрегнахте ме. Винаги щом ме видехте, че се приближавам, минавахте на отсрещната страна. Щом ви заговорех, веднага изваждахте онези ваши префърцунени маниери, макар че с останалите винаги бяхте мила като котенце. Както вече казах, не знам какво се предполага, че съм направил, но вие вече си получихте вашето. Така че, защо не ме оставите на мира!

— Никога не съм те пренебрегвала. След първата седмица ти не ми обръщаше внимание...

— Знаете ли, че аз, аз бях този, който каза на всички, че няма никакво значение, че не сте като нас. Аз...

— Аз съм от простолюдието! Това ли искаш да кажеш?

— Да, от простолюдието! — впи поглед в мене той.

— А сега ми отговорете на следното. Минавало ли ви е изобщо през ума, че колата за голф може и наистина да е била повредена? Не. Бяхте убедена, че някой ви е погледил номер. Е, добре, наистина беше така, както и друг път е ставало, но не бях аз! Заради вас загубих значката си на отличник, биха ме и ме лишиха от ваканция. Така че, ако сте дошли тук да се опитвате да измолите прошка, много е късно.

— Да моля за прошка! Теб! Ах, ти, надут малък...

— Тогава защо дойдохте след мен?

— Някой ми изигра номер и това ми причини неприятности. Ако не си бил ти, защо тогава каза, че си?

— В случай, че не сте го забелязали, не съм казвал, че съм бил аз — процеди в отговор през стиснати зъби Александър и тръгна да си върви.

Усетих, че главата ми се завърта.

— Но ти прие наказанието — извиках след него. — Защо го направи, щом не си бил ти?

Той се извърна и ме погледна с изпълнен с презрение поглед.

— Трябваше да се измъкна ли? Това ли искате да кажете? Да наклеветя някой друг? — Думите излизаха като изстрели, а лицето му беше преbledняло. Но когато се извъръщаше, за да тръгне отново, забелязах, че започва да се усмихва. Усмивката му беше груба и презрителна и преди да осъзная какво правя, вече го бях сграбчила и започнах да го удрям по раменете.

Той вдигна ръце, за да се защити, но аз не спирах.

— Ах, ти, отвратителен ограничен и арогантен малък мръсник! Мислиш, че си неотразим, а! Е, ето какво пък мисля аз за теб! — и му залепих звучна плесница през лицето.

Александър незабавно сграбчи ръцете ми и като се наведе към мен, изръмжа:

— Защо просто не напуснете? Махнете се и вървете някъде при себеподобните си. Вие не сте за тук.

Издърпах ръцете си и бързо се извърнах, преди да е видял сълзите в очите ми. Останах така с гръб към него, неспособна да си

тръгна. Пръв проговори той.

— Съжалявам. Нямах право да ви говоря така. — Не отговорих и той се приближи. — Моля ви, не плачете. Съжалявам, наистина съжалявам. Не знам защо го казах — постави ръце на раменете ми той. — Не го мисля наистина.

Свих рамене и едва тогава най-сетне успях да си тръгна.

По-късно, сама в кабинета си, се опитах да си спомня всичко, което си бяхме казали, но единственото, което ясно си спомнях, беше как всичко в мен ту пламваше, ту се вледеняваше и колко зле се бях почувствувала. Изправях се и отново сядах, направих си чай, но не го изпих, отворих някаква книга, но не прочетох нищо, тръгнах да излизам, но пак се върнах.

Знаех, че не трябваше да го удрям, но и той не трябваше да ми говори по този начин. Освен това не трябваше да ми се извинява така — не знам защо, но просто не трябваше!

В деня, преди да започне новият срок, в училището се завърна и Хенри Клайв, съквартирантът на Александър. Лицето му беше силно загоряло след ски ваканцията и предполагам, че това не се беше понравилось много на Александър. След инцидента се държах настрана от него, но беше съвсем ясно, че е разказал на Хенри, защото, когато ги видях, и двамата се разсмяха. Сякаш всеки път, когато завивах зад някой ъгъл, двамата винаги се оказваха точно там. Идеше ми да потъна вдън земята — толкова смутена се чувствах.

Ето ги отново — излизах от плувния басейн тъкмо когато минавах оттам, бутайки количката с мис Енгрид.

Тя все още се смееше на нещо, което ми беше разказала, а Хенри й извика и се приближи, за да я попита как е. Тя беше очарована. Александър го последва и застана отстрани, докато Хенри и мис Енгрид се шегуваха. Знаех, че ме наблюдава, но нямаше да му доставя удоволствие да се изчервя.

— Е, Белмейн — каза мис Енгрид, като се обърна да го погледне, — много си голям, за да си се подмокрил, така че какво стоиш там като гузно куче?

Той се усмихна.

— Как сте, мис Енгрид?

— По-добре, по-добре. Какво чух за вас двамата, че ще поставяте някаква пиеса през следващия срок?

— Това трябваше да е тайна — изпъшка Хенри.

— За мен няма никакви тайни — отговори мис Енгрид, — би трябвало вече да го знаете. Хайде, разкрити сте — какво ще бъде?

— Всъщност е нещо, което Александър написа — отвърна Хенри.

„Ама разбира се, че той ще го напише!“ — продължих да изучавам небето аз.

— Заедно с мистър Лиър — добави Александър.

— Недей да му позволяваш да обира лаврите — възпротиви се Хенри. — Той само ти даде начален тласък.

— Бъди по-почтителен, Хенри Клайв! — скастри го мис Енгрид. — Е, за какво се разказва в тази ваша пиеса?

— Ще трябва да почакате и ще видите — закачливо отговори Александър.

Знаех, че продължава да ме следи с поглед и доволно да се подсмива, така че на свой ред се усмигнах към Хенри, който изобщо не ме поглеждаше.

— Колко ще трябва да чакам? — попита отново мис Енгрид.

Александър сви рамене и погледна Хенри, който също се взря в него.

— О, извинявайте, май казахте нещо — усмигна се Александър и хвърли поглед към мен. — Колко ли? Мисля, че няколко седмици.

— Кой ще участва?

— Ние.

— О, наистина голяма изненада. Има ли място за някой друг? Предполагам, че не, при две толкова свръх надарени личности — разсмяха се двамата.

— Нали ви казах, че ще трябва да почакате и ще видите — каза Александър.

— Е, изчезвайте тогава — каза мис Енгрид — да си изсушите косите, преди да сте се простудили. И ми запазете хубаво място за представлението!

— Нещата не се ли подобриха между теб и Белмейн? — попита ме тя, когато момчетата гордо се отдалечиха и аз отново забутах количката към вилата.

— Нали ви казах, че ме мрази.

— А предполагам, че и ти го мразиш? — усмихна се тя.

— Да.

По-късно същия следобед седях в кабинета си и слушах радио, докато се подготвях за започването на срока, когато на вратата се почука и влезе Хенри Клайв.

— Може ли да ви питам нещо, мис? — попита той.

Посегнах и изключих радиото.

— Разбира се. Влез и седни. — Като се опитвах да прикрия колко доволна и същевременно изненадана бях да го видя, посочих към стола от другата страна на бюрото ми. — Нещо не е наред ли?

— О, не. Не, здрав съм като бик.

Вдигнах вежди и го погледнах.

— Предполагам, че не бих могла да го оспоря.

Той се засмя.

— Не, не става дума за някакви оплаквания. Въпросът е за нещо, за което не съм много сигурен дали имам право да ви моля.

— Не си спомням преди някой от вас да се е въздържал от това.

— Нали няма да се обидите?

— Не мога да знам, нали?

Той сви рамене.

— Справедлива забележка. Ами просто аз и Александър, двамата се питахме... Нали разбрахте за онази пиеса, за която мис Енгрид спомена днес? Ами, после, като си говорехме, ни хрумна една гениална идея. Виждате ли сега, в нея има само трима участници и единият трябва да бъде жена. Смятахме да използваме някое от момчетата и да го облечем като жена, но понеже, ами... нали такова де, вие сте жена... — Червенината, която постепенно бе покрила страните му, сега изведнъж изби с пълна сила. Той замахна с ръка във въздуха, сякаш да се окуражи сам. — Добре де, помислихме си, че може би вие ще изиграете ролята. — Облегна се на стола, видимо доволен, че най-сетне е изплюл камъчето.

Загледах го с изумление, направо със зяпнала уста.

— Искате аз да играя във вашата пиеса? — казах накрая. Той кимна. — Не... Искам да кажа, сигурен ли си? Ами Александър, няма ли...

— О, не се тревожете за него — прекъсна ме Хенри. — Всъщност идеята беше неговa. Ако искате, можете да го наречете маслинова клонка. Вижте сега, истината е, че след това, което се е случило, нали знаете, когато сте го ударили и той ви се е извинил, а вие сте се разплакали... Е, той се чувства гузен, а и наистина ни трябва някой за пиесата, така че, какво ще кажете?

Зачака да чуе отговора ми, докато аз размишлявах.

— Казваш, че идеята е била на Александър? — попитах накрая.

— Да. Ще го направите ли?

— Не знам. Искam да кажа, никога преди не съм играла.

— Е, просто трябва да си научите репликите и да се движите по сцената, когато е необходимо. Александър ще бъде режисьор и ще ви покаже какво трябва да правите.

— Каква е всъщност ролята?

— Ще бъдете моя жена. — Каза го с такава гордост, че едва се въздържах да не се разсмея.

— Добре — казах. — Ще го направя, при условие че няма нищо опасно.

— Ама моля ви се, какво опасно може да има в това, да сте ми жена? — Усмихна се и стана. — Първа репетиция утре сутринта в единадесет в кабинета по история, преди да са се върнали останалите.

4.

С поканата да играя ролята на Бет Уондърфул, съпруга на Хийзо Уондърфул, всичко се промени. Изобщо не се изненадах, когато установих, че режисьорът Александър Белмейн е тиранин и грубиян. Той ме разкарваше из кабинета по история, сякаш бях някаква марионетка, но аз му заявих, че не може да злоупотребява безкрайно с търпението ми, защото пак ще го ударя. Понеже го намираше за много остроумно, той все повтаряше: „О, ударете ме, ударете ме!“. Но аз му показах какво мога. Не само че изиграх ролята, но когато се оказа, че ще ни трябват цветя, аз ги направих от стърготини от дърводелската работилница и ги оцветих с лака си за нокти; когато ни потрябваха и завеси за сцената, взех назаем от приемната на директора. Ами да, той беше единственият, който имаше истински големи прозорци, пък и ние щяхме да ги пазим...

Може би единственият неприятен момент възникна, когато Александър ми заяви, че ще трябва да се науча да „говоря изискано“. Реакцията ми беше пресилена, признавам си, но това беше болна тема за мен.

— О, вижте я пак примадоната как мята глава и се оттегля. Също като някоя женичка — викна той след мен.

— Нали затова я взехме — обади се Хенри. — И да знаеш, че тактичността не е сред най-силните ти качества.

— Не се притеснявай, ще се върне — чух, че му отговори Александър точно преди да хлопна вратата след себе си.

Значи така! Нищо не може да ме накара да се върна! Така си мислех, докато той не почука на вратата ми...

— Добре, ще се извиня, щом трябва. Моля ви, моля ви да се върнете!

— Не!

— Вие сте упорита, високомерна...

— Предполагам, че следва долнопробна!

Той избухна в смях и аз го последвах.

Представихме постановката в края на третата седмица от срока. Наричаше се „Семейство Уондърфул“, комедия за един възрастен господин. Ролята се изпълняваше от Александър, който (ако трябва да цитирам сухите му бележки под линия) се опитваше да докаже на семейство Уондърфул — преуспяваща двойка кариеристи — колко повърхностен и безсмислен е начинът им на живот. Възрастният господин никога не успяваше, защото Уондърфул бяха прекалено глупави и прекалено превзети, за да го разберат, но ексцентричните диалози — по-голямата част от които дори и аз знаех, че принадлежат по-скоро на Бърнард Шоу и Оскар Уайлд, отколкото на Александър Белмейн — накараха учителите и момчетата да си умират от смях.

Когато представлението свърши, тримата излязохме да се поклоним. Тогава Хенри и Александър ми поднесоха огромен букет и под всеобщите подвиквания и поздравления на цялото училище аз се облях в порой от сълзи.

Мистър Илъри, както и мис Енгрид, изглеждаха много доволни от това, че войната между мен и Александър е приключила. Единственият човек, който очевидно не беше очарован, беше мисис Дженкинс. Тя смяташе, че сме били прекалено фриволни в речта си, но забелязах, че това не ѝ попречи да продължи да идва на чай в кабинета ми. Това не ме интересуваше чак толкова, но ми се искаше да престане непрекъснато да ми чете от вестниците. Човек би помислил, че тя е единствената в света, чийто мъж работи на „Флийт Стрийт“.

— Не мога да не забележа промяната във вас — каза ми мистър Илъри една вечер след около седмица, докато вечеряхме в местната гостилница. — Толкова сте щастлива. Момчетата ви обожават, знаете ли. Не съм виждал такова нещо досега. Навсякъде, където мина тия дни, попадам на момчета, които си говорят за вас. Вчера открих вълнуваща поема, написана от един от първокласните ни поети, в която ви описват като откраднатото дете!

— Какво дете!

— Принцеса, която е била отвлечена от люлката ѝ от злите феи.

Избухнах в смях, но мистър Илъри продължи:

— Е, може и да е познал. Никой не знае нищо за вас — откъде идвате. Има ли някаква тайна?

— Не. Просто не обичам да говоря за себе си. Освен това няма какво толкова да се каже.

— Все пак сигурно има нещичко.

— Дори и да имаше, нямаше да ви кажа, защото ме ядосвате.

— Аз!

Запратих салфетката си по него.

— Да, вие!

— Значи не ми остава друго, освен да се включа в отбора на обожателите ви и да теоретизирам по въпроса заедно с останалите. Знаете ли, че във всички тетрадки, на които попадам в долните курсове напоследък, името на Боби Мур е изтрито и отгоре му е изписано вашето?

— Но не и в горните? — жално продумах аз.

— А, тези от горните вземат нещата много по-насерiously, така че са малко, ако мога така да се изразя, по-изкусни в това отношение.

— О, така ли? И по какъв начин?

— Не се оставят да ги хвана, защото знаят, че ще ревнувам.

Трябваше да се сърдя на себе си, че се улових в капана.

— Смутих ли ви? — попита ме той без сянка от притеснение.

— Да.

— Господи! Значи е трябвало да ви го кажа отдавна. Но всъщност едва успявам да ви видя през последните дни — винаги трябва да си пробивам път през навалищата от обожавачи ви юноши, за да се добера до вас.

По-късно двамата се върнахме нагоре по хълма към училището.

— Чаша чай не би ни била излишна — отбеляза той, когато стигнахме до вратата на кабинета ми.

Разпознавайки погледа в очите му, аз се усмихнах.

— Страхувам се, че чаят ми тъкмо свърши.

Той подпря ръце на стената от двете ми страни и сведе поглед към лицето ми.

— Само две минутки — настоя.

Чух някакво раздвижване горе на стълбите и погледнах натам. Беше Хенри Клайв.

— Извинете, мис — заекна той. — Търсех...

— Да? — попита го мистър Илъри. — Какво търсеше?

— Нищо, сър.

— Шпионираше, така ли? — каза мистър Илъри и гласът му прозвуча необичайно остро. — Връщай се в леглото, момче. Ще си

поговорим утре сутринта.

— Какъв е този шум? — показва се от кабинета си мис Енгрид. — Стойте по-тихо, вие двамата, ще събудите момчетата.

— Извинете, мис Енгрид — отвърна мистър Илъри и този път гласът му звучеше съвсем като на някой от малките му питомци.

Тя се обърна към мен и рече:

— Би ли влязла за малко при мен, Елизабет?

Измъкнах се покрай мистър Илъри, като му хвърлих поглед, който би трябвало да изразява нещо като извинение. Мис Енгрид затвори вратата след мен.

— Това би трябвало да го откаже, а?

Каза го доста силно и аз избухнах в смях.

— Колко жалко, че Хенри Клайв ви видя, утре цялото училище ще разбере.

— Ние не правехме нищо — отбелязах аз.

— Недей да се съмняваш и за миг — момчетата ще допълнят липсващите елементи. Както и да е, трябва да се върна навреме във вилата за Били Котън. Ти ще се справиш тук, нали?

— Всичко е наред.

За човек, който твърдеше, че не може да понася телевизията, привързаността ѝ към „Шоуто на Били Котън и неговата компания“ беше наистина учудваща. Както и към „Коронейшън стрийт“ и „Пейтън плейс“.

— О, между другото — каза ми тя вече на вратата, — втори курс са запланували среднощно пиршество в банята на Харди. Нали ще им хвърлиш едно око?

— Как, за бога, го разбрахте?

— Надушвам всичко, което трябва да се знае тук — отвърна тя и попипа носа си. — Трябва да го запомниш добре. — И като се усмихваше на себе си, дръпна вратата зад гърба си.

Макар че, докато отивах в кабинета си, продължавах да се усмихвам, не ме напускаше никаква неясна тревога от това, което беше казала. Звучеше ми като предупреждение.

Не беше нужно много време, за да плъзнат слуховете. Мис Сорил и мистър Илъри. Под вратата ми започнаха да се появяват анонимни бележки с нецензурни реплики за това, което момчетата смятаха, че правим. Трябваше да призная, че не им липсваше въображение, макар

че останах шокирана от познанията им за секса. Мистър Илъри беше подложен на същите закачки, но той ги намираще за забавни.

— Не след дълго и мистър Лоримър ще разбере, да знаеш — погледна ме враждебно мисис Дженкинс, докато сърбаше чай в кабинета ми.

— Няма какво да разбира.

— Момчетата са много проникателни, Елизабет, те нищо не изпускат. И знаеш ли какво ще ти кажа, и аз забелязах как даващ аванси на Ричард Илъри. Няма да стане, нали знаеш. Всеки може да забележи колко много се притеснява от това положение. Предлагам ти да се отдръпнеш малко.

Виж я ти старата крава! Как смее!

— Как бих могла да се отдръпна — отвърнах рязко, — след като мистър Илъри непрекъснато се усуква около мен като някое кутре!

— Мис Сорил! — ахна тя. — Става дума за един от учителите в това училище! — Скочи от стола и закрачи към вратата. — Самонадеяността ти явно е стигнала абсурдни измерения. Може би в крайна сметка наистина не си особено подходяща за „Фокстън“.

— Нямате право да ми говорите така — извиках след нея и подскочих от силата, с която тресна вратата.

Нападките й бяха толкова неочаквани и абсолютно необосновани, че трябваше да изминат няколко минути, преди да успея да се съвзема. Не беше обичайно за мен да се държа по този начин с някой от учителите, но тя си го заслужаваше. Бях настръхнала още откакто тръгнаха слуховете; някои от момчетата ги възприемаха не само откъм забавната им страна — например Александър и Хенри доста бяха охладнели към мен. Напоследък почти не ги виждах.

Излязох и тръгнах към спалните помещения, за да проверя дали момчетата са почистили под леглата си и дали са подредили медицинските си кърпове. Мисълта ми беше само наполовина в това, което вършех, но все пак се постарах да забележа кой не е изпълнил добре задълженията си, за да ги запиша на таблото. Щом номерът на стаята им се появи на таблото, ще трябва да докладват пред старшата сестра.

Когато влязох в стаята на пети курс, в която живееха Хенри и Александър, сърцето ми се сви. Беше в ужасно състояние. Реших сама да я подредя и с това поне да избегна сблъсъка. Чекмеджетата бяха

отворени и от тях висяха дрехи, така че се наложи да ги взема една по една и след като старателно ги сгънах, отново ги прибрах. Тъкмо приключвах с последното чекмедже, когато забелязах сините велурени шпицове в шкафчето за обувки на Александър. Имаше специално разрешение за тях, но му беше позволено да ги обува само когато свиреше със състава на училището — и не трябваше да стоят в стаята му, а долу в шкафа до кабинета на мис Енгрид. Докато издърпвах обувките, на пода изпадна малка червена тетрадка с твърди корици. Отворих я на първата страница и видях изписано с красиви букви името Бет. Бързо затворих тетрадката, но сърцето ми вече биеше учестено. Само защото бях играла ролята на Бет Уондърфул в пиесата му... Не, не е възможно.

— Какво правите, за бога?

Изгървах тетрадката и бързо се извърнах.

— Александър! — извиках.

Той я грабна от пода и се обърна към мен с преbledняло лице.

— Съжалявам — отроних. — Падна от шкафчето за обувки, докато...

— На всички ли надничате така в дневниците? Или само в моя?

— Казах ти, че изпадна и само го отворих да видя какво е. Не съм прочела нищо, така че не се притеснявай, тайните ти са непокътнати — опитах се да се пошегувам.

За момент той се вгледа в мен и ми се стори, че не му е добре. После прокара ръка през косите си, за да ги отметне, и се извърна, удряйки с юмрук по стената.

— Вървете си — каза.

— Съжалявам, Александър, наистина, аз...

— Казах да си вървите!

— Александър, моля те...

— За какво ме молите? — извърна се той.

— Виж какво, Александър, знам, че не трябваше да гледам в тетрадката, но нали ти казах, че нищо не съм прочела, само първата страница.

— Е, това беше достатъчно, нали?

И преди да успея да го спра, той излетя от стаята.

5.

Мис Енгрид погледна термометъра, тръсна го и се отдалечи през стаята.

— Нищо ти няма, млада госпожице.

— Но аз цялата горя и освен това ми се гади. Вече седмици наред се чувствам така. А и пулсът ми ту се усилва, ту пада — това е много показателно.

Тя отново излезе иззад паравана.

— Мили боже, защо плачеш сега? Казвам ти, че нищо ти няма.

— Не знам защо плача.

Скръсти ръце пред гърдите си и ми се усмихна.

— Е, мисля, че аз знам. Най-вероятно се дължи на някаква комбинация от месечния цикъл и горещината. След няколко дни ще се оправиш. Хайде сега, тръгвай или ще закъснееш за филма.

— Какъв филм?

— Филмът за Джеймс Бонд, който всички от шести курс си умират да гледат.

— Добре, тръгвам. — Издухах носа си и станах от стола.

— Елизабет! — извика след мен мис Енгрид, докато отивах към вратата. — Няма ли да си вземеш чантата? Боже мили, не знам какво ти става напоследък. Ще си забравиш някъде и главата.

Беше уикендът за раздаването на свидетелствата и аз се разхождах през поляните с няколко от малките момчета, като се спирах, за да ме представят на родителите си, и се опитвах да не забелязвам как мистър Илъри ме зяпа сред навалищата. Чух глас, който ми се стори познат, и когато погледнах натам, забелязах Негова светлост върховния съдия, който се приближаваше към мен, придружен от директора. Погледнах го и му се усмихнах. Със същия успех бих могла да се усмихна на някое от ангелчетата покрай алеята; той гледаше право през мен и протегна ръка на някого, който се промъкваше покрай нас. Останах за момент така загледана в него и

после, осъзнавайки, че мистър Лоримър ме наблюдава неодобрително, отново се обърнах и си запробивах път през тълпата.

Александър и Хенри доста ентусиазирано се стараеха с училищния състав и ми стана смешно, защото много от родителите се извърщаха при звука на тропета на Дарън Гудчайлд, който го надуваше с всичка сила в лицето на Хенри. Макар че не го показваше, знаех, че Александър усеща погледа ми. Искаше ми се да мога просто да отида при него и да му кажа нещо — бедата беше, че не знаех какво. От онзи ден в стаята му беше променил поведението си към мен.

Огледах се за преданите ми придружители и установих, че за момента съм изоставена. Изведнъж осъзнах, че трябва да вляза вътре, иначе ще се изложя, като се разплача тук, пред хората. Защо точно щях да се разплача, не знаех, но напоследък често плачех без видима причина.

Промъкнах се в музикалната стая точно навреме и бързо измъкнах кърпичката си. Седнах пред пианото. После отново станах и закрачих из стаята. Не исках да се връщам в кабинета си, защото мис Енгрид със сигурност щеше да дойде и отново да ме изгони навън. Но се оказа, че и музикалната стая не става за убежище. Мистър Илъри се вмъкна толкова тихо, че едва не припаднах, когато ми заговори.

Той се засмя и ме попита защо не съм навън в този слънчев и прекрасен летен ден. Отговорих му, че съм влязла, за да се разхладя.

— Ами тези сълзи?

Вдигнах поглед и за мой ужас те отново закапаха по лицето ми.

— Не казвайте, че е заради кондома — каза той, имайки предвид малката опаковка, която бях получила тази сутрин. — Струва ми се, че сте загубили чувството си за хумор.

— Чувството ми за хумор! — разплаках се аз. — Какво толкова смешно намирате в този неприличен подарък и в това, което имаше вътре.

— Но това беше само шега — усмихна се той. — Може би някой просто се опитва да ви каже, че е влюбен във вас.

— Изобщо не е смешно.

— Не, сигурно не е. Мислите ли, че Белмейн има нещо общо с това?

Аз свих рамене.

— Не, едва ли. Но... ох, не знам.

И двамата погледнахме през прозореца, където Александър стоеше заедно с баща си.

— Вие двамата нали не сте се скарали отново?

— Не. Е, поне аз не мисля така.

Мистър Илъри се усмихна.

— Знаете ли какво? Ще си поговоря с него и ще му кажа някои неща, които ще оправят работата. А сега, какво ще кажете да изпием по едно кафе?

И той ме задърпа към отворения френски прозорец.

— Не, не мога да изляза навън в такъв вид — настоях аз. — Най-напред ще отида да се поосвежа.

Докато се отправях към вратата, той ми извика:

— Предполагам, знаете какъв е проблемът на Александър, Елизабет? — Намигна ми и излезе навън да се включи отново в празненството.

На следващия ден беше дваисет и първият ми рожден ден. Обаче не можех да го кажа на никого във „Фокстън“, тъй като бях излъгала за възрастта си, за да ме приемат. Според това, което знаеше мис Енгрид, аз бях на дваисет и три. Това беше и денят на летния бал в училището за момичета „Сейнт Уинфрид“ и съставът на Александър цял ден репетираше в музикалната стая.

Слушах ги как свирят, докато работех в кабинета си, и сигурно съм била потънала в някакви свои мисли, защото не разбрах, че музиката е спряла, докато на вратата не се почука и не видях да влиза Александър.

Докато мълчаливо ме наблюдаваше, прокара ръка през челото си, за да отметне падналите над очите му коси.

— Аз... — хвърли поглед през рамо той и тогава забелязах, че отвън стоеше Хенри и разговаряше с някого, облегнат на перилата — ... ами ние искаме да ви поканим тази вечер на танците.

Бях неспособна да направя каквото и да е и само стоях и го гледах. После Хенри се обърна към нас.

— Още ли не си я попитал? — обади се той.

Александър затисна устата му с ръка и го избута навън. Когато се извърна към мен, погледът му беше сериозен, но забеляза, че се усмихвам и той също се усмихна.

— Искаш да кажеш на танците в „Сейнт Уинфрид“ — попитах.

— Да. Всички се приготвят и мистър Илъри каза, че ще ви вземе с колата си.

— Или с него, или с Тонто — отново се намеси Хенри.

Александър му хвърли бърз поглед и аз отвърнах:

— В такъв случай предпочитам колата на мистър Илъри.

Мистър Илъри се появи точно в седем и като ме видя, подсвирна толкова красноречиво, че ми се прииска да се върна обратно.

— Със сигурност ще ги зашеметите с това — каза той, оглеждайки роклята ми, която се повдигна и още повече откри бедрата ми, докато се настанях в колата.

— Да не искате да кажете, че е прекалено къса?

— Шегувате ли се? Направо е страхотна!

Още от прага на училището разбрах, че съм сгрещила. Всички момичета от „Сейнт Уиндфри“ бяха с дълги рокли — истински бални рокли — и с моята прилепнала минирокля от „Мери Кант“ се чувствах като някоя екзотична птица. Но беше много късно за връщане назад, затова си казах, че съм по-голяма от тях и следователно имам право да нося каквото си искам. И понеже Александър пееше на сцената, започнах да пляскам с ръце и да потропвам с крака, като се усмихвах на всички момчета, докато се опитваха да направят влакче. Директорът продължаваше да ме гледа намръщено, но аз така добре се забавлявах, че това изобщо не ме притесняваше.

„Хайде пак напред-назад, а после извивка и пак извивка“, пееше Александър и всички събуваха обувките си, разпускаха косите си и се извиваха като обезумели. Момчетата изглеждаха много променени, почти като възрастни, с черните си пуловери и сиви панталони, докато въртяха момчетата в шеметния „Рокендрол около часовника“ и дори направиха опит да се подредят като в някакъв мюзикъл.

Александър запя първите думи на „Ду-уа диди, диди“ и всички изръкопляскаха, когато мистър Илъри ме издърпа в средата на подиума.

— Всичко наред ли е? — извика ми той, докато ме въртеше около себе си.

— Идеално. Впрочем какво казахте на Александър?

— Да речем, че просто му изясних някои неща.

— Какви например?

— За вас и за мен.

— Това ли го е тревожело?

— Знаете, че е така — извика той и в този момент Хенри Клайв ме хвана за ръка и ме обърна, за да танцувам с него, докато някой друг беше поел барабаните.

Времето сякаш летеше и ето че съставът се поклони и светлините угаснаха за последния танц на вечерта. Краят на летния бал, краят на летния семестър. Беше една от любимите ми песни — „Запечатано с целувка“ на Брайън Хайлънд.

Взех чаша кока-кола и се усмихнах на мистър Илъри, който покани на танц директорката на „Сейнт Уинфрид“; после се извърнах и видях Александър да слиза от сцената. Докато се насочваше към мен, сърцето ми лудо заби и внезапно бях обзета от паника. Посегнах за друга бутилка, за да допълня чашата си, но ръката му хвана моята и без да го погледна, оставих чашата и го последвах на дансинга.

Едва се помръдвах — толкова ясно усещах ръцете му около себе си. Чувствах дъхът му на бузата си, докато пееше думите на песента:

*„Не искам да се сбогуваме за лятото,
защото знам как ще ни липсва любовта.
Нека си дадем клетва да се срещнем през септември
и да я подпечатаме с целувка.“*

Краката му се движеха, притиснати към моите и макар да съзнавах добре, че ме притиска твърде силно, не можех да се откъсна. Главата ми беше сведена над рамото му, а ръцете ми лежаха неподвижни на гърба му.

След известно време усетих, че треперя — както и той. Мистър Илъри улови погледа ми, но аз се извърнах. Чувствата ме изпълваха до такава степен, че ми се струваше, че ще се задуша и паниката, от която смяхах, че съм се освободила, отново ме сграбчи. После музиката спря и той се отдръпна. Погледнах го и видях, че на лицето му е изписан същия израз, както в деня, когато бях намерила дневника в стаята му; после погледът му омекна и очите му се впиха в моите. Гледах устните

му и в мига, в който той понечи да се наведе, светлините изведнъж се включиха.

Директорката плесна с ръце и започна да подканя момчетата да се прибират. Александър продължаваше да ме гледа, а аз нервно се озъртах из стаята, за да открия мистър Илъри. Забелязах го, че ме чака на вратата, и се затичах към него.

През целия път до „Фокстън“ мистър Илъри се шегуваше, но единственото, на което бях способна, беше да се усмихвам и да кимам. Не можех да говоря, дори не можех да мисля. Исках само да остана сама. Щом стигнах във вилата, се затичах право към огледалото в спалнята. Очите ми изглеждаха по-големи от обикновено, кожата ми беше зачервена и установих, че горя, ужасно горя. Исках отново да съм на дансинга. Исках да го чуя да пее отново онези думи, исках светлините да угаснат, исках той да...

Плеснах силно лицето си с ръце. Исках той да ме целуне.

6.

Ето как започна всичко. С една глупава шега, една пиеса и един танц. С Джанис повече не се върнахме на спора си, но когато в последния ден от ваканцията ме закара до гара Падингтън, тя ми каза:

— Ще направиш голяма грешка, Елизабет. Изобщо не си права и го знаеш.

Но според мен тя не беше права. Имах на разположение шест седмици, през които да видя нещата в перспектива, и вече бях решила в себе си, че когато новият срок започне, ще се държа настрана от него. Сега, когато той ще бъде в шести курс и стаята му ще бъде в другото крило, няма да бъде трудно... И наистина нямаше да бъде трудно, ако въпреки решението си, не се улавях, че поемам по най-необичайни маршрути около сградата, с единствената надежда да попадна на него. Освен това всеки ден излизаше някакъв повод той да намине в кабинета ми или пък аз да отида до общата всекидневна на шести курс. Изобщо нищо не бяхме си казали, но понякога го улавях как ме гледа и разбирах, че си спомня за нощта, когато танцувахме. Обикновено отбягвах погледа му, защото самата аз не можех да забравя онази нощ.

После се разболях от грип. Мис Енгрид не разреши никой да се доближи до вилата, докато не станах от леглото и лично ми носеше всички картички с пожелания за оздравяване, както и плодовете и цветята. На шестия ден си позволих кратка разходка до горичката, която беше на не повече от десет крачки от предната ни врата. Веднага щом се разбра, че съм почнала да излизам от вилата, бях затрупана с предложения от момчетата, които искаха да ме придружават по време на разходките ми. Една вечер Александър и Хенри пристигнаха с „Тонто“, за да ме поразходят из района. След това, дори и когато се пооправих, тримата всяка вечер се срещаме и ако времето беше хубаво, се разхождахме или седяхме и си приказвахме във всекидневната. Естествено, понякога Александър беше зает или трябваше да ходи някъде с някой от учителите. Тези вечери винаги ми се струваха скучни.

Не след дълго установих, че не мога да спя, защото мисля за него. Толкова много ми се искаше да ме целуне, че понякога трябваше да заравям лицето си във възглавницата, за да не закрепця името му. Започнах да стоя гола пред огледалото и да се оглеждам. Преди никога не бях обръщала особено внимание на тялото си, но сега то ми се струваше най-важното нещо на света. Мразех гърдите си, защото бяха много големи, но когато ги докосвах, започвах да плача от чувствата, които изпитвах.

С приближаването на Коледа, при всяка среща с него, се улавях, че си задавам въпроси, които ме объркваша още повече. Докато го наблюдавах как играе ръгби, сякаш всичко започваше да ме боли. Оглеждах бедрата и раменете му и начина, по който се движеше, как косата му падаше над очите, как поставяше ръце на коленете си и задържаше дъха си. После съзирах усмивката му, когато ме поглеждаше, и сърцето ми направо спираше при вида на смешното му криво зъбче.

В деня преди края на срока поканих няколко момчета във вилата на коледни пирожки и горещ пунш. Направих го нарочно с надеждата, че Александър и Хенри ще останат до по-късно, и те наистина останаха. Седяха на хлътналото ми старо канапе и слушаха записи, когато изведнъж Хенри предложи:

— Сетих се! Защо не дойдете с нас за Коледа?

Отначало помислих, че говори на Александър, но после видях, че гледа към мен. Засмях се.

— Съмнявам се, че родителите ти ще са съгласни. Освен това вече съм уговорила къде да отида.

Александър стана и отиде да сложи още дърва в огъня. Наблюдавах го как кляка пред камината, опрял лакти на коленете си, и се взира в пламъците. Погледът на Хенри срещна моя и аз недоумяващо повдигнах рамене. Никак не беше обичайно за Александър да бъде толкова тих.

Обърнах се и продължих да опаковам подаръка за мис Енгрид. В този момент Хенри се плесна по челото и извика:

— О, господи, имам подарък за вас, Елизабет, но го забравих. — Хвърли поглед към Александър.

Веднага разбрах каква игра играят и въпреки че най-много от всичко на света исках да остана насаме с Александър, изведнъж се

уплаших.

— Няма нужда да се връщаш сега — казах. — Ще ми го дадеш сутринта, преди да тръгнеш. — Взех малките пакетчета, които бях приготвила за тях и им ги подадох. — Да не се отварят преди Коледа.

— Не може така — възпротиви се Хенри. — Трябва да ги отворим сега. Можем да си направим Коледа само ние тримата. Отивам да взема подаръка. И преди да успея да го спра, той вече беше излязъл.

Александър седна на стола до огъня.

— Много си тих тази вечер — отбелязах аз.

Той стана и започна да се разхожда с ръце в джобовете. Спря се с гръб към мен.

— Какво ще правите на Коледа?

Останах изненадана от сърдития му тон.

— Нали ви казах, че имам планове — отвърнах упорито.

Александър се обърна към мен.

— Ще бъдете сама, нали? — промълви, без да откъсва поглед от мен.

Преглътнах силно. Така беше. Джанис беше заминала на Карибските острови с родителите си, затова си наех стая в малък хотел в Лондон, където смятах да чета една О'Брайън, докато ваканцията свърши и мога отново да се върна във „Фокстън“.

— Не, разбира се, че не. Честно казано, Александър, не разбирам какво ти става.

Изведнъж той се озова до мен.

— Щом искате да знаете, не ми харесва мисълта, че ще бъдете сама на Коледа — гневно изрече той. — Ето това ми става.

— Но няма защо да се сърдиш за това, пък и нали ти казах, че няма да съм сама.

— С кого ще бъдете тогава? Знам, че нямате семейство, тогава с кой...

— Това не е твоя работа — остро отвърнах аз. Изглеждаше засегнат и веднага съжалих за тона си. — Заминавам в Лондон. Ще бъда с едни приятели.

— Какви приятели? Никога не сте ни говорили за тях.

— Защото те не са част от живота ми тук, във „Фокстън“. Хайде — опитах се да прозвучи бодро, — ами какво ще правиш ти на

Коледа?

— Знаете много добре какво ще правя. — Изведнъж той се наведе към мен. — Елизабет, нека дойда с вас. Мога да кажа на родителите ми, че съм при Хенри.

— Александър, не можеш да направиш това! Смешно е дори да се помисли. Родителите ти искат да те видят, пък и ти ще искаш да си с тях.

— Няма. Искам да съм с теб.

Заговори ми на ти и бузите му пламтяха от смущение и гняв, а аз не знаех какво да отговоря. Седна до мен и хвана ръката ми. Опитах се да я издърпам, но той я стискаше здраво.

— Александър — казах задавено, — спри, моля те! Виж, мисля, че е по-добре да си вървиш, преди да си казал нещо, за което ще съжаляваш.

— Няма да съжалявам. По дяволите! Спри да се отнасяш с мен като с дете! Знаеш какво изпитвам към теб.

— Александър! — скочих от мястото си аз. — Не ми казвай нищо повече. Момчетата — младите мъже, които са в училището, често се влюбват, разбирам го. Но, Александър, ти отиваш твърде далеч. Не ставай смешен.

Разбрах, че го засегнах жестоко.

— Знаеш ли как се чувствам? — каза той. — Знаеш ли какво преживях през последните месеци, от нощта, когато танцувахме? Ако ти е било безразлично, тогава защо?

— О, Александър, не ми е безразлично. — „Какво говоря аз?“ — Харесвам те. Приятно ми е в твоята компания и мислех, че и на теб ти е приятно. Няма нищо друго, Александър, честно, няма нищо друго.

— Ти си лъжкиня! — извика той. — Подведе ме. Накара ме да мисля, че изпитваш към мен същото, което аз изпитвам към теб, а през цялото време всичко е било само преструвка. Сега вече виждам каква си всъщност. Ти си само една самотна стара мома, която ласкае самочувствието си за моя сметка.

— Спри! Спри! Не съм те подвела, аз... — посегнах към него, но после се отказах и застанах зад канапето, така че то да бъде като бариера между нас.

— През цялото време си ми се подигравала, нали? — извика той отново. — Сега си представям как си разправяла всичко на мистър

Илъри и си се подигравала, че не мога да си върша работата, че не мога да правя нищо, защото непрекъснато мисля за теб. За теб съм бил само прицел за подигравки, нали?

Закрих лицето си с ръце.

— Греша, Александър, повярвай ми. Искях, ти беше... о, моля те, върви си!

— Тръгвам си и не очаквай някой от нас двамата да се върне отново. Знаеш ли, дори и Хенри се беше заблудил. Дори и той виждаше как се държиш с мен. Но вече всичко свърши, Елизабет, всичко приключи за нас. — Бръкна в джоба си. — Ето! Ето ти коледния подарък. Честита Коледа! — хвърли го той към мен.

Вратата се хлопна след него и изведнъж разбрах, че не мога да го оставя да си тръгне така. Вече беше слязъл по стълбите, когато отворих вратата. Щом чу името си, погледна нагоре. И преди да осъзная какво става, аз се озовах в ръцете му. Знаех, че не трябва, но не можех да го оставя да си отиде.

Отведе ме обратно в стаята и ме издърпа на колене пред огъня.

— Съжалявам — прошепна, изтривайки с ръка сълзите ми. — Съжалявам за всичко, което ти наговорих.

— И аз. — Наведох глава, но той повдигна лицето ми и ме целуна. Отначало устните му бяха нежни, но докато ръцете му притискаха лицето ми, аз се вкопчих в него с безумното желание да го почувствам по-близо до себе си.

— Кажи ми, че ме обичаш, Елизабет. Моля те, кажи ми — отрони той.

Целуна ме отново и този път усетих езика му, който се притискаше към моя. Вплетох пръсти в косите му и изрекох думите, преди дори да осъзная това.

— Сега ще ми разрешиш ли да дойда с теб? — попита той.

Поклатих глава.

— Моля те, бъди разумен, Александър. Не можеш да дойдеш, не бива. Само защото сме признали какво изпитваме един към друг, не значи, че е редно. Трябва да си отидеш у дома при родителите си, а аз ще отида в Лондон. А след Коледа... е, кой знае? Мисля, че не трябва да оставаме насаме след всичко това.

Той сложи ръка на устата ми.

— Не говори така. Никога не го повтаряй. Съгласен съм да се върна у дома за ваканцията, но само ако ми обещаеш, че ще се виждаме после, само ако ми обещаеш, че все още ще ме обичаш, когато се върна. Елизабет! Моля те, обещавай ми, Елизабет!

Накрая се оказах твърде слаба, за да му откажа. Толкова много го обичах.

7.

Не бих могла да допусна по-голяма грешка от отиването ми в малкия хотел на мистър Билингс на „Бейсуотър Роуд“. Той беше любезен и словоохотлив човечец, който с гордост ми заяви, че за мен е запазил единствената стая с вана, но тапетите и пердетата бяха износени, и в моето състояние, веднага щом вратата се хлопна след него, едва удържах сълзите си. Голямото кресло под лампиона беше идеално за четене, но аз изобщо не можах да продължа след първите няколко реда на „Момичето със зелените очи“.

Излизах да се поразходя из магазините и в „Хайд парк“ и се опитвах, доколкото мога да не мисля за Александър, но всъщност единствено той беше в ума ми. Нощем, заслушана в звуците от улицата, седях, пред огледалото и прокарвах пръсти по устните си, припомняйки си какво изпитах, когато ме целуваше. Накрая винаги обвивах ръце около тялото си и плачех от копнеж да го докосна.

Сутринта на Коледа отворих подаръка, който ми беше дал. Веднъж, когато си говорехме кой какво би си купил, ако има много пари, бях споменала, че ще си купя един скъп френски парфюм „Y“. Беше го запомнил. Толкова ми се искаше да е при мен, че почти се задушавях от желанието си. И понеже цялата треперех, докато отварях пакетчето, изтървах го и шишенцето се разби на пода. През целия ден на Коледа ридах във възглавницата, както и почти през целия следващ ден. Не можех да понеса мисълта, че ще го изгубя — все още не.

Късно следобед, два дни след Коледа, мистър Билингс почука на вратата ми. Изглежда, съм била заспала, защото от коридора се понесе някаква суетня и чух как женски глас обяснява, че май са ме видели да излизам. Измъкнах се от леглото и книгата ми се свлече на пода. Отворих вратата, примигвайки на светлината, и забелязах мистър Билингс в края на стълбите.

Щом ме видя, лицето му светна и той започна да ми говори, но аз гледах зад него. Не можеше да бъде. Сигурно сънувах. Той не знаеше къде съм...

— ... много е приятно да имаш посетители, особено на Коледа — говореше ми мистър Билингс. Потупа Александър по рамото и го побутна към мен.

После чух как Александър отказва чая, който мистър Билингс му предлагаше, и като в мъгла се оставих да ме хване за ръка и да ме въведе в стаята ми. След като вратата се затвори, той се обърна и ме погледна, после вдигна ръка, за да свали шала от устата си.

— Честита Коледа — каза тихо.

Гласът ми сякаш излизаше дълбоко изпод земята. Цялата треперех, докато задавах въпроса си.

— Откъде разбра...? Какво правиш...?

Докосна лицето ми с ръце и се озовах притисната в прегръдките му, а устните му, все още студени от вятъра, се впиваха в моите, докато ръцете му здраво ме обгръщаха. После ме пусна и аз отворих очи.

— Александър...

— Само ми кажи, че ме обичаш, Елизабет. Моля те! — Отново улови лицето ми в ръце и целуна най-напред очите ми, а после носа и бузите и отново устните ми. — Не можех да мисля, не можех да спя, не можех да се храня. Трябваше да дойда. Кажи, че и с теб е било същото. Кажи ми, че ме обичаш, колкото и аз теб.

— Обичам те — прошепнах и гласът ми се прекърши, защото се опитвах да не се разплача.

Свали палтото си и го остави на стола. Извърнах се, но той хвана брадичката ми и ме обърна към себе си.

Опитах се да се усмихна.

— Не искам да чакам повече — прошепнах.

Целуна ме бавно, а пръстите му трепереха, докато разкопчаваше копчетата на роклята ми. След малко вдигна ръцете ми и ми кимна да се съблека сама, а той се зае със собствените си дрехи. През повечето време бях впила поглед в отсрещната стена, защото се страхувах да го погледна, както и че може да го разочаровам. После застана до мен и обгърна с ръце раменете ми, а аз зарових лице във врата му.

Александър откопча сутиена ми и ме отдръпна от себе си. Когато плъзна презрамките по раменете ми и гърдите ми изскочиха освободени, чух как дъхът му секна. Опитах се да се прикрия, смутена от начина, по който бяха щръкнали зърната ми, но той взе ръцете ми и ги дръпна към себе си.

— Погледни ме, Елизабет — прошепна. — Виж ме.

Сведох поглед, а ръцете ми не преставаха да се плъзгат като хипнотизирани по тялото му и докато той милваше с пръсти зърната ми, моите длани все по-плътно го притискаха. После вдигнах очи, защото чух задавения му стон и изведнъж усетих, че ръцете ми се овлажниха.

— О, господи! — Гласът му беше изпълнен от гняв и отвращение. Извърна се и закри лицето си с ръце.

Стоях пред него и не знаех какво да направя, а той се плъзна покрай мен и избяга в банята.

Последвах го и го заварих да стои пред мивката, подпрял ръце от двете ѝ страни и да се взира надолу.

— Александър — повиках го тихо.

— Недей — изстена той. — Не ми трябва съжалението ти.

Приблжих се и опрях глава на раменете му.

— Обичам те. Не се ядосвай. Понякога това се случва първия път.

— Откъде знаеш? — остро отвърна той.

Обвих ръце около него и започнах да целувам рамото му. Обърна се и силно ме притисна към себе си.

— Просто не можах да го спра — едва чуто каза.

— Да, знам.

Взе една от хавлиените кърпи и я обви около кръста си, а после седна на ръба на ваната. Залюлях главата му в ръцете си и прокарах пръсти през косите му. Беше се опитал да бъде смел и за двама ни и знаех, че сега е мой ред.

— Ще се върнеш ли? — попитах накрая.

Той кимна и аз го хванах за ръка и го поведох към леглото.

— Елизабет — проговори той в тишината. — Това, което каза преди малко, че се случват такива неща първия път... — Надигна се и се подпря на лакът, като ме гледаше в очите. — Искане ми се да мога да намеря думи, с които да ти кажа, колко много означавах за мен.

Затворих очи и го придърпах да ме целуне. После пъхнах езика си в устата му и не след дълго усетих как страстта се надига в него.

Когато отново проговори, гласът му беше дрезгав.

— Мислиш ли, че можем да опитаем отново?

Кимнах и силно преглътнах, докато той спусна устни надолу към гърдите ми. Когато отново изправи глава и ме придърпа към тялото си, усетих твърдите му мускули да се притискат към слабите ми. Страхувах се и затворих очи, докато измъкваше бикините по краката ми. След това започна да ме милва с пръсти. Никога преди това не бях изпитвала нещо подобно. Цялата изтръпнах и се притиснах към ръката му, после вдигнах очи и го погледнах, опитвайки се да произнеса името му.

Отдръпна ръката си, разтвори краката ми и легна върху мен. После съвсем бавно започнах да се разтварям под него и да го притискам към себе си, докато с лек тласък двамата се сляхме. Александър докосваше нежно устните ми със своите и отново се раздвижи. Простенах от болка и той спря.

— Добре ли си? — прошепна и се наведе към лицето ми.

Кимнах и цялата се изпълних с любов, докато двамата се движехме едновременно. Пъхна ръцете си под мен и ме притисна още по-плътнo, а след като обвих крака около него, започна да се движи все по-бързо. Дишането му стана тежко и учестено и след като извика името ми, с последен тласък се стовари върху мен.

Прегърнах го и продължих да го притискам. Телата ни бяха потни и лепкави, а сърцето му биеше до моето, но още не ми се искаше да се отдръпне от мен. Вдигна глава и ме целуна и усетих, че страните му са мокри от сълзи.

Накрая все пак се отдръпна. Веднага разбрах, че нещо не е наред и изпаднах в ужас, че може би съжалява за това, което бяхме направили. Бях му се отдала толкова лесно — ами ако сега ме презира за това? Искаше ми се да кажа нещо, докато го наблюдавах как седи на края на леглото, стиснал главата си в ръце, но езикът ми беше парализиран от страх.

— Кажи ми какво трябва да направя — тихо проговори той. — Кажи какво е това, което искаш. — Понеже не му отговорих, той се обърна и ме погледна. — Толкова си красива, Елизабет, и това, което ми даде... Но и ти трябва да изпиташ същото.

Затворих очи, за да не забележи облекчението ми и посегнах с ръце към него.

— Просто стой тук — прошепнах. — Единственото, което трябва да направиш, е да бъдеш тук.

— Но аз мога да ти дам повече — настоя той. — Знам, че мога. Кажи ми, покажи ми как да го направя.

— Не знам — отвърнах.

Погледна ме в очите и видях, че се съмнява.

— Да опитам ли? — попита.

Кимнах и той започна да милва тялото ми. Пъхна пръстите си между краката ми и тогава изведнъж разбрах какво трябва да направи. Плахо хванах ръката му и я задържах там, където беше.

— Тук е — казах, — точно тук.

Докато ме докосваше и продължаваше да ме милва, изпитах нещо толкова прекрасно, че дори не бих се опитала да го опиша. После и двамата заспахме и когато се събудих, пръстите му чертаеха малки кръгчета около зърната на гърдите ми. Беше присвил очи, сякаш не можеше да повярва на това, което ставаше с тялото ми, и изведнъж се усмихна, когато разбра, че го наблюдавам.

— Може ли отново да те любя? — нежно прошепна.

По-късно, след като слязох да донеса чай и сандвичи, двамата си говорихме и аз се опитах да се престоря на сърдита, когато ми каза, че преди да си тръгне от училището, е погледнал в дневника ми и така научил къде да ме намери.

— Няма смисъл да се мръщиш така, Елизабет — каза той, седнал гол на ръба на леглото, и отхапа голяма хапка от сандвича с пуйка. — Знам, че се зарадва, като ме видя. Нали се зарадва, а? — повтори той, тъй като не му отговорих.

Свих рамене.

— Малко.

— Малко? — задави се той. — Хич не ми се мисли какво щеше да е физическото ми състояние сега, ако наистина ми се беше зарадвала. И престани да ме гледаш там долу, нали знаеш какво ми става.

— Не те гледам никъде — отвърнах. — Ами я ми кажи какво мислят родителите ти — къде според тях си сега?

Александър вдигна рамене.

— В Лондон.

— И какво правиш?

— Е, не и че спя с младшата медицинска сестра от „Фокстън“, това е съвсем ясно.

Смехът ми секна.

— Недей, Александър, моля те, не говори така.

— Съжалявам. Мислят, че съм тук, за да гледам някакво представление заедно с момчетата.

— Само една нощ ли ще останеш? — Опитах се гласът ми да не прозвучи отчаяно, но сърцето ми вече биеше до пръсване и дори се наложи да го притисна с ръце.

Той, изглежда, усети как се чувствам, защото пресече стаята й коленичи пред стола, на който седях.

— Няма да те напусна, Елизабет. Не мога.

Изглеждаше толкова млад, толкова смел. Какво щеше да стане с нас?

Едва след два дни най-сетне се решихме да излезем и отидохме на театър. Гледахме дневно представление на „Щастливи дни“ на Бекет и въпреки наистина мрачната тема на пиесата, двамата се заливахме от смях, докато Уини, заровена до кръста в земята, се опитваше да запълва дните си, като си пили ноктите или ровичка из дамската си чантичка.

През цялото време, докато траеше представлението, Александър ме държеше за ръка и от време на време се навеждаше и ме целуваше, както правеше и когато си мислеше, че съм заспала. Аз също го целувах, когато заспиваше, защото тогава изглеждаше толкова млад и уязвим и разбирах, че независимо от външното му самообладание, той не по-малко от мен се страхува, че нещо може да разруши щастието ни. Имаше също и моменти, когато не успяваше да прикрие смущението си от това, което му се беше случило, и тогава оставаше с вперен в мен поглед и ме молеше да му кажа колко много го обичам — а аз се смеех и му повтарях разни глупави романтични думички, докато и той започнеше да се смее.

След края на представлението решихме, че щом си прекарваме толкова добре, бихме могли да се поотпуснем и да намерим някой оживен ресторант в „Ковънт Гардън“. Отправихме се към „Бистрото“, забутано зад пазара, но тогава се случи нещо наистина невероятно. Александър забеляза мисис Дженкинс, която идваше насреща по

улицата, подръка с мъжа си. Дръпна ме бързо във входа на едно магазинче, прегърна ме и притисна лицето ми към себе си.

Мисис Дженкинс отмина и дори не погледна в нашата посока, но ние останахме още няколко минути във входа, вцепенени от обстоятелството, че бяхме твърде близо до разкриването. Спогледахме се. Знаехме, че това е само началото. В уединението на малката ни стаичка на „Бейсуотър“ и на двамата ни се струваше лесно да се убеждаваме как ще се изправим срещу света. Действителността беше нещо различно.

След като вечерта се провали, мълчаливо тръгнахме обратно към хотела. Преди да пристигнем, вече бях решила какво ще направя. В мига, в който видях мисис Дженкинс, почти щях да припадна от срам; и от мен, също както и от нея, се очакваше да се държа като разумен член от персонала на училището. Изведнъж си представих обвинителните погледи на родителите на Александър, на мис Енгрид, мистър Лоримър, мистър Илъри и останалите момчета, които ми се бяха доверили. Трябва да съм била луда, за да позволя нещата да стигнат толкова далече. През изминалите няколко дни дали наистина се бях замислила за това, което причинявах на Александър, бях ли отделила време да помисля за ефекта, който всичко това можеше да окаже върху него? Той беше прекалено млад, за да знае какво иска, беше своенравен, упорит и разглезен. Може и да се държеше като по-възрастен, отколкото всъщност беше, но това не променяше факта, че все още не е навършил седемнадесет. Връзката ни трябваше да бъде прекратена още сега, независимо каква болка щеше да ми причини това, защото тя щеше да е нищо в сравнение с пораженията, които щеше да нанесе на Александър, ако я оставя да продължи.

Преди да успее да отвори вратата на хотела, аз го спрях и го обърнах с лице към мен.

— Александър — започнах меко. — Искam да влезеш сам и да събереш нещата си. Не, не. Моля те, не казвай нищо, недей да спориш, не мога да го понеса. Трябва да се разделим, скъпи, така че нека го направим сега, преди външният свят да развали това, което изживяхме заедно. Реших, че ще бъде най-добре да не се връщам във „Фокстън“ след Нова година.

— Елизабет — постави ръка на устата ми той. — Оставам с теб. Влез, моля те. Трябва да поговорим, знам, но не се опитвай да ме

прогониш така.

Гласът ми беше задавен от загубата, която вече вътрешно изживявах.

— Така ще бъде по-лесно, Александър. Ако говорим, само ще ни бъде по-трудно. Отивам да се поразходя. Моля те, вземи си нещата...

— Ти каза, че ме обичаш, Елизабет.

Поклатих глава, почти задавена от сълзи.

— Обичам те, Александър, но не мога. Не мога... — Издърпах ръката си от неговата и се спуснах надолу по улицата.

Очаквах, че ще ме последва и когато не го направи, стиснах здраво устни, за да не закрещя от усилие да запълня празнотата в себе си. Разхождах се наоколо повече от час, но без да съзнавам за какво мисля и накъде вървя. Ужасно се страхувах да се върна, но знаех, че трябва да го направя. Това беше първата крачка, която се налагаше, за да се изправя пред живота си без него. Опитвах се да бъда твърда, докато прекрочвах прага на стаята — той беше там, седеше на леглото и ме чакаше.

Затворих вратата и останах така, вперила в него възпалените си и подпухнали очи. Стана, взе ръката ми и ме заведе до леглото.

— Седни — каза. — Искam да ме изслушаш. Не искам да ме прекъсваш, обещавах ли?

Кимнах безмълвно.

Седна на стола с овехтяла тапицерия и се вгледа в мен в полумрака на стаята, наклонил тъмната си глава на една страна, без да сваля очи от лицето ми.

— Знам, че всички мислят, че на моята възраст все още не знам какво искам, че провалям живота си... и всичко останало, което ще наговорят. Но няма никакво значение какво мислят другите, Елизабет, защото нищо няма да промени това, което изпитвам към теб. Разбира се, че няма да ни е лесно, особено като имам предвид, че дори и ти мислиш, че съм прекалено млад за това, което изживяваме. Единственото, което мога да кажа, е, че във всички книги и филми, които имат значение за мен, както и от опита от досегашния ми живот — независимо, че все още толкова малко съм видял — любовта никога не признава възраст. Обичам те и искам да останеш най-важното нещо в живота ми. Нищо друго не ме интересува. Знам, че в бъдеще ще има моменти, когато и други неща ще ме занимават и ще бъдат

важни за мен, но винаги — независимо какво ще стане — ти ще бъдеш тази, която ще обичам. Нищо няма да го промени, Елизабет. Не мога да изкажа с думи какво направи с живота ми; единственото, което знам, е, че той няма да струва нищо без теб. И ако ме напуснеш сега, ще нараниш и двамата ни, дори повече, отколкото можем да си представим. Това, което се опитвам да кажа, всъщност е много просто. Не само че сега те обичам, но вече със сигурност знам, че винаги ще те обичам. И ако не ми вярваш, то може би ще трябва да изчакаме, за да се убедиш. Във всеки случай нищо няма да промени онова, което изпитвам. Затова те моля да не ме изхвърляш от живота си.

Беше станало още по-тъмно и едва го забелязвах през стаята. Измина доста време, преди да стана и да отида при него. Той протегна ръце и аз седнах в скута му, прегърнах го и го залюлях напред-назад, изтривайки сълзите от страните му.

— И аз като теб не знам какво ще ни донесе бъдещето, но да се надяваме, че любовта ни е достатъчно силна, за да го посрещнем.

8.

Никога не бих повярвала, но с времето любовта ми към Александър ставаше все по-силна. Щом се върнахме във „Фокстън“, болката от това, че сме толкова близо един до друг, а не можем да се докоснем, ставаше все по-силна и единственият начин да се справим беше като се опитвахме да се шегуваме с нея. Начинът, по който Александър се движеше, сякаш изпитва непоносимо физическо страдание, ме размиваше до сълзи.

— Но аз наистина се чувствам така — отвърщаше ми той, когато му казвах, че прекалява.

Между часовете той се стрелваше в кабинета ми, затваряше вратата след себе си и ме целуваше толкова силно и толкова бързо, че докато успея да осъзная, че е идвал, него вече го нямаше. Всеки ден привечер все някак успяхме да уредим да излезем на разходка, или ако валеше, аз отивах във всекидневната да изпия чаша кафе, както бях правила и с миналогодишните шестокурсници. Макар че не оставахме често сами, все пак успяхме да намерим начин да се любим два пъти през първите седмици от срока.

Първият път беше в една плевня на около три километра пеш от училището. Когато се озовах там, изобщо не ме интересуваха калните ми обувки и разрешените от вятъра коси и все още стисках в ръка бележката, която същата сутрин ми беше оставил в калъфката на възглавницата и с която ме молеше да се срещнем в четири часа, когато обикновено шестокурсниците учеха по стаите си или слушаха музика във всекидневната. След като всичко свърши и телата ни се бяха натъртили и ни боляха, страшно се смях на начина, по който бях смъкнала сестринската си престилка и двамата се бяхме търколили в сеното и бяхме лудували като две овчици, пуснати на воля в полето.

Понеже много от момчетата редовно ни посещаваха с мис Енгрид във вилата ни, идването на Хенри и Александър не породиха никакви подозрения — макар че между нас възникнаха известни спорове, след като не позволих на Александър да идва по-често сам. Веднъж обаче ни се удаде случай, когато рано вечерта той пристигна

точно докато се къпех. Неизбежното се случи и само секунди след като приключихме с обличането, мис Енгрид почука на вратата и веднага влезе.

Погледът ѝ беше много подозрителен и впоследствие бях така разтърсена от факта, че се бяхме спасили само на косъм, че между нас избухна първата сериозна караница. Бях шокирана, че Александър, изглежда, не се притесняваше, и му се разкрех колко е наивен да смята, че мис Енгрид ще бъде на наша страна. Мразеше да му напомням, че е по-млад от мен, и затова в отговор ми извика, че всъщност искам да прикрия факта, че се срамувам от него.

— Е, добре, наистина не съм особено горда от това, което правим — казах аз.

Лицето му пребледня.

— Значи се срамуваш. За теб съм само някакъв похотлив ученик, който задоволява...

— Не ми говори така! Нямаше да го върша, ако не те обичах, но твоето безотговорно поведение понякога ме кара да се питам колко още ще можем да продължаваме. Не трябва да идваш пак, чуваш ли?

— Дадено! И изобщо не си помисляй да ми пъхаш бележки във възглавницата — ще ги изгоря дори без да съм ги прочел.

Два дни и двамата запазихме мълчание, но накрая неговата решителност се стопи и отново намерих бележка, пъхната под вратата на кабинета ми. Искаше да знам, че не е мислил нищо от това, което беше казал, че не е искал да бъде циничен и че просто толкова много ме обича, че би искал целият свят да разбере. Сега разбирал колко детинско било всичко, така че дали ще му простя и да се срещнем по-късно в горичката? Не отговорих нищо. На следващия ден имаше нова бележка и още две на по-следващия. Продължавах да ги оставям без последствия. Последната беше доставена направо във вилата и в нея ми пишеше да вървя по дяволите.

И без това вече бях там, докато вечерта по време на вечерята погледите ни не се срещнаха и аз отново се усмихнах. Но това все още не ми носеше успокоение. Толкова много се притеснявах за това, което вършим, толкова се страхувах как ще свърши всичко това, че просто не знаех какво да направя. В такова състояние ме свари той един следобед в кабинета ми, докато изплаквах мъката си.

Погледна ме, но лицето му не изразяваше нищо, и протегнал ръце, ме притегли в прегръдките си. Опитах се да се измъкна.

— Не! Недей! — ядосано проговори той. — За бога, защо караш и двама ни да страдаме толкова?

— Не знам какво да правя — отвърнах. — Обичам те, наистина, но Александър...

— Виж, нали и двамата знаехме, че няма да е лесно, така че недей още повече да утежняваш нещата. Ела сега, нека само малко те поддържа.

И аз се оставих в прегръдките му, защото точно в този момент не ме интересуваше кой може да влезе и да ни види. Обичах го и само това имаше значение.

— Върнали са се! — извика Александър. — Тези гадни цигани пак са се върнали!

Хенри вдигна поглед от вестника, който четеше, а Александър ми намигна, когато ме забеляза, че се приближавам към тях. Беше късно следобед и двамата седяха край тенис кортовете и четяха сутрешните вестници, като от време на време подвикваха груби забележки на момчетата, които играеха.

— Слава богу, че не съм вкъщи — продължи Александър. — Представям си баща ми — лицето му добива един грозен тъмночервен цвят и на врата му започва да пулсира онази изпъкнала вена. Никой не може да бъде сигурен за живота си.

Хенри с усмивка пое вестника от Александър и ми го подаде.

— Прочете ли за тази паплач? — обърна се към мен и Александър. — Както се изразява майка ми, никога няма да се отървем от тях, ако баща ми не престане да се заяжда. И все пак това, което той казва, е истина. Видях ги, когато си ходих за Коледа — мръсни просяци. Чудя се дали е вярно, че се занимават с проституция на деца. Местните вестници разправят, че така било.

— И не само местните — обади се Хенри. — И тук има нещичко по въпроса.

— Хенри, момчето ми, как, за бога, можеш да четеш такива неща?

Разсмях се.

— Ама че си сноб, Александър Белмейн.

— Напълно съм съгласна — обади се иззад гърба ми мис Енгрид. Александър се нацупи и отново се обърна към Хенри:

— Какво пишат?

— Само в най-общи линии. Както сам спомена, все за детската проституция. Цитира се баща ти, който споменава, че ще извика „Рентокил“ да се справят с тях.

Александър се изсмя.

— Ренто кой? — попитах аз.

— „Рентокил“. Хората за борба със селскостопанските вредители — просветли ме мис Енгрид.

— Звучи ми точно като баща ми — обади се Александър. — Няма съмнение, че ще се пръсне от кеф от предстоящата битка.

— Александър!

— Съжалявам, сестро, за момент се забравих.

И докато я целуваше, аз се извърнах, за да не ме види как се усмихвам.

— Както и да е — продължих, когато мис Енгрид отмина, — какво правите двамата тук? Мислех, че сте на театър днес следобед.

— Мистър Лиър се е разболял — отвърна ми Хенри, след което пресуши кутия безалкохолна бира. — Титус Андроникус ест изоставенус.

Александър ми подаде бирата си.

— Единственото, което мога да кажа, е, че съм доволен, че не съм си вкъщи. Само като си помисля за тези хора, които се навъртат наоколо и търсят да нападнат някое момченце в леглото му нощем. — Изправи се, прегърна ме и леко ме целуна по врата.

— Александър! — извиках аз и отскочих от него. — За бога, някой може да види!

Той се разсмя, а аз само го погледнах, но след това изведнъж чух собствения си глас да му казва да дойде след вечеря в кабинета ми.

Хенри се протегна и се прозя.

— Знаете ли какво си мислех — изрече бавно. — Трябва да намерим някакъв начин да те вземем с нас в Оксфорд, Елизабет.

На лицето ми се изобрази нещо като усмивка, докато наблюдавах как Александър отново сяда и взема лист хартия. Това беше нещо, за

което не си позволявах да мисля — времето, когато щяха да си заминат.

— Надявам се, че момичетата в Оксфорд са по-съблазнителни от тези в „Сейнт Уинфрид“ — унесено продължи размишленията си Хенри. — Още отсега си го представям — оргии и пак оргии. Може би ще трябва да се обуча малко. Не мога да допусна само ти да задигаш всички налични същества от женски пол, Александър.

Докато се отдалечавах, чух как Александър му каза:

— Хенри, братче, какво ти е влязло в главата?

След кратка пауза, Хенри отново проговори:

— Не исках да кажа нищо. Просто си размишлявах. Кажи й, че съжалявам, чу ли?

След няколко минути чух, че вратата на кабинета ми се отваря, и излязох иззад паравана.

— Няма нужда да ми казваш нищо — изрекох, преди да успее да проговори. — Но трябва да се изправим пред действителността, знаеш го. Когато си заминеш, е...

— Има още много време, Елизабет. А и освен това фактът, че ще бъда в Оксфорд, няма да промени нищо. Ще продължаваме да се виждаме през цялото време.

Целуна ме и не за първи път почувствах, че сякаш се отделям от него. Ще го загубя, знаех, че ще го загубя.

Докато ме пускаше, Александър се усмихна.

— И какво ти е толкова смешно? — попитах го.

— Ти.

— Аз! Защо?

Той сви рамене.

— Не знам, просто е така. Харесвам косата ти — каза изведнъж, дръпна бонето ми и извади фибите. — Абаносови коси и абаносови очи. Вдигни си полата, искам да видя краката ти.

— Можеш ли да дойдеш по-късно тази вечер във вилата, след десет? — попитах го, докато пъхаше пръсти под жартиерите ми. — Искam да ме любиш.

Лицето му изведнъж стана сериозно.

— Ще дойда — отвърна.

Купих малко вино и добавих някакви бисквитки и фъстъци, но щом пристигна, всичко беше забравено. По-късно, когато седнахме

пред огъня, а дрехите ни бяха разхвърляни из цялата стая, Александър заговори за това, което се бе случило. За първи път бяхме правили орален секс. Без да знам защо — може би, защото се бях чувствала толкова несигурна през целия ден — изведнъж избухнах в сълзи.

Той прекъсна думите си наполовина и се приближи да седне до мен.

— Какво има? — попита ме. — Помислих, че ти харесва. Съжалявам, няма да го правим друг път.

Разсмях се.

— Разбира се, че ми хареса. Нали затова плача.

Александър ме погледна по своя особен начин, с наклонена на една страна глава.

— И сигурно трябваше сам да се досетя.

Въздъхнах и отново положих глава на рамото му. Взе чашата си и я поднесе към устните ми, после и той отпи и придърпа стола, за да може да се облегне на него.

— За какво мислиш? — попита ме.

— Мисля си, че се надявам един ден, когато си спомняме за всичко това, да го виждаме така, както си е било. Нали разбираш — колко много сме се обичали, колко много неща сме научили един от друг...

— Не ми харесва тонът на това, което казваш. Ще си спомняме за миналото заедно, нали така?

— Искам само да кажа, че ако поради някаква причина това не стане, то бих искала да останем нещо много специално в спомените си един за друг.

— Стига, Елизабет. Престани да говориш такива неща. Всичко е заради това, което Хенри каза днес следобед, нали? Е, добре, още сега мога да ти кажа, че няма да отида в Оксфорд. Реших, че за нас ще бъде по-добре, ако не отида.

Усмихнах се на тези думи.

— Ще отидеш в Оксфорд. Ако не го направиш, наистина ще те напусна. Както и да е, просто съм в лошо настроение, Александър — не ми обръщай внимание. Къде е виното?

Изправи се и отиде да вземе бутилката, а когато се върна, продължих да го наблюдавам как налива в чашите.

— Усмхни се, Александър. Искам да видя кривия ти зъб.

Той се усмихна и седна пред мен, поднасяйки ми устните си. И изведнъж цялата ми несигурност се стопи — всеки път, когато бяхме заедно, все повече се превръщахме в едно цяло.

Една сутрин, няколко дни по-късно, седяхме с мис Енгрид и опаковахме пакетите за първа помощ за великденското учение на открито, като същевременно обсъждахме настоящия експеримент за включване на момичетата от „Сейнт Уиндфри“ в уроците на шести курс във „Фокстън“. След като решихме накрая, че момичетата несъмнено са само едно ненужно разсейване за момчетата, които се опитват да завършат успешно средното си образование, мис Енгрид се изправи и отиде да направи чай. Когато се върна, тя се настани на стола си и вместо да вземе чашата, ме изгледа дълго и сериозно.

Почувствах се неудобно и се опитах да се усмихна.

— Това съм аз, Елизабет — казах. — Гледате ме, сякаш ме виждате за първи път.

Тя поклати глава.

— О, не, не за първи път. Виждала съм те много пъти, скъпа.

— Ама че странни неща говорите.

Мис Енгрид въздъхна тежко и взе чашата с чая. Изчаках я да продължи, като се опитвах да не обръщам внимание на тревожните звънчета, които вече биеха в главата ми.

Не след дълго отново заговори:

— Всичките тия приказки преди малко, за момичетата... — започна тя внимателно. — Е, мисля, че не е нужно да го усукваме. Нали разбираш какво искам да кажа. — Впери поглед в мен и зачака отговор. — Знаеш ли какво правиш? — попита ме изведнъж рязко.

— Опаковам пакети за първа помощ — остроумно отбелязах.

— Елизабет!

Почувствах, че се изчервявам, и извърнах поглед.

— Видях го да излиза от вилата онази вечер — каза мис Енгрид.

Когато я погледнах, разбрах мълчаливата ѝ молба да ѝ спестя лъжите и въпреки че ми се искаше да отрека всичко, да ѝ кажа, че си въобразява, разбрах, че не мога да го направя. Станах от стола и се приближих до прозореца.

— Не знам какво да кажа.

— Няма какво да ми казваш. Важното е какво ще направиш.

Преглътнах мъчително. Искаше ми се да ѝ изкрещя, да я нарека любопитна, досадна стара жена, която трябва да си гледа своите работи. Но в сърцето си чувствах, че е права.

— Работата му в училище изостава — продължи мис Енгрид. — Пропаднал е на класното по латински. Знаеше ли? Не, мисля, че не. Днес има изпит по английски, нали? — Кимнах. — Мистър Лиър смята, че и него няма да вземе.

— И мистър Лиър ли знае? — отчаяно прошепнах.

— Не. Но вече възникват подозрения. Винаги е бил пред другите, много пред тях. Мистър Лоримър го свикал при себе си, знаеш ли? Момчето е увлечено по теб, Елизабет. Не може да действа и да мисли разумно. Ако пропадне на зрелостните изпити другата година... не е нужно да ти казвам какво означава това.

Тръснах глава. Опитваше се да ми каже по възможно най-мекия начин, който бе намерила, нещо, което вече знаех — че съсипвам живота му.

— Мислите ли, че трябва да напусна? — попитах след малко.

— Не.

Беше категорична: ако напусна, щял да стане още по-разсеян, отколкото е сега. Това, което трябвало да направя, било сама да поговоря с него и да се опитам да го вразумя.

— Ще кажете ли на някого какво сте разбрали? — попитах я.

Тя се усмихна и за първи път видях това старо лице с наболи мустачки почти разплакано.

— Не — отвърна ми. — Мисля, че знам какво изпитваш към него, Елизабет. Другите ще помислят, че ти си го въвлякла в това, че се забавляваш с него. Но аз знам. Виждах всичко от самото му начало.

Сърцето ми подскочи.

— Опитах се да го избегна — казах.

— Не се съмнявам. Но вече е твърде късно, вече се е случило. Просто му помогни да си вземе изпитите, това е всичко, за което те моля. Щом замине за Оксфорд, цялата работа от само себе си ще приключи. Прекалено е млад за тази история, пък и ти също. Трябва да се срещаш с хора на твоята възраст.

— Казват, че истината винаги боли — усмихнах се.

Тя хвана ръката ми.

— Много те обичам, Елизабет. Последното, което искам, е да те видя наранена. Но мисля, че със сърцето си усещаш какво трябва да направиш.

Същата вечер помолих Хенри да дойде с нас на разходка. Стояхме близо до училището, така че никой не можеше да се усъмни в нещо.

Александър се развика и започна да ругае, когато му предадох думите на мис Енгрид. Отначало искаше да се втурне към училището и да й каже какво мисли за нея, но двамата с Хенри успяхме да го възпрем. Накрая, след като се беше успокоил и още веднъж тримата обсъдихме всичко, аз и Александър сключихме сделка. Ако се съглася да заминем само двамата за великденската ваканция, той ще залегне над учебниците и ще учи сериозно през следващия срок.

Понеже родителите на Александър заминаваха за Франция да се видят със сестра му и съпруга ѝ, не обърнаха особено внимание, когато им каза, че ще помага като ръководител в лагера на малките. Взехме отделни влакове до гара Пензанс, където наех кола под наем и двамата заминахме за вилата, която бяхме наели близо до Зенор.

По време на тези две седмици и половина хиляди пъти се опитвах да му кажа, че всичко е приключило, но не можах. Сякаш всичко, което вършеше, беше с единствената цел да ме направи щастлива, а и самият той беше толкова щастлив, че мисълта да разваля всичко бе прекалено мъчителна дори само като си го помислех. Разбрах, че си играе на семейство от начина, по който се опитваше да ми помага в кухнята или да се справя с прахосмукачката, или когато отиваше на бара в местната кръчма и ми поръчваше питието, без да ме пита какво искам. За първи път двамата се чувствахме свободни да бъдем каквито сме, за първи път не трябваше да се оглеждаме и да се притесняваме, че някой може да ни види. Александър беше друг човек — много по-уверен, по-сериозен, по-покровителствен, макар че не ни липсваха и дразги. Това беше чудесен пример за живота, който бихме могли да водим заедно, и затова ми беше още по-тежко да му кажа, че след ваканцията не искам да го виждам повече... Защото бях решила, че това е единственият начин да приключим. Ако си мисли, че скъсвам с него, защото някой друг ми е казал, че трябва да го направя, той

никога нямаше да се съгласи, но ако успееш някак си да го убедиш, че повече не го обичам, може би щеше да се примири.

Изчаках последния ден. Бяхме свършили млякото и аз отидох до селото, за да взема, а той остана във вилата. Изненадах се, когато ми каза, че няма да дойде с мен, защото почти не се бяхме разделяли през цялата ваканция. Така поне щях да имам време да се подготвя, за това, което предстоеше да му кажа. Забавих се дълго — разхождах се из двора на църквата, вирах се в пустите поля наоколо и сама се убеждавах, че го правя, защото го обичам, защото така е най-добре за него, като същевременно се опитвах да не мисля колко много ще го нараня.

Когато отворих градинската врата, видях, че ме наблюдава от прозореца и изглежда притеснен от дългото ми отсъствие. От все сърце ми се прииска да се втурна към него и едва се въздържах да не се усмихна и да не му помахам.

Поех дълбоко въздух и прекрачих прага. Продължаваше да стои до прозореца и да ме гледа, докато влизах, и веднага разбрах, че е замислил нещо. Тогава го видях. На една от дъбовите греди висеше знаменце, а на него пишеше: „Би ли станала моя жена?“.

Личеше, че е нервен, и все пак никога не бях виждала толкова много любов в погледа му.

— Не знаех дали да напиша „Би ли се омъжила за мен?“, или думата „жена“ ще ти хареса повече — обясни ми той. — Мога да направя и друго, на което да напиша каквото искаш, само...

В този момент нещо в мен се прекърши и се разплаках, а той незабавно ме прегърна и след това се притиснах към него, го помолих винаги да ме обича и никога да не ме напуска... В крайна сметка успях да ме успокоя и отиде да направи чай. Когато го донесе, започнах да се смея и не можех да спра. Сякаш вече го бях загубила веднъж и сега отново се връщаше при мен. Александър също се засмя, но знаех, че е смутен.

— Смя се, защото си истински идиот и защото харесвам думата „жена“, и защото те обичам толкова много, че ще се пръсна — казах.

— Това означава ли, че ще се омъжиш за мен? — попита ме той, като ме гледаше право в лицето.

— Означава, че бих се омъжила за теб още сега, в тази минута, ако можехме...

— Моля те, не ми изреждай списъка с причините, поради които не можем. Просто искам да чуя, че ми казваш „да“, а после ще говорим кога ще стане.

— Попитай ме отново.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

Едва много по-късно през деня бяхме способни да го обсъдим разумно. Тогава, макар че не можех да го накарам да се откаже, успях да го убедя, че няма да говорим за женитба, преди да завърши Оксфорд.

— Все още ще го искам, нали знаеш — прошепна той.

— Всяка нощ ще се моля на Бога да е така.

9.

Тъй като вече осъзнавахме какво ще се случи, ако някой разбере за нас, и двамата се държахме много по-отговорно след завръщането си във „Фокстън“ за летния семестър. И все пак на Александър му беше много трудно да бъде дискретен, затова през свободните си вечери отивах в кръчмата, за да не се изкушава да ме посещава във вилата или в кабинета ми. През останалото време не беше чак толкова зле, освен дето около нас винаги имаше други хора; и все пак поне се виждахме и всеки ден си оставяхме бележки във възглавницата му.

После — навярно знак на съдбата — Александър откри начин да разрешим затрудненията си: намери някаква изоставена кантонерска къщичка на около километър и половина от училището... Срецахме се там поне веднъж седмично, но внимавахме много, дори и на Хенри не казахме за нея. Александър пристигаше откъм тунела, като вървеше около стотина метра по линията, докато аз, след като изпиех набързо едно обедно питие, се промъквах зад кръчмата, прескачах една ограда, притичвах като луда през поляната, пълна с крави, и поемах по пътеката през изоставената гара, за да го сваря — веднъж дори нахлупил кантонерска фуражка, със знаменце и свирка, и поставил влакче-играчка на линията.

Не му казах, навярно защото си мислех, че ще му бъде неприятно, че се бях сприятелила с едно момиче в кръчмата. Името ѝ беше Рут. Каза ми, че семейството ѝ живее в селото. Говореше много за себе си и ме разсмиваше, като ми разправяше, за всичките си приятели — как ги върти на малкия си пръст.

— Трябва да те запозная с Питър — заяви тя един ден, след като подробно ми беше разказала какво са правили предната вечер. И следващия път, когато се появих, Питър беше там.

Един ден подхвърлих съвсем случайно на Александър за Рут и Питър. Ревнуваше, точно както си бях помислила, и затова не споменах повече за тях.

Към края на учебния срок родителите на Александър дойдоха в училището, за да разберат от мистър Лоримър как се справя синът им.

Резултатите, които получиха, не бяха блестящи, но беше много по-добре, отколкото ние очаквахме. Естествено, баща му не остана много доволен и му го показа. Цял ден го подложи на мъчителни разговори, а вечерта ги заведе двамата с Хенри на вечеря в селото.

Бях се уговорила да се срещна с Рут в седем и половина. През последните няколко седмици Питър беше по работа в Лондон и затова останах изненадана, когато видях, че и той е там. Седнахме с питиетата си в ъгъла на бара и докато Рут и Питър разговаряха за Лондон, аз се чудех какво ли прави в този момент Александър.

— Тази вечер си доста мълчалива, Елизабет — каза Рут. — Има ли нещо?

Погледнах я.

— О, извинявай, бях на километри оттук.

— На километри? Или само на неколкостотин метра нагоре по хълма — във „Фокстън“?

— Ако питаш мен, тя крие там някой таен любовник — подхвърли Питър. — Хайде, кажи кой е той? Учителят по латински? Учителят по английски? Сетих се, директорът е!

— Това е типично за теб — каза Рут. — Всичко свеждаш само до едно — секс. — Обърна се към мен. — Не му обръщай внимание.

Толкова ми харесваха двамата. Искаше ми се да мога да ги запозная с Александър.

— Я ми кажи — отново заговори Рут, — не ти ли липсва Лондон? Нали там си работила, преди да дойдеш тук?

Разговаряхме за това, къде съм работила в Лондон и местата, които съм посещавала. Визитата на лорд Белмейн ме беше притеснила и затова участвах в разговора само наполовина, но Рут и Питър сякаш не го забелязваха.

Когато към десет и половина се върнах във вилата, Александър ме чакаше. Веднага разбрах, че е пил — беше се скрил в храсталаците в горичката и доста трудно успя да се измъкне.

— Къде беше? — попита ме, докато се опитвах да го издърпам.

— Не трябваше да идваш. Къде е Хенри?

— Отиде да ни разпише — отговори ми, като предъвкваше думите. — Винаги е удоволствие да се видиш със старите си родители, да знаеш, но вече си заминаха. Може ли да получа чаша кафе?

Щом влязохме във вилата, той настоя сам да приготви кафето, но на път за кухнята се строполи върху облегалката на канапето.

— Колко вино си изпил? — попитах го аз.

— Не беше много. По-скоро трябва да е от брендито.

Настаних го на един от столовете в кухнята и за момент той остана да седи послушно и да ме наблюдава как отивам да взема мляко от хладилника, но после се приближи и ме прегърна.

— Искате ли да бяхме женени — каза и вдигна косата ми, за да ме целуне по врата. — Но ще се оженим, нали? Някой ден ще се омъжиш ли за мен?

— Да — отвърнах, — ще се омъжа.

— Днес едва не им казах за теб.

Напрегнах се.

— Не си го и помисляй, чу ли?

— Не. Но ще го направя. През лятната ваканция. Ще си отида за няколко дни вкъщи, ще им кажа и после...

Поклатих глава.

— Не, не, не трябва. Още не.

— ... после ще заминем някъде само двамата. Къде искаш да отидем?

Опитах се да протестирам.

— Само ми отговори на въпроса — продължи той. — Къде ще отидем?

Видях, че няма начин да го вразумя в момента.

— Имаш ли някакво предложение? — попитах.

— Сарк. Това е малък остров близо до Гъриси. Много е романтично.

— Ще вземем ли и Хенри с нас?

— Да не сме луди!

Избутах го и той тръгна след мен във всекидневната.

— Сигурно не мога да те убедя това да е меденият ни месец, а? — продължи, като залиташе към канапето.

— Не, не можеш.

— Все пак би могла да го кажеш. Поне бихме могли да се преструваме. Ще направя резервацията на името на мистър и мисис Белмейн, как ти звучи?

Усмихнах се, макар че сърцето ми се сви само при звука на думите.

— Ах, почти забравих. По дяволите! Трябва да съм го оставил в храстите. Стой тук и не мърдай.

Когато се върна, отиде до грамофона и постави плочата, която беше донесъл. След това придърпа към себе си и ме прегърна.

— Спомняш ли си?

Как бих могла да забравя? Беше „Подпечатано с целувка“.

— Честит рожден ден и честита годишнина, скъпа! — каза той, докато танцувахме.

— Годишнина?

— Беше точно преди една година — вечерта, когато за първи път те прегърнах и танцувахме на тази мелодия.

Погледнах го в очите и се питах с какво бях заслужила този непоправим романтик.

— А сега си затвори очите, имам още една изненада за теб.

Затворих ги и без да отделя устните си от моите, усетих, че поставя нещо на лявата ми ръка. Беше годежен пръстен.

— С цялата ми любов, от все сърце и за цял живот — прошепна.

Когато точно преди края на срока отидох за два дни до Лондон, обясних на Александър, че трябва да помогна на Джанис да се справи с някакви неприятности. Не остана очарован, че ще отсъствам една нощ, но аз му напомних, че и без това ще трябва да играе крикет в училището в Дорсет, така че всъщност няма да усети много липсата ми.

Когато се върнах, мис Енгрид ме чакаше и беше отворила вратата на кабинета си.

— Елизабет, би ли влязла, ако обичаш?

Щом я видях, веднага разбрах, че нещо не е наред. Въпреки горещината усетих как ръцете ми се вледениха. Единственото, което ми мина през ума, беше, че нещо се е случило с Александър.

Мис Енгрид затвори вратата след мен и се върна при бюрото.

— Какво има? — попитах и се уплаших от собствения си безжизнен глас. Опитах отново. — Да не би заболяването на Пол Рейвън да не е било шарка?

— Не, Елизабет — отвърна ми сериозно тя, — не става въпрос за Пол Рейвън. — Погледна надолу към вестника върху бюрото и го обърна към мен.

Сведох поглед към разгърнатата страница и в този момент разбрах какво означава да усетиш как светът се сгромолясва под краката ти.

„Специално: Синът на Негова светлост върховния съдия свива любовно гнездо с циганка.“

За миг ми се стори, че ще припадна, стените на кабинета сякаш се стовариха върху ми.

И в най-ужасните ми кошмари нито за миг не ми беше минавало през ум подобно нещо. На цялата първа страница, за да могат да го видят всички. Тлъсти черни букви и снимка на „Фокстън“. В долния десен ъгъл имаше по-малка снимка с изглед от циганския лагер в имението на лорд Белмейн. Прочетох първите редове на статията.

„След обвиненията за проституция на циганчета в Съфолк, отправени от лорд Белмейн, Негова светлост върховния съдия, нашите репортери разкриха, че синът на лорд Белмейн, многоуважаемият Александър Белмейн води доста разпуснат живот в елитното училище за момчета «Фокстън» със своята любовница-циганка...“

Буквите се сляха и трябваше да се хвана за ръба на бюрото, за да не падна. Мис Енгрид придърпа стола и ми помогна да седна, а после ми подаде чаша с бренди.

— Александър — промълвих, опитвайки се да се изправа. — Къде е? Видял ли го е?

Тя ме спря.

— В кабинета на директора е. Заедно с баща си.

Затворих очи и усетих как ръцете ми отново се разтреперват. Стомахът ме присви и почувствах, че ще повърна. Мис Енгрид издърпа

стол и за себе си и седна до мен. Хвана ръцете ми и започна да ги разтрива.

— Елизабет — каза, — погледни ме.

Вдигнах очи към лицето ѝ.

— Знам, че си израснала в лунапарк, момичето ми, мисис Кери ми каза, когато ми даваше препоръката ти. Няма защо да се срамуваш от това. Но трябва да ми кажеш, скъпа, имаш ли нещо общо със семейство Инс?

Поклатих глава.

— Не.

— Тогава защо във вестниците пише, че имаш?

Преглътнах мъчително и се опитах да овладеем гласа си, но той излизаше на пресекулки.

— Не знам — успях да изхлипам. — Заради лунапарка сигурно мислят, че... — Погледнах я. — Не съм циганка, не и както те си мислят.

Мис Енгрид стисна ръката ми и попита с дълбокия си дрезгав глас:

— Александър знае ли къде си израснала?

— Не. Не смятах, че има някакво значение. — Погледнах я отново. — Знаех, че един ден връзката ни ще трябва да приключи и се опитах, наистина се опитах. Но, о, боже, нека не бъде по такъв начин. Моля ви, мис Енгрид...

Подскочих, защото телефонът ѝ иззвъня. Тя ме потупа по ръката и отиде да се обади.

— Да — каза кратко. — Да, ще дойдем. — Изразът на лицето ѝ беше суров, докато поставяше слушалката обратно. — Беше директорът. Лорд Белмейн иска да те види.

Не можех да застана пред него. Очите, лицето и цялото тяло ме болеше.

— Те грешат! Моля ви, мис Енгрид, трябва да им кажете, че са допуснали грешка.

Постави ръце на раменете ми.

— Много е късно, момичето ми. Опитах се да ти помогна преди това, но сега вече нищо не мога да направя.

Изведнъж се озовах в прегръдките ѝ и тя ме залюля напред-назад като бебе. Когато ме пусна, видях, че по набразденото ѝ от бръчки лице

се стичаха сълзи.

— Ще ми липсваш, Елизабет. Много повече, отколкото вероятно си представяш.

Опитах се да оправя дишането си.

— Ще слеза с теб — каза тя и ме поведе към кабинета на директора.

Лорд Белмейн изчака вратата да се затвори след мистър Лоримър и склучил ръце зад гърба си, се извърна от прозореца и ме погледна.

— Значи така — започна, — успяхте да се подиграете с всички ни. Надявам се, че сте доволна.

Гледаше право в мен, но когато се опитах да проговоря, гласът ми сякаш бе изчезнал. Той се приведе напред и опря длани върху бюрото.

— Нали разбирате, че можехте да съсипете живота на сина ми? Но те точно затова са ви изпратили тук, нали? Да ме направите за смях — а също и сина ми — момче, което е едва на седемнадесет години. Първия път не успяхте, така ли? При онази случка с електромобила за голф? Можеха да го изключат, но за щастие аз повярвах в невинността му. И въпреки това той изтърпя наказанията, защото вие настояхте. И сега отново сте вие — вие успяхте да замесите името му в тази гнусна история. Само че мръсният ви номер пак ще пропадне, защото той няма да бъде изключен. О, не! Не, вие ще сте тази, която ще си замине, мис Сорил. Но преди да излезете от този кабинет, искам да знам коя точно сте вие. Внучка на Инс или негова племенница? Или сте просто някоя услужлива приятелка?

— Нямам нищо общо със семейство Инс — проплаках. — Не съм циганка. Не...

— Чуйте ме сега, млада госпожице. Миналата вечер направих всичко, което е по силите ми, за да не излезе онова нещо в пресата. Но в крайна сметка се провалих и знаете ли защо? Защото те са направили собствено разследване. Те имат факти и фактите сами говорят. Така че, питам ви отново, коя сте вие?

— Баща ми беше артист. Израснала съм в лунапарк, но...

— Лунапарк! Цигани! Все същото!

— Не! Не е! Моля ви, изслушайте ме! Обичам сина ви и той...

Лорд Белмейн удари с юмрук по масата.

— Не си правете труд да ми разправяте лъжите си! Вие не сте нищо за сина ми, чухте ли ме, нищо! Ако пак се доближите до него...

— Никога не съм направила нищо, с което да му навредя, кълна се. Никога!

— Имената! Искam имената на хората, които ви накараха да го направите.

Покрих лицето си с ръце.

— Това е грешка. Питайте мис Енгрид, тя ще ви каже!

Но той не искаше да чуе. Беше решен да открие връзката между мен и Алфред Инс. И ако нямаше връзка, както настоявах, тогава искаше да знае защо не съм казала истината за миналото си, когато съм дошла в училището. Защо от всички училища в Англия бях избрала „Фокстън“? И защо от всички момчета в шести курс бях избрала неговия син? Въпросите се сипеха върху мен толкова бързо, че главата ми се завъртя и всичко, което се опитвах да кажа, излизаше не както трябва. Защо бях ходила в Лондон предния ден, искаше да знае той. Колко ми бяха платили журналистите за историята ми? Какви още мръсотии ще публикуват? Колко още ще продължава тази вендета? Няма ли срам хора като мен?

— Искam до един час да се махнете от това училище — приключи накрая. — Чувате ли? Вън! И лично ще се погрижа кракът ви никога повече да не стъпи в прилично училище.

Мис Енгрид ме закара с Тонто обратно във вилата. Знаех, че момчетата гледат през прозорците, но не можех да се реша да вдигна поглед. Докато излизахме от колата, тя ме спря.

— Мисля, че трябва да знаеш кой е виновен за това, Елизабет. Мисис Дженкинс е. Разбрах, че ви е видяла в Лондон по Коледа? Е, след това е продължила да ви дебне и с нейните връзки на „Флийт Стрийт“... Запознала си се с някакви приятели в местната кръчма?

Кимнах.

— Били са репортери.

Това беше някакъв кошмар.

Мис Енгрид ме придружи нагоре по стълбите до всекидневната ми. Александър беше там. Тя премести поглед от единия към другия и ни остави.

Видях напрежението, изписано на лицето му, и разбрах, че и неговият разговор с баща му не е бил по-лек от моя. В ръката си

държеше вестника.

— Не трябваше да идваш — казах тихо.

Гласът му беше студен и саркастичен.

— Дойдох да си взема довиждане.

— О!

— Как можа, Елизабет? — изкрещя той изведнъж. — Подигра се с мен и семейството ми. Защо го направи?

— Не съм — отвърнах. — Неправилно сте разбрали, всички грешите. Моля те, изслушай...

— Престани да лъжеш! — извика отново. — Защо ходи тогава вчера в Лондон, ако не за да се споразумееш с тоя долнопробен вестник. Искане ми се да те убия, знаеш ли?

— Моля те, Александър...

— Твърде много съвпадения, Елизабет. Те отиват в имението на баща ми, а ти — тук, в училището. Той е прав, нали? Това е нагласено. Е, ето какво забърка. Хайде, вземи този парцал. Задръж го. Когато ти доскучае, можеш да се наслаждаваш каква подигравка си направи, ти, Елизабет Сорил, със семейство Белмейн. — Погледна ме с ненавист. — И като си помисля, че ти вярвах, когато ми казваше, че ме обичаш.

Мис Енгрид влезе.

— Александър — кротко каза тя, — мисля, че е достатъчно.

Той грабна кашона, в който беше напъхал книгите и плочите, които ми беше донесъл, и тръгна към вратата. С ръка на дръжката отново се извърна да ме погледне и съм сигурна, че никога няма да забравя омразата и мъката, които видях в очите му.

Мис Енгрид застана до мен на прозореца и двете останахме да го наблюдаваме как пресича поляната и се прибира в училището. Погледнах пръстена, който ми беше дал само преди два дни. Вече никога нямаше да мога да му кажа защо бях ходила в Лондон. Носех неговото дете.

АЛЕКСАНДЪР

10.

Измина доста време, преди да успея да овладее поведението си през годините след заминаването на Елизабет от „Фокстън“ — и от живота ми. Сега, благодарение на възрастта и опита ми, знам защо направих всичко това. Но все още се срамувам, когато си припомням онези години и голямата мъка, която причиних не само на себе си, но и на други хора. Във времето, когато целта на всеки младеж беше да намери по-добро място в живота, аз заминах за Оксфорд разяждан от гняв — гняв, който се разгаряше все по-буйно с всяка изминала година, докато старанието ми да залича празнотата, която Елизабет остави в живота ми, ставаше все по-безнадеждно.

Защото, макар и да мислех, че ме е лъгала и че се е подиграла със семейството ми, аз не можех да я забравя. Заради нея първата ми година в Оксфорд бе почти загубена, отлетяла сред сладникавия дим на марихуаната, която ми осигуряваше единственото спасение от объркването и обидата, изгарящи сърцето ми. И въпреки всичко външно се държах почти като останалите студенти. От време на време, ако ни дойдеше настроението, двамата с Хенри отивахме на някоя лекция, но по-голямата част от времето си прекарвахме отдадени на интелектуални дебати за това, как ние студентите трябва да поемем отговорност за световния мир. Мирът беше паролата на онова време, макар че — каква ирония — освен дългите коси и модерния ни социализъм, почти нищо мирно или наистина социалистическо нямаше в поведението ни. Разкарвахме се из Оксфорд с новия „Мерцедес 230 SL“, който баба ми ми беше подарила за осемнайсетия ми рожден ден, организирахме импровизирани екстравагантни купони, гневяхме се на системата и упорито се възползвахме от лозунга на времето да правим любов, а не война. Сексът не беше проблем за мен при непрекъснатия поток момичета, които се тълпяха пред вратата ми, сякаш бях някакво съвременно превъплъщение на Джакомо Казанова — скандалът с „циганската любовна връзка“ си казваше своето. Трябваше само да посоча с пръст и те направо падаха в краката ми.

Наслаждавах се на възможността да се възползвам от тях и после просто си отивах.

По някое време през втората година скуката беше нарушена от нови събития. Студентите в Париж се вдигнаха на протест срещу голисткото правителство и с това създадоха безпрецедентни вълнения сред студентите в целия свят. Ентусиазирано и неотлъчно вземах участие във всички седящи стачки, бойкоти и митинги, чувствахме, че най-сетне е дошъл моментът да накараме да ни чуят, да осъдим отказа от революционните идеали за сметка на капиталистическите удобства и да заявим отвращението си от всички жестокости по света. Заедно с хиляди други двамата с Хенри участвахме в походи до Лондон, за да протестираме срещу войната във Виетнам, срещу руското нашествие в Чехословакия, срещу едностранното обявяване на независимостта и потискането на черните в Родезия. Демонстрациите и протестите станаха нещо обичайно в живота ни, както и Джанис Джоилин, хипитата и попконцертите... А поп концертите предлагаха още една възможност да завържеш нови приятелства, да се съблечеш и да правиш любов в тревата. След всеки концерт навсякъде цареше мир и хармония и всички обичаха света.

Точно след един такъв концерт — Фестивал на децата на цветята — срещнах Джесика. Една тайфа се бяхме върнали в стаите, които държахме с Хенри в „Брекънбъри Билдингс“, за да послушаме още музика, но аз се чувствах отегчен, бях леко дрогиран и изпитвах нужда от нова жена. Момичето с високомерен поглед, което влезе в стаята късно вечерта — толкова поразително не на място сред насядалите деца на цветята с мълчаливия и снизходителен поглед, с който изследваше всичко наоколо, и с очевидното съзнание за собствения си сексапил — идеално подходеше на желанието ми.

Отначало само я наблюдавах, докато стоеше самотна и се взираше в разпръснатите тела през синкавата пелена от марихуана и тамян. Не изглеждаше като да търси някой определен човек, както и не личеше да ѝ пука, че е единствената жена в стаята, която не носи кафтан и няма плитки. Всъщност, докато я наблюдавах, каквато беше изискана, имах чувството, че гледам някакви страници от „Вог“, случайно вмъкнати между комикси.

— Печелиш — измрънка в ухото ми Хенри.

— Коя е тя?

Той сви рамене.

— Никога не съм я виждал. Питай приятелката си. — И като се усмихна, посочи зад гърба ми.

Обърнах се и видях, че някакво момиче, на което не помнех името, се взира в мен с упорита настойчивост. Познах я веднага: бях спал три пъти с нея и това — според нейните представи — ѝ даваше някакви собственически права над мен. Сграбчи ме за ръка и ме помъкна навън, но понеже на площадката имаше няколко човека, които се бяха отдали на блажени халюцинации, продължи да ме дърпа надолу по стълбите.

— Името ѝ е Джесика Пойнтър — процеди през зъби.

— Така ли? — попитах провлачено, като пяхнах ръце в джобовете си и се облегнах на стената. — Няма ли да ме представиш?

Удари ме по-силно, отколкото обикновено ми се случваше, и побягна. Изгледах я, разтривайки бузата си, и продължих да се усмихвам, докато накрая се обърнах и тръгнах обратно по стълбите, за да се върна на купона.

Когато открих Джесика Пойнтър, тя изучаваше разкривените лица от „Интригата“ на Енсор, която бях закачил на стената, за да поразкрася стаята си.

— Намирам, че превъзхожда гледката в огледалото — казах.

Тя ме огледа, без да бърза, и отново се обърна към картината.

Наблюдавах я развеселен от преднамереното ѝ безразличие и бавно спуснах поглед от плътно очертаните линии от вътрешния ъгъл на очите ѝ към слепоочията към белите три четвърти чорапи, които оставаха повече от двацет сантиметра свободно пространство до подгъва на роклята ѝ. Тя пък беше плетена на една кука и доколкото можех да забележа, отдолу не носеше нищо друго.

— Значи това е прочутият, или може би трябва да кажа опозореният Александър Белмейн.

Ухилих се самодоволно и вдигнах очи от едва прикритите ѝ гърди върху бледите ѝ устни.

— Вярно ли е това, което разправят за теб? — попита, без да ме погледне.

— Зависи какво си чула.

Отстъпи крачка назад и наклони глава, като продължаваше да съзерцава гротескните лица на стената. Накрая вдигна поглед към мен,

като превъзходно се възползваше от ниския си ръст.

— Казват, че презираш жените.

За мен не беше тайна този популярен мит, който се разпространяваше главно от яростните феминистки, наводнили Оксфорд, по-голямата част от които се бяха възползвали от услугите ми нееднократно. Но за първи път някоя започваше направо с това — или поне го казваше преди още да съм спал с нея.

Засмях се.

— И какво очакваш да ти отговоря? — попитах.

— Каквото избереш.

— Избирам да ти предложа питие — и поех празната ѝ чаша.

Известно време се забавих и си мислех, че е изчезнала, но когато се върнах, тя продължаваше да чака. Защо всичките бяха толкова предсказуеми?

— Благодаря. — Усмихна ми се, докато поемаше чашата и не можех да не забележа предизвикателството в погледа ѝ. — Не отговори на въпроса ми. Презираш ли жените?

Въздъгнах с внезапно обзело ме отегчение.

— Да, презирам жените — отвърнах и се обърнах да си тръгна.

Тя хвана ръката ми.

— Искам да направя нещо, за да го променя.

— Не можеш.

— Не мога? — разсмя се тихо и снисхождението, или може би агресивността ѝ, ме накара да спра.

— Не съм те виждал досега.

— От Съмървил съм. Уча здраво. — После сви рамене, като видя, че не отговарям. — Нали затова сме тук?

— Може би.

Тя бавно се усмихна.

— Колко време ще ни трябва, за да стигнем до това, което желаем.

— И какво желаеш ти?

Отново плъзна по мен хладния си поглед. Отговорът беше ясен.

Не отговорих и не я изпусках от очи.

— Остани с мен тази нощ.

— Това ли искаш?

— Да.

— Винаги ли получаваш каквото желаеш?

— Обикновено.

— Но невинаги?

Поклатих глава.

— Може ли да те видя отново?

— Ще бъда наоколо.

Разсмях се и за част от секундата тя сякаш загуби увереността си.

— Ще те взема утре да се поразходим.

— С прочутия „Мерцедес“? Утре няма да стане. Може вдругиден. Утре идват родителите ми.

— Може ли да се запозная с тях?

Изглеждаше изненадана и очите ѝ ме гледаха с насмешка.

— Окей. Ела на чай. Четири и половина. — Огледа стаята и се усмихна. — Ако много ти трябва компания в леглото за тази нощ, струва ми се, че приятелят ти Хенри вече приключи с Розалинд Пърбрайт. Сигурна съм, че тя ще се съгласи с охота, обикновено се съгласява.

При тези думи повдигнах вежди.

— И ще имаш ли нещо против, ако заведа Розалинд Пърбрайт в леглото си тази нощ?

— Защо пък?

— Може би, защото исках теб.

— Добре тогава, ще имам. Трябва ли също така утре да ѝ ударя един шамар или предпочиташ да ударя теб?

— Тази седмица вече два пъти ме удряха.

— Значи имаш много изкусително лице.

— Благодаря — отговорих. — Твоето също.

Разсмях се и предизвикателно вдигна глава. Сграбчих я и я притиснах към стената, усещайки кожата ѝ през дупките на роклята. Погледна ме с леко разтворени устни и изведнъж ми се прииска да я обладая тук, пред всички. От начина, по който ме гледаше, разбрах, че и тя иска същото.

Докато свеждах глава, за да я целуна, тя пхна ръката си помежду ни и започна да ме милва през джинсите. Простенах в отворената ѝ уста и сграбчих косата ѝ с ръце. В отговор тя още по-

силно ме притисна с ръка и за един ужасен миг ми се стори, че ще свърша.

После внезапно ме изблъска.

— Чао — пхна празната си чаша в ръката ми и си тръгна.

Не се срещнах с родителите на Джесика на следващия ден, защото поради някаква причина те не можеха да дойдат — което беше добре дошло, защото аз пък имах ръгби среща, за която бях забравил. Поканих Джесика да дойде да гледа, но тя не прояви интерес.

Видях я още няколко пъти през следващите месец-два, но почти винаги беше в компанията на купонджиите, с които се движеше, и когато останехме за малко насаме и повдигнех въпроса за секс, тя просто въздъхваше:

— Това ли е единственото, за което мислиш? Има толкова други неща в живота, знаеш ли?

Когато не се занимаваше с история на изкуството, ходеше в Хул, или там някъде, за да организира рибарските жени, или пък в Дейгънхем, за да се присъедини към шивачките, които стачкуваха за равно заплащане. Разиграваше ме, знаех го и ми доставяше удоволствие да се преструвам, че се хващам. Скоро обаче ще сложа край на това и ще й дам урок, който никога няма да забрави — преди да се прехвърля на някоя друга... Междувременно се съсредоточих повече от обикновено върху лекциите и уроците си и изхвърлих от главата си Джесика, нейното изкуство и феминизма ѝ. Бързо ще трябва да разбере, че Александър Белмейн никога не е тичал след жена.

После Хенри ми съобщи, че тя спи с Гай Хибърт, един от нашата компания. Паднах право в капана и яростта ми нямаше граници, когато на поканата ми за вечеря отговори с хладна бележка, в която ме уведомяваше, че има друг ангажимент. Все пак, продължаваше, родителите ѝ щели да пристигнат на другия ден и понеже веднъж вече съм изявил желание да се запозная с тях, ако все още съм имал същите намерения, щели да пристигнат около четири и половина.

Смачках бележката и я запратих по стената. И за да ѝ покажа какво мисля за нея, на бърза ръка открих Розалинд Пърбрайт и изкарах няколко сеанса с нея.

На следващия ден в четири и половина се озовах в колежа „Съмървил“. Бях си направил труда да надена най-здравия си чифт дънки и бях хванал една медицинска сестра от „Редклиф Инфърмити“,

с която се виждах от време на време, да ми изглади някаква прилична риза. Дразнех се от собственото си старание, а още повече ме нервирах подигравките на Хенри.

Когато пристигнах, Джесика и родителите ѝ ме чакаха. Майка ѝ беше запланувала пикник, така че се натоварихме в „Бентлито“ на баща ѝ и потеглихме извън града. Спряхме някъде по пътя за Стратфорд и открихме едно красиво, сенчесто местенце, тъй като на мисис Пойнтър ѝ прилявяло на пряка слънчева светлина.

Четиримата изглеждахме много смешни, седнали там край пътя, но, изглежда, аз бях единственият, който възприемаше нещата така. Мистър Пойнтър скоро се увлече в разгорещен спор с Джесика по въпроса дали на жените трябва да бъде разрешено да работят на борсата.

— Никога през живота си не съм чувал нещо по-смешно — изсумтя той. — Жени! На борсата! Каква ще е следващата глупост, която ще измислите? — и захапа поредното пилешко бутче.

Мисис Пойнтър измъкна малък вентилатор с батерии, който започна да описва монотонни кръгове около лицето ѝ. Джесика я изгледа с неодобрение, но за мое облекчение прекрати спора с баща си и ми наля още вино. Опитвах се да не си поглеждам часовника. Следобедът би могъл да стане доста поносим само ако старецът можеше да си затвори устата, и още по-приятен, ако двамата с Джесика можехме да останем сами.

— Е — каза мистър Пойнтър, чоплейки зъбите си, за да отстрани парченцата от пилешкото, — ти какво следваш, момчето ми?

— Право — отговорих.

— Да, разбира се, право. Веднъж се срещнах с баща ти. Вече не си спомням къде беше, сигурно в Парламента. Как е той?

— Благодаря, беше много добре последния път, когато говорих с него.

— Ох, толкова е горещо — оплака се мисис Пойнтър.

— Ще донесеш ли чадъра ми от колата, скъпа? — обърна се към Джесика. — Толкова добро момиче — промълви тя, след като Джесика се отдалечи. — Отдавна ли се познавате?

— Всъщност не — отговорих.

Тя кимна и като отпъждаше мухите, които, изглежда, бяха безумно привлечени от нея, сякаш загуби повече интерес към мен.

Джесика се върна с чадъра и легна на тревата до мен. Зърната на гърдите ѝ отчетливо изпъкваха изпод тънката ѝ памучна тениска, под която не носеше сутиен, и дънките започнаха да ме стягат неудобно, докато я гледах как прокаква върховете на пръстите си по тях, преди да отпусне ръце в тревата.

— Той отърва ли се накрая от онези мръсни цигани? — попита мистър Пойнтър.

Усетих, че се напрягам, но преди да отговоря, Джесика се намеси:

— Обаждала ли се е скоро на някой от вас Лизи? Не съм получавала писмо от години.

— Някъде из Турция е — отговори майка ѝ. — Само един господ знае защо ѝ трябваше да ходи там. Надявам се да не донесе някоя гнусотия.

— Лизи е сестра ми — обясни ми Джесика. — Напусна университета и замина да обикаля света, за да открие себе си. Беше преди две години и оттогава не сме я виждали.

— Много рисковано от нейна страна — отбелязах.

— Рисковано ли казваш — веднага поде мистър Пойнтър. — Съвършено безотговорно, бих казал аз.

— Да, и това е вярно — отвърнах и чух как Джесика се изкиска.

— Отдавна ли се познавате? — отново попита мисис Пойнтър. Облегна се на едно дърво и притвори очи в блажено неведение, че вече ми беше задавала този въпрос.

— Не особено — отговори Джесика, като се протегна и се прозя. — Александър иска да спя с него. Как мислиш, че трябва да постъпя, мамо?

Задавих се.

— О, небеса, не знам, скъпа. Нужно ли е? — Майка ѝ се усмихваше мило, без да отваря очи. Мистър Пойнтър разкъсваше нова пилешка кълка и изглеждаше отегчен.

Джесика се отпусна отново на тревата и се разсмя.

— Не съм съвсем сигурна — каза. После внезапно се изправи на крака и ми подаде ръка. — Хайде да се поразходим.

Изправих се и като измърморих нещо към родителите ѝ, тръгнах след нея през полето.

— Налагаше ли се да го казваш? — проговорих, когато се отдалечихме достатъчно, за да не ни чуват.

— Не, мисля, че не се налагаше. Но си заслужаваше, за да видя физиономията ти.

— Не ги ли смуцава това? Искам да кажа, че спиш с мъже.

— Никога не са го показвали.

— Доста необикновени родители. Особено с дъщеря.

— Но с момчетата всичко е наред?

— Не съм създал аз правилата — отвърнах и вдигнах отбранително ръце.

Тя ме дръпна и ме обърна към себе си.

— Аз пък променям правилата, Александър.

Беше красива. Русата ѝ коса беше вдигната небрежно нагоре и къдравите кичури се спускаха по врата ѝ, а умните ѝ очи ме изучаваха в очакване на отговора ми. След като не отговорих, сви рамене и започна да се оглежда наоколо. После вдигна ръце към небето и отпусна глава назад. Когато заговори, все едно, че рецитираше стихове, а очите ѝ отново бавно се възряха в моите.

— Кажи ми, Александър, защото искам да разбера. Коя мислиш, че съм всъщност? Каква е мисията ми на този свят?

Не за първи път я чувах да задава тези въпроси и знаех, че е съвсем сериозна. Погледнах я. За мен тя беше загадка. Нейният стремеж да открие смисъла и значението на живота, я отдалечаваше от мен повече от всичко на света. Но това някак си я правеше и още пожелана — исках да я притежавам и да стана единствената ѝ цел в живота.

— Дали мисия е само синоним на съдба? — попитах я. — Или използваш тази дума, за да решиш как да протече животът ти?

Обърна се да ме погледне, изненадана и заинтригувана — изненадана, защото никога преди това не я бях вземал насериозно и заинтригувана, защото бях успял да кажа нещо, което според нея беше умно.

— Виждам, че имаш намерение да проникнеш в същността ми — каза накрая и бавно тръгна през нивата.

С облекчение реших, че затрудненията от дребните житейски проблеми изглеждат преодоляни, и доста доволен от собствения си, макар и неискрен, но безспорен принос за това, я последвах. Беше

един от онези сънливи летни дни и прекрасните оксфордски нивя не бяха подходящо място за дискусии върху смисъла на живота.

Когато стигнахме до оградата на следващата нива, Джесика прекрачи през нея. Понечих да я последвам, но тя ме спря и застана от другата страна.

— Дали би имало някакъв смисъл за нас, ако консумираме връзката си? — попита.

Едва се въздържах да не изругая и се огледах, опитвайки се безнадеждно да изровя някоя друга дълбокомислена безсмислица. Когато отново я погледнах, тя продължаваше да се взира в мен. Влажните ѝ устни отразяваха слънчевите лъчи и беше спуснала косите си.

— Мисля, че ще има — каза и се усмихна. — Искам да се разсъблека. Искам и ти да се разсъблечеш.

Усетих как пенисът ми се надига при тези думи и посегнах да я докосна. Устата ѝ вече беше готова и докато прониквах с езика си дълбоко навътре, тя пое ръката ми и я постави върху леката изпъкналост на гърдите си.

— По-силно — изстена, докато въртях зърното ѝ между палеца и показалеца си. — По-силно.

Прехвърлих се бързо през оградата. Ръцете ѝ се спуснаха надолу към кръста ми и бързо смъкнаха ципа на панталона ми. Вече бях съвсем твърд и усещах как кръвта пулсира в мен. Издърпа панталона и го смъкна надолу по бедрата ми, а после вдигна ръце и смъкна тениската си. Опитах се да се справя с ципа на нейния панталон, но тя ме избута.

— Остави на мен — каза. — Съблечи се и ти.

Навлязохме голи в насрещната нива. Житото стигаше едва до кръста ни, но нямаше кой да ни види. След малко тя спря и се свлече на колене. Лицето ѝ беше на височината на пениса ми и като го издърпа, тя го пое с устни. Държах главата ѝ и се движех заедно с нея, усещайки зъбите ѝ, които се притискаха в плътта ми. След малко ме пусна и вдигна поглед към мен. Повалих я назад и легнах до нея, като се извих така, че да я целуна на мястото, където свършваше русият ѝ триъгълник.

Изчаках, докато усетя, че мускулите ѝ се свиват, и бързо седнах, разтваряйки краката ѝ, готов да проникна в нея. Тя облиза устните ми,

като нежно впиваше зъбите си в тях, а с ноктите си дращеше бедрата ми. Наместих се върху нея и я обърнах така, че да ме гледа право в очите, после влязох с цялата си мощ. Извика. Забих го отново, изчаках и после пак. Знаех, че я боли, но викаше за още. Скоро щях да свърша, но тя още не беше готова, а аз исках да я накарам да крещи още — да крещи, без да спира. Погледна ме и видях, че се смее.

— Мисли за живота си, Александър. Мисли за всичко в него и го използвай, натъпчи го в мен. Искam го целия.

Наведох се и грубо я целунах по устата, после сграбчих краката ѝ и ги вдигнах високо, така че коленете ѝ почти опряха в раменете.

— Точно така, о, да! — простена тя. — Чувствам те как влизаш. Целият. Използвай го, Александър! Използвай го, за да ме чукаш!

Гледах надолу в лицето ѝ; беше изкривено от страст.

— И тя ли беше толкова добра? — изрече задъхано. — Онази твоя циганка, а?

Моментално спрях.

Тя се разсмя.

— За нея ли си мислеше? — продължи, извивайки се под мене, вплепа пръсти в косата ми. — За онази циганска мръсница?

Обвих с ръце гърлото ѝ и почти я задуших, а после с цялата сила, която ми беше останала, толкова силно се забих в нея, че тя закрещя да спра. Но аз продължавах, тласък след тласък, притисках я в пръстта, мачках я под мен и нито веднъж не я погледнах. Нека пици, нека се гърчи, ще си плати за тази грешка. Тогава стигнах до кулминацията и тя ме смаза, ослепи ме и ме задави. И чух собствения си глас, който извика — едно-единствено име — докато тялото ми се взривяваше в нейното.

Бях я заклешил под себе си. Когато се размърда, усетих, че ми се гади и се претърколих по гръб. Чувах дишането ѝ и след малко усетих, че започна да се движи. После обърна лицето ми към себе си. Мастурбираше.

— Гледай ме — прошепна.

Изпитвах само отвращение. Видя го и се разсмя. После се изви и изпъна гръб, стенойки, докато по тялото ѝ пробягваха тръпките на оргазма. Гледах я и я мразех.

— Значи името ѝ е Елизабет, така ли? — проговори Джесика, докато стояхме пред оградата и се обличахме. Тъкмо намъкваше

джинсите си и като гледах как слабото ѝ тяло се извива, едва сдържах желанието си да я ударя. — Още ми се сърдиш — продължи, като не ѝ отговорих. — Само си помисли, Александър, и ще разбереш, че всъщност твоят гняв беше смисълът на секса ни. Трябваше да се изправиш пред мъката си.

— Каква мъка? Изобщо не знаеш за какво, по дяволите, говориш, така че млъкни!

— Носиш гнева в себе си, Александър, затова си такъв, какъвто си. Имаш нужда да се изправиш с лице към него и аз искам да ти помогна. Казах им в Съюза, че мога и мисля, че наистина трябва да го направя, макар че ти навярно още не го разбираш.

— Съюза! Да не искаш да кажеш, че сте ме обсъждали на лесбийските си оргии! Ти си луда, да знаеш!

— Не, Александър, ти си луд. Луд си, че третираш по този начин жените. И като мамиш нас, всъщност мамиш себе си. Права бях — всичко е, защото още копнееш за своята циганка. Това ти причинява ужасна болка, нали? — Извърнах се. — Бедничкият Александър — нежно изгука тя.

— Ще сменим ли темата — прекъснах я рязко.

— Разбира се. Но щом аз мога да го призная и да се справя с това, защо да не можеш и ти? В края на краищата, ако ще се женим, ще ми се наложи и аз да живея с нея, нали?

Бързо се извърнах.

— Ако какво?

Тя се смееше. Никога не бях мразил някого повече от деня, в който разбрах истината за Елизабет.

Понечи да прехвърли оградата, но аз я хванах за ръка.

— По-добре още сега си го набий в главата, Джесика. Нямам намерение да се женя нито за теб, нито за някой друг. Така че...

— Окей — каза тя и като ме целуна по бузата, праметна се през оградата и се затича през нивата.

11.

Мразех я и въпреки това мислех за нея. Колкото по-силно се опитвах да се отдръпна, толкова повече се хващах, че се стремя към нея. Сякаш беше разпънала някаква паяжина и ме беше уловила в нея; когато ѝ се приискваше, тя се измъкваше от леговището си, задоволяваше страстта си с мен и ме захвърляше. Седмиците преминаха в месеци, а аз продължавах да се виждам с нея. Независимостта и способността ѝ да ми се изплъзва направо ме подлудявах. Стремешът ѝ да открие смисъла на живота продължаваше и тя ми даде да разбере, че той е нещо повече от това, което аз мога да ѝ предложа. Нуждата ѝ от идентичност, от признание и обществен статус беше източник на безкрайни битки помежду ни, но и тя вече не можеше без мен, както и аз без нея.

Хенри я мразеше, но това само я правеше още по-привлекателна за мен. Когато с Джесика решихме да напуснем колежанските си квартири и да си намерим собствена къща някъде около Оксфорд, помислих, че това ще бъде краят на приятелството ми с него.

— Ти си ненормален — изкрещя той, застанал на прага на стаята ми, докато събирах багажа си.

— Може би — отвърнах и смъкнах от стената картината на Енсор. Намръщих се, като си припомних първата вечер, когато срещнах Джесика.

— Тя не е сваятна, Александър. Спи с други мъже, знаеш го, нали?

Кимнах.

— Ами да, знам го.

Хенри удари с юмрук по стената.

— Как можеш да го казваш просто така? Божичко, струва ми се, че вече не си ти.

Разсмях се.

— Започва да ми прилича на любовна кавга, Хенри.

Той дори не се усмихна. Очите му блесяха и виждах, че се бори със себе си. Извърнах се и започнах да прибирам в чантичката

принадлежностите си за бръснене.

— Заради Елизабет е, нали? — изведнъж изтърси той.

Обърнах се с бръснача в ръка. Това беше забранена тема между двама ни и така беше още преди да напуснем „Фокстън“.

— Заради Елизабет е. Джесика ми обясни всичко. Остава те да си мислиш за Елизабет, докато я чукаш, така ли?

Усетих, че кръвта се оттегля от лицето ми.

— Ти си полудял...

— Не! Ти си този, който е полудял. Я чуй, знаеш ли защо го прави? Защо те оставя да продължаваш с тази налудничава илюзия? Това е, за да не я притежаваш никога напълно. Така ще може да си тръгне от теб винаги щом ѝ се прииска. Тя те използва, Александър. Ти си нейната кауза, нейното предизвикателство. Ако успее да те победи, дори да те пречупи, ще е постигнала великата си победа в името на женския род.

— Не знаеш какво говориш.

— Адски добре знам. „Не съм храна за някоя мъжка шовинистична свиня!“ Господи, изписано е на тениската ѝ. Тя ти се подиграва, Александър — затова, че се мъкнеш след нея. Нали не вярваш, че наистина можеш да изхвърлиш Елизабет от съзнанието си, като...

— От съзнанието ми! За какво, по дяволите, ми говориш? Добре, допуснах грешка, когато бях още дете — защо не направиш това, което аз направих още преди години, и не го забравиш? А що се отнася до тези глупости...

— Не са глупости. Джесика сама ми каза и го разправя на всички. Какво ти прави, Александър? Облича се като медицинска сестра ли?

— За бога! — изкрещях.

Лицето на Хенри беше преbledняло. Погледът му се плъзна към бръснача, който продължавах да стискам.

— Защо не го използваш още сега? — каза ми. — Прережи си вените и приключи с това, преди Джесика да го е направила. Защото запомни какво ти казвам, Александър, тя ще те унищожи.

Преди да успея да отговоря, той изскочи от стаята и затръшна вратата след себе си.

Няколко седмици след това не го видях, но бях толкова зает с Джесика, че няхах време да мисля за него. Интелектуалният ми живот получи нова насока, след като влязох в нейния бохемски свят на артисти и писатели, и дните ми минаваха в мързеливо позиране гол, докато тя стоеше пред статива си и ми правеше неузнаваеми портрети. Това беше нейният сюрреалистичен период.

Свежестта на съвместния живот скоро повехна и Джесика започна да води къщи своите феминистки приятелки — лесбийската бригада, както непочтително ги наричах аз — и отново се върна към старите си навици да се включва в женски походи в най-отдалечени краища на страната. По това време Либералният женски съюз, в който членуваше, се опитваше да извоюва приемането на държавни закони за равно заплащане на труда. Имаше и множество други каузи, като например свобода за приемането на контрацептиви, право на майчинство за работещите жени, закони против сексуалния тормоз на работното място, както и старата ѝ любима тема за допускане на жените на борсата — всъщност бяха толкова много, че често губех диригента на това, с което в момента се занимаваше тя, и ми беше дошло до гуша да бъда въвлечан в безкрайните политически препирни всеки път, когато си беше къщи. Не че не вярвах в това, което се опитваше да прави, но просто се чувствах малко уморен да ѝ помагам да се справя с противоречията в собственото си поведение. От една страна, страстно вярваше във всички феминистки идеали на Съюза, но от друга, освен че живееше с представител на общия враг, всъщност се беше и влюбила в него. Не успяваше да се примири с това — нито пък аз. Не че настоявах да ми готви, да мие чиниите или да глади — това бяха задължения, с които и сам можех да се справя, и се справях; но понякога, когато изпитваше особена нежност към мен, Джесика настояваше да ги върши. Правеше го, защото ме обичаше, защото искаше да го прави, поне така казваше в момента — но после изпадаше в ужасна ярост и нищо, което правех или казвах, не можеше да я убеди, че не е принизила авторитета си на модерна, свободна жена. Единственото, което мъжете искали от жените, било да ги заробят, крещеше ми тя; искали да се перчат с тях като символ на собственото си благополучие, а после да ги затворят у дома и да им направят деца по свой образ и подобие. Нямало нищо, което да може да се сравни с арогантността и глупостта на мъжкото его! И всичко

това само защото беше зашила някоя дупчица на чорапа ми — толкова малка, че дори не я бях забелязал.

След една караница, при която стигнахме почти до бой, само защото я бях помолил да ми пусне едно писмо, аз се изнесох от къщата. Отчаяно се нуждаех от мъжка компания. Потърсих Хенри и не след дълго двамата се потупахме по гърбовете, сякаш никога не се бяхме карали. Сега в предишната ми стая се беше настанил Робърт Литълтън, симпатично момче, пристигнало от „Итън“ една година след нас и познат на семейството на Хенри. Тримата започнахме да прекарваме голяма част от времето си заедно, главно в „Броунс“ или „Кингс армс“. Освен това и „Парсънс илежър“ беше много подходящо място, запазено само за мъже, и аз често го посещавах, защото знаех, че Джесика се дразни.

Но това, разбира се, съвсем не означаваше, че престанах да ходя при нея. Непостоянната ни и ексцентрична връзка продължи по неравния си път, болезнено изграждан върху неустойчива смесица от омраза и страст. Аз се наслаждавах на възможността да я измъчвам, защото ме обича; тя безнадеждно се опитваше да не обръща внимание на другите жени, с които се срещаш — и ми го връщаше като в замяна също си намираше любовници. Бях доволен от положението, в което бяхме, и няхах намерение да го променям.

Така че, когато след изпитите ми хрумна идеята да поканим мис Енгрид да прекара уикенда при нас в Оксфорд, никой не беше поизненадан от предложението ми от самия мен. От израза на лицето му разбрах, че и Хенри е не по-малко слиян.

— Представи си само старата драконка — казах, преди да успее да проговори, — как се клатушка из колежа и нарежда на всички да не си гризат ноктите и да си запашат ризите. Голям майтап ще падне.

— И къде ще отседне?

Свих рамене.

— Защо не при мен и Джесика?

Хенри ме погледна с широко отворени очи и изведнъж осъзнах, че идеята май не е много добра. Това се потвърди и по-късно, когато Джесика намина и ме попита как се очаква от нея да се държи с някаква ужасна стара медицинска сестра, която да ѝ се мотае по цял ден из къщата. И защо, за бога, изобщо я бях поканил — да не би да имам някакво извратено влечение към медицинските сестри?

Наистина имах известни колебания относно поканата, но след тези забележки незабавно седнах и още същата вечер написах писмо на мис Енгрид. На следващата седмица получих отговор, в който ми пишеше, че много иска да дойде и дали мога да ѝ запазя стая в хотел „Ийстгейт“ — ако успея да уредя апартамента на Ръскин, където била отседнала последния път, когато идвала.

Със стипендията си от четиристотин и двайсет лири годишно, плюс шестстотинте лири, които бащите ни отпускаха на всеки, двамата с Хенри успяхме да наемем апартамента на Ръскин и аз отидох на гарата, за да посрещна мис Енгрид в уречената събота. Дразнех се от собствената си нервност пред перспективата да се срещна отново с нея и вътрешно обвинявах Джесика, че ме беше подтикнала към това приключение. А когато сърцето ми направи подскок, достоен за олимпийските игри, след като я видях да слиза от влака, раздразнението ми стана още по-голямо. Положението беше спасено от „Мерцедеса“. Мис Енгрид не направи никакъв коментар, а само стисна устни и ме погледна над новите си очила. И този поглед ми беше толкова познат, че аз с облекчение я прегърнах и я поведох през паркинга.

Хенри ни чакаше в хотела и щом ни видя, че пристигаме, скочи от мястото си. После почти се изгърби, опитвайки се да я повдигне. Лицето на мис Енгрид сияеше толкова силно, че изглеждаше сякаш ще се пръсне.

След като обедът приключи, тя измъкна смачкан от употреба пътеводител и ни поведе на обиколка, като ни влачеше от паметник към музей и от колеж към библиотека, смайвайки ни с огромните си познания за града, докато накрая стигнахме в Белиъл и тя настоя Хенри да ѝ покаже стаята си.

Едва не се разхилих, като видях изражението на Хенри — сякаш се бяхме върнали назад във времето. Мис Енгрид остана ужасена от състоянието на стаята му и искаше да разбере кой е отговорен, че му е позволил да занемари задълженията си до такава степен. Хенри ми прошушна, че прислужникът му е виновен, и двамата въздъхнахме с дълбоко облекчение от избягването на сблъсъка между стария и новия свят...

Същата вечер тримата вечеряхме заедно. Останах по-дълго, отколкото възнамерявах, най-вече защото присъствието на мис Енгрид

тук изведнъж ме накара да погледна на Джесика като на нещо натрапено и неуместно в живота ми. Но рано или късно щеше да ми се наложи да се изправя срещу нейната ярост, така че, като оставих мис Енгрид и Хенри с брендите и спомените им, аз се прибрах вкъщи. Джесика я нямаше. Гардеробът ѝ беше празен, а на леглото имаше бележка. Дори не си направих труд да я прочета. Знаех, че ще се върне.

На следващия ден Хенри трябваше да участва в гребните състезания между колегите, така че аз поех мис Енгрид и я заведох на разходка в Магдейлън да видим парка със сърните.

— Значи в края на месеца свършваш — отбеляза тя, докато минавахме покрай кулата, за да се качим на моста.

— Ъхъ — помахам на няколко познати, които се показаха с лодка изпод моста.

— Какво смяташ да правиш по-нататък?

— Правния факултет.

— А Хенри?

— Същото.

— Все още ли възнамеряваш да се занимаваш с наказателно право? — попита ме и се облегна на перилата на моста.

— Да.

— Баща ти ще бъде ли доволен? Мислех, че след онези истории...

— Всъщност не, но вече не спорим по въпроса.

— Как е той? Четох във вестниците, че не бил добре. Нещо със сърцето май?

— Мисля, че вече е по-добре. Естествено, докторът му казал, че трябва да поуспокои нещата, но нали го знаете какъв е.

— Ами майка ти?

— О, тя е добре. Беше се поуплашила, разбира се, но сега, след като Лусинда роди бебето, има с какво да се занимава.

— Разбира се. Бях забравила, че имаш сестра. Омъжена е за французин, нали така?

— Етиен. Вече имат син. И преди да ме попитате, веднага ще кажа, че съм сигурен, че ще го дадат във „Фокстън“ — освен ако Етиен не настоява да получи френско образование!

Тя се засмя.

— Ами с теб какво става? Коя е тази Джесика, за която ми разправя снощи Хенри?

— Хенри ви е казал за Джесика?

— Да. Аз и без това вече се досещах, че има някой друг, иначе с Хенри щяхте да живеете в една квартира. Е, каква е тя? Защо не ме запозна?

— Замина да постои при баба си през уикенда.

Погледна ме подозрително.

— Хм. Сериозно ли е това между вас двамата?

В отговор само вдигнах рамене и умело извъртях нещата, за да я накарам да ми разкаже новините от „Фокстън“. С удивление разбрах, че мистър Лиър бил вече заместник-директор, а пък мистър Илъри се оженил за новата учителка по английски, която пристигнала скоро след моето заминаване. През последните три години „Фокстън“ бил неизменно побеждаван на ръгби от „Монкфорт Еби“, добави с неприязън накрая.

— Сякаш забравиха как се играе проклетата игра, откакто напусна. Чух, че си участвал в представителния отбор на колежа?

— Много неща чувате във „Фокстън“ — засмях се и тръгнах напред. Мис Енгрид ме следваше на една-две крачки разстояние. — Ами другата сестра? — попитах след малко. — Забравил съм името ѝ. Още ли е там?

— Мис Остин. Да, още е при нас.

Когато стигнахме до другия край на моста, започнах да се спускам по стълбите към брега на реката. Изминаха няколко минути, преди да забележа, че мис Енгрид не върви до мен. Обърнах се и видях, че стои и ме наблюдава с напъхани в джобовете на жилетката ръце, а главата ѝ, със синкави оттенъци на белите коси, беше килната на една страна.

— Нещо не е наред ли? — попитах. И понеже не ми отговори, погледнах часовника си. — Сетих се! Време е за чай. Има страхотна чайна съвсем наблизо. Страхувам се, че нямат топли сандвичи с масло, но правят чудесни кифлички с домашен мармалад и пресни...

— Защо не ме попиташ, Александър? — Чакаше, без да откъсва очи от мен. — Нали затова си ме поканил тук?

Загледах се отвъд реката. Не си давах сметка за никакъв определен мотив, но то беше навярно защото не си позволявах да

мисля за това. Всичко беше толкова отдавна — вече дори не можех да си спомня ясно лицето ѝ. Защо тогава сърцето ми заби по-силно? Защо дланите ми се изпотиха?

Обърнах се към мис Енгрид. Продължаваше да се взира в мен.

— Мога да се върна във „Фокстън“ без дори да спомена името ѝ, щом искаш — каза ми. — Ти решавай.

Седнах на тревата и подпрях лакти на коленете си. След малко и тя дойде и седна до мен. Не се решавах да я погледна, когато заговорих.

— Обаждала ли ви се е?

— Една картичка. — Бръкна в дамската си чантичка.

— Ето, донесох я в случай, че поискаш да я видиш.

Дълго я гледах, но не я взех от ръката ѝ.

— Кога ви я изпрати? — попитах накрая.

— Точно преди една година.

— Знаете ли къде е?

— Не.

— Не пише ли в картичката?

— Не.

Засмях се, макар да съзнавах, че смехът ми е горчив.

— Е, така значи — казах накрая и се изправих. — Вече може и да е умряла и няма да знаем.

Мис Енгрид не отвърна нищо.

— Добре де, какво очаквате да кажа? — сърдито извиках. — Тя изчезна от живота ни преди четири години. Знае къде да ни намери, ако е искала да се свърже с нас. Отдавна вече съм престанал да мисля за нея.

Не беше това, което исках да кажа, но някак си не успях да намеря нужните думи.

Мис Енгрид въздъхна и протегна ръка, за да ѝ помогна да стане.

— Не е хубаво така, Александър — каза тя, — виждам го по очите ти, дори и след толкова време. Мислех, че може би си забравил вече, но здравият разум ми казва, че нямаше да съм тук, ако беше така. — Извърнах се, за да не види лицето ми и тя отново въздъхна, загледана отвъд реката. — Тя беше нещо много специално, нали? Мисля, че никой от нас не разбра наистина колко много се обичахте двамата. Бяхте толкова млади. Единственото, което мога да ти кажа

сега, е да престанеш да се измъчваш, а — както ми каза Хенри — и останалите около себе си. Беше отдавна, Александър, измина достатъчно време, за да се примириш с онова, което се случи. Това е единственият начин да престане да те боли — а когато болката спре, това наистина ще бъде краят.

Извърнах се бързо към нея.

— Всичко свърши! За бога, какво да направя, за да го докажа? Да, тя значеше нещо за мен, но вие сама го казахте — беше толкова отдавна. Бях ученик. Сега нещата са различни. И животът, а и аз — всичко се промени.

Въздъхна и праметна чантата на ръката си. Когато ме погледна, очите ѝ бяха тъжни и тя само бавно поклати глава.

Гледах я и в този момент в мен се надигна такава ярост, че ми се искаше да я ударя. Защо не престанат да ме измъчват всички? Защо не ми вярват, като им казвам, че за мен това вече няма никакво значение? В живота ми имаше друга жена — беше с мен вече повече от година. По дяволите, разбира се, че това значи нещо!

Останах доволен, когато Хенри се присъедини към нас за чая в „Ийстгейт“ и като почувства напрежението между мис Енгрид и мен, веднага се зае да го разчупи. Почти успя, но аз не исках да се предам напълно, защото знаех, че и той мисли същото като мис Енгрид, и това ме вбесяваше.

По-късно я закарах до гарата и изчаках, докато стане време за влака ѝ. Когато затварях вратата на купето, тя бързо се извърна и ми пхна някаква бележка в ръката. Внезапният трепет в сърцето ми, изглежда, си е проличал, защото поклати замислено глава.

Изчаках да се върна в колата и едва тогава разгънах бележката. Усмяхнах се, когато видях, че е стих от Шели. Започнах бавно да чета:

*„Животът може да се промени,
но той не свършва,
надеждата да се стопи,
но не умира,
истината и преиначена
може пак да ни изгаря,
А любовта дори отблъсната —*

отново да се върне.“

Ударих с юмрук по волана. По дяволите! Да върви по дяволите! Какво можеше да я убеди, че не само вече не обичам Елизабет, но и обичам друга? Джесика беше кучка, но не можех да живея без нея; Джесика и аз бяхме създадени един за друг и останалите можеха да вървят по дяволите. Нещо повече — вече знаех какво точно трябва да направя, за да им покажа, че Елизабет не означава нищо за мен — абсолютно нищо.

— Какво искаш да кажеш с това не? — извиках яростно. — Да не искаш да кажеш, че ми отказваш?

— Точно това искам да кажа. — Хенри бавно прекоси стаята, за да си долее чашата, и после все така спокойно се върна обратно и седна на мястото си.

— Тогава, изглежда, ще трябва да помоля Робърт Литълтън.

— Спокойно можеш да го помолиш.

Извърнах се и го погледнах.

— Погледни ме, Хенри — аз се женя. Предполага се, че това е едно от най-важните събития в живота на мъжа. Моля те да бъдеш до мен в този момент.

— Аз пък ти отговарям, че не искам. Всъщност изобщо не искам да присъствам. Отказвам да гледам как най-добрият ми приятел се прави на глупак. Цялата история е един фалш, Александър, знаеш го много добре.

— Фалш! Господи, човече...

Хенри ме прекъсна.

— Виж какво, всичко започна с идването на онази стара мърморана. Тя те ядоса, нали — припомни ти за Елизабет? Окей, окей, всичко е приключило, чувал съм го хиляди пъти. Вярвам ти, нали така? Няма нужда да се жениш за Джесика, за да го доказваш.

Думите му напълно ме лишиха от аргументи.

— Е, виждаш, че съм прав — продължи Хенри. — Практически всичко, което си правил през последните четири години, е било заради Елизабет. Славата ти на расов жребец и сваляч беше толкова

легендарна, че най-голямата феминистка в Оксфорд дойде да се заеме с теб. Единственият проблем обаче е, че и тя също падна в мрежата ти. С всички става така, Александър, защото си мръсник. Защото не даваш пукната пара за никоя от тях и ги използваш само за да ги накараш да платят за това, че една от техния род те е „измамила“ — жена, за която претендираш, че дори не обичаш вече. Добре, щом не я обичаш вече, защо не престанеш да се държиш по този начин? Спри се сега, преди да си извършил най-голямата грешка в живота си.

— Невъзможно — отвърнах.

— Не, не е!

— Искам да кажа, че е невъзможно да бъде най-голямата грешка в живота ми. Нея вече я направих.

— Когато беше още дете. И продължаваш да се държиш като такова.

— Вече й поисках ръката.

— Кажи й, че си променил намерението си.

— И защо? Не съм го променил.

Хенри въздъхна отчаяно.

— О, върви по дяволите! Ако искаш да съсипеш живота си, давай, направи го. Виждам, че каквото и да ти кажа, няма да те спра.

Дълго останахме да седим мълчаливи, без никой от двамата да проговори. Накрая го погледнах и му се усмихнах. Той неохотно отвърна на усмивката ми.

— Определил ли си датата? — попита ме.

— Деветнайсети юни.

— Защо трябва да е толкова скоро?

— А защо не?

Сви рамене.

— Ами ако сега се появи Елизабет и влезе през тази врата, какво ще стане?

Скочих от стола си.

— За бога, Хенри! — После се усмихнах накриво. — Ако влезе, мога да я покана на сватбата.

Хенри се засмя.

— Наистина си мръсник.

— Нали точно затова Джесика се омъжва за мен, поне така изглежда, смяташ ти.

— Не мога да измисля друга причина. Освен може би заради титлата.

Сега беше мой ред да се разсмея.

— Нека получи титлата, какво толкова? Двамата с Джесика се разбираме. Тя е точно този тип съпруга, който ми трябва. Ако не я мразеше толкова много, сам щеше да го видиш. Тя е идеалната адвокатска съпруга. На първо място, отлично се справя с организирането на вечери. Освен това е духовита, интелигентна и си има своето изкуство, което ѝ дава възможност да се занимава и с други неща, освен да превръща живота ми в ад с лесбийската си бригада.

Хенри ме гледаше смаяно.

— Обзалагам се, че никога не си ѝ казвал това.

— Щях ли да съм жив, ако бях? Има независим, макар че трябва да призная, донякъде извратен ум. Красива е. Притежава здраво тяло за износване на деца, с което да осигури наследници на фамилията Белмейн. Какво още може да иска един мъж?

Хенри ме погледна язвително.

— Мисля, че от всички ни ти най-добре знаеш отговора.

12.

— Просто не мога да си представя къде се бавят.

Джесика отстъпи от огледалото, без да престава да се оглежда критично. Цялата спалня около нея беше в обичайното си състояние на хаос. Влажни хавлиени кърпи се търкаляха там, където са били захвърлени, обувките от гардероба се бяха разпилели по пода, съдържанието на чантичката ѝ беше пръснато върху леглото, което преди час бяхме намачкали, любейки се, а дрехите, които бяхме носили през деня, лежаха нахвърляни в безпорядък върху едно от креслата. Изритах една кърпа, преди Джесика да се спъне в нея, и се изправих зад гърба ѝ, наблюдавайки я в огледалото. Пръстите ѝ си играеха с перлената огърлица, която носеше. После нагласи презрамката на роклята си, която ми беше струвала почти осемдесет лири предната седмица, след като закъснях близо час за откриването на една изложба, където бяха показани две нейни картини. Беше красива. Нежната ѝ руса коса бе вдигната нагоре и образуваше водопад от къдри, закрепени с гребенче със сапфири и диаманти — семейно бижу, което майка ми ѝ бе подарила преди около година, в деня на сватбата ни. Подхождаше идеално на роклята ѝ.

— Може да са се забавили заради натовареното движение — казах, без да откъсвам очи от нея.

Джесика се наведе напред и се вгледа с присвити очи в отражението си.

— Какво мислиш за тези сенки? Смяташ ли, че са прекалено тежки? Имам и по-светли.

Свих рамене и продължих да си нагласям вратовръзката.

— Лично аз смятам, че изглеждаш очарователна, с каквото и да е. — Погледнах часовника си.

— Опитваш се да се измъкнеш — с неодобрение отговори тя. — Добре, няма да помръдна, докато не ми кажеш кои предпочиташ.

— Тези, с които си сега, ми харесват — отвърнах и тя се засмя.

— Ела тук. — Хвана ме за ръката и ме обърна да ме разгледа. — Хм, да, добре си — измърмори и изтръска някакви невидими

прашинки от самото ми. — В теб ли са билетите?

Потупах джоба си, за да се уверя, че са там, и я улових, преди да успее отново да се върне пред огледалото. Изви се в ръцете ми и аз притиснах устни върху раменете ѝ. Миришеше приятно.

— Една целувчица? — попитах, почти докосвайки устните ѝ.

— Не, ще ми размажеш червилото... О, Александър, виж какво направи — проплака, докато я пусках, но очите ѝ блестяха и аз отново я целунах. — Ще ми се някой да ме беше предупредил каква мъка е да имаш съпруг край себе си, когато се опитваш да се приготвиш за бал — засмя се и взе червилото си. — О, господи, къде може да са отишли? Защо още не идват?

— Може би полетът на Лизи е имал закъснение — предположих. — Да се обадя ли до летището?

— Да, да. Това е добра идея.

Но от „Бритиш Еървейс“ потвърдиха, че самолетът от Мелбърн в шест и тридесет е пристигнал по разписание.

— Е, какво ще правим сега?

Забелязах предупредителните червени петна, които избиха на бузите ѝ, както всеки път, щом нещо не вървеше по план.

— Ще тръгнем без тях — отвърнах. — Билетите им са в Хенри. Във всеки случай полетът е доста продължителен, Джес, може да е уморена.

— Не познаваш Лизи.

— Може пък да са отишли направо там.

— О, не ставай смешен, нали Лизи трябва най-напред да се приготви. Не, сигурно са още по пътя. Дай да изчакаме още пет минути. Ще ми налееш ли един джин с тоник?

Слязохме долу в салона, където изчакахме пет минути, после още пет, а през това време Джесика крачеше напред-назад из стаята, като шумолеше с тежките поли на роклята си. Междувременно предишният ми прилив на нежност беше понамалял и започнах да я гледам с нарастващо раздражение. Понякога наистина се държеше като разглезено дете и се изкушавах да я преметна през коленете си и хубавичко да я натупам. Всъщност веднъж го бях направил, но както можеше да се очаква, Джесика се почувства толкова възбудена от агресивността ми, че всичко приключи с лудо търкаляне по пода на кухнята. Оттогава винаги се чудех дали не се държи така нарочно, за

да ме предизвика да го направя отново. Но като наблюдавах как лицето ѝ все повече погрозняваше от раздразнение, наистина се съмнявах, че точно в този момент мисли за секс.

Женитбата с Джесика се оказа точно това, което бях очаквал, само ако можех да не мисля. Двамата не преставахме да се състезаваме. Преструваше се, че не се интересува почти от нищо, което правех, и заявяваше, че не е някаква тъпа крава, която да се задоволи да си седи вкъщи и да преживя успехите на съпруга си. Непрекъснато ми навираше в очите артистичните си постижения — плюс сръдните си, ревността си и феминизма си. Изневерях ѝ най-редовно, но странното беше, че независимо от противоречивите ми чувства към нея, винаги съжалявах за това, което съм направил, щом я видех колко е наранена.

С течение на времето и независимо от всички усилия, които полагам, несъвместимостта ни извън леглото ставаше все по-разрушителна. Не можех да не си представям какъв би могъл да бъде животът ми, какъв трябваше да бъде, ако... Елизабет... В крайна сметка всичко опираше до нея. Не можех да го разбера. Беше преди повече от пет години.

Джесика изпъшка и аз вдигнах поглед, наблюдавайки я как отново започва да крачи из стаята. Въздъхнах. Колко различно би било всичко, ако се бях оженил за Елизабет. Нямах да изживея и онези периоди на гняв, които едва не ме провалиха в Оксфорд. Нямах да изпитвам обидата, която ме изгаряше от желание да нараня всяка жена — дори и сега — изпречила се на пътя ми. Мили боже, та аз бях само едно момче тогава, защо не го беше разбрала? Не исках да съм жесток, не исках да ѝ обърна гръб, така както направих. Знаех, че ме обичаше — какво я бе накарало да не се обади?

По дяволите! Изправих се рязко на крака. Защо продължавам да страдам така? Дори и да се върне в живота ми — какво, по дяволите, мога да сторя? Та аз вече съм женен. Помисли си само, Александър Белмейн. Женен — след като ѝ се закле, че винаги ще я обичаш. Женен за Джесика — и защо? За да докажеш, че не обичаш повече Елизабет, след като през цялото време, ако бе имал достатъчно смелост да си признаеш...

— По дяволите! Да ги вземат мътните! — тръсна чашата си на масата Джесика и се приближи да погледне през прозореца. Потиснах

раздразнението си и отидох да си сипя още едно питие — от опит знаех, че е по-добре да не влизам в спор с нея преди излизане, но ми беше все по-трудно да се въздържам. Поначало изобщо не исках да ходя на бала в „Баркли Скуеър“, но Джесика бе открила нова възможност за спонсориране на картините си в лицето на Джордж Менъринг, който имаше малка галерия в „Найтсбридж“, и понеже той щеше да ходи на бала, тя реши, че това е още една възможност да го ухажда.

Моя беше идеята да поканим Хенри за кавалер на сестра й Лизи, която се връщаше в Лондон „за няколко седмици, но може би и завинаги, кой знае?“. Хенри се беше въодушевил от предложението и угризенията, които бях изпитал по отношение на Каролин, с която напоследък се срещаше малко по-редовно, отколкото с останалите си приятелки, бяха изчезнали. Несъмнено Хенри в момента беше „Мистър моминска мечта“ и дори бе включен в списъка на „Харпърс&Куин“ като една от най-желаните партии за женитба — нещо, на което и двамата много се смяхме.

Предстоеше ни да изтърпим още четири сбирки в сградата на адвокатските сдружения, последната партида изпити и после — да се надяваме — щяхме да получим разрешителните си за адвокатска практика. Намерението ми да се занимавам с наказателно право изобщо не се бе променило, а и баща ми не можеше да представи вече никакви аргументи срещу това — след окончателното премахване на смъртното наказание всички тревоги, че бих могъл да бъда въвлечен в нова история като тази със семейство Инс, бяха отпаднали. Така че, в случай, че постигнеш необходимите резултати, щях да получа кантора в Лондонското адвокатско сдружение, на което беше член и лорд Грийн. Щяха да кажат, че баща ми е ходатайствал за мен, но спокойно можех да не обръщам внимание на това. След като бе станал председател на Камарата на лордовете и министър на правосъдието, където и да отидех, хората пак щяха да ме обвинят, че съм „протеже на лорд-канцлера“.

Часовникът на камината удари девет.

— Край, това беше! Чакахме достатъчно — обяви Джесика. — Ще трябва просто да дойдат сами.

Оставих покорно чашата си и прекосих стаята да взема наметката й. Изведнъж ми дожаля за нея. Знаех с какво нетърпение

очакваше сестра си и че балът в „Баркли Скуеър“ беше идеалната възможност да я посрещне както подобава.

— Горее главата, скъпа — казах, загръщайки я с наметката, и пристегнах връзката около врата ѝ. — В края на краищата все още имаш мен за компания.

Погледът ѝ незабавно стана по-нежен, но аз се извърнах.

Всички наши познати бяха на бала, половината вече пияни до козирката, а останалата половина — на път да ги догонят. Докато влизахме под навеса, чух как Джесика изруга под носа си, защото токчетата ѝ потъваха в калта и аз я подхванах за лакътя, за да ѝ помогна. Престоят обещаваха да бъде доста нестабилен не само заради шампанското, но и понеже високите ѝ токчета непрекъснато хлътваха и се пързалиха по настилката.

— Само да посмеееш да кажеш, че си ме предупредил — изсъска тихо Джесика. — Кълна се, че ще те ударя.

Сред тълпата се виждаше Робърт Литълтън подръка с една изключително привлекателна жена на средна възраст. Понастоящем Робърт следваше веднага след Хенри в плейбой класациите и освен това, ако информацията ми беше вярна, го готвеха да заеме отговорен пост: издигането му във Външното министерство беше със скоростта на метеорит и несъмнено в съвсем близко бъдеще му предстоеше назначение в чужбина — но се говореше, че преди това трябва да се сдобие със съпруга.

Представи ни придружителката си като Ракел и незабавно насочи вниманието си към Джесика. Тя, както винаги, направо се разтопи от ласкателствата му и аз усетих леко пробождане от ревност, докато се питах — и то не за първи път — дали двамата бяха успели да минат вече през леглото в Оксфорд.

— Значи вие сте Александър Белмейн — обърна се към мен Ракел. — Два пъти съм се срещала с майка ви. Как е тя?

Извърнах поглед от Джесика, която в този момент беше отметнала глава назад и се смееше на нещо, което Робърт ѝ шепнеше в ухото, и се вгледах в доста пленителните зелени очи на Ракел. Те се взираха в мен с откровено съблазнителен израз, докато устните ѝ, сочни и усмихнати, се разтвориха и откриха две редици прекрасни

бели зъби. Вероятно заради внезапния пристъп на ревност, изведнъж изпитах желание да се наведе и да я целуна грубо, но ме спаси това, че в този момент някой от минаващите се блъсна в нея и поля ръцете ѝ с шампанското си. Ракел тихичко се засмя и без да откъсва очи от мен, облиза с език връхчетата на пръстите си.

— Как е тя? — повтори въпроса си, понеже не ѝ отговорих.

— Кой? О, да, майка ми. Много добре, благодаря. — Хвърлих бърз поглед към Джесика, но тя се беше присъединила към група приятели и, изглежда, напълно бе забравила за мен.

Танцувах с Ракел, като не забравях от време на време да поглеждам дали не е пристигнал Хенри, но от него нямаше и следа. За това съсредоточих вниманието си върху дамата. От момента, в който я поех в обятията си, за да танцуваме, разбрах накъде вървят нещата. Обикновено се дразнех от жени, които сами ми даваха аванси, но със съблазнително притиснатото към мен меко, зряло и леко понатежало тяло на Ракел почувствах, че с желание отвърщам на обещанието за нещо ново.

Протегна ми чашата си за още шампанско и аз се почувствах задължен да се покоря. По пътя се оглеждах за Джесика, но тя сякаш се беше изпарила и за момент се отдадох на радостното чувство за свобода, което обаче бързо бе заменено от опасението, че Робърт Литълтън може и да я е завел някъде. Никога не изпитвах ревност към другите мъже, но поради някаква причина с Робърт Литълтън не беше така. Той беше дяволски безупречен, дяволски добър във всичко. Доколкото ме засягаше, няхах нищо против Джесика да се чука, с който ѝ харесва, стига само да не е той — макар че напоследък Джесика не даваше вид, че се чука с някой друг, освен с мен.

Изкарах още няколко танца с Ракел, после я заведох да вечеряме, а след вечерята отново танцувах с нея. Вече приближаваше почти един часа сутринта. Джесика все още никаква не се виждаше. От начина, по който Ракел ме гледаше, разбрах, че е готова да направи нещо, за да успокои възбудата, която се надигаше помежду ни почти цялата вечер. Хванах я малко грубо за ръка и я поведох към най-близкия изход.

— О, скъпи, ето къде си бил!

Замръзнах на място. Чух как Ракел възкликна тихо до мен и трябваше да минат няколко секунди, преди да се овладее достатъчно, за да се извърна. Косата на Джесика се беше изплъзнала от шнолата и

падеше върху лицето ѝ. Червилото ѝ беше размазано, а около врата ѝ беше праметната папионка, чиито краища висяха между гърдите ѝ.

— Търсих те навсякъде, Александър. Не е ли това най-прекрасният бал? Сега доволен ли си, че дойдохме? Казах ти, че ще ти хареса. — След това, като премигна няколко пъти, втренчи един от своите студени погледи в Ракел. Хвана ме за ръка и се обърна към нея. — Съжалявам, не разбрах името ви, но съм сигурна, че няма да възразите, ако отведа моя съпруг за един танц, нали?

Погледнах извинително Ракел, но тя само се усмихна и като кимна неопределено с глава към Джесика, се изгуби в тълпата.

— Нямаше нужда да бъдеш толкова груба — казах, опитвайки се да задържа Джесика права, докато правехме опити да танцуваме фокстрот.

— Толкова съжалявам, скъпи — хлъцна тя. — О, я се виж, още ми се сърдиш. Сигурно повече щеше да ти хареса, ако бях дала благословията си за новата ти връзка. Беше тръгнал да я начукаш, нали?

— Имаш доста живо въображение — отвърнах. — Освен това си пияна.

— Аха, но не чак толкова, че да не хвана мъжа си на местопрестъплението. Или поне съвсем малко преди това. Кажи ми, просто от любопитство, къде възнамеряваше да го направиш?

Изгледах я за момент, като се опитвах да преценя настроението ѝ, преди да отговоря.

— На спалнята ни — казах накрая.

— О, какво нахалство. — Отметна глава назад и гръмогласно се изсмя. — Винаги се дразниш, когато те разкрия. Предполагам, че прилича на Елизабет — обикновено всички приличат на нея, нали така. — Отново се изсмя пронизително. — Крайно време е да разбереш, че знам всичко за теб, Александър, абсолютно всичко.

— Тогава би трябвало да знаеш, че този разговор ме дразни и мисля, че е време да се прибираме. Вземи си наметката.

— Вземи я ти.

— Казах да си вземеш наметката.

Обикновено разбираше кога е прекалила и най-често това ставаше при споменаването на Елизабет. Отдалечи се, оставяйки ме напред дансинга. Не бях съвсем сигурен дали ще се върне, или не, и за

всеки случай се огледах за Ракел. Тя стоеше сред група хора, които никога не бях виждал, но успя да ме забележи, преди да стигна до нея. Явно не искаше да предизвиква сцени с Джесика и затова бързо ми даде адреса си и ми каза да я посетя в пет следобед на другия ден.

Джесика се върна с наметалото си и изражение на палаво момиченце. През по-голямата част от времето в таксито до къщи тя се кискаше и се опитваше да разкопчае панталона ми, но аз нямах настроение за такива закачки. Накрая се отказа и започна да си смуче палеца, защото много добре знаеше, че това ме дразни.

Когато спряхме пред къщата, в салона светеше.

— Сигурно е Лизи! — извика Джесика и аз въздъхнах с облекчение. Първата ми мисъл беше, че са се вмъкнали крадци.

Влязохме тихо и Джесика безшумно мина през хола към всекидневната. Щом прекрачи прага, спря и се обърна към мен.

— Чуваш ли нещо? — прощушна ми.

— Може да е заспала — отвърнах.

За момент остана колебливо на място, после натисна дръжката и като отвори вратата, влетя право в стаята.

— Лизи! — извика силно.

Влязох след нея и щом забелязах Лизи и Хенри да се надигат от канапето, усетих как лицето ми разцъфва в усмивка. Бяхме улучили много точно момента на пристигането си — макар че, ако се съдеше по изражението на Хенри, той можеше и да го оспори. Джесика остана напълно невъзмутима, независимо че нямаше начин да не е забелязала как Хенри се опитва скришом да закопчае панталона си. Той ми хвърли сърдит поглед, изправи се и застана с гръб към Джесика и Лизи, които се прегръщаха.

— Можете да ни предупредите малко по-отрано — измърмори.

— Като те гледам, старче, струва ми се, че и без това беше много късно. Впрочем, тези твои ли са? — кимнах към чифт бели копринени гащета, които се търкаляха на пода до канапето.

— Александър, ела да се запознаеш с Лизи. Не е ли направо божествена?

Усмихнах се още веднъж на Хенри и отидох да поздравя Лизи. До този момент не бях имал възможност да я огледам истински и затова, когато отместих поглед от захвърлените ѝ пликчета и понечих да я прегърна братски, се оказах напълно неподготвен. Не беше

толкова дребна като Джесика, нито пък толкова красива, но в нея имаше нещо — нещо, което не можеше да се изрази с думи: излъчваше невъобразим сексапил.

— Хайде, ела де — настоя Джесика, — целуни я.

Не знам дали усетих краткото притискане на тялото на Лизи към моето, докато я прегръщах, но само допирът ѝ бе достатъчен, за да се отдръпна, сякаш ме бе ударил ток. Тя се засмя и плъзна поглед по лицето ми.

— Е, Джес, наистина е толкова прекрасен, колкото ми беше писала. Сега съжалявам, че пропуснах сватбата, Александър. Може би щях да успея да те убедя да смениш булката.

Джесика се засмя и като прегърна сестра си, помъкна я нагоре по стълбите, нетърпелива да ѝ покаже спалнята, приготвена за нея.

Извърнах се към Хенри.

— Исусе Христе! — Избухнах веднага щом прецених, че са на безопасно разстояние, за да не ни чуят.

Хенри щеше да се пръсне от смях.

— Прекалено много ще ти дойде, приятел. Тя ще те схруска за закуска. А ако Джесика разбере — ще те разкъса за вечеря.

Свих рамене.

— Е, ти очевидно изобщо не си си губил времето.

Хенри вдигна отбранително ръце.

— Не ме гледай така, старче. Тя беше. От момента, в който я посрещнах на летището, тя се лепна за мен като краста.

Отново се разсмях и отидох до бара да наляя по едно бренди. Чувах как горе Лизи се провиква с възхищение, докато Джесика я развежда из стаите. Хенри седна в един фотьойл с вид на котарак, току-що излапал паница сметана, и ми описа в най-малки подробности несравнимото тяло, на което се бе наслаждавал през цялата нощ, и възнамеряваше в бъдеще да го направи отново. Само един поглед на Лизи беше достатъчен за всеки да разбере, че всъщност тя е била тази, която се е наслаждавала, но се въздържах да изкажа мнението си.

Накрая Джесика се провикна, че вече е късно, и Хенри стана, да си ходи. На вратата ме потупа по рамото.

— Ще те видя утре, старче. Гледай да не прекаляваш нощес — чакат ни още изпити, не забравяй. О, и кажи на Джес, че утре няма да

остана за вечеря — вместо това ще излезем с очарователната ти балдъзка.

— Знаеш ли какво ще ти кажа — препоръчай ме следващия път, а? — усмигнах се аз.

— О, Александър, но ти със сигурност и сам можеш да го направиш.

Двамата с Хенри незабавно се извърнахме и видяхме Лизи, застанала на стълбата. Носеше някаква прозрачна розова дантелена дрешка, под която беше съвършено гола. Не можех да откъсна очи от нея, докато бавно измина последните стъпала и застана помежду ни. Устните ѝ бяха влажни, а зърната на гърдите ѝ стърчаха щръкнали през тънката като паяжина материя.

— Лека нощ, Хенри — измърка тя, обви ръце около врата му и поднесе устните си. Видях как езиците им се сляха. Очите ѝ нито за момент не се отделяха от моите.

Няколко седмици по-късно останах много изненадан, когато един следобед, връщайки се вкъщи, заварих Каролин Труман — бившата приятелка на Хенри, да ме очаква пред къщата. Като полагаше очарователни усилия да задържи сълзите си, тя ме попита какво е сгрешила. Защо Хенри не ѝ се обажда вече? Бих ли могъл да поговоря с него, бих ли могъл да му кажа да се срещне с нея, макар и само за един час? Въпреки че винаги бях харесвал Каролин, много се ядосах, че си бе позволила да ме пресреща по този начин. Дори и да бях донякъде отговорен за разрива между нея и Хенри, не аз го бях набутал в обятията на Лизи. Всички изоставени жени бяха еднакви — плачат, подсмърчат и най-безсрамно се молят на мъжа да се върне при тях, дори когато е повече от ясно, че той не го иска. И какво можех да направя аз, по дяволите? Препоръчах ѝ една хубава разходка по магазините, да увеличи броя на коктейлите, които посещава, и ако все още се чувства самотна — е, аз съм насреща. Каролин си тръгна възмутена.

И понеже поканите продължаваха да се сипят в пощенската ни кутия — премиери, концерти, изложби — и аз като Хенри скоро забравих за нея. Почти всяка вечер трябваше да присъстваме на някакво събиране или да ходим в някой клуб, все имаше нещо, което трябваше да видим, бутилки с шампанско, които трябваше да изпразним, или нови игри, които да играем. Нашите приеми също

станаха много известни в града, защото прозорците и вратите ни винаги бяха широко отворени и достолепната тишина на „Белгрейв Скуеър“ се разтърсваше до основи. Сред всички тези лекомислени забавления, двамата с Хенри все пак успяхме някак да присъстваме на четирите сбирки, взехме по мистериозен начин последните си изпити и бяхме приети в адвокатската гилдия.

През този период не можех да не забележа, че Хенри се бе отказал не само от компанията на Каролин; всички жени, които се домогваха до него — а имаше много такива — бяха отхвърляни, за да може да съсредоточи ненадминатия си чар върху Лизи. И колкото по-често Хенри се срещаше с нея, толкова по-често аз се срещах с Ракел. Знаех, че твърде често, докато бях в леглото с нея, всъщност си представях, че съм с Лизи, но това беше най-безопасният начин да се опитам да се справя с присъствието на балдъзата си. Многократно казвах на Джесика да поговори с Лизи да не се разхожда гола из къщата, но Джесика беше твърде заета със собствения си живот, за да се тревожи какво ми причинява гледката на разголените гърди на Лизи. Що се отнася до Ракел, успокоявах съвестта си с това, че колкото и да беше привлекателна, все пак имаше голям късмет, че мъж на моята възраст се интересува от нея. Освен това тя ми беше партньор в едно друго забавление, на което се бях отдал напоследък — хазарта.

Все по-рядко виждах Джесика. След завръщането на Лизи тя сякаш беше удвоила усилията си в полза на женското движение, с което парадираше пред сестра си, и полагаше невероятно старание да я приобщи във войната срещу мъжете. Лизи се отегчаваше от тези истории не по-малко от мен, макар че успяваше да го прикрива доста по-добре. Но макар и отдадена на каузата си, Джесика не забравяше да работи и по въпроса за собствената си слава. Когато не организираше събрания в залата на „Белгрейв Скуеър“, оборудвана от нея за нуждите на лесбийската дружинка, тя или се намираше в ателието си на последния етаж на къщата, или в галерията на Джордж Менъринг в „Найтсбридж“.

И всеки път, когато не забравях да я попитам, ме уверяваше, че нещата с изкуството й вървят „ужасно добре“. Джордж смятал, че то носи „необичаен заряд“, и бил сигурен, че до една година ще бъде готова за самостоятелна изложба. Когато ми казваше това, не можех да не присвирам очи при вида на картините, окичили стените на

„Белгрейв Скуеър“, като се чудех какво ли ще каже майка ми. Доста трудно се оказа да се запази примирieto между нея и жена ми, когато пристигна в къщата, дочула, че Джесика е закачила своите картини редом с шедьоврите, с които майка ми и баба ми толкова трудно се бяха сдобили. Тайничко намирах, че майка ми беше твърде умерена, когато отбеляза, че творенията на Джесика изглеждат неуместно до позлатения бронз и слоновата кост и до фините дантели. Цели три дни след посещението ѝ Джесика ми беше сърдита, като твърдеше, че никога не съм я подкрепял за неща, които са от фундаментално значение за нея. Доста засегнат възразих, че напротив — дори съм прекалено толерантен, защото търпя картините ѝ, без да се оплаквам. Това изказване не беше много умно от моя страна и ми струваше цял нов сервиз за хранене.

Но не можех да не го кажа; картините на Джесика бяха, меко казано, необикновени. Единственото, което някога успях да разпозная на тях — а те излизаха на дузини от статива ѝ — беше един заек, сгушен — „доста талантливо“, както отбелязах — в ъгъла на картина, наречена „Развъдникът“. Разбира се, заглавието ми беше помогнало, но въпреки всичко бях доста доволен от себе си, докато върху мен не се стовари гневът на Джесика с цялата си мощ на изригнал вулкан, какъвто картината трябвало да изобразява... Така и не успях да открия причината за наличието на заека. Нито пък рискувах повече да отгатвам сюжетите ѝ и вместо това смирено приех ролята на непосветен, като изчаках в подходящ момент сама да ми обясни точно чувствата, които се е опитвала да претвори в картината си, и тогава я уверявах, че наистина е успяла. Естествено, тя никога не ми вярваше, но това беше една малка игра, която удовлетворяваше и двамата ни.

Всъщност най-напред чрез творбите ѝ започнах да забелязвам промяната в Джесика. Някъде по това време започнах да повдигам въпроса, че трябва да се замислим над създаването на истинско семейство. Първата реакция на Джесика, когато разбра, че говоря сериозно, беше ужас.

— Искаш бебе! Не ме разсмивай, Александър. Какво ще кажат приятелите ти? Имам предвид, че това едва ли приляга на образа ти на мъжкар, който толкова упорито се опитваш да си изградиш. С тази твоя смешна мъжка гордост, направо съм удивена, че изобщо го казваш.

— Джес, казах го, защото си моя съпруга. Ако не мога да го кажа на теб, то на кого тогава? А що се отнася до образа ми на мъжкар, този път ти ме смайваш! Очаквах, че по-скоро ще ме обвиниш в себелюбие, задето искам да се възпроизведа.

Тя се разсмя.

— Да, и това е вярно. Както и да е — и дума не може да става. Съжалявам, ако са те налегнали родителски мераци, скъпи, но не и мен.

Нямаше да се предам толкова лесно и тя добре го знаеше. Независимо от всичко останах изненадан, че изслуша доводите ми, без да ми се присмива. После и аз изслушах нейните обяснения защо идеята не я бива. Започна с това, че е прекалено млада, и завърши с напълно очакваното изявление, че не ми е някаква кобила за разплод.

Все пак в крайна сметка, без дори да направи пълен феминистки анализ на това, което раждането щеше да причини на личността ѝ — какъвто очаквах и дори се бях подготвил за него — Джесика се съгласи да спре да взима хапчетата. Би трябвало да предвидя, че никога няма да се предаде толкова лесно, особено когато се засягаше въпроса за „експлоатацията на нейната женска природа“. Вместо това реакцията ми беше толкова положителна, че дори и сам се учудих; до този момент не си бях давал ясна сметка колко много ми се иска да имам дете. Дори самият аз се почувствах малко смутен от това. Джесика не устоя на изкушението да ме подразни, но насмешката ѝ беше ласкава и за известно време станахме много по-близки, отколкото бяхме от доста време насам.

Дори и Лизи бе обзета от настроението ни и започна да се отнася към сестра си сякаш вече е бременна. Джесика с удоволствие приемаше вниманието и в секса ни се долавяше нежност, каквато дотогава не познавахме. Странно, но колкото и доволен да се чувствах от развоя на събитията, все още ми се струваше невъзможно да ѝ бъда верен. Ако не се видех с Ракел или някоя друга в продължение на три-четири дни, ставах нервен и раздразнителен. Непрекъснато се питах защо е така, но мисля, че накрая се примирих, че това е естествено състояние за хора като мен. Единственото, което ме вълнуваше, беше Джесика да не разбере и затова я заведох на пътешествие до Париж, отрупвах я с цветя и правех всичко възможно, за да е щастлива. Това продължи около три месеца, после нещата започнаха да се променят.

Дотогава картините на Джесика винаги бяха много ярки и изпълнени с цветове; някой би ги нарекъл дори и крещящи — но не и аз, разбира се. Сега в тях започна да се усеща нещо мрачно. Отначало беше само в две или три, които се появиха по стените в спалнята ни. Тъй като стаята беше много романтична, пълна с пъстри сатени и дантели, картините ѝ представляваха доста неприятен контраст със своите сиви и черни тонове, с грубите червеникавокафяви бои върху тях и ме караха да се чувствам неспокоен. Когато се реших обаче да намекна на Джесика, че може би мястото им е по-скоро в градинската барака, вместо да се нахвърли яростно върху мен, тя само ме изгледа с поглед, който бих могъл да определя единствено като невиждащ, и се усмихна някъде в пространството.

Една вечер споменах за това и на Лизи, но тя само повдигна рамене.

— О, нали знаеш какви са художниците — всичките са малко откачени, иначе не биха могли да творят. А пък Джес е направо гениална, както знаеш.

Помислих си, че малко прекалява със сестринската привързаност и реших да изоставя темата.

— Къде е Хенри тази вечер? — попитах я. Вечеряхме само двамата. Джесика беше отишла на някаква изложба във „Фулхайм“ заедно с Джордж Менърниг. И това беше нещо ново. Преди винаги ме канеше да ходя с нея по изложби, но сега, независимо от факта, че толкова добре се разбирахме, почти се криеше къде ходи.

— Хенри ли? Хенри се сърди, понеже му казах, че се виждаме прекалено често.

— Мислех, че си доста привързана към него — отвърнах.

— Може би — сви рамене тя.

Почувствах, че не ѝ се говори за това и се облегнах да допия виното си. Забелязах, че на стената в трапезарията се е появила още една от мрачните картини на Джесика и че беше поставена точно срещу стола, на който винаги сядах. Вгледах се известно време в нея, но не я харесах повече от останалите. След това изведнъж си дадох сметка, че може би я е закачила насреща ми с някаква цел, и без видима причина изведнъж усетих как кожата ми настръхва.

— Нещо не е наред ли? — попита ме Лизи. Гласът ѝ ме стресна и трябва да си бе проличало. — Изглеждаш много нервен тази вечер —

добави тя.

Засмях се.

— Тежки мисли. В момента се мъча над едно особено неприятно дело за убийство и сигурно ми се отразява малко.

Мисис Диксън беше останала да приготви вечерята и когато приключихме, останах да ѝ помогна да разтреби масата, а после слязох долу в салона при Лизи. Седеше на пода, четеше някакво списание и хвърли поглед към мен, когато влязох.

Седнах на канапето и изпънах краката си. Нощта беше гореща и прозорците бяха разтворени. Отвън не се чуваше никакъв звук и аз се излегнах, наслаждавайки се на тишината, освободен от нервността, която обикновено ме измъчваше. Разгледах косата на Лизи, която се поклащаше от лекия ветреца, и малките ѝ ръце, които прелистваха страниците на списанието. Мисълта ми се върна към времето, което бях прекарал този следобед при Раquel, и за пореден път се бях убедил, че мислено всъщност се любя с Лизи. Но щях да се реванширам пред Раquel, когато я видях по-късно тази вечер в „Клермон“... Бързо отворих очи и почувствах, че отново ме обзема тревога: последния път, когато ходих там, загубих доста пари — повече от тримесечния ми приход — и тази нощ отивах с единствената цел да опитам да си ги върна. Погледнах часовника. Трябваше да изляза след половин час.

— Много е горещо тук, не мислиш ли? — протегна се Лизи и забелязах, че горните две копчета на блузата ѝ са разкопчани. Наведе се напред и едновременно с това отметна косата си назад върху раменете. Дясната ѝ гръд беше почти напълно открита. После остави списанието настрана и като изпъна крака, легна на пода. Късата пола се набра около бедрата ѝ и когато сви коляното си, за момент зърнах белите ѝ бикини.

Бавно извърна глава, докато погледът ѝ срещна моя, и видях как навлажни устни си, прокарайки език по тях. Усмихна ми се, а аз не смеех да помръдна — във въздуха като електрически ток внезапно премина сексуално напрежение. „Тя е сестра на жена ти, повтарях си непрекъснато. Всяка друга, можеш да имаш всяка друга, но нея остави“. Очите ми продължаваха да са вперени в нейните. „Тя е на Хенри, не можеш да го направиш, не си заслужава да загубиш приятеля си заради това.“ Стиснах зъби, а пръстите ми се забиха в

облегалката на канапето, но твърде ясно усещах присвиването в слабините, което правеше съпротивата ми смешна.

— Обичам такива горещи нощи, а ти, Александър? — измърка тя, като прокара ръце по гърдите си и после ги отпусна от двете си страни на пода. — Винаги ме карат да се чувствам, м-м-м... толкова... приятно.

— Лизи, мислиш ли, че Джесика има нещо с Джордж Менъринг? — изтърсих изведнъж. Внезапно въздухът стана по-лек за дишане. Коляното на Лизи се отпусна на пода и тя седна.

Очите ѝ ме стрелнаха за момент, преди да ми отговори.

— Сериозно ли говориш? С Джордж Менъринг?

Разбира се, че не говорех сериозно. Предаността на Джесика към мен беше повече от очевидна напоследък, а Джордж беше доста жалък представител на мъжкото съсловие, откъдето и да го погледнеш човек, даже да оставим настрана стандартите на Джесика. Свих рамене.

— Е, не си ли забелязала колко странно се държи напоследък?

— И преди това го каза — рязко ми отвърна тя. — Странно? Какво имаш предвид?

— Например ужасните ѝ картини.

Това, изглежда, я дразнеше. Можеше да приеме да вкара в леглото съпруга на сестра си, но не можеше да преглътне същият този съпруг да си позволява да говори против изкуството на сестра ѝ. Наблюдавах лицето ѝ, почувствал вътрешната борба. Знаех, че въпросът, който сега си задаваше, беше доколко всъщност ѝ се иска да ме има в мрежата си? Ако започнем да обсъждаме Джесика, никога няма да успее да върне отново предишното усещане. В крайна сметка сви рамене и разбрах, че изкуството на Джесика отстъпва на второ място.

— На мен ми изглежда съвсем нормална.

Не можех да се въздържа от усещането си за победа и се почувствах пълен господар на положението.

— Хенри ми каза, че вчера я е видял на „Харли Стрийт“?

— Има ли нещо специално на „Харли Стрийт“?

— Разбира се, че не. Странното е само, че Джесика е била там, след като ми каза, че отива в Бристол на някакво събрание или нещо такова.

Лизи шумно се прозя, с което искаше да ми покаже колко се отегчава от този разговор за сестра ѝ.

— Единственото, което мога да кажа, е, че всяка жена има право на своите тайни, дори от съпруга си. — Изведнъж спря, сякаш ѝ бе хрумнало нещо, и се извърна към мен. — Да не би да ревнуваш?

— Да ревнувам! От какво?

— Не знам. От изкуството ѝ например?

Вдигнах поглед към трапезарията и картината, която висеше там.

— Не, не ревнувам — отвърнах.

Изправи се и бавно се приближи към огледалото. В стаята се възцари неловка тишина и разбрах, че все още не се е отказала от мен.

— Май ще отида да взема един душ — проговори Лизи, докато оглеждаше отражението ми в огледалото. — Не искаш ли да ме придружиш?

Засмях се.

— Благодаря, но трябва да изляза.

Усмихна се дълго и загадъчно, преди да се обърне към мен.

— Ракул те чака, а?

— Ракул? — попитах и сам се учудих колко невинно прозвуча гласът ми.

— Ракул Армстронг. Жената, при която ходиш почти всеки следобед на „Ленъкс Гардън“.

Затворих очи и изведнъж се почувствувах ужасно уморен. Когато отново ги отворих, тя продължаваше да ме наблюдава.

— Как разбра за Ракул?

Докосна с пръст носа си.

— Не беше много трудно, нали така? — отвърна ми.

— Джесика знае ли? Заради това ли е всичко? — посочих с ръка картините.

— Джесика? О, не, не мисля, че Джесика знае. И няма да ѝ кажа, ако не искаш.

Въздъгнах дълбоко.

— И защо имам предчувствие, че това ще е свързано с определени условия?

Засмя се с нисък, гърлен смях.

— Защото наистина е. Да започнем ли с душа?

Затворих очи и се помолих мисис Диксън вече да си е тръгнала. Помолих се Джесика да не се върне и накрая да мога да устоя. Но чух само шума от свличането на дрехите на Лизи, после настъпи пълна тишина. Когато отново отворих очи, тя стоеше пред мен гола и ми протягаше ръка.

Какво можех да направя? Нямах избор.

13.

Минаваше полунощ, когато се изкачих по стълбите към игралната зала в „Клермон“. Касиерът ме поздрави приятелски и аз се запитах какво ли би казал, ако му покажех извлечението от банката, което бях получил тази сутрин.

От масата с рулетката се надигна лек шепот в момента, в който се приближих, и забелязах, че към солидната колекция пред Ракел се добавиха нови три купчинки черни чипове. Издължените ѝ очи за момент проблеснаха към мен, но това беше единственият знак, че е забелязала присъствието ми. Предполагах, че ми се сърди, но на свой ред и аз се ядосах. Добре де, бях закъснял, но реакцията ѝ ме подразни. Реших, че не изпитвам желание да присъствам на по-нататъшните ѝ успехи, и най-напред отидох да погледам как Робърт Литълтън си опитва късмета, преди да се настаня на масата за „Блек Джак“.

Още от самото начало заиграх рисковано, като удвоявах и разделях винаги, щом можех, и вдигнах мизата на хиляда още през първия час. Контрольорът записваше намалението на дълга ми, защото печелех почти всички ръце и вече имах до себе си чипове за около двадесет хиляди, когато Ракел се присъедини към тълпата около мен.

Обви ръце през раменете ми и се наведе да ми прошепне нещо в ухото, но аз не я слушах. Този път избутах десет хиляди в средата на масата и крупиеото извади втора тройка от улея. Очите ѝ ме стрелнаха през късото разстояние помежду ни.

— Разделям — изрекох и поставих картите си една до друга, за да направя две игри. Заложих всичките два̀йсет хиляди.

Шестица пика се нареди до тройка кари.

— Девет.

Гласът на крупиеото беше единственият звук в стаята.

— Седем — прошепна Ракел, когато към тройката пика от втората ми ръка се прибави и четворка пика.

Със следващата карта първата ми ръка стана общо шестнадесет. Поех поп кари и като го обърнах, прибавих го към втората ръка.

— Седемнадесет.

Нямаше нужда да поглеждам към възрастната жена, която играеше до мен, за да разбера, че е притаила дъх. Естествено, сега можех да спра и никой нямаше да каже нищо. Сърцето ми биеше толкова силно, че почти го чувах сред тишината, която ни бе обградила. Знаех, че всички ме гледат, едновременно възхитени и ужасени от мисълта, че мога да продължа.

— Какво! — Беше гласът на Робърт Литълтън, който подсвирна, след като кимнах. Още няколко човека се обърнаха и се приближиха към масата.

Изваках да бъде обърната и следващата карта. Гласът на крупиеето звучеше безстрастно.

— Двайсет и едно.

Жената до мен имаше общо деветнадесет. Тогава се обърнах към крупиеето.

— Равно. — И той спокойно побутна към мен купчинката с десетте хиляди, последвана от още десет.

Почувствах, че възрастната дама иска да се откаже, че присъствието на тълпата я притеснява. Но моята безумна смелост беше привлякла цялото казино и тя също остана да наблюдава.

— Десет. — Усетих бедрата на Ракел, които се притискаха към раменете ми.

— Удвоявам — казах незабавно. Залогът ми отново беше двайсет хиляди. Без да губи време, крупиеето обърна следващата карта.

— Блек Джак — произнесе тихо тя, сякаш сама не вярваше. Изглежда, напрежението се беше отразило и на нея, защото ръцете ѝ трепереха, докато обръщаше последната си карта. Глъчката, която се разнесе из тълпата, изразяваше удивление и възбуда.

Бях спечелил петдесет хиляди лири.

Вдигнах поглед към лицата, които се свеждаха към мен. Всички се усмихваха и протягаха ръце, за да ме поздравят. За повечето от тях петдесет хиляди лири не бяха чак толкова голяма сума. Това, което ги беше поразило обаче, беше моето самообладание — самообладанието ми, което не бе трепнало при седемнадесет, както и дяволският ми късмет, който бе изтеглил „Блек Джак“ при равенство.

— Шампанско — каза Робърт и ме потупа по гърба.

— Ти черпиш.

Усетих как Ракел пъха ръката си в джоба на панталона ми и в същото време някой ме дръпна за ръката. Извърнах се рязко, отстранявайки ръката на Ракел, за да видя кой се опитва да привлече вниманието ми. Беше жената, която през цялата вечер играеше до мен.

Високомерното ми изражение мигновено се стопи, когато тя се усмихна. Напомняше ми за баба ми. Имаше същото парадоксално изражение на безразсъдна сигурност в себе си, което те караше да се питаш дали един час в компанията ѝ не си струва повече от три, прекарани с болшинството от останалите хора.

— Не бихте ли искали да дойдете с нас? — предложих ѝ аз.

Тя поклати глава.

— Благодаря, но вече трябваше да бъда в леглото. — Имаше плътен, наставнически глас, който бе учудващ за крехкото ѝ тяло. — Исках да ви поднеса поздравленията си. Малко хора биха поискали нова карта при седемнадесет. — Взираше се изпитателно в очите ми, сякаш търсеше нещо, което само тя би могла да забележи. После, лицето ѝ отново се разчупи в усмивка. — Знаете ли, ако е вярна старата поговорка: „На който му върви на карти, не му върви в любовта“, то наистина се страхувам за сърцето ви, млади човече. — И като се разсмя на малката си шега, тя ни пожела приятно прекарване на нощта.

Робърт се ухили.

— Още едно завоевание, с което да попълниш харема на Белмейн — отбеляза саркастично. — Хайде, слизаме ли, или не?

— Защо не бъдеш така добър и не отидеш да потърсиш маса? — намеси се Ракел, преди да успея да отговоря нещо.

Робърт ѝ се поклони.

— На вашите услуги, мадам. Каква да бъде?

— Най-добрата, която имат, разбира се — отвърна Ракел и като го потупа под брадичката, обърна го и леко го побутна по посока на стълбището.

В момента, в който се обърна към мен, разбрах, че няма да последваме Робърт. Погледът ѝ изразяваше открито желание и едва сега разбрах, че имам ерекция. Кога я бях получил, не можех да кажа, но осъзнах, че печалбата бе действала и на двамата ни като афродизиак^[1]. Страстно желаехме да се любим и не можехме да чакаме.

Отвън в колата панталонът ми се оказа разкопчан преди още да успея да включа двигателя. Изтървах ключовете и докато се навеждах да ги потърся, усетих как пръстите ѝ обхващат пениса ми. Извиках, защото соковете започнаха да се надигат в тялото ми, издърпах ръцете ѝ и я избутах на мястото ѝ.

— Чакай! — извиках и подкарах колата, напускайки площада пред казиното, като едва не закачих полицейската кола.

Щом стигнахме на „Ленъкс Гардън“, извих пред бариерата и изключих мотора. Ракел понечи да излезе, но аз отново затворих вратата. Силата, която усещах в гърдите си, почти ме задушаваше.

— Искаш да се чукаш — проговорих, — тогава ще го направиш както аз ти кажа. — Устните ѝ потрепнаха и като се наведох над нея, ги захапах диво. — Мини на задната седалка. — Опита се да протестира, но аз разкъсах роклята ѝ и открих гърдите ѝ. — Искаш ли го?

— Да. О, господи, да — простена тя и отметна глава назад върху седалката.

— Тогава мини отзад.

Погледна ме за момент, после сведе поглед към щръкналия ми член, който беше освободила от панталона, и се обърна да направи каквото ѝ казвах. Изчаках да чуя как се затваря задната врата и тогава, почти разкъсван от желание да я унижа, излязох от колата. Понеже не посегнах към вратата да вляза при нея, тя я отвори и не откъсна очи от мен, докато ѝ давах кратките си наставления.

Покорно се обърна и вдигна краката си върху седалката. И така, притискайки я, опряна на ръце и колене, разкъсах бельото ѝ и проникнах в нея отзад.

Тази нощ за първи път чуках Ракел истински. Не мога да кажа, че се любихме, защото в акта, който имахме на задната седалка на колата, нямаше нищо нежно. Сега, след като вече бях притежавал Лизи, можех да съсредоточа вниманието си върху Ракел и всичко онова, което исках да ѝ направя. Бях опиянен от властта на успеха си. Така ще бъде отсега нататък между мен и Ракел — ще я превърна в робиня на похотта си, както аз бях станал роб на Лизи.

Когато най-накрая се прибрах вкъщи, слънцето вече се издигаше на хоризонта. Гледах бялата фасада на къщата на „Белгрейв Скуеър“ и си мислех за съпругата ми, която лежи покорно в леглото и ме очаква да се върна у дома. А също и за балдъзата ми в съседната стая, която

само преди няколко часа се задъхваше под мен, молейки ме за още, докато се забивах в нея. После си спомних за петдесетте хиляди лири, които носех в джоба си.

Кръвта ми започна да пулсира по-бързо, изпълвайки ме със същия прилив на сексуална възбуда, какъвто бях изпитал, когато спечелих в „Клермон“. Бях готов за още. Исках отново да печеля. Ще отида при Лизи. Ще ѝ покажа кой командва тук. И ще го направя, докато Джесика се намира под същия покрив.

Промъкнах се нагоре по стълбите и подминах вратата на общата ни спалня, без дори да спра да се огледам. В края на коридора спрях пред вратата на Лизи и я отворих.

На неясната светлина, която се процеждаше през пердетата, забелязах, че до нейната глава лежи и друга. Чаршафите бяха усукани около двете тела и за миг изпитах безумна ревност и желание да го убия, независимо кой е той. После, спомняйки си, че може да е Хенри, затворих вратата.

Собственото ми легло беше празно.

Почти обезумял от ярост, слязох да видя дали Джесика не ме чака, но нямаше дори и бележка. Направих си кафе и се стоварих в едно кресло да чакам. Ако Джесика беше влязла в този момент, сигурно щях да се опитам да я убия — всички правеха каквото им кажа, всички ме желяеха и аз контролирах всички, с изключение на собствената ми жена.

Навярно съм задрямал, защото видях, че часовникът показва седем и десет, когато чух някакъв шум горе на стълбището. Надигнах се тежко от мястото си и изругах, докато недопитата чаша с кафе падаше на пода, разливайки тъмно петно върху килима. Гледах го и се чудех какво да предприема. После чух, че входната врата се затваря и някой закрачи отвън.

Затичах бързо натам с намерение да се похваля на Хенри за печалбата си. Когато обаче излязох навън в сивото лондонско утро, този, когото видях да влиза в колата, не беше Хенри с неговото „БМВ“, а Робърт Литълтън, който тъкмо включваше двигателя на новия си „Ягуар“, с който бе дошъл да ни се похвали предната седмица.

Докато той се отдалечаваше, останах на мястото си, като се опитвах да подредя мислите, които напираха в главата ми.

Не чух нищо, по-скоро усетих нечие присъствие, и това ме накара да се обърна и да погледна през отворената врата.

Лизи стоеше по средата на стълбата. Косата ѝ беше разрошена, а устните ѝ — яркочервени от страстните целувки. Очите ѝ се взираха в мен и ме подканяха да проговоря, но аз не я гледах. Наблюдавах жената, която стоеше до нея, опряла ръка на перилата, докато босият ѝ крак потропваше по пода. Усмивките им излъчваха триумф и не ми оставяха никакво съмнение за това, което се бе случило в стаята в края на коридора.

— Здравей, скъпи — измърка Джесика. После, докато тръгвах нагоре по стълбата, отметна назад глава и високо се разсмя.

Нямам ясен спомен за това, което стана после. Единственото, което помня, са цветните петна, които се сгромолясват около мен, ослепяват ме и замъгляват разсъдъка ми. Звуците на маниакалния смях и после писъците, които ме оглушават и пробиват мозъка ми. А навсякъде около мен мъка, хаос и разрушение.

Погледнах картините на стената. Никога преди не ги бях забелязал. Много приличаха на тези, които украсяваха имението „Белмейн“ в Съфолк. Непокойно местех погледа си от една на друга, докато отново се върнах на „Рошблон при залез“ на Моне. Обикновено обичах да се наслаждавам на картините на импресионистите, но сега, колкото и да бяха различни от изпълнените с ужасии платна на Джесика, те продължаваха да ми напомнят за нея и да засилват чувството ми за вина.

Раздвижих се на стола си и отново се зачетох във вестника. Една от статиите на втора страница разясняваше позицията на Хели Уайнбърг в предстоящия процес за измама и аз отново изпитах угризения. Джеръми Корбин ми бе поверил случая преди два месеца и аз го бях защитавал. Трябваше да се обадя в кантората и поне да му кажа къде се намирам. Но не го направих.

Бях прекарал четири дни с Ракел — четири дни, през които последователно бях изливал яростта си върху тялото ѝ и бях играл като лунатик в „Клермон“, където вече дължах астрономическата сума от осемдесет и пет хиляди лири. Обвинявах Джесика. Когато мислех за нея, усещах как пръстите ми се забиват в дланите и в главата ми

нахлуваха отвратителни сцени, припомняйки ми онзи ранен утринен час. Само да не се беше засмяла!

Вратата се отвори и в стаята влезе Ракел. Носеше самуреното палто, което си купи с печалбите от рулетката предната седмица, и само при вида му изпитах желание да се нахвърля върху нея.

— Още ли си тук? — каза тя и остави чантата си върху стола.

— Както виждаш.

Отиде да закачи палтото си. Когато се върна в стаята, продължи:

— Това е „Моран“ — и посочи масичката, върху която бях вдигнал краката си. Смъкнах ги. — Сега можеш да направиш същото и с тези кутии — кимна към кутиите от китайска храна, която бях поръчал по-рано. Събрах ги и ги напъхах в кошчето за боклук близо до стола ми.

Ракел въздъхна и отиде да си сипе нещо за пиене.

— За мен скоч — обадох се и продължих с вестника.

— Сипи си сам.

— За бога, помолих те само да ми сипеш нещо за пиене.

Тя се извърна към мен.

— Александър, малко се уморих от теб напоследък. Дали не е време...

— Остави! Просто го забрави! — извиках. — Ще си сипя сам.

След това и двамата потънахме в мълчание; прелистването на страниците и почукването на леда в чашите бяха единствените звуци, които се чуваха.

Първа проговори Ракел.

— Не ми каза, че си унищожил картините й.

Погледнах я, но тя продължаваше да разглежда списанието. Когато разбра, че няма да отговоря, продължи:

— Защо го направи?

— Защо съм го направил? Седиш си тук и ме питаш защо съм го направил?

— Легнала е с друг мъж. Изневерила ти е. Целият ти живот ли е изграден върху двоен стандарт, Александър?

— Предполагаше се, че се опитваме да направим бебе, за бога! Какво щеше да стане, ако не бях пристигнал тогава и след два месеца разбях, че е бременна? Детето можеше да не е мое — а аз дори нямаше и да знам! И да не забравяме, че не е била сама в леглото с

Робърт Литълтън през онази нощ. И сестра ѝ е била там, собствената ѝ шибана сестра! И то в моята къща! Тя...

— О, я стига, Александър. Уморих се от дрънкането ти. И продължавам да твърдя, че каквото и да се е случило, не е трябвало да унищожаваш картините ѝ.

— Виждала ли си ги? Направо ме изнервиха. Не можех да ги понасям повече. Освен това тя си го търсеше.

— Ти си го търсиш, Александър. Мислиш си, че можеш да правиш каквото ти скимне, нали така, и изобщо не ти пука как се чувстват другите. Е, време е да се събудиш и да разбереш, че светът не е създаден с единствената цел да задоволява ненаситния апетит на егото на Александър Белмейн. Животът ти е пълен провал и сам си си виновен. Погледни се! Само един господ знае какво причиняваш на себе си, но това, което причиняваш на жена ти, е непростимо. Кой си ти, че да съдиш изкуството ѝ? Кой, по дяволите, си мислиш, че си ти?

Отворих уста да отвърна, но тя ме спря.

— Ти си едно нищожество, ето какво си. Не заслужаваш да стоиш под един покрив с приличните хора. Мислиш си, че тази твоя красива физиономия ти дава право да се държиш както ти харесва. Не ти пука кого нараняваш или какво би могъл да причиниш на тези, които те обичат, като жена ти. Знаеш ли защо е направила това? Защото е разбрала, че идваш тук. Разбрала е, че през цялото време, докато си ѝ повтарял, че я обичаш, ти си я лъгал, подигравал си се с нея. Това, което е направила, е било, за да ти покаже, че тая игра може да се играе от двама и на теб няма да ти хареса. Не ми влиза в работата на какви опасни играчки си играете вие двамата, но ще ти кажа нещо, Александър — твоето прекрасно лице не означава нищо. Важно е какво има под него, а ти нямаш нищо отдолу. Ти си кух и празен и си само един боклук. — Отиде и отново си напълни чашата. Когато се върна, гласът ѝ беше по-спокоен, но очите ѝ продължаваха да ме гледат студено и безмилостно. — Искам да се махнеш оттук, Александър. Веднага. Върни се при жена си, ако те иска. Върви, където искаш. Не те искам повече тук.

Станах от стола, свих юмрук и го пъхнах между краката ѝ.

— Ами тук, Ракел? И тук ли не ме искаш повече. — Погледна ме и аз се разсмях. — Не можеш да живееш без това, Ракел. Най-много до

седмица ще ме потърсиш пак. Ето ти сега последна възможност да се възползваш. — Започнах да разкопчавам панталона си.

— Ако ме докоснеш, само ще ме улесниш, Александър — ще те убия.

Отново се засмях.

— Искаш да те изнасиля, така ли? Искаш пак да стана груб? Какво да бъде този път, Раquel? Да те завържа ли? Или само да те набия? — Ръката ми продължаваше да стои между краката ѝ, а тя не помръдваше.

Внезапно се приведе рязко напред и остави чашата си на масата.

— Спри, Александър — изрече умолително. — Просто спри. Този гняв, тази грубост — те те съсипват. Погледни се, какво става с теб? — Бавно отмести ръката ми. Задържа я между своите и разтвори пръстите ми, като се взираше в тях. — О, Александър — въздъхна, — толкова ми е мъчно за теб, макар че само един господ знае защо. Картините ѝ, Александър, как можа да го направиш?

Извърнах се. Усещах се жалък и отвратителен, задушаван от собствената си вина.

— Как разбра? — попитах я.

— Робърт ми каза.

Усетих, че започвам да се напругам.

— Робърт Литълтън? Това сигурно означава, че Джесика се е срещала отново с него.

— Не, това означава, че Хенри те търси.

— Робърт знае ли, че съм тук?

Кимна утвърдително.

— Знае. Видях се с него днес следобед.

— В леглото му?

Раquel се усмихна.

— Не, Александър, не в леглото му. Кръвосмешението никога не ме е привличало.

Нещо изщрака в главата ми.

— Кръвосмешение?

— Робърт ми е син. Не ми казвай, че не си знаел.

Издърпах бързо ръцете си от нейните. Лицето ѝ беше нежно и усмихнато, но аз виждах единствено фините гънки в ъгълчетата на очите ѝ и меката отпусната кожа на врата ѝ. За момент погледът ми се

замъгли и ми се стори, че се вглеждам в лицето на собствената си майка. Стомахът ми се преобърна. Раquel е майка на Робърт Литълтън. И докато аз съм чукал майка му, той пък е чукал жена ми. Чукал е и сестрата на жена ми. И жена ми и сестра й...

— Исусе Христе — задавено извиках. — Исусе Христе!

Раquel се извърна и отиде да си вземе питието. Гледах я и я ненавиждах, а когато се обърна и ме погледна, омразата ми премина в отвращение — едно всеобхватно отвращение, което ме изпълни целия, и ми се прииска да избълвам всичките си вътрешности, да разкъсам кожата си или каквото и да е, но да се освободя от тази мръсотия. Защото аз бях този, който ги бе въвлъкъл в тази гнусна бъркотия. Джесика, Раquel, Лизи и безброй други, които бях измамил по пътя си — всички те са били само пионки в собствената ми безумна игра да доказвам силата на омразата си към жените. Единственото, което съм искал да постигна, е било да ги нараня, да ги унижа и после да ги изоставя, завещавайки им презрението си, загнездено дълбоко в душите им.

Отпуснах глава, докато раменете ми се разтърсиха. Мили боже, кога ще свърши всичко това? Колко още ще мога да продължавам да живея с тази мъка? Къде е тя? Мили боже, къде е тя?

[1] Афродизиак (гр.) — възбуждащо лекарствено средство, което засилва половото влечение. — Б.пр. ↑

ЕЛИЗАБЕТ

14.

Всички се смеят. Проблясват ярки светлини, пицят деца, „памук, памук“, гърми от високоговорителите, а някъде в далечината от картинга се чува сирената за прекъсване. Хората се разхождат със златни гирлянди и многоцветни балони, като се гушат в шаловете и шапките си, за да се предпазят от острия вятър, който духа откъм полето. Напъхах обратно изрезката от вестника в джоба си и изчаках, докато едно малко момченце бъркаше в кошницата ми да си изтегли билетче. Бузките му се зачервиха от вълнение, когато го издърпа и бързо го разкъса. Няма печалба. Лицето на детето помръкна, а баща му, който преди това бе отвърнал на усмивката ми, ме изгледа с поглед, който ми беше до болка познат.

Извърнах се и се затворих в себе си, защото изпитвах нужда да се спася — макар и за момент — от този увеселителен затвор.

Чичо ми ме наблюдаваше, без да престава да подава стреличките и да подвиква на тълпата да се приближи и да опита сръчността си. Не можеше да разчита на мен, знаех го, но ме бе приел отново, защото през онова лято бяха останали без хора, а и аз нямаше къде да отида. Бяха изминали пет години оттогава. Облегнах се на щанда и притворих очи. О, кога ще престане да ме боли толкова?

Някой извика името ми. Беше Едуина, старата вещица, чийто мъж пускаше виенското колело. Никога не можех да погледна виенското колело, без да си спомня за моите родители. Беше тяхно, преди бурята да го събори и да ги убие и двамата. Ако нещата се бяха развили по друг начин и те бяха живи, навярно изобщо нямаше да замина.

— Имаш право да решаващ сама, момичето ми — беше ми отговорил чичо, когато му заявих, че искам да напусна лунапарка. Дотогава за мен се бе грижила Виолет Мей, гадателката, но аз продължавах да бъда едно бреме, което постоянно напомняше на чичо ми, че не изпълнява задължението си сам да поеме отговорността за мен. — Получи добро образование — майка ти се погрижи за това — така че, давай.

В мига, в който отвори пред мен вратата на влака за Лондон, много ми се прииска да му кажа, че съм променила намерението си, но когато се извърнах, той вече си бе заминал.

Тогава бях на четиринайсет, но понякога ми се струва, че беше едва вчера...

Едуина отново ми изкрещя и ми посочи малката редичка от деца, които чакаха да си купят билетчета от мен. Стиснах зъби и изобщо не я погледнах. Едуина винаги беше мразила майка ми, а след като тя умря, прехвърли омразата си върху мен. Когато се върнах в лунапарка, само часове след като бях видяла как Александър си отива от живота ми, Едуина ме посрещна и незабавно започна да ми крещи, че знае какво съм направила, чела била вестниците — била съм развратница и те не искали такива като мен тук. Чичо ми стоеше заедно с останалите отстрани и само гледаше. Накрая не издържах и като си взех чантата, тръгнах да се махам, но Виолет Мей дойде след мен. Не искаше и да чуе, че ще отида при Джанис. Лунапаркът е моят дом, каза ми тя, тук ми е мястото, независимо какви ги говори Едуина. И аз останах, защото не можех да се изправа пред Джанис, която щеше да се опитва да ми намери друг мъж, друга работа или каквото и да е друго, което би могло отново да свърши, както бе приключило всичко във „Фокстън“...

— Печеля! Мис! Мис! Печеля!

Погледнах към бледото развълнувано лице и се усмихнах на момиченцето, което сияеше насреща ми... Това беше преди толкова време. Всичко беше вече толкова далече в миналото.

Взех една от евтините химикалки на рафта и като се огледах да не ме види някой, я пъхнах в джоба на момиченцето. После ѝ подадох и едно плюшено мече. Вдигнах пръст към устните си, за да ѝ покажа, че двете награди са тайна.

— Едуард дойде, мамо! — Вдигнах поглед, защото пред щанда ми бе дотичала Шарлот. Усмихна се стеснително на момиченцето с мечето и се загледа след него, докато се отдалечаваше. — Едуард е във фургона — повтори отново, като се обърна към мен и се опита да отметне гъстите черни къдрици от очите си.

— Наистина ли? — учудих се и се усмихнах, повдигайки я през тезгяха. — Само не ми казвай, че ти е купил захарен памук. — Сивите

й очи ме погледнаха хитро. — Залепил се е по цялото ти лице — засмях се и докато тя ме прегръщаше, усетих как сърцето ми се свива.

— Ох, боли ме — проплака тя, като се мъчеше да се отскубне и аз отново я пуснах на земята, наблюдавайки я как подскача из навалищата. — Хайде, идвай! — извика ми, като се показва отново изпод кошничката с късметчетата. — Чака те.

Ръката ми стисна изрезката от вестника в джоба, после я извадих, за да я прочета за пореден път. Една година. Беше се оженил преди цяла една година, а аз дори не знаех.

Нямаше с какво да се залъгвам повече. Бях чакала, никога не бях престанала да го обичам, но сега — точно както когато умряха родителите ми — разбихах, че за мен е време да продължа напред.

Виолет Мей ме беше запознала с Едуард Уолтърс — богатия търговец на произведения на изкуство. За първи път се бяха срещнали преди повече от двадесет години, когато жената на Едуард започнала да идва в лунапарка, за да узнае съдбата си. След като тя починала, Виолет Мей продължила да се вижда с него.

Така беше до раждането на Шарлот. След това Едуард започна да идва при нас, като предприемаше пътуване винаги, щом бизнесът му позволяваше — и то само защото бе влюбен до полуда в едно бебенце. Знаех, че е самотен, и това беше общото, което ни привличаше, макар че в действителност той имаше брат и сестра, които живееха с него в семейното им имение в Кент. Опита се да ме убеди да замина там с Шарлот, но аз не пожелах. Елегантните му костюми и скъпи сака от туид, безупречното му поведение и изисканите му посивели коси, както и умните му сини очи — всичко ми напомняше как вече ми бяха дали да разбера, че не принадлежа към неговия свят.

Независимо от това винаги се радвах, когато идваше при нас, но никой не беше по-доволен от Шарлот. Беше много странно да гледа човек как този изискан мъж отделя толкова време и полага такива грижи за дъщеря ми. Излъчваше сърдечност и доброжелателност. Рядко споменавах пред него за Александър, но Едуард чувстваше, че все още го обичам, и макар да знаеше, че това може би ще означава да се раздели и с Шарлот, и с мен, предложи да го открие заради мен. Мисля, че не му позволих, защото се страхувах. Александър беше почти момче по времето, когато се обичахме; сега сигурно се беше

променил и вероятно напълно бе забравил за мен. „Не, не искам да го намеря, възразих му аз, искам само да престана да го обичам.“

Времето минаваше и аз започвах да си възвръщам увереността и все повече и повече се привързвах към Едуард. Очаквах да зърна високата му фигура как крачи през тълпата и да чуя шеговития му глас, когато се промъкваше зад мен и питаше дали може да си купи билетче. Смеех се, когато се натъжаваше, защото той ставаше тъжен единствено щом си спомнеше за възрастта си. Бил стар, повтаряше ми, твърде стар за мен. Какво бих могла да правя с петдесетгодишен мъж, преминал първата си младост и готов да се разпадне?

— Значи просто ще трябва да те закърпя отново, нали така? — отвърнах. Беше първият път, след като се бяхме любили.

Макар че бях решила да не правя сравнения, беше невъзможно. Но все пак Едуард беше тук и ме обичаше. Александър вече беше само един сън. Тогава защо продължавах да вярвам, че ако почакам още малко, той ще се върне?

— Но той няма да се върне, детето ми — каза ми Виолет Мей вечерта, в която Едуард ме помоли да се омъжа за него. Отказах му колкото е възможно по-внимателно, но мъката, която видях в очите му, късаше сърцето ми. Прегърна ме и аз се презирах за това, което му причинявам, но той само изтри сълзите ми и каза, че ме разбира. Накрая, като не знаех какво друго да сторя, изтичах при Виолет Мей и я помолих да ми гледа на кристалното си кълбо.

Седнах пред нея в горещия полумрак на караваната ѝ и потърсих с поглед пълното ѝ лице, като се опитвах да я накарам да ме гледа, докато говори, но тя не ме поглеждаше и аз знаех, че ме лъже.

— Трябва да ми кажеш — прошепнах. — Моля те, искам да знам.

— Нали ти казах, детето ми, няма да дойде.

— Виж, знам, че искаш да се омъжа за Едуард, но ако има някаква надежда, дори и най-малка надежда... Моля те, Виолет Мей, кажи ми истината!

Вгледа се отново в кристалната си топка, после я побутна нетърпеливо встрани.

— Дай ми ръката си — изрече хрипливо.

Разглеждаше я дълго и когато вдигна очи, видях, че са пълни със сълзи. Бавно поклати глава.

— Виолет Мей! — извиках. — Каж ми! — Усмихна ми се отново и леденият юмрук, който бе сграбчил сърцето ми, започна да ме отпуска. — Видя ли го, Виолет Мей? Беше ли там, в бъдещето ми?

Кимна.

— Да, детето ми, там беше.

— Означавали това...? — Преглътнах мъчително. — Означава ли това, че ще го видя отново? — заекнах.

— Да, ще го видиш отново.

— Кога? Виолет Мей, кажи ми кога? Скоро ли?

Тя поклати глава.

— Много странна е тази любов между вас. Силата ѝ излиза извън моите способности, но семената на бъдещата ви съдба вече са посяти. Има още много път да извървиш, преди да го видиш отново. Когато това стане, Елизабет... Не го прави, детето ми! Ще донесе само мъка. Има смърт и омраза, толкова омраза! И чужди земи... — Но аз не я слушах вече. Единственото, което имаше значение, беше, че един ден, независимо кога, двамата отново ще бъдем заедно...

Облегнах се отново на тезгяха и като си спомних увереността, която ме бе обзела, и колко щастлива се чувствах, когато напуснах караваната на Виолет Мей, едва сдържах сълзите си. Бях чакала като луда, в сърцето си бях вярвала, че е казал истината, когато ми се закле, че винаги ще ме обича. Но ето че се бе оженил и аз бях само един спомен.

— Уморихме се да те чакаме.

Подскочих, а Едуард се засмя и ми протегна ръка. Шарлот припкаше край него, нахлупила шапката му, и го молеше да поиграят още. Докато ги гледах, почувствах, че е време да сложа ред в живота си. Оставих кошничката и се измъкнах от щанда.

Едуард се вглеждаше в лицето ми и когато вятърът разроши косите ми, той ги отметна назад.

— Защо имам чувството, че искаш да ми кажеш нещо? — попита.

— Защото наистина искам — прошепнах. — Искам да се оженим, Едуард, ако все още ме искаш, разбира се. — И като видях как се разтрепериха устните му, останах учудена, че съм могла да бъда толкова заслепена и да не разбере още отдавна колко много го обичам.

15.

Пъхнах пръстена на средния си пръст и завъртях ръката си към полилея, като едва не ахнах, когато от диаманта на ръката ми проблеснаха нежни лъчи. Едуард стоеше до мен и се взираше в лицето ми, в очакване да проговоря. Прегърнах го и го притиснах към себе си.

— Скъпи, прекрасен е — казах. Погледнах отново пръстена и като се разсмях, протегнах ръка напред. — Просто не знам какво да кажа.

— Тогава не казвай нищо — отвърна той. — Щом знам, че ти харесва, това е всичко, което искам.

Да ми харесва? Все още ми беше трудно да повярвам на това, което се бе случило с мен. В края на краищата преди по-малко от две години бях само едно момиче от лунапарк. Тогава само четях за богатите хора, макар че често се случваше и да ги видя — и в лунапарка, и във „Фокстън“ — но ги възприемах сякаш принадлежат към някакъв друг свят. И ето че сега и аз живеях в същия този свят, света на Едуард. Беше направил всичко възможно, за да стана част от него, но понякога все още изпитвах усещането, че съм някаква натрапница, че съм взела назаем нечий чужд живот и всеки момент могат да си го поискат обратно. Виолет Мей не би изтърпяла нито една от тези приказки и щеше да ми каже, че е време да порасна, а също и да се радвам, че съм толкова добре. Беше ми приятно да я посещавам от време на време, това ме връщаше отново на земята. Никой не съжаляваше, че напуснах лунапарка; чичо ми още веднъж изпита облекчение да ме види как заминавам. Що се отнася до останалите, за повечето от тях и без това винаги съм била „твърде превзета“.

Дейвид плесна с ръце.

— Шампанско! — извика той и в същия момент двойната врата към Уест Хол широко се отвори и на прага се появи Кристин, издокарана специално за случая с новата си екстравагантна рокля от „Зандра Родс“ и с диадема на главата, бутайки количка с две бутилки „Дом Периньон“ и четири чаши.

Едуард вдигна очи към тавана, а Кристин му се изплези.

— Хм, много изискано — изсумтя той и после се засмя, докато тя го целуваше.

— Хайде, Дейвид, действай — пхна в ръцете му едната от бутилките Кристин. — Какво чакаш?

Едуард обви раменете ми с ръце и изчака всички да вземат чашите си.

— Рядко се случва мъж да подари годежен пръстен две години след сватбата си — започна той, — но идеята да направя такъв подарък по случай годишнината, ми се стори добра — поне така мисля. — Нежно ме притисна и когато вдигнах очи към лицето му, разбрах, че за него брат му и сестра му в този момент са част от друг, а не от нашия свят. — За теб — тихо изрече той.

— За Елизабет — обадиха се като ехо Кристин и Дейвид и магията беше разтурена.

След като вдигнахме още един тост — този път за Едуард, всички седнахме. Искях да остана близо до него и затова се свих на пода до краката му. Той винаги седаше на един и същи стол — този откъм лявата страна на камината. За Дейвид оставаше столът от дясната страна и аз бях прекарала много вечери, седнала така в краката на Едуард, изучавайки сложните плетеници по камината от осемнайсети век, докато двамата обсъждаха следващото пътуване на Едуард до Париж или Рим, някой предстоящ аукцион или желанията на някой от многобройните им клиенти. Чувствах се удобно и в безопасност и се усмихвах, подпряла буза на коленете си. Бях почти щастлива.

Последната мисъл се промъкна в съзнанието ми, преди да успея да я спра и аз отметнах глава, за да се опитам да се отърва от нея. Не се беше появила спонтанно, нито като нещо приятно, а по-скоро се бореше да наложи присъствието си, пренебрегвайки желанието ми. Почувствах се виновна и положих глава на коляното на Едуард, като едновременно с това посегнах да хвана ръката му.

Кристин и Дейвид спореха тихо.

— О, я по-кратко — каза Кристин и го потупа по рамото.

— Твоят проблем, млада госпожице — отвърна й Дейвид, — е, че винаги се забърквах в неприятности. — Ставаше дума за скандала, в който се бе замесила Кристин същата сутрин в магазина в селото, и понеже Едуард беше в Лондон, наложи се Дейвид, по-малкият от

двамата братя, да отиде и да заглади нещата пред господин Русел. Постоянно им се налагаше да измъкват Кристин от една или друга каша. Била е съвсем малко момиченце, когато родителите им са починали, така че двамата братя я бяха отгледали. Беше им много предана, но всички знаехме, че Едуард заема по-специално място в сърцето ѝ.

— Някой иска ли още шампанско? — попита тя, като вдигна бутилката.

Протегнах чашата си.

— Кога пристига Рупърт? — попитах. Рупърт беше един от дългия списък с обожатели на Кристин.

— В крайна сметка не го поканих, понеже реших, че може би ще е по-добре да сме само в тесен семеен кръг.

— При лекото наблягане на думичката „семеен“, аз се огледах, но, изглежда, никой друг, освен мен не го беше забелязал.

— Съвсем правилно — каза Едуард. — Не че имам нещо против Рупърт, разбира се — добави бързо.

Кристин се засмя и го целуна по челото.

— Ти нямаш нищо против никого.

— По кое време ще тръгнете утре? — обърна се Дейвид към мен.

Погледнах Кристин.

— Смятахме около девет и половина, нали така?

— Там някъде. — Върна се, седна отново на мястото си и като кръстоса краката си, се загледа в моите. — Всички знаем, че имаш прекрасни крака, Елизабет, но те моля да престанеш да ги излагаш на показ. Позеленявам от завист, а това не отива на роклята ми.

— Нищо им няма и на твоите крака, Кристин — отбеляза Дейвид, — но не бих могъл да кажа същото за шофирането ти. Сигурни ли сте, че ще ви стигне времето утре?

— Краката ми са дебели и аз съм дебела — продължи Кристин и Дейвид вдигна поглед, с което искаше да каже „ето, започва се отново“, а тя се впусна в поредната доза унищожителна самокритика. Според нея тя приличаше на дебелоглав пуританин с белезникавата си подстригана на черта коса и кръгло лице, но всъщност беше доста хубава, а късият ѝ бретон и кръглите сини очи я правеха да изглежда много по-млада от тридесет. Но тя нямаше търпение да изслуша този комплимент. Това, което наистина я занимаваше, бяха луничките ѝ и тя

прекарваше часове наред да маже лицето си с лимонов сок, с надеждата да се отърве от тях. И ако някой се осмелеше да ѝ каже, че това, което губеше поради ниския си ръст, всъщност се компенсира от индивидуалния ѝ чар, то той, естествено, горчиво се разкайваше за думите си, особено ако ставаше въпрос за Дейвид, защото приличаше на него. „Защо не бях висока и слаба като Едуард?“, провикваше се винаги с патетичен глас тя.

— Знаете ли — внезапно се обади Едуард, — мисля си, че все пак бих могъл да дойда с вас на търга утре.

— О, не! — възпротиви се Кристин. — Каза, че ще оставиш всичко на нас. Впрочем това ще бъде първият търг на Елизабет без теб — как иначе ще се научи, ако винаги си до нея? — Погледна към мен. — Ти си направо луда, да знаеш. Не разбирам защо искаш да се забъркваш в цялата тази амбулантна търговия, когато можеш да си живееш спокойно и чудесно тук, у дома. Както и да е — обърна се отново към Едуард, — нали аз ще бъда там, ако се обърка, но знам, че няма.

— Тогава не забравяй, че ако почувстваш, че не ти се иска да се занимаваш с това, просто трябва да дадеш нарежданията си на аукционера, преди да е започнал търгът, и той ще свърши останалото.

Усмихнах се на начина, по който се опитваше да ме защити, но Кристин изсумтя.

— Как ли няма да го направи.

— Знаем, че ти не би го направила — намеси се Дейвид, — но пък имаш много по-голям опит в тези неща от Елизабет.

Разговорът продължи и Едуард отново ни увери, че има готовност да дойде, за да е сигурен, че ще получи неокласическия диван — един от предметите в списъка за търга, който щеше да се проведе на следващия ден в провинциална къща в Съсекс.

Вече бях свикнала доста с новия си свят, но ми беше необходимо време. Нямах представа колко богат е Едуард и отначало бях доста смутена от разточителната му щедрост. Гардеробите ми бяха претъпкани с дрехи, които пристигаха от ателиетата на най-известните моделиери в света — и прекалено често биваха опаковани в комплекта от петнадесет пътни чанти от „Хермес“, тъй като непрекъснато летяхме до далечни екзотични места, където Едуард движеше сделките си, а аз разглеждах забележителностите и завързвах приятелства.

Винаги присъствахме и двамата на всички тържествени церемонии, за които Едуард получаваше покани — а имаше много такива — и непрекъснато устройвахме приеми за клиентите — бизнесмени, филмови звезди и всякакви други величия — било в някой ресторант в Уест Енд или пък в къщата ни в Лондон. Поне два пъти месечно имаше благотворителни балове, някои от които в Лондон, но повечето в Ню Йорк, Далас или Хонконг. На всички тези тържества Едуард почти не се отделяше от мен. Съветваше ме — понеже настоявах — как да се обличам, как да говоря и как да се храня. Обичаше ме до степен на обожание и никога не се чувстваше щастлив, ако не съм с него. Все още не можеше да повярва, че наистина го обичам, след като е толкова „стар и грохнал“, както се изразяваше, а пък аз съм толкова млада. Преданите му грижи към мен бяха начин да прикрие тази своя несигурност, а именно заради тази негова несигурност го обичах аз.

За да свикна с пищността и ексцентричността на хората, които принадлежаха към артистичния свят и света на антиките на Едуард, също ми беше нужно време. Но постепенно и отново благодарение на огромното търпение на Едуард — познанията ми в тази област доста се поразшириха и започнах да се чувствавам удобно дори в тези най-трудни за проникване среди. „Уолтърс и синове“ бе един от най-големите търговци на произведения на изкуството в страната; Независимо от всичко бях доволна, че рядко канехме гости в къщата в Кент. Тя беше семейният дом и убежището на Дейвид. След катастрофата, при която бе загинала първата жена на Едуард, а лицето на Дейвид бе останало с неприятни белези, той се бе отказал от мястото си на университетски професор и фактически живееше почти в уединение.

Скоро след сватбата бях поела грижите за домакинството, а Кристин бе съсредоточила усилията си да намери своя ниша в семейния бизнес и бе станала член на борда на директорите. Беше запалена по античните мебели и картините на старите майстори почти колкото и Дейвид. Не че Едуард не беше, но всички, които го познаваха добре, знаеха, че сърцето му отдавна е пленено от загадъчните произведения на древния Египет. На втория етаж в „Уестмуур“ — къщата в Кент — имаше специална стая, пълна с каменни барелефи, порцеланови купи, напукани лица от сив гранит,

както и статуи от шисти и мрамор. Наричаха я просто Египетската стая.

Често се шегувах с Едуард за неговата страст към всичко египетско, защото знаех, че в известен смисъл той беше уязвим заради тази си слабост. Всеки път, когато беше престоял в Египетската стая, той се появяваше с разрошени коси и детинско изражение, като някой, който си е играл със забранена играчка. Спомнях си дните във „Фокстън“, когато хващах някое от малките момчета в прегрешение — а Едуард приличаше на такова момченце, особено по начина, по който се опитваше да ми угоди. Невъзможно беше да не го обичам. Най-голямата му страст беше Тутанкамон и неговата гробница. По този въпрос можеше да лее прочувствени слова часове наред.

Не можех да не се замислям какво ли би казал Александър за новия ми живот — както също се питах дали понякога си мисли за мен. Знаех, че е истинска лудост да продължавам да мисля за него след толкова време и след като сега животът ми беше съвсем пълноценен. Но как можех да не мисля, след като Шарлот беше пред очите ми и с всеки изминал ден все повече заприличваше на него? Какво щях да направя, ако сега се появи в живота ми?

— Елизабет! Елизабет! Къде си?

Примигнах, като се питах откога ли ме викат.

— Съжалявам — разсмях се. — Бях на километри оттук.

— Виждаме — каза Кристин. — Бихме искали да знаем къде? — понякога задаваше въпросите си с доста остър, дори обвинителен тон и усетих как ръката на Едуард погали косите ми, сякаш да заглади нейната грубост.

В този момент се отвори двойната врата и в стаята вдървено влезе Джефри — иконом, шофьор и нещатен управител по съвместителство.

— Дами и господа, вечерята е сервирана в бароковата стая — обяви той.

Всички избухнаха в смях и в този миг — сякаш някой извади бастун от него — Джефри също се подпря на вратата и се разсмя.

— Не е честно — оплака се той, докато се измъквахме от стаята, — никой не ме взема насериозно. Впрочем, страхотен камък, мисис Уолтърс.

— Благодаря, Джефри — отвърнах и подадох ръка, за да го разгледа по-добре. Докато изразяваше възторга си, а Едуард се пъчеше от гордост, не можех да не си спомня за пръстена, който ми беше дал Александър, който струваше нищожна част от цената на този и сега стоеше недокоснат в малка кутийка горе в стаята ми. Преглътнах мъчително при неочаквано обзелата ме носталгия. Защо точно тази вечер трябваше да си спомням за Александър?

След вечеря забелязах, че Кристин изглежда доста възбудена, но когато я попитах дали е намислила нещо, тя ми се усмихна лъчезарно и поклати глава. Дейвид и Едуард само се усмихнаха снизходително — бяха свикнали с променливите ѝ настроения и се бяха научили да не им обръщат внимание. Изслушах я, докато разказваше за някакви мебели, които днес бе занесла на реставраторите, после изведнъж рязко смени темата и започна да обсъжда събранието на управителния съвет, свикано за следващата седмица. Опитах се да потисна неприличното чувство на завист. Каква ирония: тя ми завиждаше за външния вид и фигурата, а аз — за уважението, което си бе спечелила с познанията си в антикварното дело. Струваше ми се, че Кристин винаги има нещо много умно, което да каже, докато аз можех да се включа само в повърхностни разговори, каквито се водеха от съпругите на търговците на изкуство. Сърдех се на себе си за тези мисли. Бях по-щастлива, отколкото заслужава, която и да е жена, и трябваше да съм благодарна на Едуард до края на живота си. И въпреки всичко не можех да се въздържа да не завиждам на Кристин, не само заради интелигентността ѝ, но и заради свободата да бъде самата себе си. Не ѝ се налагаше да прикрива това, което наистина мисли, нито да търпи бремето на вината, че не обича достатъчно брат си...

Видях я, че ми се усмихва, и също ѝ се усмихнах в отговор. Беше много по-привлекателна, отколкото съзнаваше. Веднъж я попитах защо не се е омъжила.

— Какво? И да се откажа от всичко това? — извика тя. — Защо трябва да го правя? А пък и сега вече имам теб и малката Шарлот, какво още мога да желая? Трябваше да открия това.

Шарлот сведе глава и се загледа в пода. Ръцете ѝ бяха сплетени зад гърба и виждах как малките ѝ раменца потръпват, докато храбро се опитва да приеме незаслужената си орис.

— Разбирам, мамо — каза тя, без да откъсва очи от килима. Пристъпваше от крак на крак и за момент се мярна малкото ѝ коляно, което се подаде изпод фустата на полата ѝ. — Трябва ли да закърпя нещо, докато те няма?

Срещнах погледа на Дейвид на отсрещната страна на стаята и трябваше да се извърна, за да не се разсмея. Откакто Дейвид я беше водил на представлението на „Пепеляшка“, всички в къщата съзнателно или не изпълняваха ролите, които им беше определила. Няма нужда да казвам, че тя беше Пепеляшка; аз пък бях лошата мащеха, а Кристин и Джефри — грозните сестри. Подозирах, че бавачката ѝ Канари — наречена така заради яркожълтата ѝ униформа — се очаква да пристигне всеки момент като добрата фея и да я заведе при прекрасния принц — Едуард. Дейвид беше нещо повече от ентузиазиран лакей.

Очакваше отговора ми, така че, като си придадох възможно най-високомерно изражение, сведох поглед към нея.

— Да не би да искаш да кажеш, че още не си изчистила скарата днес, ах, ти, мързелано такава? За какво си мислиш, че си тук? Марш веднага в кухнята!

— Да, мамо — покорно прошепна тя и като продължаваше да държи главата си наведена, тръгна да излиза от стаята.

— Шарлот! — извиках точно преди да се хлопне вратата.

Провря отново личицето си.

— Викаш ли ме, мамо? — попита. — Сгреших ли нещо? О, моля те, не ме бий, мамо!

Това вече беше прекалено и аз избухнах в смях.

— Ела и ми дай една целувка, преди да съм тръгнала.

— О, мамо! Развали всичко. — После, като видя, че продължавам да се смея, лицето ѝ порозовя и тя се хвърли в прегръдките ми. — Може ли и аз да дойда?

— Днес не, скъпа. Трябва да направя нещо за Едуард. Мислех, че и ти правиш нещо за него. Не му ли шиеше възглавничка, за да сложи на нея кристалната ти пантофка?

Лицето ѝ незабавно светна.

— О, да! — извика тя. После ме притисна силно и залепи устните си на ухото ми. — Всъщност я шие Канари, но не казвай на никого.

— Разбира се, че няма — прошушнах. — Е, какво стана с целувката?

Беше влажна и много дълга. Преди няколко нощи, влизайки в стаята при нас, ни беше сварила да се целуваме — не че друг път не ни беше виждала, но този път бе поискала да узнае защо го правим толкова дълго. Едуард ѝ беше обяснил и сега целта на живота ѝ беше да усъвършенства изкуството на продължителното целуване. Упражняваше се върху всеки, който я допуснеше достатъчно близо до себе си, което означаваше върху всички нас, но без Едуард; той беше очарователният принц и за него щеше да е предназначена последната, най-съвършена целувка.

— Хей, какво ще кажеш да дадеш една от тези и на мен? — обади се Дейвид.

Шарлот се изплъзна от ръцете ми и изтича през стаята. Дейвид се приведе, за да я улови, и падна повален от устрема ѝ.

— Мисля, че е време да ви напусна — засмях се, докато двамата се търкаляха по килима.

Открих Кристин да инструктира Джефри във фургона, като му изреждаше всички поръчки, които трябва да изпълни, преди да отиде до „Роу Хауз“, за да прибере канапето. Почувствах се едновременно поласкана и притеснена от факта, че Едуард е толкова сигурен, че ще успее да го получи. Бях водила истинска битка, за да го убедя да ми позволи да отида сама на този търг, като му обясних колкото е възможно по-внимателно, че и аз, като много други жени в днешно време, имам нужда да докажа, че мога да бъде нещо повече, а не само съпруга.

— Но, скъпа — беше ми отговорил, когато за първи път намекнах, че бих могла да поема по-активна роля в бизнеса, — на мен ми харесва да бъдеш „само съпруга“, както се изрази. Искam двете с Шарлот да бъдете щастливи и да не се тревожите за нищо. Щастлива си, нали?

— Разбира се, че съм — отвърнах. — Просто искам да участвам по-активно в живота ти.

Когато успях да го накарам да погледне нещата от моя гледна точка, той, изглежда, хареса идеята съпругата му да стане делова жена.

— Кой знае, не след дълго може и да получиш място в управителния съвет и тогава нищо няма да ни спре, нали?

Така че, ако успееш на този търг, то кой би могъл да каже дали нямаше да се окаже прав.

— Всичко наред ли е? — попита Кристин, докато се настанявахме в нейния „Фолксваген“.

— Мисля, че да.

— Господи, Елизабет, звучиш ми като някое теле, което водят на закление. Ами че това е само един търг!

В единайсет и половина с гръм профучахме по алеята на „Роу Хауз“ и се заковахме на паркинга пред входната врата. Казвам заковахме се, защото Кристин едва в последния момент натисна спирачката. Чувствувах се толкова облекчена, че успяхме да оцелеем след шофирането ѝ, което беше истинско безумие, и да пристигнем невредими — макар и закъснели — че търгът вече ми се струваше нищожен в сравнение с това преживяване.

Къщата беше мрачна и отвън дори имаше заплашителен вид, но не исках да се обезсърчавам. В библиотеката беше настанен офисът на „Кристис“, така че отидох веднага да се регистрирам, а Кристин, която забеляза някакъв свой познат, тръгна по посока на конюшните. Не се разтревожих особено от изчезването ѝ, тъй като имаше още време, докато се стигне до номер 137, така че седнах и останах да наблюдавам останалите дилъри, докато залагаха за различни мебели от епохата на кралица Ана и Регентството. Имаше също и картини, една, от които достигна зашеметяващата сума от сто осемдесет и пет хиляди лири. Започнах да изпитвам известно притеснение за това, че Едуард бе поставил лимит на сумата, която можехме да дадем за канапето „Булок“ — мисълта да наддавам и да спечеля, независимо от цената, ми се струваше доста привлекателна. Но ще имам достатъчно време за такива сделки в бъдеще; важното сега беше да докажа на Едуард, че може да разчита на мен да изпълнявам инструкциите му.

Знаех, че американският колекционер, който искаше да получи канапето, е много важен за него и затова отправих мълчалива молитва никой да не наддава повече от мен. За стотен път погледнах в каталога си и чисто изписаната цифра под номер 137: петнадесет хиляди лири. Почувствах облекчение, докато се вирах в картинката до нея. Със сигурност никой нямаше да пожелае да заплати такава сума за нещо толкова грозно. Може би дори ще го взема и за по-малко.

Някак твърде скоро дойде ред за номер 137 и аз се огледах за Кристин. Под номер 136 бяха записани порцеланов комплект от Минтън и бронзова лампа. С облекчение въздъхнах, щом я забелязах да се появява на вратата.

— Готова ли си? — попита тя и седна на стола до мен.

— Разбира се — отвърнах, като се възмущавах от стомаха си, който ме уличаваше в лъжа.

Аукционерът започна.

— Предлагам ви номер 137. Кой започва наддаването? Десет хиляди лири. Казах десет хиляди лири. Десет хиляди и петстотин. Вие, господине, там отзад, единадесет хиляди ли? Да, единадесет хиляди.

За няколко секунди бях обхваната от усещането, че съм невидима. Хвърлих панически поглед към Кристин. Трябва да е почувствала уплахата ми, защото вместо да се обърне да ме погледне, тя впери поглед в аукционера и кимна с глава.

— Единадесет хиляди и петстотин — каза той. — Дванадесет хиляди. Ето още един човек се включва там в средата. Дванадесет хиляди и петстотин.

Аз ли бях наистина тази, която наддаде още петстотин?

— Дванадесет хиляди и петстотин. Вашата заявка в момента, мадам. Дванадесет хиляди и петстотин. Тринадесет хиляди?

Кимнах.

— Тринадесет хиляди и петстотин.

Усетих, че някой се размърда до мен, но бях прекалено напрегната, за да се оглеждам.

— Продължавате ли, мадам? Да. Четиринадесет хиляди.

Жената до мен се включи в наддаването и спокойно прехвърли крак върху крак, докато повдигах картата си.

— Четиринадесет хиляди и петстотин. Петнадесет хиляди.

Изведнъж ми стана ясно, че жената до мен сигурно беше видяла каталога ми и беше разбрала до къде можех да наддавам.

— Петнадесет хиляди и петстотин.

Аз не бях помръднала, а жената до мен не можеше да наддава срещу себе си, следователно имаше още някой на арената. Наведох се да погледна между гърбовете на седящите, за да видя дали не мога да открия кой е.

— Шестнадесет хиляди.

Спрях да дишам. Дали аукционерът бе помислил, че наддавам?

— Шестнадесет хиляди и петстотин.

Беше отново жената до мен. Погледнах я с омраза, като ужасно ми се искаше да изкрещя, че действа нечестно. Как всичко ми се бе изплъзнало от контрол толкова бързо?

— Седемнадесет хиляди.

Сърцето ми се преобърна, почувствах се като в някакъв кошмар. Навсякъде около мен наддаваха, а аз бях загубила. Не знаеха ли те, че мъжът ми иска това канапе? Не разбираха ли, че аз не мога да го разочаровам? Защо не спират?

— Осемнадесет хиляди.

Вдигнах ръка над главата си.

— Осемнадесет хиляди и петстотин.

Кристин се обърна и ме изгледа възхитено и аз разбрах, че на мое място и тя би продължила.

— Деветнадесет хиляди. Деветнадесет хиляди и петстотин.

Не смеех да погледна в каталога си. Какво щеше да направи Едуард? Щеше да продължи, знаех, че щеше да продължи. Жената до мен се беше отпуснала в стола си и ме наблюдаваше, следователно само мъжът, който се намираше отпред, продължаваше да наддава срещу мен.

— Двайсет хиляди лири.

Никой ли няма да спре този аукционер? Не можех да наддавам повече.

— Двайсет и една хиляди лири. Двайсет и две хиляди.

Хората се раздвижиха в столовете си и се извърнаха да видят кой наддава срещу мъжа от предния ред.

— Двайсет и шест хиляди лири.

Да вървят по дяволите всичките! Ще получа това канапе! Няма значение какво ще ми струва — това канапе ще замине в „Уестмуур“.

— Двайсет и седем. Двайсет и осем. Двайсет и девет. Трийсет хиляди лири.

Изведнъж спрях. Трийсет хиляди лири. Два пъти повече от цифрата, която беше записал Едуард. Не се забелязваха признаци за спиране, нито за колебание от страна на мъжа на предната редица, и той искаше канапето. Щеше да го получи.

— Трийсет и една. Трийсет и две. Трийсет и три. Има ли нови предложения на трийсет и три. Продължавате ли, мадам?

Погледът на аукционера бе вперен в мен. В стаята цареше тишина. Всички чакаха мен. Очите на Кристин блестяха и забелязах избилата по челото ѝ влага. Сгреших ли? Беше казала, че няма да се намесва, че ще бъде до мен само за морална подкрепа. Но, естествено, ако бях прекалила, тя щеше да ме спре. Да съм прекалила? Полудяла ли съм? Бях вдигнала повече от два пъти сумата, която Едуард беше казал, че може да плати. Не можех да продължа. Усетих лек пристъп на гадене и се отпуснах на стола си.

— Канапе от Джордж Булок, продадено за трийсет и три хиляди лири. — Чукчето удари по масата и сякаш преряза нервите ми като с нож.

— По дяволите! — тихо изруга Кристин.

С огорчен поглед се извърнах към нея.

— О, господи, трябваше ли да продължа? — простенах.

Тя с раздражение поклати глава.

— Не. Не, но той не каза кой го купува. — Проточи врат, за да вижда първия ред. — Кой ли е? — изсъска.

Виждах само тила му. Виеше ми се свят и единственото, което исках, беше да изляза навън. Изправих се и започнах да си пробивам път през редицата към вратата. Когато стигнах до края, залитнах и един от портиерите ме подхвана и ми помогна да изляза във фойето.

След няколко секунди ме последва и Кристин.

— Откарай ме вкъщи — въздъхнах.

Прегърна ме през раменете.

— Хайде, не го вземай толкова навътре. Все някой трябва да загуби, трябва да го приемем, но ти здравата се бори. Щях да изпусна нервите си много по-рано. Само почакай да кажа на Едуард, толкова ще се гордее с теб, че сигурно...

— Не! — извиках. — Не трябва да му казваш. Моля те, Кристин. Беше толкова категоричен за петнайсетте хиляди. Не трябва да разбира, иначе никога няма да ми се довери отново.

— Недей да драматизираш, хубавичко ще се посмее, ще видиш.

Хванах двете ѝ ръце в моите и отново я помолих да не му казва. На нея може би ѝ се струва маловажно, но тя не може да разбере.

— Честно казано, Елизабет — проговори Кристин по-късно, докато се връщахме към „Уестмуур“, — не знам защо толкова се страхуваш да кажеш на Едуард, сигурно знаеш, че той би ти простил всичко.

Нали точно това беше причината, поради която не исках да разбере. Не исках да ми прощава. Исках веднъж поне да ми се разсърди. Исках да се развика и да ми се накара за моя инат, да ми изкрещи, че едва не съм му загубила осемнайсет хиляди лири. Исках да го моля за прошка, да изтърпя мълчаливия му гняв — каквото и да е, което би породило някакво страстно чувство помежду ни. Но вече си представях любезното му и търпеливо лице, израза на съжаление в очите му, докато се обвинява, че ме е забъркал в ситуация, която ми е причинила толкова силен стрес. Вече усещах задушавашите му прегръдки.

Кристин ме остави в „Уестмуур“ и замина да посрещне Рупърт. Едуард още беше в Лондон, Шарлот си играеше в детската стая с някаква съученичка, а Дейвид бе отишъл до селото. Къщата беше тиха, ухаеше на политура за мебели, а среброто проблясваше под слънчевите лъчи, които струяха през прозорците. Не можех да реша какво да правя. За момент си помислих да взема един кон и да изляза в полето, но идеята не ме привличаше истински. На масичката за кафе лежаха последните броеве на „Вог“ и „Харпърс“ — можех да намеря някакви нови ястия; следващата седмица давахме три вечери в Лондон. Но кой го беше грижа за менюто? През последната седмица живях в очакване на търга. Сега той беше минал и тези кратки минути на възбуда само бяха задълбочили безпокойството ми.

Стоварих се на дивана и се загледах, без да виждам, в порцелана и картините, които украсяваха стаята. Изглежда, съм задрямала, защото вече минаваше пет, когато Едуард ме докосна по бузата и като ме хвана за ръка, ме изтегли да стана.

— Поздравления, скъпа — прошепна. — И благодаря.

Примигнах, като се опитвах да се отърся от съня.

— Благодаря? За какво?

Той се разсмя.

— За канапето, естествено. Добре свършена работа.

— Но...

— Едуард! — Вдигнах поглед и видях в стаята да влиза Кристин.
— А, ето къде сте били — каза отново. Извърна се към мен с невярващ поглед. — Елизабет! Как стана? Как се озова тук?

— Естествено, Джефри го е докарал — отвърна Едуард.

И двете се вгледахме в него.

— Джефри? — повторих.

— Да. Защо сте толкова изненадани и двете? Отишъл е по-късно да го вземе от склада. Сега е в библиотеката.

— Канапето? — попитах аз. — Но как?

Едуард се засмя.

— Какво, за бога, ви става на вас двете? Ходихте ли, или не ходихте тази сутрин на търга и не спечелихте ли канапето?

— Така изглежда — отвърна Кристин.

— Е, тогава да отидем да му хвърлим един поглед.

Веднага щом го съзрях, сърцето ми заби лудо. Какво се беше случило, за бога? Мъжът на предната редица беше направил последното предложение, така че как се беше озовало тук? И освен това колко, за бога, бяхме платили, за него?

Едуард зададе същия въпрос на глас. Погледнах Кристин, но и тя, изглежда, не бе в състояние да промълви и дума.

— Е? — нетърпеливо повтори Едуард.

— Ами, май е по-добре да погледнем в документите — предложи Кристин и взе плика от седалката.

Докато четеше сметката, се потвърдиха най-лошите ми страхове.

— Трийсет и три хиляди лири? — повтори като ехо Едуард и се обърна към мен. — Мислех, че...

— Защо не слезем всички да седнем долу — прекъсна го Кристин. — Нямам представа как е станало, но съм сигурна, че ще можем да го изясним.

Едуард търпеливо изслуша обясненията на Кристин. Когато стигна до края на историята, той се разсмя.

— Горкичката ми — каза той. — И всичко заради мен. Е, очевидно е станало някакво недоразумение при приключването в „Кристис“. Ще се свържа с тях и ще разбера кой е истинският притежател. — И преди да напусне стаята, нежно ме целуна по челото.

Когато след няколко минути се върна заедно с Дейвид, вече не се усмихваше.

— Все още не разбирам как е станало, но в „Кристис“ направиха справка — канаето е наше. — Спря за момент, докато Дейвид му подаваше чашата. — За трийсет и три хиляди лири.

Затворих очи и изстенах.

— Съжалявам, Едуард, какво бих могла да кажа? Не знам...

Приближи се и ме прегърна.

— Шшт. Не си виновна ти. Изглежда, някой се е свързал със служител на „Кристис“ и го е помолил да действа от мое име. — Обърна се към Кристин: — Знаеш ли нещо по въпроса? Кой би могъл да бъде?

Кристин поклати глава.

— Да се обадя ли в офиса и да попитам дали някой от тях не го е поръчвал?

— Вече всички са си заминали. Ще опитаме сутринта. — Ръцете му ме притиснаха по-силно. — Не се упреквай, скъпа. Това е просто някаква глупава неразбория. — Но гласът му не беше много убедителен.

Отблъснах го.

— Едуард, как можеш да стоиш тук и да го приемаш толкова спокойно? Добре, знам, че ще си върнеш част от парите, но откъдето и да го погледнеш, лично на теб това ще ти струва около осемнайсет хиляди лири. И аз съм отговорна. Аз. Аз обърках всичко.

— Елизабет!

Погледнах го и в един момент на заслепение ми се прииска да го ударя. Осъзнах, че с някаква особена перверзност дори съм доволна от това, което се беше случило. Бях го разтърсила. Не беше изпаднал в ярост — него нищо не можеше да го разгневи. И все пак не беше напълно равнодушен. Нечия глава щеше да падне за тази бъркотия — не моята, естествено — защото Едуард ще трябва да открие кой е поръчал наддаването. Искях да съм там, когато го направи. Искях да видя как се кара на някого.

Взирях се в него, шокирана от мислите си.

— Качвам се горе — казах накрая.

— Ще дойда с теб. — Вече се беше изправил.

— Не, Едуард! Не разбираш ли? Аз съм виновна! Ако бях спряла на петнайсет хиляди, както ми беше поръчал, това никога нямаше да се случи. Остави ме поне да се почувствам виновна. — Излязох от стаята

като добре съзнавах, че съм го засегнала дълбоко и се чувствах по-лоша от всякога.

След един час на вратата се почука и Едуард се промъкна в спалнята. Само един поглед бе достатъчен да се хвърля в обятията му. Прощаваше ми избухването и със спокойния си, любезен глас ми обясни, че точно от това се е страхувал през цялото време — страхувал се е, че ако ми позволи да се превърна в част от деловия му свят, накрая неизменно ще стигнем до непрекъснати караници. Не разбирах ли, че като негова съпруга аз съм много по-важна за него, от което и да е старо канапе или картина?

Да, разбирах го. Разбрах също така, че не провалът на търга ме беше разстроил всъщност, а начинът, по който бях наранила Едуард, като бях дала да се разбере, че не ми е достатъчно само да бъда негова съпруга, за да съм истински щастлива. Повече от всичко на света Едуард искаше да ме направи щастлива. Обичаше ме и аз му дължах толкова много — удоволствието, смеха и любовта на истинското семейство. Трябваше да се взема в ръце и да пресека това, което ме подтикваше да разруша всичко.

Едуард никога не успя да открие какво се случи в „Роу Хауз“. Често съм се питала дали всъщност се бе опитвал достатъчно упорито. Макар че се стараеше да го прикрие, за мен нямаше никакво съмнение, че решението ми да не се занимавам повече с бизнес, му донесе голямо облекчение. Наистина бях взела такова решение, но с него не изчезна чувството ми на раздразнение, че след онази случка, сякаш всички врати към деловия му свят се затвориха пред мен. Едва години по-късно истината за това, което се беше случило на търга, излезе наяве — години, през които в живота ми няколко пъти се завръщаше Александър, и накрая дори се стигна до там, че се наложи той да поеме в ръце контрола над събитията, които почти съсипаха живота ми.

Някъде около седмица след търга отново се бяхме събрали всички във всекидневната в „Уестмуур“. Бях започнала да мразя тази стая. Също както обожанието на Едуард, и портретите, и статуите в нея сякаш ме задушаваша — независимо колко често се опитвах да си повтарям каква щастливка съм. Стоях до прозореца и наблюдавах

дъжда отвън. Едуард вдигна поглед от „Таймс“ и ме попита дали се чувствам добре.

Изглежда, отговорът ми е прозвучал раздразнително, защото остави вестника и се приближи до мен. Как можех да му кажа, че не искам да заминавам за Париж тази вечер? Че съм отегчена от Париж, отегчена от Рим, отегчена от Ню Йорк? Копнеех да направя нещо различно, нещо непредвидено, импулсивно. Имах чувството, че тялото ми всеки момент ще експлодира от неудовлетвореност.

— Не е ли направо божествен! — възкликна Кристин и ми осигури моментното разсейване, от което се нуждаех.

Дейвид ме погледна и намигна.

— И от кого по-точно си изпаднала във възторг този път? — попита я той.

— Александър Белмейн, естествено, кой друг?

Вцепених се в ръцете на Едуард. Беше ли разбрала някак Кристин и дали това беше нейният начин да ме измъчва? Не. Това е параноя. Как би могла да разбере? Не смеех да погледна Едуард — но той също не би могъл да знае; бях му казвала за Александър, но никога не бях споменавала фамилията му, пък и всички смятаха, че Шарлот прилича на мен.

Едуард поклати глава и се върна на стола си.

— Да не би пак да е по страниците на вестниците? — попита. — Какво е направил този път?

— Тук пише, че баща му го е освободил под гаранция.

— От какво го е освободил? — Дейвид слушаше само с едно ухо.

— От дълговете, които натрупал в игралната зала. Тук има негова снимка на излизане от „Анабел“ с някаква жена. Божичко, колко е красив! Пишат още, че „бракът на Белмейн е разклатен и според близки приятели жена му го е напуснала“. Хм, звучи обнадеждаващо. Мисля, че нищо не ни пречи да го поканим на едно питие следващия път, когато сме в Лондон — какво ще кажеш, Едуард? Елизабет, добре ли си, днес наистина изглеждаш много бледа.

Едуард незабавно остави вестника си.

— Кристин е права, скъпа. Ела да седнеш. Повикай Мери, Дейвид, помоли я да донесе чай.

Оставих Едуард да ме заведе до стола. Говореше ми и разтриваше ръцете ми. Не за първи път Кристин ни четеше на глас

статии за Александър, но този път думите ѝ прозвучаха в главата ми с ужасяваща сила. Сега разбрах защо се държах толкова зле и какво ме бе накарало да отблъсна Едуард. Дали наистина продължавах да обичам Александър толкова, колкото издавах реакциите ми? Не беше ли вече всичко заровено далеч в миналото? Защо се връщаше сега да ме измъчва? Вдигнах поглед към Едуард. Какво правя тук с този мъж? Всичко около мен ми беше чуждо — а някъде там Александър беше сам, сам, както бях и аз в тази стая. И в един безумен миг се върнах отново в стаята на „Бейсуотър“, седнала на леглото, гледах го и слушах как се кълне, че ме обича, че никога няма да успея да го отхвърля от живота си, защото независимо какво ще се случи в бъдеще, винаги аз ще бъда тази, която ще обича.

Притиснах се към ръката на Едуард. Но аз обичах Едуард! Никога няма да направя нещо, с което да го нараня! Той трябва да ме спаси от това...

Извърнах се рязко, когато вратата се отвори. Появи се Канари, която размахваше дълга пръчица със залепена на върха ѝ звезда. След нея пристъпваше Джефри, който пък имитираше, че надува тържествен фанфар, после се поклони и протегна ръка, за да въведе някой през вратата. И ето че се появи Шарлот — черните ѝ къдри се виеха около лицето ѝ, роклята ѝ беше поръсена със златен прах, а върху възглавничката, която подаде на Едуард, се мъдреше кристалната пантофка. Цялото ѝ лице сияеше, докато оглеждаше стаята и очите ѝ — неговите очи — търсеха одобрението ми.

Не успях да удържа риданието си и преди някой да успее да ме спре, изхвърчах от стаята.

АЛЕКСАНДЪР

16.

Двамата с Джесика се събрахме в деня на сватбата на Хенри и Лизи. Дотогава беше живяла с родителите си в къщата им в Холанд Парк и нито се бяхме виждали, нито бяхме разговаряли в продължение на шест седмици. Не се бях трогнал особено, когато си беше заминала — поне онези отвратителни картини няма да се появяват повече по стените. Лизи обаче беше останала при мен в къщата — положение, което, много странно, но не бе предизвикало никакви клюки. Всъщност Хенри почти се беше преместил при нас, така че единствено когато той излизаше, Лизи прехвърляше ненаситния си апетит върху мен. Не бях очарован от липсата си на воля да ѝ се противопоставя, но тя ме изнудваше, като ме заплашваше, че ще каже на Хенри. Не знаех дали наистина има намерение да изпълни закана си, макар че до голяма степен подозирах, че не би го направила — и това само доказваше колко наистина достоен за презрение характер имах.

Хенри и Лизи се обвързаха в брачен съюз в кметството в Челси, а след това имаше прием в „Риц“. Там се появи и Джесика. Останах изненадан от чувствата, които изпитах, когато я видях. Беше отслабнала и очите ѝ изглеждаха още по-големи на бледото ѝ лице. Като я наблюдавах как се движи между гостите, отново ме обзе срамът за това, което ѝ бях причинил. По един или друг начин тя бе страдала в ръцете ми от момента на запознанството ни.

Отначало изпитвахме известно неудобство един от друг, но готовността, с която тя обърна гръб на останалите, ми даде да разбера, че също като мен, а на нея много ѝ се иска поне да направим някакъв опит. Разигра ми отличен етюд на тема колко приятно нещо е свободата, като се смееше и бърбеше, сякаш е най-безгрижното същество на света. Но аз я познавах твърде добре. Всеки път, щом покрай нас минеше някой от келнерите, тя си вземаше ново питие и с напредването на приема, забелязвах как все повече се приближава до момента на срина. В крайна сметка я заведох вкъщи и я сложих да си легне. На следващия ден отидохме с колата у родителите ѝ и прибрахме багажа ѝ.

През седмиците, които последваха сдобряването ни, двамата направихме нещо, което още преди много години трябваше да сторим — разговаряхме за взаимоотношенията си, за чувствата си един към друг. Останах шокиран, когато разбрах, че през последната година, преди да ме напусне, тя е вземала наркотици. Това било единственият начин, каза ми тя, да успее да преглътне факта, че не я обичам. А мрачните ѝ картини по стените на дома ни били предназначени да изобразят утробата ѝ — съхнеща и обезличена от безплодието с всеки изминал ден.

— Но всъщност вината си бе изцяло моя — продължи Джесика. — Бях толкова разстроена заради теб и понеже страдах, исках да те накарам и ти да страдаш. Боях се, че ако не мога да ти родя деца, ще използваш това като оръжие срещу мен и понеже се страхувах от теб, страхувах се да говоря с теб, единственият начин да изразя чувствата си беше чрез картините ми... Виждаш ли, винаги съм си мислила, че продължаваш да обичаш Елизабет и смятах, че оттам идва всичко. Чудя си дали разбираш какво означава да живееш с някого, когото обичаш и да знаеш, че той обича друг.

Останах ужасен, че съм могъл да живея толкова дълго с Джесика и да не зная нищо за мъката, която е изживяла. Всъщност, може би съм знаел, но проблемът беше, че не ме е интересувало. Сега наистина бях доволен от възможността да опитам, независимо по какъв начин, да поправа нещата.

Полагах грижи да прекарваме заедно всяка минута, щом беше възможно. Един от любимите ми начини да се отпусна беше като седна в ъгъла на разхвърляното ѝ ателие, сега отново изпълнено с ярки и живи цветове, и я наблюдавам как напълно гола — а тя ме уверяваше, че непременно трябва да бъде гола — хващаше по една четка във всяка ръка и се въртеше, така че върховете им да оставят следи върху платното. Все така не разбирах нищо от самобитното ѝ изкуство, но това ми напомняше времето в Оксфорд и носталгичното чувство ни сближи много повече.

Доста отрано забелязах, че започва да пие прекалено, но ако ѝ намекнех за това, тя заемаше отбранителна позиция.

— Просто си осигурявам малко удоволствие — изхълца, когато веднъж се върнах по-рано следобед и я сварих простряна върху дивана с почти празна бутилка джин.

— Но, Джесика, скъпа, тази бутилка снощи беше пълна.

— О, мили боже, да не би да ме следиш, Александър? Защо впрочем се връщаш толкова рано?

— Не забравяй, че живея тук? Хайде, ела сега да налеем малко кафе в теб.

— А няма ли и някое от твоите малки бебчета? — Забеляза трепването ми и се разкиска. — Още ти се иска да забременея, нали, Александър?

— Джес, спри, преди да си казала нещо, за което ще съжаляваш. Изведнъж избухна в сълзи.

— Съжалявам. Не исках да го кажа. Не знам какво говоря. Вече не знам и какво правя. Ти ме объркваш. Никога преди не си ме обичал и сега не зная как да се държа, когато го показваш. Какво ще правим? Да отидем ли да се консултираме с някого? Знам, че искаш дете. Е, мен, изглежда, не ме бива да ти го дам!

Излязох от стаята, защото твърде добре знаех, че няма никакъв смисъл да стоя. Когато се наплаче, ще си поговорим отново. Може би е права, може би трябва да отидем да се консултираме със специалист — в края на краищата достатъчно дълго опитвахме без никакъв резултат. Но как изобщо можем да мислим за деца при това състояние на Джесика?

И така продължихме да я караме някак от скандал до скандал, всеки все по-настървен от предишния. Но аз бях сигурен, че щом веднъж забременее, всичко ще се промени; тогава поне ще повярва колко много я обичам. Да имаме в живота си нещо, което да можем да споделяме и да обичаме и двамата — ето това ни трябваше.

Точно в деня, когато двамата с Джесика окончателно събрахме кураж да направим тестове за стерилитет, получих папките с делото Пинто. Никой — с изключение може би на Редиш, чиновника в кантората — не беше по-изненадан от мен самия. Това беше случай, който непрекъснато се появяваше по страниците на пресата, а аз бях попаднал на него, когато се наложи да поема защитата на първа инстанция в магистратурата. Съдебната процедура беше кратка и почти не се бях виждал с Рут Пинто. Все пак успях да издействам освобождаване под гаранция и именно заради това, както ми обясни адвокатът й, по-късно тя настояла аз да се заема с по-нататъшната

защита по делото. Адвокатът много настоятелно и многословно държеше да ме увери, че това решение няма нищо общо с него.

Британското правителство, и по-точно Министерството на отбраната; беше обвинило Рут Пинто, че е откраднала документи за отбраната и ги е продала на един от сто и петте руски дипломати, които впоследствие бяха експулсирани от Великобритания. Тези документи, както ми казаха — самият аз нямах право да ги видя — давали някои ключови подробности за кралските морски маневри в Балтийско море.

Процесът, преминал при голям интерес от страна на пресата, продължи четири дни и сблъсъкът между мен и обвинението беше ожесточен, забавен и, поне за мен, все по-въодушевен, докато победата ми — и тази на публиката — се очертаваше все по-сигурно.

Вечерта преди последния ден на процеса двамата с Джесика вечеряхме вкъщи. Бях нервен заради неочаквания обрат, който бе настъпил този ден в съда, когато приятелят на Пинто се беше изправил на свидетелското място и направо бе поднесъл на тепсия решението на случая на обвинението. Налагаше се да преработя заключителната си реч, преди да се явя отново в съда на следващата сутрин и поради това се почувствах още по-неприятно, когато забелязах, че Джесика е пияна.

Наблюдавах я през масата, докато си сипваше от зеленчуковата супа. Цопна черпака обратно в супника и аз многозначително изгледах петната, които бе направила. В отговор тя също впери поглед в мен и като вдигна отново черпака, изля го върху поставката с подправките.

С мъка потиснах раздразнението си и протегнах ръка за черпака.

— Бих искал малко супа, ако обичаш.

За момент ми се стори, че ще го запрати върху мен. Вместо това тя избухна в смях и скоро усетих, че и аз се усмихвам.

После Джесика спря.

— Защо се смееш?

— Смея се, защото ти се смееш.

— Но ти не знаеш защо се смея, нали така? А аз се смеех на теб, Александър, така че излиза, че се смееш на себе си. Великият Александър Белмейн, който знае всичко. Предполагам си мислиш, че знаеш какво ми е тази вечер, така ли? Да, точно така, защото ти всичко

знаеш. Но дори и да знаеше, което не е така, какво те интересува? Какво друго те интересува, освен теб самия?

— За бога, не мислиш ли, че точно тази вечер и без това си имам достатъчно грижи, за да трябва да си губя времето с детинските ти дрънканици. Или кажи каквото си си наумила, или млъквай. Честно казано, все ми е едно. — Взирахме се един в друг, а въздухът помежду ни всеки момент можеше да се взриви. Накрая оставих салфетката си на масата и се изправих. — Отивам да поработя. Защо не си направиш услуга и не се качиш горе да се развъртиш с четките си. Това може да ти оправи настроението.

Видях опасните пламъчета в очите ѝ и как пръстите ѝ стиснаха ножа до чинията. Обърнах се и докато излизах във фоайето, телефонът започна да звъни и заглуши ругатните, които бълваше след мен. Изведнъж вените ми се изпълниха с цялата предишна омраза. Опитах, непрекъснато опитвах, но нямаше начин; не знаех какво иска или какво трябва да направя, за да е щастлива. Не можеше да приеме любовта ми и вече толкова ме беше объркала, че не знаех накъде да поема.

— Вдигни този проклет телефон! — чух я да крещи.

Вдигнах слушалката.

— Някой, изглежда, не е в настроение.

— Татко!

— Май се обаждам в неподходящ момент?

— Не, всъщност се обаждаш точно навреме. Как си?

Поговорихме си известно време, преди да осъзная, че той всъщност не казва нищо. Не беше в характера на баща ми да води празни разговори — не беше от тези, които обичат да увъртат нещата и обикновено минаваше директно на въпроса. Опитах се да сдържа раздразнението в гласа си и го попитах дали има нещо по-специално.

— Не, нищо специално. Просто исках да разбера какво мислиш по случая Пинто. Съдът ще се произнесе утре, нали?

— Точно така.

— Имаш ли нещо против да ти дам един съвет?

Имах, но му казах да продължава.

— Не се престаравай със заключителната реч — каза той.

Погледнах слушалката, съмнявайки се дали съм го чул правилно.

— Моля?

— Чу ме. В твой и на клиента ти интерес е да не се престараваш със защитата. Това е всичко. Лека нощ, сине. Поздрави Джесика. — И затвори.

Пуснах слушалката и като се извърнах, видях, че Джесика стои на прага.

— Какво искаше? — попита ме.

— Хубав въпрос. Тази вечер не приличаше на себе си и говореше със загадки. А сега, ако нямаш нищо против, отивам в кабинета си и не искам да бъда обезпокояван. От никого!

— В такъв случай, отивам да се развъртя с четките — язвително отвърна тя и изхвърча нагоре по стълбите.

И без думите на баща ми, които продължаваха да звучат в главата ми, беше достатъчно трудно да подготвя заключителната си реч. „В твой интерес“, беше ми казал. Но как би могло да бъде в мой интерес преднамерено да загубя делото, което, предполагам, трябваше да означава това, и да видя как жената отива в затвора? С отзвука, който процесът бе получил в пресата, ако спечелех, щях да стана център на вниманието, а нямаше много адвокати, които биха могли да се похвалят с това на дваайсет и четири години.

После изведнъж ми просветна: бях подложен на правителствен натиск... Възмутен вдигнах телефона, готов да помоля баща си — или щеше да е по-точно, ако при тези обстоятелства гледам на него като на лорд-канцлера — да ми обясни какво точно има предвид. Дори не набрах номера докрай; не би имало никаква полза — нищо нямаше да ми каже. Просто трябваше да го забравя. Жената повече от очевидно беше невинна и моята задача беше справедливостта да възтържествува.

Но съмнението вече бе посято и въпросът, който дотогава отказвах да си задавам — защо изобщо правителството бе решило да повдигне обвинение, след като случаят беше толкова ясен? — се завъртя в главата ми, докато накрая вече не виждах книгата пред себе си. Нещо не беше наред с това дело — нещо основно, което, изглежда, съм пропуснал. При това бях убеден, че е нещо, което е пред очите ми, и това още повече увеличаваше безсилието ми.

— В по-добро настроение ли сме вече?

Извърнах се и видях Джесика подпряна на вратата.

— Казах ти, че не искам да бъда обезпокояван.

— Доскуча ми горе сама, пък и нали знаеш, че когато се ядосаш, винаги се възбуждам. Помислих, че може би ще искаш да си поиграем.
— Прокара ръка по тънката бяла копринена блуза, като я изпъна по тялото си. Розовите ѝ зърна щръкнаха изкусително.

Погледнах ги за момент и после се обърнах обратно с въздишка.

— Джесика, нямам настроение.

Чух как ледът подрънква в чашата ѝ, докато допиваше джина с тоник. За секунда или две настана тишина и после чашата се разби в стената срещу мен. Ледените кубчета се разпиляха по документите върху бюрото ми и размазаха мастилото по тях.

— Всъщност, скъпи, за мен няма особено значение дали си в настроение или не. Точно сега имам нужда от истински мъж.

Не отговорих. Не бях сигурен какво ще се случи, ако проговоря или помръдна.

— Имаш ли някакво предложение? Какво ще кажеш за някой от съпрузите на стотиците жени, които си чукал?

— Джесика, просто излез от стаята.

— Поне в едно можеш да си сигурен — няма никаква опасност да се появят малки копеленца Белмейн, нали така? — После тръгна да излиза от стаята.

С един скок се озовах зад нея.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Спря и се олюля към стената, когато я обърнах към себе си.

— Какво мислиш, че означава, скъпи ми Александър?

Кръвта пулсираше в главата ми и ръцете ми се изпотиха, но положих огромни усилия да остана спокоен.

— Получила си резултатите?

— От малките тестчета, които правихме? О, да — разсмя се тя.

Хванах китките ѝ и я притиснах към стената.

— Е?

Изсмя се нервно и извърна поглед. Разтърсих я и силно и извих ръцете зад гърба.

— Е?

Отново се изхили, но не се решаваше да ме погледне в очите.

— Добре де — въздъхна, — изглежда, твоите тестисчета просто не действат, Александър. Все трябваше да е един от нас, нали? И това

си ти! Нефункциониращ, мисля, че това е думата. Но не се притеснявай, аз съм с теб, скъпи.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш...? — погледнах я и изпитах физическо отвращение.

— Че си стерилен? Да, точно това ти казвам. Не можеш да имаш деца, Александър. Не можеш да имаш наследници, защото това, което излиза от теб, е едно нищо.

Пуснах я. Лъжеше. Трябваше да лъже.

— Какво има? Нали няма да се разплачеш? Не и Александър, великият мъж. Това не е край на света, нали знаеш, пък и ти казах, че твоята любяща съпруга е готова да приеме непълноценната ти мъжественост. Кажи после, че това не е преданост!

Бавно слязох във всекидневната и се отпуснах в един стол. След няколко минути и тя ме последва с нова чаша в ръка. Застана срещу мен — усмихваше ми се и чакаше да проговоря.

— Защо, Джесика? Защо трябваше да ми го кажеш по този начин?

— Искаш да кажеш по такъв оскърбителен начин, както ти винаги си се отнасял с мен? Боли, нали, Александър? Но след всичко, което изтърпях от теб, поне си получи заслуженото — изсмя се злобно тя. — Само се погледни — целият пребледнял и разтреперан. Чудя се какво ли би казала твоята скъпа Елизабет, ако можеше да те види в този момент. Ще ти кажа нещо — тя нямаше да остане с теб, никоя жена не би го направила, защото ти си сексуален инвалид. Жалък си, знаеш ли? Жалък си!

Погледнах я и като я видях с кървясали и подпухнали очи, с изпоцапано лице, почувствах, че се задушавам от мъка заради живота ни.

— Да ги кажа ли и аз нещо, Джесика? — проговорих тихо. — Да ти кажа ли каква е истината за мен? Истината е, че си права. Обичал съм само една жена, и това беше Елизабет. Тя беше всичко за мен. Помолих я да се омъжи за мен, но тя ми отговори, че съм много млад. Молах я отново и отново, защото мислех, че ако ме напусне, ще умра. И точно това съм правил през всичките тези години — умирах съм. Но вината е моя, защото аз ѝ обърнах гръб в момента, в който имаше нужда от мен. Никога няма да си го простя, никога. Сега си плащам за това. И ти, Джесика, ти си цената.

След тази вечер не можех да имам повече никакви съмнения относно брака ни. Начинът, по който бях използвал единственото оръжие, което знаех, че ще нарани Джесика повече от всичко на света, беше непростим, но ударът от съобщението, че съм стерилен, и начинът, по който ми го беше казала, ме бяха довели до крайност. Беше ме нарекла „нефункциониращ“ и „сексуален инвалид“. И никога не бих могъл да забравя израза на лицето ѝ, докато го изричаше. Той ме преследваше, измъчваше ме и започнах да го виждам по лицата на всички жени, които срещах. Тържествуване и презрение. Разбирах ги — приемаха го като собствено отмъщение, и наистина се чувствах точно така, както им се искаше: непълноценен, безполезен и нещастен.

Успях някак си да преживея дните, които последваха. Рут Пинто беше оправдана — независимо от заключението на съдията, което, трябва да призная, беше откровено преднамерено. Въпреки всичко беше освободена и когато ми протегна ръка, каза нещо, чийто смисъл можах да разбера едва по-късно:

— Не знам какво ще стане с живота ми сега, господин Белмейн. Бях убедена, че собствената ми глупост, заедно с вашата липса на опит ще ме прати в затвора.

Същия ден вестниците шумно огласиха случая. Цялата слава беше за мен и Хенри организира тържество, за да го отпразнуваме в апартамента си на „Ийтън Скуеър“.

— Хайде, без фалшива скромност — възпротиви се той, когато се опитах да му обясня, че случаят е бил решен още от самото начало. — Само почакай до сутринта — няма да можеш да видиш стария Редиш от купищата писма, които ще донесе в кабинета ти.

Засмях се и обещах да прехвърля излишъка към неговата кантора. Следващият, който ме поздрави, беше Робърт Литълтън. Напоследък не го виждахме често сред нас, защото упорито се трудеше във Външното министерство, пробивайки си път към онзи загадъчен отвъдокеански пост. Когато и да се срещнехме обаче, никой от двамата не наемваше нищо за връзката му с жена ми, нито пък за

моята с майка му. Бях доволен, че тези почти кръвосмесителни отношения, както и моята ревност, не бяха засегнали приятелството ни — макар че по това време все още не подозирах колко ценен ще се окаже приятел като Робърт.

В този момент той ме побутна по ръката и ми посочи Лизи, която се промъкна покрай нас с поднос с ордьоври.

— Отдолу въобще не носи бикини, можеш да си сигурен.

— И откъде знаеш? — поинтересувах се.

— Показа ми.

Поклатих глава, без ни най-малко да се изненадам.

— Предполагам, че Хенри не е бил наблизно?

— Много грешиш, приятел. Хенри беше до мен. Всъщност той я накара да го направи. Честна скаутска — отвърна на протестите ми той. — Хенри, ела тук, приятел. — Хвана го за ръка в момента, в който минаваше покрай нас с Каролин. — Кажй сега, накара ли жена си да ми покаже интимните си части?

— Виновен. — Хенри ме погледна. — Само не ми казвай, че и ти искаш да ги видиш. Сигурен съм, че ще се подчини, ако я помолиш. Или предпочиташ аз да отправя искането от твое име?

Малко по-късно успях да хвана Хенри насаме и да го попитам какво става между него и Лизи.

— Искаш да кажеш, освен поредицата от оргии? Много малко — отвърна ми той.

— Смятах, че двамата сте щастливи.

— Чукам я, това е единственото, което иска. Щастлива е. — Усмиваше се, докато ми говореше, но аз много добре го познавах.

— Пак ли се срещаш с Каролин? — попитах го.

— Колкото е възможно по-често — посърна усмивката му. — Не трябваше да я изоставям.

— Защо тогава не напуснеш Лизи?

— А ти защо не напуснеш Джесика?

Останахме няколко минути вперили поглед един в друг, преди някой да проговори.

— Е, явно допуснахме ужасна грешка, като се хвърлихме в леглото с тези двете, нали? Въпросът е кой от двамата пръв ще направи нещо?

Когато на следващата сутрин пристигнах в кантората си, открих на бюрото купчина вестници. Хенри беше прав — сега при мен пристигаха много повече писма, а и аз наистина имах нужда от нещо, с което да се занимавам, за да се откъсна от проблемите вкъщи.

Прегледах някои от писмата и взех вестниците, за да ги прочета още веднъж. Все още нещо ме измъчваше по делото Пинто — не че вярвах сериозно, че мога да го открия в пресата.

— Телеграма за вас, сър. — Изчаках помощник-куриерът да излезе, преди да я отворя. Не е задължително човек непременно да е преживял войната, за да изпитва винаги някакво безпокойство при получаването на телеграма.

Съобщението съдържаше само две думи — две толкова неочаквани думи, че краката ми се подкосиха. Останах смаян и вцепенен на място и чувах как сърцето ми ту спира да бие, ту отново затуптява, сякаш ще изскочи. Извърнах поглед към прозореца, като че ли очаквах там да намеря някакво обяснение. Градският шум напълно заглъхна, докато чувах в себе си гласът ѝ да произнася тези две думи. Изминали бяха всичките тези години и сега, изведнъж, днес... Сведох отново поглед към телеграмата и жадно вперих очи, бленувайки за повече. Но там имаше само две думи: „Поздравления, Елизабет“.

Трябва да съм седял почти час така на бюрото си, вгледан в пространството, докато бавно отключвах вратите на паметта си. Виждах „Фокстън“ толкова ясно, сякаш едва вчера съм бил там. Чувах тропота от краката и глъчката на младежките гласове, докато момчетата слизат от спалните помещения. Виждах старото здание, задрямало сред ливадите, грижливо очертаните спортни игрища. Виждах класните стаи, столовата, кабинета на директора. После вилата, медицинския кабинет и кантонерската къщичка. И едно мимолетно видение... изправих се рязко, почти уверен, че ще я видя да ми се усмихва насреща. Но срещу мен бяха само голите стени на кабинета ми и аз отново отпуснах глава в ръцете си. Толкова отдавна не си бях позволявал да си припомням, толкова неща се бях случили оттогава... и цялата болка от последните няколко дни...

Същия следобед се срещнах с Хенри в „Ел Винос“. С напредването на деня и докато телеграмата постепенно проникваше в съзнанието и подсъзнанието ми, бях изпаднал в някаква криза от неудовлетвореност и възмущение.

— Две думички! Две нещастни думички! Защо не е написала къде се намира, за бога?

Хенри ми върна телеграмата.

— Следователно трябва ли да разбирам, че искаш да научиш къде е?

— Разбира се, че искам! Учудвам се, че изобщо ме питаш.

Сви рамене и дълго мълча, преди да проговори отново.

— Няма нужда да ти казвам колко много я нарани, Александър. Може би се страхува да не го направиш отново.

— Тогава защо е тази телеграма?

— Мисля, че и сам можеш да си отговориш. — Вдигна ръка, за да ме спре. — Макар и да произхождате от различни среди, двамата бяхте създадени точно един за друг — и ти го знаеше, и тя го знаеше, и всички го знаехме. Дори и старата мърморана се опита да те накара да го признаеш, когато идва в Оксфорд. Предполагам, че това е начинът, който Елизабет е избрала, за да ти каже, че продължава да мисли за теб, дори може би, че иска да те види отново. И ако искаш съвета ми — върви и я намери. След всичко, което става с теб в момента, е... Намери я, преди да си наранил още някого, защото мисля, че достатъчно много хора пострадаха заради разбитото ти сърце.

Първият ми импулс беше да скоча от масата и да му кажа какво мисля и за неговия жалък живот, но той ме дръпна за ръката и ме накара да седна отново.

— Не ти говоря просто така, Александър. Ти не беше единственият, на когото тя липсваше, след като си отиде. И аз мислех за нея. И никога не разбрах защо отказваше да говориш за нея, особено с мен. Нали уж съм ти най-добрият приятел, за бога! Така че сега вече можеш да говориш и искам да започнеш, като ми отговориш на следното: защо, по дяволите, толкова лесно я остави да си отиде?

Почувствах, че гневът ми спада, но на негово място се надигна онази изгаряща мъка, която мислех, че никога няма да изпитам отново.

— Искан ми се да можех да отговоря. Единственото, което знам, е, че баща ми изглеждаше толкова убедителен. Мисля, че дори ми каза, че има доказателства за връзката ѝ с онези проклети цигани. Повярвах му, когато ми каза, че тя се е подиграла с мен, тогава някак си всичко ми изглеждаше съвсем точно. Но после се опитах да я открия. Сигурно помниш.

Хенри кимна.

— Но помня и гордостта, която те накара да се откажеш. Същата твоя гордост, която оттогава нарани толкова много хора. И какво мислиш да предприемеш сега?

— Какво, по дяволите, бих могъл да предприема? Като че ли е някакъв призрак, който непрекъснато ме навестява. Тук е, но не мога да я докосна. Защо сега, след толкова години, и защо по този начин?

Никой от нас не можеше да отговори на този въпрос и следващите две седмици се изгърколиха мъчително. Не можех да се съсредоточа върху нищо, защото миналото нахлуваше в мислите ми и забулваше настоящето. Очите ми се взираха по оживените улици и се опитваха да я открият сред тълпата. Всеки път, когато телефонът звъннеше, вратата се отвореше, раздавачът почукаше... Агонията на очакването нямаше край. Отношенията ми с Джесика се влошиха още повече. Същата вечер, когато ми каза, че съм неспособен да създам деца, се преместих да спя в друга стая. Тя, както скоро разбрах, търсеше утеха в обятията на новия си наставник на Томас Стрийт. Не ме интересуваше. Ако не друго, поне бях доволен. Джесика олицетворяваше всичко грешно в живота ми и единственото, което желях, беше да стоя колкото се може по-далече от нея.

После една сутрин ми се обади баща ми. Искаше да се срещнем в неговия клуб. Имало нещо много важно, което искал да обсъди с мен.

Сърцето ми подскочи в гърлото. Дали беше открил Елизабет? Дали щеше да ми каже, че е сгрешил преди толкова много години? Бях така заслепен, че и през ум не ми минаваше, че баща ми би могъл да иска да се срещнем по съвсем различен въпрос.

Верен на принципите си, той не губи излишно време и мина директно на въпроса. Случаят Пинто. Докато слушах това, което ми казваше, съвсем ясно си спомних усещането за нещо фалшиво, което бях почувствал, когато спечелих. Сега отново го усетих, този път оголено от преструвките и разкрито в целия му ужас. Рут Пинто е била британски агент, а не съветски. Информацията, която е „набирала“ за източния блок, всъщност ѝ е била предоставяна от Министерството на отбраната — и комунистическите ѝ господари започнали да я подозират. Съдебният процес бил нагласен, за да свали подозренията

им от Рут и да я спаси; щяло да изглежда, че справедливостта е възтържествувала и после, след като изминел един подходящ период от време, тя тихомълком щяла да бъде освободена от затвора и отведена някъде, където щяла да ѝ бъде осигурена нова самоличност. Основното било, че псевдо процесът бил замислен, за да спаси живота ѝ. Но се получило така, че благодарение на моята „блестяща защита“, тя била оправдана. Тялото ѝ било намерено предната нощ на някаква улица в източен Берлин.

Цялата история звучеше невероятно. Ако баща ми не беше лорд-канцлер, щях да го обвиня, че чете прекалено много шпионски романи. Но най-много ми се искаше да разбере защо не ми бяха казали истината още в началото.

— Много просто — отговори баща ми. — В съда имаше агенти на КГБ. Ако ти знаеше какво става, това щеше да проличи в защитата ти. Тези хора не са глупави, Александър. Цялата операция трябваше да изглежда като истински процес.

— Защо тогава, по дяволите, обвинителят не си изпила по-добре нещата? Те практически ми поднесоха случая на тепсия.

— Не си справедлив спрямо себе си. Това, за което никой не беше подготвен, е колко умно всъщност ти се справи със защитата. Недей да се впрягаш сега. Ти все още си неопитен като адвокат. Делото можеше да попадне във всеки, просто ти се случи на предварителното следствие. Така че изворът падна върху теб.

— Значи съм бил избран?

— Недей да драматизираш, Александър.

— Попитах дали съм бил специално избран.

— В известен смисъл, да. — Поех въздух готов да излея възмущението си, но той вдигна ръка да ме спре. — Случаят е приключен. Има обаче още нещо, което исках да ти кажа, преди да го прочетеш в пресата. В края на тази сесия ще се оттегля.

— Ще се оттеглиш! — повторих невярващ. — Но ти си едва на шейсет и четири. — В главата ми зазвъняха предупредителни звънчета.

— А майка ти скоро мина петдесетте.

Останах трогнат от деликатността, с която избегна да спомене истинската ѝ възраст.

— Все още е млада, Александър, и ми се иска да прекарам известно време с нея, преди да е станало късно. В това няма нищо

лошо, нали? Човек все някога трябва да опита — добре е за старата машинка.

— Сърцето? Имаш ли поводи за тревога?

— Все още има много хляб в мен. Но истина е — маската се смъкна от лицето му, — че докторите настояха. И като прибавиш майка ти, която непрекъснато ми натяква — да знаеш, че тя ще ме довърши преди още старата машинка да ми изневери! Просто капитулирах. Тя победи — както впрочем винаги става с жените.

Докато говореше за майка ми, той се усмихваше; продължаваха да се обичат много, дори и след толкова години.

Преглътнах мъчително. Макар че през годините бяхме имали своите противоречия, аз обичах баща си.

— Хайде, старче — засмя се той, пресегна се и ме потупа по ръката — стига с тия унили физиономии, не съм те виждал да ревеш и нали няма сега да ме разочароваш? Освен това засега никъде няма да заминавам, обещавам ти. Що се отнася до теб, е, по-добре се подготви да посрещнеш общественото порицание, което явно ще се надигне срещу теб.

Такъв си беше баща ми — обичаше да говори право в целта.

Единствената полза от това, че отново се озовах по страниците на вестниците, беше надеждата, че това може да подтикне Елизабет да се свърже с мен. Но дните минаваха, а нищо не пристигаше.

От време на време изваждах телеграмата от джоба си и се взирах в нея с напразна надежда да открия там телефонния ѝ номер.

Всяка вечер се срещаме с Хенри в „Ел Винос“, привидно, за да обсъждаме събитията в съда през изминалия ден, но всъщност, за да оплакваме взаимно нещастните си бракове. Изпълнен със самосъжаление, не се свенях да му изтъкна, че той поне се вижда с Каролин.

— Не е същото — отвърщаше ми той, заплитайки език. — Искам да е с мен през цялото време. Знаеш ли, за първи път в живота си нечие чуждо щастие е по-важно за мен от моето собствено. Не е ли забавно това?

— Не е ли любов това?

— Не ставай сантиментален, старче. — И отиде да вземе по още едно.

— Мислиш ли, че Елизабет е щастлива? — попитах го, когато се върна.

— Едва ли. Ако беше, нямаше да изпрати телеграмата.

Знаех, че не ми се искаше да ми отговори утвърдително, и все пак мисълта, че може да е някъде самотна и нещастна, беше непоносима.

— Ще я открия, Хенри. Дори това да ме погуби, но ще я открия.

18.

Джесика подготвяше къщата за голямото прощално парти, което давахме в чест на Робърт Литълтън. Най-сетне той беше получил задграничното назначение и щеше да отлети за Багдад в началото на следващата седмица. Идеята да му организираме тържество беше изцяло на Джесика — предполагам, че по-скоро за да се възползва от поредния случай да ми се поперчи с още един „истински мъж“, отколкото за да се сбогува с Робърт.

През цялата сутрин през различни интервали отваряше с трясък вратата на кабинета ми и ми поднасяше поредния възникнал проблем, като се интересуваше дали не мисля, че бих могъл да направя нещо. Отказът ми беше неизменен и тя отново затръшваше вратата, като бълваше ругатни — но все пак под носа си, за да не чуят наетите помощници. След обяда, който се състоеше от сандвич, изяден зад вече заключената врата на кабинета ми, пристигнаха Лизи и цветарят. Удивен как не се бях сетил по-рано, грабнах палтото си и излязох да поиграя голф с Хенри.

Когато по-късно се върнахме на „Белгрейв Скуеър“, Хенри беше все още възбуден от победата си, а Джесика и Лизи не се виждаха никъде.

— Излязоха да пазаруват — осведоми ни мисис Диксън.

И така двамата с Хенри решихме да започнем с шампанското. Към пет часа все още ги нямаше и Хенри се отправи за „Ийтън Скуеър“, за да си полегне за един час.

Когато чух, че се прибираха, бях в кабинета си, но не си дадох труд да се обадя. Преглеждах папката, която предния ден беше донесъл в кантората ми един частен детектив. Не че имаше кой знае какво да се чете — единственото, което можех да му дам като следа, беше телеграмата и той бе установил само, че е била пусната от пощенска станция в Челси. Мисълта, че може да се намира толкова близо до мен, само още повече усилваше отчаянието ми. Извадих телеграмата и отново я прочетох. После гневно я смачках на малко топче. Дявол да я вземе! Защо ми причиняваше това?

Сподавен смях откъм вратата ме накара да се извърна рязко. Джесика държеше две чаши, а Лизи наливаше шампанско.

— Горкият Александър — въздъхна тя. — Как мислиш, дали отново мечтае за отдавна изгубената си любима?

Лизи презрително изсумтя и се изкиска.

— Искаш ли малко шампанско, скъпи ми Александър? — Подаде ми шишето, но аз не ѝ обърнах внимание и продължих да се взирам в Джесика.

— Мисля, че Александър изобщо не иска шампанско, Джес.

— Да, мисля, че не иска — чукна чашата си в тази на Лизи Джесика. — Да прием за милия ми съпруг. Да му кажем ли малката си тайна, Лизи? Как мислиш?

— Не знам. Да му кажем ли?

Джесика ме погледна.

— Не, мисля, че не. Трябва сам да я открие. — И като продължаваха да се кикотят, тръгнаха да излизат от стаята.

— Какво да ми кажете? — попитах.

— Нищо — повдигна рамене Джесика. — Хайде, Лизи, ела да видим как се справя мисис Диксън в кухнята.

— Криеш ли нещо от мен, мръсна кучка такава! Какво е? Писмо? Къде си го скрила?

— О, той си мисли, че има писмо — каза Джесика и се извърна към мен. — Не скъпи, не е писмо.

— Какво тогава?

— Да му кажа ли, Джес? — попита Лизи.

— Да, кажи му.

— Александър, как ми е името? — Усмихна се и кимна с глава. — Мисля, че вече започва да схваща, Джес. Точно така, Александър, името ми е Лизи. И от какво се получава Лизи? Точно така, от Елизабет. Поздравления, Александър. — И заливайки се от смях, двете се измъкнаха от кабинета.

След като излязоха, останах на мястото си, взирайки се в пространството, без да смея да помръдна, защото се ужасявах от това, което бих могъл да сторя. Накрая вдигнах телефона и се обадох на Хенри. Обясних му накратко какво се беше случило. Той се закле, че ще натупа Лизи, та да не остане здраво място по нея, но яростта ми вече се бе уталожила и ме бе обзело някакво чувство на пълно

отчаяние. Казах му изобщо да не споменава за това и че отсега нататък ще е по-добре, ако забравим въобще за случилото се.

Вечерта не мина толкова гладко, колкото се бяхме надявали. Двамата с Джесика едва успяхме да спазим приличие и нещата никак не се улесняваха от присъствието на майката на Робърт. Естествено, нито Джесика, нито Лизи можеха да се въздържат от язвителни намеци и подмятания за нашата връзка. На мен вече не ми пукаше, но в стаята имаше още дванадесет души — повечето стари приятели на семейството на Робърт; те, както и Ракел, видимо бяха притеснени. Робърт се натряска ужасно, а също и Лизи. По едно време Джесика изчезна за около половин час и забелязах, че Робърт също липсва. Почувствувах се отвратително. Единствената ми надежда беше, че ще забременее. Това би било основателна причина за бърз и безболезнен развод.

Към единайсет някои от гостите си тръгнаха и аз съпроводих Ракел до вратата.

— Не мога да не отбележа колко зле вървят нещата между теб и Джесика — заговори тя, докато ѝ подавах палтото.

— Меко казано, Ракел.

— Изглеждаш уморен и си отслабнал.

— Ето до какво води несполучливият брак.

— Ами спасявай се. Още си млад, нямаш деца, за които да мислиш. Спасявай се сега, докато можеш.

— Мисля сериозно по въпроса.

— Направи го. Знам, че нещата между нас не се получиха добре накрая, но аз те харесвах, Александър. И все още те харесвам. Въпреки всичко, което ти наговорих тогава, знам, че зад тази твоя красива фасада се крие добър и честен мъж. Лошото е, че двамата с Джесика не му позволявате да се прояви.

Усмихнах се тъжно и я притеглих в прегръдката си.

— Наистина ли се държах толкова зле с теб, Ракел?

— По един или друг начин ти се държиш зле с всички. Не е ли време да се спреш, а? — Отвори вратата.

— Извинете, сър. Търся Лизи Роузман.

Двамата с Ракел се извърнахме и видяхме висок рус мъж, който стоеше долу на тротоара и смутено пристъпваше от крак на крак, сякаш всеки момент беше готов да си тръгне. Изпод подплатеното му

кожено яке се подаваше яката на червена карирана риза, а джинсите му, които някога бяха преживяли и по-щастливи дни, бяха напъхани в нещо, което приличаше на каубойски ботуши четиридесет и пет номер. Единственото, което липсваше, за да е пълен образът му, беше шапката с увиснали връзки и кутийката бира.

— Или може би я познавате като Лизи Пойнтър — продължи той, тъй като нито аз, нито Ракел реагирахме. — Казаха ми, че тук живеела сестра ѝ Джесика.

— Мисля, че трябва да вървя — каза Ракел. Наведе се и ме целуна по бузата. — Помисли за това, което ти казах. — И се затича по стълбите.

Мъжът любезно ѝ се усмихна, докато минаваше покрай него, и свали невидимата си шапка. Слязох и го попитах за какво му трябва Лизи. Той пхна палци в гайките на дънките, като явно се опитваше да си придаде увереността, която очевидно му липсваше, и се облегна на колоната на вратата. Слушах като зашеметен, докато този чужденец, изскочил от мрака в студената и ветровита мартенска нощ, ми обясняваше кой е и защо търси моята балдъза. Когато свърши, го помолих да почака и влязох да намеря Хенри.

Дадох му време добре да огледа мъжа, който стоеше пред вратата, и тогава ги представих.

— Хенри Клайв, а това е Джон Роузман. Или да го кажа иначе, Хенри, запознай се със съпруга на Лизи.

След първоначалния шок се разигра доста забавно представление. Лизи остана като втрещена, когато видя Джон да влиза през вратата на салона, последван от нас двамата с Хенри, но ужасът ѝ скоро премина в радостни възклицания, защото австралиецаът я заля с всичкия си чар, който навремето е бил причината да се омъжи за него. Забелязах, че Хенри се беше настанил удобно и наблюдаваше цялата ситуация с повишен интерес.

Научихме, че Лизи се била омъжила за Джон преди около четири години, докато пътешествала из Австралия. По всичко личеше, че е ставало дума за бурен роман; познанството им продължило общо три месеца, преди тя да замине и да го изостави. Защо точно си беше тръгнала, никой не каза, но мисля, че това си е тяхна работа. Лизи изглеждаше абсолютно безразлична към факта, че е извършила двубрачие, и Хенри и Джон сториха същото. Забелязах, че Джесика

запази пълно мълчание и скоро ми стана ясно, че през цялото време е знаела за Джон. Решено беше, че тъй като Хенри е адвокат, той ще уреди цялата работа — а Джон ще направи всичко, което трябва, за да му съдейства — след което Лизи и новооткритият ѝ съпруг си тръгнаха. Къде щяха да отидат? Само един господ знаеше и на Хенри хич не му пукаше.

Бях направо смаян. Мисля, че от пристигането на Джон до тръгването им, не бях произнесъл повече от десетина думи.

— Вземи пример от австралиеца — каза Хенри, докато си обличаше палтото, за да си тръгва. — Свържи се с посолството им, старче. Виж дали не могат да издействат нещо и за теб.

— Може и да го направя — засмях се. — Трябва да се направи нещо. Робърт Литълтън беше с нея тази вечер. Мислиш ли, че ще иска да я вземе със себе си?

— Никакъв шанс.

Когато се извърнах, видях Джесика, застанала на вратата на салона. От израза на лицето ѝ не оставаше никакво съмнение, че е чула всичко. Тръгнах нататък, за да се кача в кабинета си, и докато минавах покрай нея, думите ѝ ме застигнаха.

— Никога няма да те напусна, Александър, така че изобщо не си го помисляй.

В ранните утринни часове тя се промъкна при мен в леглото и дълго плака така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне. Разбрах мъката ѝ и я прегръщах, като не спирах да се питам какво, за бога, щеше да стане с нас.

Когато Хенри и Каролин обявиха датата на сватбата си, беше невъзможно да не споделя толкова дълго чаканото им щастие, макар че, трябва да си призная, изпитвах не съвсем приятни пристъпи на завист. След онази нощ на нежност двамата с Джесика отново бяхме разговаряли дълго и мъчително за отношенията си, но този път нямаше защо да се заблуждавам: никога нямаше да мога да ѝ вярвам отново и каквато и обич да бях изпитвал към нея, тя беше умряла в деня, в който разбрах за телеграмата. Сега ѝ бях толкова верен, колкото само би могла да мечтае, но верността ми се пораждаше от импотентността, а не от любов, и тя добре го знаеше. Измъчваше ме и ми се подиграваше за това, което наричаше „повреден орган“, но когато я заплашвах, че ще я напусна, тя ми отвърщаше, че ще разправи на всички как

„великият Александър Белмейн не може да го вдигне“. Стигна дотам, че дори си позволи да окачи над леглото ми табелка с цитат от Уилям Конгрийв: „В рая яростта не съществува, като любов преминала в омраза, нито в ада някой се гневи, като жена, която е презряна“.

Тези два реда толкова съвършено изразяваха отношенията ни, че щеше да е забавно, ако не беше толкова трагично.

Като не можех повече да се доказвам в леглото, аз се хвърлих в работата си. Професионалният ми авторитет се повиши и се нагърбвах с повече неща, отколкото беше във възможностите на всеки един човек. Накрая Хенри ми отправи сериозно предупреждение и започна да ме убеждава да потърся помощта на психиатър, преди да съм умрял от преумора. Казах му да си гледа работата и че съм способен сам да се справям със собствения си живот. Но дилемата ставаше все по-неразрешима. Исках деца — сега повече от всякога. Толкова много ги желаех, че се хващах как им се усмихвам в магазините или как отивам в парка, за да ги наблюдавам, докато си играят. Почувствах се отвлечен от себе си заради проявената слабост, но копнежът ми беше твърде силен, за да го потисна.

Точно в един такъв ден, докато се разхождах в Хайд Парк, усетих, че нещо се удря в краката ми. Погледнах надолу и видях едно момиченце с дребно лице, което се взираше в мен — въпреки че току-що бе паднало, то се усмихваше. Беше избягало от балона, който се бе наклонил към нея, докато някой се опитваше да го напълни с горещ въздух. Наведох се да му помогна да се изправи и очаквах, че ще хукне отново, но то не бързаше и продължи да се взира в мен с онова особено любопитство, присъщо на децата, докато отнякъде не се появи една жена.

— Ето къде си била, помислих, че те загубих под балона.

Видях как се притесни, че намира детето с непознат, и се изправих, като се усмихвах, за да я успокоя.

— Няма наранявания — казах и разроших косата на момиченцето. — Всичко си е на мястото.

То ми се усмихна широко и аз усетих как сърцето ми трепва, а после подаде ръка на жената и тръгна с нея. Наблюдавах ги как се отдалечават. Тъничките крачета на момиченцето подскачаха край елегантната, макар и малко скована фигура, облечена в яркочълто.

Същата вечер двамата с Джесика седнахме да вечеряме заедно, нещо, което ни се случваше рядко напоследък. С облекчение забелязах, че е умерено пияна и в по-добро настроение от обикновено — следващата седмица щеше да се открие нейна самостоятелна изложба в една от галериите на „Бейсуотър“. Весело бърбеше, възбудена от предстоящото събитие, без действително да се интересува от това, което бих могъл да кажа, а по-скоро доволна, че има на кого да говори. След известно време съвсем несъзнателно започнах да ѝ разказвам за малкото момиченце и колко често ходя да се разхождам сам в парка. За моя изненада, тя изглеждаше искрено трогната. Независимо от бурните ни взаимоотношения, все още имаше редки мигове на нежност помежду ни и когато седна до мен, я прегърнах и тежко въздъхнах.

— Какво можем да направим, Джес? Не можем да продължаваме да се нараняваме така един друг.

Извърна се и ме погледна, като издуха косите от лицето ми.

— Искаш развод, така ли, това ли искаш да кажеш?

Това ли исках да кажа? Истината беше, че не бях помислял дали искам развод. Щом Джесика ме презираше толкова заради безплодието ми, как можех да съм сигурен, че същото няма да важи и за всички останали жени? Пък и въпреки всичко, което беше казала, Джесика все още беше при мен. Може би това имаше някакво значение. Накрая отново проговорих.

— Не знам, Джес. Просто не знам. Но трябва да признаеш, че и двамата си причинихме възможно най-лоши неща един на друг.

— Не през цялото време. Понякога ни е било и добре заедно. Мислех си...

— За какво мислеше? — попитах я, след като не продължи. — Хайде, кроиш нещо.

— Нека само ти кажа, че е нещо, което ще те изненада и ще те направи много щастлив.

— И какво би могло да е то?

— Няма да ти кажа. Засега още не. Но това, което ще ти кажа, е, че независимо от начина, по който сме се наранявали един друг, въпреки всичко, което съм казала, все още те о...

Поставих пръст на устните ѝ.

— Недей, не го казвай.

Светлината в очите ѝ угасна и чух как мъчително преглътна.

— Ако мога да го кажа, Александър, то може би... Да, знам, че мина много време, но може би ще ми позволиш да ти докажа?

— О, Джес, това няма да промени нищо. Знаеш го.

Но нещо се случи. И всичко се промени.

Беше четвърти май. Винаги ще си спомням тази дата, защото беше рожденият ден на Джесика. За щастие майка ѝ ми се обади, за да ми напомни и така да се избегне ситуацията, която несъмнено щеше да предизвика поредния скандал между нас. Майка ѝ беше също достатъчно мила да ми подсказе какво бих могъл да ѝ купя.

Цял ден останах в „Олд Бейли“, зает с разискванията по едно дело за измама. Мислех, че ще свършим достатъчно рано, за да имам време да отида в „Кристис“ и да се включа в разпродажбата на уникални бижута, но съдията поиска да разбере много повече неща, отколкото съдиите обикновено изискваха в такива случаи. Вече минаваше четири и половина, когато излязохме. Разпродажбата щеше да приключи чак в шест, но пътьом трябваше да мина и през кантората, за да видя дали няма някакви документи, които трябва да се върнат за следващата седмица. Имаше и това ми отне още около четиридесет и пет минути, преди да успея да тръгна. Прибягах на „Флийт Стрийт“ и махнах на едно такси. Движението беше изключително натоварено, както винаги, когато валеше, и започнах да напрегам мозъка си, за да измисля някаква алтернатива, в случай, че не успея да стигна навреме в „Кристис“. Все пак, след няколко рисковани маневри и успешни промъквания, шофьорът успя да ме закара.

— Надявам се, че си струва — каза той, докато изскачах.

— И аз — усмихнах се, докато ровех в джоба си, за да му платя. Вече му подавах парите и в този момент погледът ми беше привлечен от фигура, която стоеше малко по-нататък на тротоара, точно пред „Спинкс“.

Таксиметровият шофьор се протегна през прозореца и ги взе от ръката ми.

— Има ли нещо, шефе? — извика той.

Не му отговорих и в един момент осъзнах, че съм останал сам, а хората се блъскаха покрай мен и бързаха да се скрият от дъжда. Изпуснах куфарчето си и продължих да стоя неподвижен.

После се затичах. Не мислех, не съзнавах какво правя или какво искам да направя — просто тичах. Когато излязох на площад „Сейнт

Джеймс“, я забелязах да изчезва в пасажа „Дюк“ на „Йорк Стрийт“. Мисля, че дори извиках името ѝ, но сигурно не ме е чула, защото изобщо не се обърна. Избързах и помежду ни вече оставаха само десетина метра. В този момент тя спря, сви чадъра си и се затича по стълбите на бар „Жюлс“ на „Джърмин Стрийт“.

Барът беше претъпкан и не успях да я открия, когато се огледах вътре. Зад мен някой освободи стол и аз седнах. Пристигна сервитьорката и си поръчах скоч. Изминаха пет минути, после десет. Взирах се в чашата и си повтарях, че съм направо луд. Бях толкова сигурен, че беше тя, но дори и да е била — какво тогава? Да го вземат дяволите! Какъв идиот съм, че да тичам след непознати жени по улицата? Пръстите ми здраво стискаха чашата, а погледът ми оглеждаше всяко лице, което минаваше.

Довърших питието си и се изправих. Засрамен от глупавото си поведение, аз отново се върнах в мислите си към Джесика, като се опитвах да скалъпя някакво извинение затова, че съм изтървал разпродажбата. Ако не се бях отдръпнал, за да дам път на една група, която идваше откъм бара, навярно изобщо нямаше да я видя.

В този момент ми се стори, че цялото помещение утихна. Почувствах как ударите на сърцето ми непрекъснато сменяха ритъма си. Единственото, което съзнавах, бе, че Елизабет беше там, на бара, и разговаряше с друга жена, като се смееше и разбъркваше питието си.

Опитах се да помръдна, но открих, че краката ми сякаш са от олово. След случая с телеграмата малко по-често се бях замислял какво ще направя, ако я видя отново, но сега, когато моментът бе настъпил, единственото, което успях да сторя, беше да се свлека обратно на стола и да си поръчам още един скоч.

След малко тя взе чантата си и тръгна към мен. Щеше да мине, без да ме забележи, но аз се изправих. Усети докосването на ръката ми върху рамото си, обърна се и в мига, в който ме видя, цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ.

— Александър?

Опитах се да се усмихна.

— Здравей, Елизабет.

Взирахме се известно време един в друг, сякаш ни се струваше, че може да има някаква грешка, после тя изведнъж се раздвижи и се обърна да види дали жената на бара ни гледа.

— Как си? — попитах я.

— О, добре съм. Добре. Ти как си?

Не ме поглеждаше и почувствах как самообладанието ме напуска.

— Можем ли да поговорим?

Изглеждаше неуверена и отново нервно се огледа.

— Елизабет!

Сигурно е забелязала болката, изписана на лицето ми, защото за момент погледът ѝ стана по-нежен.

— Не сега. Кристин ще те познае.

— Кога?

Видях колебанието ѝ.

— Можеш ли да изчакаш тук? Мога да се върна след половин час. Тогава Кристин има някаква среща.

Сърцето ми щеше да се пръсне. Беше повече, отколкото се бях надявал.

— Ще изчакам.

Измина почти цял час преди да се върне, и през това време изживях такъв ужасен страх, какъвто не бях изпитвал нито дотогава, нито по-късно. Междувременно навалицата се поразреди и успях да получа маса в един ъгъл. Когато я видях да влиза, се изправих и ѝ помахах.

— Бяло вино, моля! — Усмихна се на сервитьорката, докато вземаше поръчката ни.

Очите ми се взираха в лицето ѝ и известно време никой от двамата не проговаряше. Накрая тя първа заговори.

— Едва те познах. — Ръцете ѝ трепереха, докато поднасяше чашата към устните си. — Станал си, хм... ами станал си... по-стар.

— На двайсет и четири.

— Разбира се — четири години по-млад от мен.

— Почти пет — поправих я с усмивка.

Разсмя се и трудно мога да опиша радостта, която изпитах. Бяха изминали седем години — седем години, през които бе станала по-красива, по-сдържана, някак по-изискана. Косата ѝ беше дръпната назад и откриваше малките кехлибарени обеци на ушите ѝ. Кожата ѝ изглеждаше гладка и матова, а очите ѝ се издължаваха, когато се усмихваше. Всичко в нея изглеждаше стилно — от начина, по който

движеше ръцете си и изискано кръстосваше единия крак върху другия, та чак до светлокафявата кожена чанта, която беше в тон с велурените апликации на кожения костюм, който носеше. Изглеждаше някак прекалено изтънчена и все пак, когато се смееше, виждах онази Елизабет, която познавах и която бях обичал.

— Често се питах какво е станало с теб след... — Вдигнах поглед и видях, че ме гледа. — Опитах се да те открия.

— Върнах се при семейството си. — Продължаваше да ме гледа и в погледа ѝ ясно личеше предизвикателството.

— Не бях прав... и баща ми, не бяхме прави за теб, нали?

Кимна с глава.

— Мисля, че това вече няма значение. Всичко е минало.

— И все пак...

— Какво ще кажеш за по още една чаша вино? Аз черпя.

Разсмях се.

— Отговорът е да, добре, сменяме темата.

След като сервитьорката ни донесе виното, известно време разговаряхме за мис Енгрид, обединени от общото си чувство за вина, че не ѝ пишем вече. Говорихме за времето, за това, как баща ми е станал лорд-канцлер и за големия интерес към изложбата за Тутанкамон, която току-що беше открита в „Бритиш мюзийм“.

Наведе се напред и облегна ръце на масата, а коленете ни се докоснаха. Тя толкова рязко дръпна своите, че за момент се възцари неловко мълчание. После се разсмяхме. Поех ръката ѝ от масата, като очаквах, че ще я издърпа, но тя не го направи. Завъртях халката на пръста ѝ и я попитах откога е омъжена, като се опитвах да потисна мъката в гласа си.

— Почти три години.

— Разкажи ми за него.

Разказа ми. Докато говореше, започнах да се чувствам така, сякаш са минали само няколко седмици, а не години, откакто не се бяхме виждали. Говореше оживено — прекалено оживено — докато ми разказваше за Едуард и Дейвид, и аз усетих, че има нещо, което крие. Не я попитах, но някакво шесто чувство ми казваше, че каквото и да беше, то ѝ причиняваше болка. После ме разсмя, като ми разказа за възхищението на Кристин от мен.

— Кристин? Жената, която беше с теб на бара?

Кимна.

— Доста си пада по теб. Истински късмет беше, че не те видя.
Свих рамене.

— Не е моят тип. Твърде закръглена. Освен това жените със строги лица направо ме плашат.

Изглежда ме и продължи да ми разказва за Виолет Мей, която ѝ гледала на кристалната си сфера и ѝ казала, че ще се срещнем отново. Понеже учудено вдигнах вежди, тя ме ритна с крак под масата. И докато се вирах в очите, които толкова упорито се бях опитвал да забравя, съвсем ясно си дадох сметка колко празен е бил животът ми.

Извърна се, като се опитваше да скрие руменината, която заля лицето ѝ.

— Защо никога не ми се обади отново? — попитах я.

— По много причини. Ти беше толкова млад, Александър. Пред теб беше целият ти живот...

— Живот, който исках да прекарам с теб. Знаеше го.

— Можеше да си променил желанието си.

Погледнах сплетените ни върху масата ръце.

— Има толкова банални неща, които всеки от нас би могъл да каже сега — започнах аз, — но нека ги кажем както са. Нека не се лъжем. Да, може би сега сме различни, но това не променя миналото. Това, което се опитвам да кажа, Елизабет, е, че искам да те виждам отново, че не можем просто да си излезем оттук, сякаш нищо не се е случило.

— Не, и аз не искам. Но...

— Ако можехме да върнем времето назад, кой момент би избрала?

Звучеше почти като шега и тя се засмя, но смехът ѝ беше тъжен.

— Пътуваме към Сарк. И се каня да ти кажа... — Сви рамене.

Повдигнах с пръст брадичката ѝ и изправих главата ѝ, за да ме погледне.

— Какво се каниш да ми кажеш?

Усмихна се и поклати глава.

— Нищо.

— Сега би ли дошла там с мен?

Гледаше ме, без да отговори.

— Ще дойдеш ли?

Издърпа ръцете си и ги пхна в джобовете си. Огледа заведението и отново сведе поглед към чашата с вино. Разбрах, че не може да ме погледне, и усетих как ми се изплъзва.

— Елизабет! Моля те, Елизабет, само ме изслушай. Може би нямам право да го казвам и въпреки това ще го кажа. Все още те обичам, поне така мисля, но ще го разбера със сигурност. И ако изминалите седем години са били такъв ад и за теб, какъвто бяха за мен, то не мислиш ли, за бога, че сме длъжни да опитаме отново?

Тя дълго време не проговори и когато започна, скри лицето си в ръце.

— Нямах представа колко съм мечтала един ден да те чуя как го казваш. Колко пъти съм... — Вдигна глава и видях, че се усмихва през сълзи. — Сега, когато те видях, когато те докоснах, когато те слушам — няма нужда да го откривам, аз вече знам.

Посегнах да изтрия сълзите ѝ, а тя се извърна да целуне ръката ми.

— Отговорът е да — прошепна Елизабет. — Да, ще дойда с теб.

19.

Първоначалната неловкост от новата ни среща, в студената утринна светлина се увеличаваше и от чувството за вина на Елизабет, че е изоставила дъщеря си. По време на краткия път до Гъриси, тя упорито се стараеше да не ми позволи да забележа терзанията ѝ, но в момента, в който слизахме от самолета, бях сигурен, че е готова всеки момент да се разплаче. Неспособен да понеса страданието ѝ, я прегърнах и ѝ казах, че ще взема билет за следващия полет обратно до Лондон.

— Искам да съм с теб, Александър — отвърна тя.

— Ще бъдеш. Винаги можем да се виждаме в Лондон — всеки път, щом пожелаеш. Просто не искам да си нещастна.

— Не съм. Няма да бъда. Знам, че всичко ще е наред с Шарлот. Тя е с хора, които я обичат, и вероятно дори няма да усети липсата ми. — Опитва се да се усмихне, а аз наблюдавах лицето ѝ, докато се бореше с чувствата си. — Изглежда, не мога да разсъждавам трезво. Толкова дълго мечтах за това, но сега...

— Ваши ли са, господине?

Огледах се и забелязахме носача, който смъкваше куфарите ни от лентата за багажа. Не беше много трудно за отгатване, тъй като всички останали вече си бяха тръгнали. Благодарих му, взех ги и се върнах при Елизабет.

— Страхувам се, Александър. Страхувам се от това, което изпитвам. Страхувам се и какво ще се случи, ако отново те загубя.

— Няма да ме загубиш, скъпа. Обещавам ти, че никога няма да ме загубиш отново. Ако искаш да се върнеш вкъщи, просто трябва да ми кажеш.

Дълго време остана загледана, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на палтото, и коси, разпилени около лицето ѝ. Когато накрая вдигна очи те бяха плунали в сълзи.

— Мисля, че е по-добре да побързаме, ако не искаме да изтървем параходчето, нали?

Изпитах такъв бурен пристъп на облекчение, че пуснах куфарите и отново я прегърнах.

— Не мислиш ли, че сме ужасни егоисти? — попита ме тя, докато се качвахме на ферибота.

— Ужасни — отвърнах без никакво колебание. — Да не говорим колко безотговорни, себелюбиви...

— Започваш да ми напомняш за онзи непослушен ученик, когото познавах.

— И ако си спомняш, винаги бях в най-ужасната си форма, когато бях с теб.

Засмя се и се извърна, но не ѝ, преди да забележа червенината, заляла страните ѝ.

— Почти толкова лош — допълних, — колкото и ти.

Докато слезем на кея в Кръо Арбур, бариерата, която се бе издигнала между нас тази сутрин, беше изчезнала. Един файтон ни закара нагоре по хълма до хотела и Елизабет се радваше като дете на красотата, която се разкриваше пред нас. Ярки пролетни цветя бяха нацъфтели между дърветата и храстите ѝ образуваха тъмносин килим, който се полюшваше от вятъра, а криволичещите пътечки, които се губеха сред тревите, обещаваха удоволствията на дивата природа. От двете страни на неравния път бяха наболи иглики, които се усмихваха радостно на слънцето. Наблюдавах как Елизабет се оглежда наоколо, как поглъща всичко, което я заобикаля, и как очите ѝ искрят от радост.

— О, Александър! — извика тя. — Толкова е красиво!

И аз я взех в прегръдките си... Когато я целунах, сякаш всички възелчета в мен се разплетоха. Като че ли някакво тайно местенце в мен, което винаги беше принадлежало на нея и бе останало студено и пусто през тези седем години, сега отново се озари от присъствието ѝ. Почувствах се истински жив. Когато най-накрая я пуснах, страните ѝ пламтяха и със смущение забелязахме, че голяма част от местните жители стояха край пътя и ни наблюдаваха с усмивки, който стигаха едва ли не до ушите им.

Хотелът, строен през седемнайсети век, се намиреше на върха на обраслия с дървета хълм, който се спускаше към залива Дикскарт. Портата беше украсена с ярки цветя във висящи кошници, а на предното стълбище се беше простряло старо ловно куче, което кротко се приличаше на следобедното слънце.

След като се регистрирахме, последвахме човека, който се оказа управителят, по нестабилната стълба нагоре към стаята ни. Бях забелязал погледа на Елизабет, докато ни представях като господин и госпожа Белмейн.

Когато управителят най-сетне си тръгна — но не и преди да ни е показал с гордост всяко заслужаващо внимание място и ъгълче в стаята, което още повече подчертаваше причудливия декор — Елизабет се приближи до прозореца и дръпна пердетата. Застанах до нея и обвих ръце около кръста ѝ. Едва сега усетих колко е нервна, след като бяхме останали сами. Пуснах я, но задържах ръката ѝ в своята, и останахме да се взираме в градините, които се спускаха надолу към обсипаната със синчец гора зад тях.

Усетих облекчението ѝ, когато предложих да излезем да се поразходим, и щом се озовахме сред свежия майски ден, слънчевото ѝ настроение се възвърна. Тръгнахме надолу по стръмния склон, по заградената с дървета пътека към залива, където останахме дълго време, загледани във вълните, които се плискаха в стръмните скали. На хоризонта се забелязваха пет-шест яхти, но иначе нямаше никакъв друг признак за човешко присъствие; бихме могли да сме единствените хора на света.

Усетих как ръката ѝ се мушва в моята и ѝ се усмихнах.

— Наистина ли си тук? — прошепна тя.

Отметнах косата от лицето ѝ и докоснах с устни носа ѝ.

— Да, любов моя, наистина съм тук.

Когато се завърнахме в хотела, нощта вече се спускаше. Занесох чашите отвън и докато денят преваляше, останахме на двора, сгушени в палтата си, наблюдавахме издължаващите се сенки и слушахме симфонията на невидимите звуци на нощта.

Дълго разговаряхме във вечерния мрак и разказвахме за живота си. Казах ѝ как Лизи беше изпратила телеграмата, която бях помислил, че е от нея.

— Бих искала да беше — отвърна тя и видях, че в очите ѝ се появиха сълзи. — Не спомена и може би не е моя работа, но къде каза на Джесика, че отиваш? — попита след малко.

— Казах, че просто заминавам.

— Но тя не искаше ли да знае къде?

Свих рамене.

— И да е искала, не ме попита.

Не ѝ казах, че жестоко се бяхме скарали, когато се прибрах толкова късно и без подарък за рождения ѝ ден. Всъщност заради това скарване не ми се наложи да давам обяснения къде отивам. Просто си събрах багажа и ѝ съобщих, че ще се върна след една седмица. Думите, които бе изкрещяла с пълно гърло за довиждане, бяха: „Хич не се връщай!“.

— А ти? — попитах на свой ред. — Какво каза на съпруга си?

— Не се наложи. В момента е в Ню Йорк.

При споменаването на съпруга ѝ сякаш се затвори в себе си. Не настоях, защото разбихах, че той е част от живота, който си беше само неин. После моментът отмина и тя отново се усмихна и ме попита за Хенри.

Смя се много, когато ѝ разказах невероятната история с двубрачието.

— Но сега нещата се уреждат идеално — въздъхна с копнеж, когато свърших.

— Кога ще се ожени за Каролин?

— По-скоро, отколкото възнамерявах. Тя е бременна, или поне така ми каза, когато му се обадох снощи.

— Говорил си с него снощи? Каза ли му за...

— Да.

Въздъхна отново.

— Значи Хенри Клайв ще става баща. Трудно ми е да повярвам. Все още си го представям като момче, както съм го запомнила. Радвам се, че е щастлив. — Извърна се на стола си. — А ти, Александър, ти щастлив ли си?

Взех ръката ѝ от масата.

— Сега съм щастлив.

— И аз.

Поднесох ръката ѝ към устните си.

— За какво мислиш? — попитах я, когато остана мълчалива за известно време.

Тръсна глава.

— Съжалявам, но не мога да го преодолея. Мислех си за Шарлот и ми се искаше да беше тук, питах се дали е добре. Предполагам, че е заради разговора за Хенри и... О, не знам...

Стиснах ръката ѝ.

— Не се притеснявай. Разкажи ми за нея. На колко години е?

Бавно вплете пръсти в моите и дълго остана така, вгледана в ръцете ни.

— Красива е, немирна е, тя е всичко на този свят за мен, просто като... — Бързо вдигна поглед и ми се усмихна. — Да не би стомахът ти да ни напомня, че е време за вечеря?

Разсмях се и я дръпнах за носа, но в същото време се засрамах от облекчението, което изпитах, че не продължи да говори. Не исках да мисля за чувствата си към Шарлот. Изглеждаше ми нелепо да ревнувам от едно дете, но знаех, че е така. А чувствата, които изпитвах всеки път, щом си помислех за бащата на Шарлот, бяха още по-неприятни. Пред мен се появяваха мъчителни видения на тримата заедно и тяхната сплотеност започваше да ме разяжда като злокачествен тумор. Освен това и фактът, че той е успял да даде на Елизабет нещо, което аз никога нямаше да мога, раздираше съзнанието ми.

Когато се качихме горе, Елизабет хвърли палтото си на леглото и отиде да дръпне завесите. Обърна се и остана така да ме съзерцава изправен до вратата. Докато се вглеждах в нея в полумрака, понечи да проговори, но после се отказа. Аз също приковах поглед в нейния. Единственото, което желях в този момент, беше само да я гледам и никой от двамата ни не помръдваше.

— Както си застанал сега, ми напомняш за онзи Александър, когото познавах, когато беше на седемнайсет. — Гласът ѝ леко потреперваше. Понеже не ѝ отговорих, смутено се засмя и покри лицето си с ръце. — О, боже, не мога да повярвам, че това се случва. Кажете ми, че не сънувам, Александър. Прегърни ме, моля те, прегърни ме.

При звука на отчаянието в гласа ѝ, сърцето ми се сви и аз незабавно я притиснах към себе си.

— Скъпи мой, о, скъпи мой. Божичко, колко много ми липсваше. Как те желях. — Отдръпнах я леко от себе си. — Не ме пускай — прошепна тя. — Никога не ме пускай. — Вдигна устни към мен и докато я целувах, усетих как цялата се разтреперва.

По тялото ми една след друга преминаха вълните на желанието и когато след минути тя се озова гола в ръцете ми, притесненията за моята импотентност се стопиха. Прокарах ръка по гърба ѝ и през

гъстите ѝ коси, като ги повдигнах нагоре; притеглих лицето ѝ към своето и слях устните и езика си с нейните. Не се откъсваше от мен, притискайки тялото си към моето, докато внимателно я вдигнах в прегръдките са и я положих на леглото.

Телата ни бавно започнаха да се движат. Шепнеше ми, докато ме целуваше, и аз също ѝ шепнях, опитвайки се да наваксам за всичките години, през които не можех да ѝ кажа колко я обичам. Кожата ѝ беше невероятно нежна и аз я притисках силно към себе си, сякаш се страхувах да не ми се изплъзне. Бях забравил какво означава да се любиш истински с жена, когато страстта е родена от любов, а не от похот; когато устните, които целуваш са единствените устни, които някога си искал да целуваш, и тялото, което се слива с твоето, е единственото, без което никога няма да постигнеш съвършенство.

— Елизабет, Елизабет. — Повтарях името ѝ отново и отново, без изобщо да отделям устните си от нейните. В стаята вече започваше да прониква неясната светлина на утрото, когато най-сетне заспахме, изтощени от силата на любовта си.

Да избягаме и да очакваме, че всичко ще бъде същото след толкова време, беше истинска лудост, разбира се. Но лудост или не, не настоящето ни се струваше нереално, а всичките тези години, през които бяхме разделени. Да можем най-сетне да си кажем какво сме изпитвали, когато се разделихме, и как сме мислили един за друг през следващите години, беше като някакъв небесен дар. Елизабет се беше променила, аз също, и тези промени понякога ни харесваха, понякога ни учудваха. Но помежду ни нямаше смущение и всичко, което правехме, се получаваше съвсем естествено и лесно, сякаш винаги сме били заедно. Не че и двамата не си спомняхме какво бяхме оставили зад себе си, но то като че ли просто нямаше значение. Времето ни принадлежеше. Гледах я — гледах издължените ѝ очи, извивката на усмивката ѝ и лекото повдигане и спускане на гърдите ѝ. Усещането за нещо познато, което изпитвах, когато отмяташе косата от лицето си, когато допълваше с елегантните си ръце казаното, когато наблюдавах лекото движение на дългите ѝ крака, докато се разхождахме из острова — всичко това ме опияняваше. Само като чуех смеха и гласа ѝ, или щом видех как очите ѝ потъмняват от любов, усещах прилив на топлина във вените си.

Морето се простираше като криле от двете ни страни, докато отивахме с колелета на север към Грев дьо ла Вил, Ла Банкет и Еперкри. Пътят, който вече не беше само линейка върху картата, бе доста неравен и тъй като Елизабет не беше сред най-добрите колоездачи в света, непрекъснато ругаеше, докато пропадеше от една дупка в друга. Много се смях, когато се заби с колелото в един храсталак и заяви, че ще се чувства по-добре на гърба на трикрака камила. Успях да я уловя, докато се връщаше на пътя и я обърнах към себе си. После, като се огледах дали няма някой наоколо, започнах да разтривам с ръце бедрата ѝ и по-нагоре, като я питах дали така се чувства по-добре. Очите ѝ блестяха, докато ми отговаряше.

Единствените звуци, които се чуваха, бяха песните на птичките и шумът на морето. Продължихме разходката си. Вятърът донасяше сладкия аромат на кокос, а тук-там по някоя крава ни удостояваше с ленивия си поглед. От време на време спирахме под претекст да разгледаме нещо интересно или за да си починат краката ни, но всъщност единственото, което искахме, беше да се докосваме и да се целуваме.

Спуснахме се към Бутик Кав, където седнахме за малко да погледаме вълните. Елизабет стана и се упъти към входа на една от пещерите, за да надникне вътре. Отвсякъде ни обгръщаше някаква загадъчна романтика.

— Ако си затвориш очите и останеш дълго така — обясних ѝ аз, — можеш да чуеш духовете на пиратите, които стоварват плячката си в залива.

Остана неподвижна няколко минути, наострила уши да чуе звуците. Наблюдавах я, леко отворил едното си око, и едва се сдържах да не се разсмея.

— А-х-а-а-р! Какво имаме днес? — Това беше най-добрият ми пиратски вик и като я грабнах в ръце, затичах с нея в пещерата.

— Помощ! Пусни ме, пусни ме, дивак такъв.

Пуснах я и тя се притисна към стената.

— О, не, моля те, не ме изнасилвай, моля те!

— Добре. — Смъкнах невидимата си шапка. — Щом не желаете да ви изнасиля, миледи, то аз в никакъв случай няма да настоявам.

— Александър!

— Викате ли ме, миледи? — Въздъхнах тежко и се извърнах. — Да разбирам ли, че искате да бъдете изнасилена, миледи?

Кимна с глава и се отпусна в ръцете ми, неспособна да проговори от смях.

Бродехме по брегове, чиито имена вече съм забравил, хванали обувките си в ръце, и пицяхме, когато ледените води на морето заливаха краката ни. Често усещах погледа ѝ върху мен и щом се извърнех, тя се засмиваше и обвиваше ръце около врата ми. Аз също я гледах — как се смее, как се мръщи, как бяга от мен и после задъхано ме вика, щом се обърне и не ме открие зад себе си. После, докато се връщаше да ме търси, аз изскачах иззад някоя скала и я повах на земята, заглушавайки виковете ѝ с целувки.

По-късно яздихме по стръмния скалист бряг, който гледаше към залива Дикскарт. Далече под нас слънцето се отразяваше в морето, а зад нас, като самотен страж, се издигаше замъкът „Жеспилиер“. Разхождахме се край него и надничахме през прозорците. Изглеждаше изоставен от много години. Решихме, че ще го купим и започнахме да си измисляме какво ще правим, когато стане наш. Ще си купим два люлеещи се стола за верандата, където ще сядаме в топлите вечери и ще наблюдаваме как слънцето залязва в морето. А точно срещу средния прозорец на горния етаж ще поставим спалнята си и всяка сутрин ще виждаме как изгрява денят. Елизабет искаше пъстри пердета, а аз настоявах за едноцветни. Тя искаше дъбова ламперия, а аз орехова. Тя искаше сив килим, аз — зелен. Тя искаше четири деца, аз...

Усмивнах се и като хванах юздите на коня си, тръгнах към края на поляната. Сред тревите имаше малка падинка и като пуснах коня си да пасе на свобода, аз се мушнах през една пролука в скалата. От едната страна открих издълбано в камъка място за седане и приседнах.

Малката ни игра на планове за бъдещето, която бе започнала толкова невинно, в крайна сметка ми подейства като горчиво напомняне. Питам се какво правя тук. Не бях ли наранил достатъчно Елизабет преди, та да го правя отново? Може би трябва да ѝ кажа още сега, преди мечтите ѝ да са станали твърде истински, че да им повярва. Но как бих могъл? Това, което изживявахме тук, далеч от грубата действителност на всекидневния ни живот, беше твърде красиво, за да го развалям. Също като нея, и аз исках да си помечтая как децата ни си

играят на верандата, как яздят понитата си по поляната и ни викат да ги видим. И аз имах нужда от мечти. Какво значение имаше, че никога няма да се сбъднат? В момента те бяха единственото, което имахме, и не можех да ѝ ги отнема. Въпреки че се ненавиждах за лъжите си, реших, че ще ги поправа по-късно, когато бъдем далече оттук.

Облизах устни с език, усещайки соления вкус, който вятърът носеше откъм морето. Чувах я как си проправя път през храсталаците към мен и изтрих очите си с ръка. Мразех това чувство на безсилие — проклятието на безплодието, което караше един мъж да се окайва жално.

Дойде и седна до мен, вплитайки пръсти в моите. Някъде в далечината залая куче и наруши монотонния рев на вълните. Изпищяха чайки и се чу как изръмжа двигателят на лодка. После отново всичко утихна.

— Александър? Всичко наред ли е?

— Наред? Разбира се.

Долу в залива двама души гребяха към кея и аз се наведох да ги видя как ще акостират.

— Изведнъж стана мълчалив.

— Просто се наслаждавам на мястото.

Изчака малко.

— Александър, не ми казваш истината.

Облегнах се назад. Как можех да си помисля, че ще я заблудя с измислици? Хванах кичур от косите ѝ и го навих около пръста си. Взрях се в лицето ѝ и прочетох объркване и страх на мястото, където преди това имаше само обич. Усмихнах се.

— Знам, че има нещо — проговори отново, като ме гледаше изпитателно. — Скъпи, моля те, кажи ми!

Обвих ръка около раменете ѝ.

— Няма нищо. Само това, че толкова те обичам, че чак се плаша.

Дълго се взира в очите ми. Издържах погледа ѝ, като се насилвах да не се извърна. После бавно вдигна ръце и като обгърна лицето ми с тях, целуна ме дълго и с най-дълбоката нежност, която някога бях познал.

През втория ден я заведох до Литъл Сарк. Беше стръмно и трудно спускане надолу по скалата, но когато накрая стигнахме до дъното, разбрах, че не съм сгрешил, че дойдохме. Тук щеше да е

нашето място — миниатюрното заливче, наречено Езерото на Венера — врязано дълбоко в скалите, скрито под надвисналата отгоре му огромна канара. Водата беше толкова бистра и синя, че можеха да се видят камъчетата по дъното. Зад гърба ни морето се пенеше по околните скали и ръмжете, сякаш за да защити отрочето си. Слънцето силно напичаше и ние се излегнахме край водата, хванали се за ръце, а лекият бриз нежно милваше лицата ни. Всичките ни сетива поглъщаха природата.

След малко отворих очи. От равномерното, дишане на Елизабет помислих, че е заспала. Извърнах се на една страна да я погледна и докато очите ми бавно се плъзгаха по лицето ѝ, усетих как сърцето ми се свива. Усещах гладката ѝ матовата кожа под пръстите си, докато леко ги прокарах по бузата ѝ. Беше най-красивата жена, която някога съм виждал. Но не беше само физическата ѝ красота, имаше и някаква друга красота в нея — това я правеше жената, която беше. Помислих си за Джесика. Никога нямаше да разбере защо толкова много обичам Елизабет. Чудех се дали ще ме търси. Дали изобщо я интересуваеше къде се намирам? Бракът ми беше лъжа от самото начало и вече разбирах какъв глупак съм бил да мисля, че така ще мога да забравя Елизабет. Каква каша бях забъркал с живота на всички ни!

— Александър, слез оттам.

Бях се покачил по скалите, докато тя спеше, и се бях излегнал върху канарата, надвиснала над езерцето, вперил поглед в небето.

— Няма. — Усмихнах се на себе си, когато чух гласа ѝ.

— Моля те, слез.

— Не мога. Приливът вече започна и не мога да мина. Страхувам се, че не можеш да се измъкнеш.

— Какво!

— Опитах се да те събудя, но ти хъркаше толкова силно, че заглуши виковете ми.

Докато ми отговаряше, едва сдържаше смеха си.

— Не хъркам! И освен това мога да се измъкна.

— Откъде знаеш?

— Защото, ако наистина беше започнал приливът, което изобщо не е вярно, нямаше да ме оставиш тук.

— Нямаше ли? — Повдигнах се на лакът. — И откъде си, толкова сигурна?

— Твърде много ме обичаш, ето откъде.

— Обичам ли те?

Кимна към мен.

— Да-а. Всъщност мога да се обзаложа, че ако те помоля да го докажеш, като скочиш във водата така, както си с дрехите, ще го направиш.

— Помоли ме.

Тя го направи.

— Няма — отвърнах и Елизабет избухна в смях. Изправих се и слязох по сухата пътека.

— Липсваше ми — каза тя, докато я прегръщах.

Повдигнах брадичката ѝ с ръка и погалих лицето ѝ с палец.

— Да ти кажа ли десет причини, заради които мис Сорил е най-добрата? — прошепнах аз. — Първо, защото изглежда прекрасна, когато се усмихва. Второ, защото говори скандални неща. Трето...

Засмях се, когато видях израза на лицето ѝ.

— Ти... ти си знаел за това?

Кимнах.

— Би трябвало, нали аз го написах.

— Ти си го написал! Но аз винаги съм смятала, че е Марк Девъниш! Защо никога не си...

— Шшт — прошушнах. — Просто ме целуни.

Когато я пуснах от прегръдките си, тя започна да разкопчава дрехите си, без да откъсва очи от мен. Наблюдавах я как се приближава гола до ръба на езерцето. Навсякъде около нея към небето се издигаха безформените скални образувания и на фона на този пуст и див пейзаж тялото ѝ изглеждаше безкрайно крехко. Погледна ме през рамо и ми се усмихна, но аз стоях, затаил дъх пред гледката на тази несравнима красота. После се хвърли. Водата се раздвижи и зачаках да се появи отново на повърхността. Когато изплува, косата ѝ се разпиля край нея и тя ми се усмихна и ми помахва. После се обърна по гръб, излагайки пред мен тялото си — вълничките милваха едрия ѝ бюст, а тъмният триъгълник на мястото, където се събираха дългите ѝ крака, изглеждаше като от коприна. Наблюдавахме ме как я съзерцавам. После и аз се съблякох, гмурнах се във водата и двамата заплувахме заедно.

Сега, когато се връщам назад, си мисля, че и двамата съзнавахме колко егоистично е поведението ни, но тогава толкова се обичахме, че

всичко друго ни се струваше без значение. Слушах я с часове, докато ми разказваше за лунапарка и Виолет Мей. На свой ред и аз се наслаждавах на възхищението ѝ, докато ѝ разказвах за делата, които бях водил, като най-безсрамно преувеличавах успехите си. Сигурен съм, че тя разбираше какво правя, но въпреки това ме оставяше да се рея в света на фантазиите си, а после, като имитираше оглушително хъркане, отново ме връщаше на земята.

Всеки ден се разхождахме по тясната главна улица и наблюдавахме как жените пазаруват и се събират на приказки. Елизабет често се спираше да си поговори с тях и от начина, по който успяваше да ги накара да се червят от удоволствие, или ги разсмиваше, ми идеше да се пръсна от гордост. Интересуваше я всичко за тях. Съвсем ясно се виждаше, че хората ѝ доставят удоволствие.

— Сподели с мен, че днес е рожденият ѝ ден и довечера ще се опита да сготви една нова рецепта — каза ми тя, докато махаше след една усмихната закръглена жена, която се отдалечаваше с колелото си.

— Чух — отбелязах сухо.

— О, нали не си се отегчил? — пошегува се тя.

— Щях да заспя.

Разсмях се и хукна напред. Когато я настигнах, беше седнала на един перваз и ме чакаше.

— Наистина ли се отегчаваш?

— Не. Но ми е чудно. Мислиш ли, че им е достатъчно?

— Достатъчно?

— На тези жени. Мислиш ли, че са щастливи, нали знаеш — да живеят на този остров. Или мислиш, че искат нещо повече от живота? Повече от това, да се грижат единствено за мъжете си?

Извърна се и ме погледна.

— Александър, само не ми казвай, че отгоре на всичко си и феминист?

Засмях се.

— Ако съм такъв, то трябва напълно да съм откачил. Но кажи ми, ти си съпруга и майка. Това достатъчно ли ти е?

— Това, което всъщност искаш да знаеш, е дали съм една от лесбийската дружина — както колоритно се изразяваш, — към която принадлежи Джесика?

— Да.

— Не. Не съм от тях. Но това не значи, че не одобрявам много от нещата, които казват. Просто мисля, че подхождат неправилно — това е всичко.

— А ти как би подходила?

— Аз! Мили мой, нямам нито образованието, нито риториката, за да бъда женски лидер, но мога да ти кажа само това: те пропускат същината. Много добре — това, което правят в материалната и социалната сфера е направо чудесно. Но агресивността, която влагат, само отблъсква хората от каузата им, включително и жените. Малко прилича на старата басня за вятъра и слънцето, нали? И все пак слънцето със своята топлина накарало човека да се съблече.

— И кой казва, че ѝ липсвало образование и риторика?

Елизабет ме ощипа.

— Но има и още една причина, поради която не мога да се присъединя към тях. Виждаш ли, аз съм безнадеждно и неизлечимо влюбена в един мъж, а това просто е недопустимо.

Никога не се бях чувствал по-щастлив, но мрачните мисли не ме напускаха. Бях сигурен, че трябва да ѝ кажа, дори се опитвах да убедя сам себе си, че тя би ме разбрала, но бях страхливец. Не можех да забравя лицето на Джесика, когато ми беше казала, и знаех, че не съм способен да понеса, ако моята безплодност стане причина двамата с Елизабет да се разделим. Ненавиждах се заради плановите, които се оставях да правим за бъдещето, за непрестанните ни обещания никога повече да не се разделяме, като същевременно много добре разбирах, че веднага щом заминем от острова, всичко ще свърши. Понякога бях груб, докато я обладавах, но не можех да се въздържа — отчаянието ми от безрезултатността на сексуалните ни отношения ме съкрушаваше. Съзнавах, че понякога тя усещаше, че нещата между нас не вървят както трябва, но винаги когато настояваше да говорим за това, аз се разсмивах и ѝ отвърщах, че си въобразява. С всеки изминал ден усещах, че любовта ми към нея се превръща в болка — толкова остра, че ме задушаваше.

После остана само един ден, само една нощ, преди фантазията да отстъпи пред действителността. Елизабет не пожела да отидем за последен път до Езерото на Венера, каза, че болката от сбогуването ще бъде твърде силна, за да я понесе.

Заливът Дикскарт беше пуст и двамата седяхме на крайбрежните камъни, и наблюдавахме яхтите, които се движеха по хоризонта. Покъсно по брега се появиха и други хора — възрастна двойка с кучето, си, тийнейджъри, които се разхождаха хванати за ръка, както и някакви момчета с лодка, които загребаха навътре и скоро изчезнаха от погледа ни. Никой от нас не продумваше — и двамата бяхме твърде погълнати от предстоящото заминаване. Мъж, приблизително на моята възраст, се приближи към морето. Дънките му бяха навити до коленете и с босия си крак опита температурата на водата, после се обърна и помахна на някого зад нас. Момче и момиче, не повече от шестгодишни, се затичаха към него, а зад тях се носеше майка им, която се заля от смях, когато съпругът ѝ улови децата и ги завъртя край себе си. Неуверено те пристъпваха към водата, като най-напред се разпищяха, но постепенно събраха достатъчно кураж, за да се гмурнат в пенливите вълнички, и накрая дори се опитаха да изпръскат родителите си. Четиримата дълго си играха, забравили останалия свят, а ние с Елизабет ги наблюдавахме. И тогава малкото момченце падна. Цялото ми тяло се напрегна и бързо скочих на крака. Но баща му вече беше там — готов да го поеме и да го успокои. Отпуснах се и отново и се излегнах. Изминаха няколко минути, преди да разбера, че Елизабет е насочила вниманието си към мен.

— Александър, какво те прави толкова нещастен?

— И още питаш?

— Не, има и нещо друго. Почувствах го още след пристигането ни.

Понечих да стана, но тя ме издърпа обратно.

— Александър, моля те. Не ме отблъсквай. Ако за двама ни съществува някакво бъдеще, трябва да ми кажеш какво те притеснява.

Вече знаех, че е права. Очите ѝ се напълниха със сълзи и усетих, че и моите започват да парят. Огледах се отново наоколо и разбрах, че ако трябваше някъде да се сбoguваме, то тук беше най-подходящото място. Тук, където отново бяхме познали любовта.

— Скъпа — започнах неуверено. Не каза нищо, само хвана ръката ми и зачака. Известно време се страхувах да заговоря отново, страхувах се да ѝ кажа как съм я мамил с обещания, които никога нямаше да мога да изпълня. Страхувах се и да не я загубя — което неминуемо щеше да стане, независимо какво щеше да ми отговори —

заради моята неспособност да имам деца, заедно с ревността ми към детето, което вече имаше от друг мъж и което щеше да ни откъсне един от друг. — Елизабет!

Семейството излезе от морето и се запъти към арката на пиратите. Тя нежно обърна лицето ми към себе си и зачака да продължа.

— Трябваше да ти кажа истината от самото начало, Елизабет, но се държах като истински страхливец. Толкова силно те желях, че си казах, че по-добре ще бъде да го направя накрая. Но не е така. Не можем да останем заедно, просто не е възможно.

Почувствах как пръстите ѝ ме стискат по-силно, докато говорех, но не смеех да я погледна.

— Заради Джесика ли? — попита след малко.

Поклатих глава.

— Защото съм омъжена?

— Не. Макар че господ вижда, че и това би било достатъчно.

— Тогава какво е, Александър? Кажи ми. — В гласа ѝ звучеше отчаяние.

Поех лицето ѝ в ръце и за момент видях как Джесика се хилеше насреща ми, как ми се подиграваше. После я пуснах и се наведох.

— Стерилен съм, Елизабет. Затова Джесика не успя да забременее. Аз съм неплоден, празен и безполезен — наречи го както искаш, но не мога да те даря с дете. Знам, че ще кажеш, че това е без значение, но не е така. Да живея с теб, ден след ден, да те гледам и да знам, че...

— Александър! Спри! Спри! Как можа да си помислиш, че това може да промени нещо. Толкова малко ли ме познаваш, та да вярваш, че съм способна да се откажа от теб заради такова нещо. Нещо, което дори...

— Моля те, Елизабет, не утежнявай нещата. Знам какво ще ми кажеш — че ще обикна дъщеря ти като мое собствено дете. Но аз не бих могъл да живея с твоята дъщеря, Елизабет, когато знам, че е дете от друг мъж. Знам, че съм подлец, но не мога.

— Погледни ме, Александър!

Погледнах я и тя ме извърна към себе си.

— Не, недей — спря ме тя, когато се опитах да заговоря. — Спри и ме изслушай. Не си стерилен, Александър, чуваш ли ме? Не може да

бъде.

— Невъзможно е. Джесика... правихме тестове. — Не исках да продължавам.

Понечи да каже нещо, после се отказа. Опита отново, но след това се изтръгна от мен и побягна по брега.

Пуснах я, защото отново виждах Джесика, дори чувах смеха ѝ, но този път и Елизабет беше тук. Беше избягала от мен, както и бях очаквал. Но, господи, как се бях молил да не го стори!

Беше седнала до една скала недалеч и бе стиснала главата си в ръце. Когато сянката ми падна върху нея, тя вдигна поглед. Учудих се, като видях, че не плаче, макар че лицето ѝ изглеждаше измъчено. Седнах до нея и ѝ протегнах ръка. Тя я пое.

Като се взирах право пред себе си, се опитах да говоря. Казах ѝ за Джесика, за отвратителните скандали, които имахме, и за жестокия начин, по който я бях измъчвал през първите години от живота ни. Сега вече можех да ѝ кажа как, когато Джесика узна, че съм стерилен, беше започнала да ми отмъщава за презрението и страданията, които бе изтърпяла от мен, знаейки, че повече от всичко на света искам да имам деца.

Когато свърших, вдигнах ръката ѝ към устните си и нежно я целунах.

— Така че, виждаш, скъпа, какво ни причини на двамата с Джесика моето безплодие. Не бих могъл да понеса същото да се случи и с нас.

Извърнах се да я погледна и видях, че по страните ѝ безмълвно се стичат сълзи.

— О, божичко, какво направих? — прошепна. — Какво ти причиних? — Постави ръката си на устните ми, защото понечих да заговоря. — Има нещо, което трябва да знаеш, Александър. Нещо, което трябваше да ти кажа преди много време. Можех да ти спестя всичките тези страдания. Но не знаех какво да правя, моля те да ми повярваш, толкова бях млада тогава, а и ти също, и не знаех кое е най-доброто. Съжалявам, скъпи...

— Елизабет...?

— За Шарлот, Александър, тя е... Шарлот е на шест години.

Отначало не помръднах. Звуците около мен не спираха, но аз чувах само ехото от думите на Елизабет. Бях прекалено зашеметен, за

да говоря или да мисля, и понеже се почувствах слаб, облегнах се назад върху скалата и затворих очи.

Колко ли съм я бил наранил, за да се крие така от мен. Ами Джесика — колко трябва да съм наранил и нея, за да ме излъже по този начин. Погледнах към Елизабет и за момент не я разбрах. През цялото време на изминалата седмица е могла да ми каже, но не го направи. Имах дъщеря. Отново затворих очи, защото сълзите се стичаха неудържимо по лицето ми. Усетих как ръцете ѝ ме обгръщат и ме залюляват като дете. Но не можех нищо да ѝ отвърна, сърцето ми беше вкаменено.

— Съжалявам — повтаряше отново и отново Елизабет. — Трябваше да ти кажа по-рано. Съжалявам, мили мой.

Едва много по-късно, когато сълзите изсъхнаха по лицето ми и слънцето започна да се спуска на хоризонта, най-последно бях способен отново да проговоря.

— Разкажи ми за нея, Елизабет. Разкажи ми всичко за нея.

Следващото утро беше мрачно и сиво. За първи път времето беше лошо и Елизабет седна до прозореца, за да наблюдава дъжда навън.

Предната нощ двамата бяхме по-близки, отколкото бях си представял, че е възможно. Тази сутрин бяхме мълчаливи. След по-малко от час щеше да пристигне Жак Серл с кончето и файтона си, за да ни закара до ферибота. Елизабет вече се беше подготвила за лошите атмосферни условия.

Часовникът монотонно тиктакаше в ъгъла. Изправи се и каза, че ще излезе да се поразходи. Искеше да отиде сама.

Чаках я излегнат в креслото, като мислех за нея и се питах какво ли ще ни донесе бъдещето. Когато стана време за тръгване, се приближих до прозореца и погледнах навън, но тя не се виждаше. Вратата се отвори и се показа Жак Сарл. Беше подранил и затова отиде в кухнята да изпие чаша чай.

Закрачих из стаята, поглеждайки часовника си. Къде ли е? Дали не ѝ се беше случило нещо? Тази сутрин вятърът беше бурен, а също и морето. Дали не се беше подхлъзнала и...?

Излязох навън. Дъждът се беше усилил и ревът на вятъра между дърветата, които обграждаха хотела, се носеше зловещо. Ослушах се, наострил уши, сякаш очаквах да я чуя отнякъде.

Тогава изведнъж се сетих къде е и почувствах необходимост да отида при нея. Заобиколих хотела и бързо поех през градината, забравил за падащия дъжд, с единствената мисъл, че трябва да съм при нея. После се затичах през овощната градина, прескочих оградата, покрай замъка „Жаспилиер“ и през ливадата. Там се намираше тесният проход в жълтата скала. Промъкнах се през него и излязох на ръба на скалата.

Видях дребната ѝ фигурка, сгушена на каменния стол, с коса, разпиляна по лицето, самотна в скръбта си. Притиснах я.

— Нали ще се върнем пак, Александър? Обещай ми, че един ден ще се върнем.

— Обещавам ти, скъпа. От все сърце ти обещавам.

Как би могъл някой от нас да знае тогава какво ще се случи?

ЕЛИЗАБЕТ

20.

Упорито се опитвах да не си поглеждам часовника. Всеки мускул по тялото ми беше напрегнат до скъсване, а сърцето ми биеше все по-силно. Един часа в бар „Жюлс“, беше ми казал.

Огледах обедните посетители. В ъгъла имаше някакво тържество, участниците, в което преди малко пяха „Happy Birthday“; група мъже стояха на бара и разговаряха прекалено шумно; момичета от офисите; бизнесмени. Отново насочих поглед към чашата си. „Няма да дойде, знам, че няма да дойде“. Думите биеха като барабан в главата ми.

Усетих, че върху мен падна нечия сянка и в момента, в който съгледах лицето на Хенри, почувствах как кръвта се дръпна от моето.

— Елизабет.

Опитах се да се усмихна, но сърцето ми пулсираше чак в гърлото и с всички сили забих пръсти в дланите си, полагайки усилия да запазя спокойствие.

Седна.

— Как си?

— О, добре съм. Ти как си?

— И аз съм добре.

Побързах да заговоря.

— Александър ми разказа всичко за Каролин. Много се радвам за теб, Хенри. Кога се очаква? — Усмихнах се широко, сякаш така можех да предотвратя думите, които бяха изписани на всяка черта от лицето му.

— Следващата седмица.

След това никой от двамата не продума, докато сервитьорката вземаше поръчката ни и се върна с питиетата.

— Няма да дойде, така ли? — тихо попитах.

Сведе поглед към склучените си върху масата ръце и бавно поклати глава.

Потвърждението се стовари върху мен с такава сила, че дъхът ми секна. Не можеше да е вярно. Това не можеше да се случи. Всеки

момент ще се събудя и Александър ще влезе през вратата. Просто трябва да отворя очи.

Когато погледнах, до мен продължаваше да седи Хенри и ми се прииска да умра.

— Заради Джесика ли? При нея ли се върна?

— Трябваше, Елизабет.

Не исках да чувам съчувствието в гласа му, исках само това да спре.

— Стана катастрофа. Докато ви нямаше, лейди Бел, майката на Александър, загина.

Затворих очи.

— Джесика е карала колата. Сега е в болницата. Лекарите казват, че ще се оправи, но ще е нужно известно време. — Изчака за момент, после продължи: — Има и още нещо, Елизабет.

Вдигнах поглед.

— След катастрофата Джесика е направила спонтанен аборт.

Отново затворих очи. Прекалено трудно ми беше да понеса тази горчива ирония след всичките лъжи, които му беше наговорила.

— Знаеше ли, че Александър мислеше, че е?...

Кимнах.

— Защо го е лъгала така?

Не ми отговори. Усетих как мъката ме завладява, надигайки се в мен на безкрайни талази.

— Александър ми каза за Шарлот.

— Къде е той сега?

— При баща си.

— Знаеш ли, Хенри, тя много прилича на него. Има същите къдрави черни коси и дори по същия начин падат над лицето ѝ. И неговите очи. Сиви са, но в нейните има и малки сини точки. И, естествено, тя добре знае как да ги използва, също като него. Знаеш ли, дори се смее като... Хенри, не знам дали мога да го понеса.

Пресегна се и хвана ръката ми.

— Ела, хайде да излезем оттук.

Заведе ме в апартамента си на „Ийтън Скуеър“, където разговаряхме, докато навън се стъмни. Вече бях спряла да плача, но добре знаех, че през месеците, които се простираха пусти и безкрайни пред мен, щеше да има още много сълзи. Веднъж го бях загубила и бях

оживяла, но не знаех дали мога да го преживея отново. Не знаех дори дали искам.

Хенри ми подаде палтото и отново се опита да ме убеди да му позволя да ме закара до вкъщи. Поклатих глава. Трябваше ми известно време, преди да мога да се срещна с Шарлот.

— Иска да те види, щом всичко приключи. Помоли ме да разбера къде живееш.

Погледнах лицето на Хенри и ми се стори, че годините се стопяват. Сякаш всички отново бяхме във „Фокстън“ и Хенри беше дошъл да ми каже, че Александър иска да играя в пиесата им. Поклатих глава.

— Не, Хенри. Това ще означава само да причиним нови мъки на хората, които ни обичат. — За първи път си помислих за Едуард.

— Ами Шарлот?

— Един ден ще ѝ кажа за него. Тя ще го намери, знам, че ще го намери. Просто му кажи да има търпение. — Дойде с мен до вратата. — Хенри, моля те, кажи му... — Спрях и го погледнах право в лицето. Очите му бяха влажни и знаех, че и той страда по свой начин. — Нищо, няма значение, и без това ще разбере.

Не мога да опиша как се чувствах през следващите седмици, мога само да кажа, че болката беше по-силна и по-мъчителна, отколкото си бях представяла, че е възможно. Мислех за него и денем, и нощем, припомнях си всеки момент, който бяхме прекарвали заедно, и хиляди пъти се питах защо господ ни наказваше така. Но дори и когато си задавах този въпрос, продължавах да отказвам да повярвам, че това е краят.

Изглежда, този отказ да приема истината доказваше моя абсолютен срыв.

Докато изпълнявах всекидневните задължения, които се изискваха от мен, сигурността, че двамата с Александър отново ще се съберем, непрекъснато нарастваше в мен, докато стигнах дотам, че всичко, което вършех, беше като подготовка за пристигането му. Попълвах библиотеката с книги по право и замених ренесансовите картини в големия коридор с картини на импресионистите — Кристин обикаляше търговете, снабдена със списъци какво трябва да търси. Изведнъж „Уестмуур“ се изпълни със строители, архитекти и

градинари. Притисках ги да бързат, трябваше да приключат, докато Александър дойде...

— Но всичко трябва да се свърши — отвърнах на Едуард, когато ми каза, че ще се изтощя, ако не намаля темпото.

Той се усмихна.

— През уикенда отивам във Флоренция. Защо не се спреш за малко и не дойдеш с мен?

Погледнах го поразена. Не виждаше ли, че съм прекалено заета, за да ходя във Флоренция, защо вместо мен не вземе Шарлот?

Но и Шарлот също не искаше да замине. Всъщност искаше, но просто не желаше да ме изостави.

— Да ме изоставиш? — засмях се. — Ако не друго, то поне ще се почувствам по-добре, като не ми се мотаеш непрекъснато из краката. Защо не си играеш с приятелчетата си? — Вдигна към мен огромните си очи и ме обзе нов пристъп на нетърпение. — Наистина, Шарлот, просто не знам какво...

— Защо непрекъснато ми се караш? Какво съм ти направила?

— Направила? Нищо не си направила. О, Шарлот, невъзможна си. Защо не изведеш конете надолу по склона — така ще могат да се раздвижат, а и ти също.

— Тази сутрин вече ги извеждахме.

— Така ли? — засмях се. — Не си спомням, толкова неща ми се струпиха на главата напоследък...

— Може ли да направим нещо заедно, мамо? Само аз и ти? Нали знаеш, както правехме преди.

— Не виждаш ли, че съм заета, Шарлот? Той скоро ще дойде и...

— Кой ще дойде скоро? Непрекъснато го повтаряш.

Взирах се в нея, без да отговоря.

— Кой, мамо? Кой ще дойде?

— Защо не изтичаш да намериш Едуард, ако ще ходиш с него във Флоренция?

По-късно я сварих в стаята ѝ да реши косата на куклата си. Изглежда, беше плакала и когато ме видя, се извърна. Трябваше да потисна раздразнението си.

— Какво ще кажеш да дойдеш с мен в Лондон за уикенда? Ще отидем на театър.

Александър живееше на „Белгрейв Скуеър“. Трябва да отида и да му кажа, че скоро всичко ще е готово.

— Ами Едуард? Той иска да отидем във Флоренция.

— Няма да му казваме. Ще изчакаме да заmine и после ще се измъкнем за Лондон, без да казваме на никого. Е, мисля, че ще е по-добре да кажем на Канари. Всъщност защо не я вземем с нас? Изтичай да я попиташ, скъпа, имам да свърша още много неща тук, а и архитектът отново ще дойде следобед.

Гледахме едно незабравимо утринно представление в „Савой“, посетихме „Хемптън Корт“, разгледахме зоологическата градина и обиколихме няколко заведения за хамбургери и кина. Не отидох на „Белгрейв Скуеър“, още не беше дошъл моментът. Но скоро ще отида.

Когато се върнахме в „Уестмуур“, Едуард все още не се беше завърнал, а доставчиците чакаха, за да монтират уредите в гимнастическия салон. Надзиравах ги, докато разопаковат, за да съм сигурна, че всичко ще бъде наред, когато Александър пристигне. В четири часа помъкнах Шарлот с мен на посещение при мис Барсби, която живееше в една къщурка точно до границата на имението. Шарлот не обичаше старата жена и не се стараше да го прикрива. Наблюдавах я с нарастващо раздразнение, докато отговаряше едностранно на въпросите ѝ. Изтърпях така около половин час и после, извинявайки се на мис Барсби, хванах Шарлот за ръката и я заведох до колата.

— Ти си отвратително разглезено малко момиченце — казах аз веднага щом мис Барсби влезе в къщичката си. — Тя е една самотна стара дама, която с нетърпение очаква посещенията ти, а ти знаеш само да се цупиш. Следващата седмица ще прекараш с нея целия следобед и ще разговаряш възпитано. Чуваш ли ме?

Шарлот продължи бунтарското си мълчание чак докато стигнахме до къщата. Наведох се през нея и отворих вратата ѝ.

— Върви в стаята си. Ще се оправям с теб по-късно.

— Напоследък непрекъснато ме хокаш. Искан ми се да бях отишла с Едуард във Флоренция, той е много по-добър от теб. Ти си ужасна.

Изтича вкъщи, преди да успее да я хвана, и тъй като архитектът се зададе срещу мен с още мостри за пердета за новата баня, наложи се за момента да я изоставя.

Но не го забравих и на следващия ден, макар че бях обещала да отиде с Джефри да посрещнат Едуард на летището, наредих да остане в стаята си.

Новите тенис кортове бяха готови и аз поканих Дейвид да поиграем преди обяда.

— Искаш да кажеш, че разполагаш с време? — пошегува се той.

— Не говори така. Да се поддържа тази къща е доста трудна работа.

Докато отивахме към кортовете, Шарлот ни наблюдаваше от прозореца. Дейвид ѝ помахаша, но когато и аз се обърнах, тя се дръпна навътре. Слънцето вече напичаше и денят никак не беше подходящ да се затваря дете в спалнята му, но когато Дейвид започна да ме агитира в нейна полза, аз само тикнах ракетата в ръцете му и го подканих да започва.

Не съм сигурна дали беше от горещината, или от това, че не бях закусвала нищо тази сутрин, но след четвъртия гейм започна да ми се гади. Като забеляза, че пропускам вече четвърти сервис, Дейвид ме попита дали всичко е наред.

След това не си спомням нищо до момента, в който се събудих в леглото си, а над мен се взираше докторът. Опитах се да се изправам, но той не ми позволи. После чух Шарлот, която хлипаше зад вратата. Докторът я пусна да влезе и тя се затича в прегръдките ми.

— Ще се справиш ли, мамо? — попита тя.

— Разбира се, че ще се оправя. Припаднала съм, това е всичко. И ще трябва да ми е за урок. Не биваше да се държа толкова лошо с теб. Ще ми простиш ли?

Кимна и аз понечих да стана от леглото, като ѝ напомних, че трябва да подготвим летния празник. В този момент се върна докторът и като ме видя, че се оглеждам за халата си, поклати глава.

— Връщайте се в леглото, млада госпожо — нареди ми той. — Деверът ви ми разказа всичко, с което сте се занимавали напоследък и...

— Хайде, докторе, бъдете честен. Денят е извънредно горещ и, нали знаете как се казва, малко повече работа не е убила никого. Така

че, сега искам да стана, ако нямате нищо против.

Докторът постави ръка на главата на Шарлот.

— Защо не слезеш да помолиш Мери да ни донесе по чаша хубав чай, детето ми?

Щом тя излезе, той издърпа завивките и посочи леглото.

— Влизайте вътре — време е двамата малко да си поговорим.

Не станах чак до началото на септември. През тези седмици не можех да търпя около себе си никой друг, освен Шарлот, но дори и когато тя беше при мен, единственото, което правех, беше да се взирам в нея и да милвам косите ѝ. Знам, че я плаших, но не можех да се реша да ѝ кажа това, което ми беше съобщил докторът. Дори и аз самата не можех да мисля за него. Бях го накарала да ми обещае, че ще го запази в тайна, като му обясних, че сама искам да уредя нещата, когато и както реша.

Въпреки отпадналото си състояние през този период, забелязах, че отношението на Едуард към мен се промени. Сякаш беше издигнал някаква преграда помежду ни. Беше все така мил и внимателен, както винаги, но в гласа му имаше нова нотка, която не ми беше позната. Не знаех доколко се досеща за причината за моето боледуване, но все по-често отсъстваше и доколкото можех да преценя, Кристин напълно беше обсебила всекидневния му живот. Когато дойдеше при мен в стаята, Едуард говореше само за нея и изобщо не ми позволяваше да се включа в разговора. Сърцето ми се късаше, като го виждах колко страда, но нищо не можех да направя.

После, без видима причина, изведнъж се събудих през една септемврийска утрин и почувствах, че мога отново да се явя пред света.

Всички вдигнаха поглед, когато влязох в трапезарията за закуска, и лъчезарната усмивка, която им отправих, така ги изненада, че Джефри, който разливаше чая, го остави да прелее в чинийката на Кристин.

Едуард се изправи и обви ръце около мен. Милото му лице се сведе към мен и забелязах, че бръчките около очите му са станали по-дълбоки, когато се усмихва. Сега бяха по-изразени отпреди и знаех, че вината е моя. Посегнах и погалих лицето му, после го придърпах по-близо и вдигнах устни, за да ме целуне.

— Трябва всички да излезем на вечеря — заявих, като придърпах стола си. — Още довчера. Ще празнуваме със закъснение рождения ден на Едуард. Какво ще кажете?

Кимнаха, но продължаваха да ме гледат все още объркани.

— Да — обади се и Шарлот и силно чукна яйцето си.

— Може ли и аз да дойда?

— Трябва да ставаш рано за училище, скъпа.

— О, мамо! — проплака тя.

— Нека дойде — каза Едуард и разроши косата й. — Можем да организираме ранна вечеря.

— Юпи-и! Ще оставиш ли аз да избира виното, Дейвид?

Погледнах я смаяно.

— Виното?

— Страхувам се, че това е последното й хоби — призна Дейвид.

— Чула как Едуард обсъжда въпроса с някого по телефона и настоя да я научи. Щастливата задача се падна на мен. Не, не се страхувай, още не сме стигнали до дегустацията.

Поклатих глава и се засмях. Какво ще я прави Александър? Но не трябваше да си позволявам да мисля за това.

Същата вечер се върнахме вкъщи малко преди десет, след като ходихме във френския ресторант в селото. Шарлот беше заспала в колата на връщане и сънливо настоя Едуард да я заведе в леглото. Дейвид наля коняка, докато изчакахме Едуард да се върне при нас. Той се забави твърде дълго.

— Наложих се отново да й разкажа историята за Озирис и Изис — обясни ни, когато дойде и седна до мен.

— За кой?

— Голямата египетска любовна история за един от старите им богове и неговата богиня.

— Трябва някога да я разкажеш и на мен — отвърнах.

— Недей, защото наистина ще го направи — предупреди ме Кристин. — Но в такъв случай го помоли да ти разкаже всички подробности, които съм сигурна, че пропуска пред Шарлот, като например как Озирис бил нарязан на четиринайсет отделни части и

единствената, която липсвала, когато отново го събрали, бил фалосът му.

— Изобщо не пропускам тези подробности — възрази Едуард.

— Така ли? — засмях се. — Тя не пожела ли да разбере какво е това фалос?

— Разбира се, че пожела, и аз ѝ обясних. После ме попита дали и аз имам, а след това поиска да разбере дали би могла да го види. Така че ѝ обясних, че това е онази част от тялото, която хората не си показват, преди да са се оженили.

— О, божичко, Едуард, ти си върхът — обади се Кристин.

— Още не сте чули най-интересното. След като горчиво се жалва колко дълго още ще трябва да чака, тя отиде да нагледа куклите си. Канари я свари там. Казвам ви, че си заслужаваше само за да видя физиономията на Канари, когато Шарлот произнесе думата „фалос“.

Изчаках смехът да премине и като стиснах нервно чашата си в ръка и се опитах гласът ми да прозвучи максимално естествено, заявих:

— Ако Шарлот се сдобие с малко братче, няма да ѝ се наложи да чака толкова дълго, нали?

Още в този миг трябваше да усетя как настроението на всички се промени, но не го разбрах. Местех поглед от Едуард към Кристин и Дейвид и не забелязвах фалшивите им усмивки.

— Заради това пожелах да излезем на вечеря — продължих, — но не ми се искаше да го кажа пред Шарлот — мисля, че с нея ще си поговорим насаме.

— Какво да кажеш, скъпа? — В гласа на Едуард имаше някаква остра нотка, която във вълнението си предпочетох да не забелязвам.

— Че ще имам бебе.

Чух как Кристин простена, но погледът ѝ беше впит в Едуард. А също и този на Дейвид. Лицата им бяха пребледнели.

— Очаква се през февруари — допълних неуверено.

Настана продължително мълчание. Извърнах се към Едуард и видях, че се взира в чашата си. После Дейвид стана и каза, че ще си ляга. Кристин го последва.

Станах да наляя на Едуард още коняк. Когато му подадох чашата, той не ме забеляза и аз я оставих на масата до него.

— Ела и седни, Елизабет — каза накрая.

Взе ръцете ми между своите и когато вдигна поглед, видях колко е тъжен. Тази вечер за първи път от много време се беше отпуснал с мен, но сега, въпреки любовта в погледа му, почувствах, че нещо ни отблъсква един от друг. — Скъпа, трябваше да ти кажа това преди много време, но ти винаги твърдеше, че Шарлот ни е достатъчна, и никога не си искала други деца. Виждаш ли, първата ми жена роди мъртво дете. Беше момиченце и понякога се питам дали затова толкова много обичам Шарлот. — Усмихна се. — Но кой би могъл да не обича Шарлот? Както и да е, раждането беше много тежко и жена ми едва не умря. След това лекарите я посъветваха да не прави повече опити за раждане, така че, за да ѝ спестя нови изпитания, аз се подложих на стерилизация.

Мисля, че до този момент не разбирах безумието на това, което се бях опитала да направя. Гледах го онемяла от ужасната жестокост на положението.

Измина известно време, преди отново да заговори.

— Не си длъжна да ми казваш нищо, скъпа, и все пак, ако го сториш, може и да помогне.

Закрих лицето си с ръце. Отвращението ми от самата мен беше пълно и не можех да проговоря.

— Бащата на Шарлот ли е?

Кимнах с глава.

— С него ли беше, когато замина?

Погледнах го в очите. Намирах, че се е състарил, откакто бях болна, но сега видях, че изглежда почти грохнал.

— Едуард — изхлипах, — не знам какво ме накара да го кажа. Не знам...

— Стига, стига. Хората често казват или правят неща, които всъщност не искат, особено когато са наранени. Знам колко много го обичаш, Елизабет, винаги съм го знаел.

Като го чух как говори, ми се прииска да стана и да побягна и никога повече да не спра. Искях да ме удари или да се разкрещи. Нежността и разбирането му ме раздираха.

— Той знае ли за бебето?

— Не.

— Ще му кажеш ли?

Поклатих глава.

— Не мога. Той нищо не може... Съжалявам, Едуард. Моля те да ми простиш. Ще замина. Ще се махна колкото се може по-далече от живота ти. Можеш да поискаш развод, няма да имам никакви претенции към теб. Съжалявам, Едуард, аз...

— Стига вече, никъде няма да ходиш. Знам, че не ме обичаш така, както него, Елизабет, но аз те обичам, а също и Шарлот. Не искам да ви загубя.

— Ами бебето? — Погледнах го, изведнъж обзета от паника. — Не мога да направя аборт.

Сложи ръка на устните ми.

— Разбира се, че няма. Бебето ще е мое — ако позволиш. Няма нужда никой да разбира — само семейството.

— Не, Едуард, не мога да ти позволя това.

— Искам да го направя, Елизабет. Обаче имам едно условие, дори бих казал, че не е точно условие, защото искам да останеш при всички случаи. Но ако можеш, искам да ми обещаеш, че няма да се виждаш с него никога повече.

За момент ми се стори, че чувам гласа на Александър, който ми казва да му откажа, предупреждава ме да не го слушам. Но трябваше да го забравя. Александър отново беше само част от миналото ми, а този мъж тук, моят съпруг, който ме обичаше повече отколкото всяка една жена заслужава да бъде обичана, очакваше отговора ми. Дадох му обещание.

В ранните утринни часове се събудих и открих, че леглото до мен е празно. Станах да потърся Едуард и видях светлина в Египетската стая, но когато опитах да отворя, беше заключено. Ослушах се и след малко го чух как ридае.

21.

През онази нощ Едуард изобщо не се върна в леглото. На следващата сутрин заедно с Кристин бяха взели ранен самолет до Кайро, като ми беше оставил бележка, че ще се обади, когато пристигнат. След това, което се бе случило, беше истинско облекчение, че не се налагаше да се срещам с тях. А когато получих и съобщението на Дейвид, оставено чрез Джефри, че отива за няколко дни в Лондон, предположих, че и той се е постарал да избегне срещата с мен.

Щом се върна от училище, Шарлот се качи при мен в стаята и двете дълго седяхме до прозореца и рисувахме различни фигурки по запотените стъкла. Докато бърбеше, няколко пъти се опитах да ѝ кажа за бебето, но всеки път, щом отворех уста, думите не излизаха.

Животът беше толкова жесток и все пак, от друга страна, толкова великодушен. Даряваше ме с деца от Александър, но не ми позволяваше да бъда с него. Прегърнах Шарлот и здраво я притиснах. Аз поне имах част от него, но какво имаше Александър? Не можех да понеса мисълта колко нещастен би могъл да е. Дори за момент не се съмнявах в любовта му и силното му желание да бъде с мен и Шарлот.

Ами Едуард? Последната нощ отново ми напомни колко много ме обича той. Често усещах борбата, която води, за да овладее чувствата си, и винаги разбирах кога е загубил битката, защото в такива случаи заминаваше. Любовта му беше толкова всепоглъщаща, че понякога виждах как го задушава. За него аз сякаш бях нереална, някакъв предмет, който трябваше да се пази като съкровище, дори да се боготвори. И точно тази смесица от изтънчен интелект и почти детинско обожание ме караха да изпитвам желание да го защитавам.

Когато след три дни се завърна от Кайро, видях колко доволен остана, че все още съм тук, че не съм избягала, и сърцето ми се сви от съжаление и вина. Говореше възбудено за сделката, която подготвял, но не можеше да каже подробности, защото искал да бъде изненада. Питаше за Шарлот и искаше да разбере всичко, което бяхме правили, докато го нямаше. После постави ръка на корема ми и ми каза, че ме обича. Извърнах глава, преди да успее да се възпра, но той не забеляза.

Погледът му беше замъглен и изглеждаше потопен в някакъв свой свят. В моменти като този, когато го виждах толкова откъснат от околния свят, винаги се питах дали всъщност го познавам добре.

Кристин остана в Кайро по-дълго, отколкото беше запланувано. Всеки ден се обаждаше на Едуард, но той водеше разговорите от кабинета си и тя нито веднъж не изяви желание да разговаря с мен. След всяко обаждане той изглеждаше разсеян, почти раздражителен, но когато го питах за причината, отговаряше ми само, че мъжът, с когото преговаряли в Кайро, имал абсурдна страст към загадките. След поредното обаждане поръча на секретарката си да му запази билет за полет до Истанбул и замина за пет дни, през които нито веднъж не се обади.

Кристин се завърна чак след четири седмици. Двамата с Едуард бяхме на едно събиране на търговците на предмети на изкуството и останах много изненадана, когато около единайсет я видях да влиза. Поздрави домакина и съпругата му, прегръщайки ги церемониално, какъвто беше обичаят между тях. Всички я разпитваха как е прекарала в Кайро. Размени бърз поглед с Едуард и след това високо им заяви, че са една банда нещастници, които я засипват с въпроси от мига, в който влиза, без дори да ѝ предложат нещо за пиене. После се оттегли в един ъгъл с Едуард и в продължение на няколко минути двамата разговаряха тихо, но разгорещено, преди да се разделят и всеки отново да се смеси с останалите гости.

Изчаквах, наблюдавайки я с крайчеца на очите си, докато се придвижваше през стаята. Накрая стигна до мен и заговори със секретарката на Едуард. Толкова се страхувах от срещата си с нея и ето, че сега тя сякаш не ме забелязваше, а аз не знаех какво да направя. Изведнъж усетих, че някой ме блъсна силно по гърба.

— О, Елизабет, съжалявам. — Гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм.

Усмихнах се.

— Няма нищо. Как си?

— Много добре. — Огледа ме от горе до долу. — Няма нужда да те питам ти как си.

Направих опит отново.

— Нямаше те цяла вечност. Липсваше ми.

— Наистина ли, скъпа снахичке? Ами когато беше заминала с любовника си? Тогава липсвах ли ти? Или беше твърде заета, за да си спомняш за някой друг? Нали разбираш, като например за хората, останали да се грижат за дъщеря ти?

Гледах я онемяла.

— О, значи тогава не съм ти липсвала. Ами Едуард? Той липсваше ли ти, докато се чукаше някъде с друг мъж? Нали знаеш, онзи, чието дете се опита да пробутах на брат ми?

Вече крещеше високо и аз уплашено се огледах да видя дали някой не я е чул.

— Какво има, Елизабет, изплаши се, че всички ще разберат каква хитра престъпна малка мръсница си била?

— Кристин, моля те...

— Кристин, моля те! Мога да те убия заради това, което причини на Едуард. Той никого не е наранил през целия си живот, но ти го съсипа, нали така, уличница такава! Не заслужаваш да носиш името му, никога не си го заслужавала. Защо не ни направиш услуга на всички и не се върнеш заедно с копелетата си в калта, където ти е мястото!

Усетих как някой ме дръпва назад и се чу оглушителен плясък, докато ръката на Едуард замахваше към лицето на Кристин.

— Тръгвай вкъщи веднага! — процеди той и без да каже и дума повече, ме хвана за ръката и ме изведе от стаята.

Когато пристигнахме вкъщи, Едуард ми каза да се качвам горе. Хвана Кристин, която понечи да ме последва, и я повлече към кабинета си. Щом вратата се затвори, излязох на площадката. Макар че говорех високо, не можех да разбера за какво става дума, но чух как Кристин каза на Едуард да се вземе в ръце и да види „каква всъщност е малката уличница“.

Вратата се отвори и аз се отдръпнах в сянката, докато Едуард излизаше.

— Правиш го заради нея! — изкрещя Кристин. — Тя не го заслужава!

Едуард се обърна. Гласът му беше прекалено тих, за да го чуя, но когато Кристин му отговори, разбрах, че вече не ставаше дума за мен.

— Трябва да си откачил дори да си го помислиш! Как, по дяволите, ще се доберат там? Помислил ли си за това?

— Да, помислил съм. Трябва само да говорим с... — Не успях да разбера какво каза Едуард, защото вратата отново се затвори.

Вече минаваше полунощ, когато чух, че Кристин най-сетне се качва. Тъй като Едуард не я последва, аз се промъкнах на пръсти до кабинета му. Нямаше го вътре, но останах поразена от хаоса върху бюрото му — цялото беше отрупано с разтворени каталози и проспекти, а най-отгоре имаше лъскава цветна фотография на маската на Тутанкамон. Бързо затворих вратата, усещайки без някаква ясна причина, че съм попаднала на нещо, което не беше предназначено за моите очи.

Поколебах се за момент при западното стълбище, като се взирах нагоре в притихналата площадка. Имаше само една лампа в края на коридора, която хвърляше издължени сенки по стените. Някакво шесто чувство ме предупреждаваше да не се приближавам до Египетската стая. Спомних си как Кристин погледна Едуард, когато пристигна на тържеството, както и странното му поведение след телефонните ѝ обаждания от Кайро. Помислих си и за неразбираемите реплики, които бях чула да си разменят преди няколко часа в кабинета си. Стоях така в полумрака и кожата ми настръхна от внезапно обзелото ме предчувствие, че над „Уестмуур“ надвисва нещо злокобно.

Джонатан се роди през февруари, само три дни след рождения ден на Александър. Раждането беше трудно и Едуард през цялото време беше там. След като всичко свърши, не можех да гледам бебето и колкото повече Едуард го прегръщаше и обграждаше с внимание, толкова повече положението се влошаваше. Останахме в болницата четири дни, а после Едуард, Дейвид и Шарлот дойдоха да ни вземат. Кристин не беше с тях, нито дойде да ни види.

След онова тържество между двете ни се бе установило някакво неловко примирие, макар добре да съзнавах, че Кристин полага усилия единствено заради щастието на Едуард. Държеше се лошо с Шарлот, което пък доведе до неприятни сцени между нея и Дейвид. Едуард все по-често я изпращаше на далечни пътувания, за да издирва картини или старинни мебели. Винаги се завръщаше с някаква находка и винаги, независимо къде беше ходила, успяваше да спре в Кайро.

Една вечер Дейвид се пошегува, че сигурно там крие някой любовник. Кристин толкова разпалено отрече, че двамата братя само повдигнаха вежди и Едуард се учуди дали Дейвид не беше налучкал истината.

Шарлот цялата беше в слух.

— О, разкажи ни за него, Кристин — помоли я тя. — Какъв е? Целувате ли се?

— За бога, Шарлот, вече ти казах...

— Как се казва? — упорстваше Шарлот.

Кристин ме наблюдаваше. Хванах Шарлот за ръка и я придърпах в скута си.

— Достатъчно, скъпа — спрях я аз.

— Достатъчно, скъпа — имитира ме Кристин. — Божичко, направо ми прилошава, като ви гледам как всички непрекъснато се суетите около това дете. Предполагам, че същото ще е и с Джонатан. Недей скъпи, да скъпи, достатъчно скъпи...

— Наистина достатъчно — изправи се Едуард. — След по-малко от два часа ще имаме гости и преди да пристигнат има някои неща, които искам да обсъдя с теб, Кристин, преди да заминеш утре за Ню Йорк. А ти, Шарлот, какво ще кажеш за една голяма целувка, преди да се качиш да си легнеш?

След един час Едуард дойде в спалнята ни. Седях на леглото и държах бебето. Извърнах се рязко, когато чух, че вратата се затваря, и още по-силно притиснах Джонатан. Вече беше на три месеца и не можех да си простя за начина, по който го бях отблъснала след раждането. Когато Едуард седна на леглото до нас, той се размърда и за да предотвратя възможността, да протегне ръчички към него, аз се изправих.

— Всичко е наред, скъпа, няма да го взема.

Потърках лице в личицето на Джонатан и не отговорих. Едуард нежно ме хвана за лакътя и ме дръпна да седна отново.

— Трябва да престанеш да се упрекваш. Много майки реагират по този начин след трудно раждане. Щом го обичаш...

— Не е това — прекъснах го.

— Тогава какво има?

— Заради Кристин. Тя ме мрази, че още съм тук. Не мога да понасям упреците й.

Джонатан веднага се разплака и Едуард го взе от ръцете ми. Понечих да го грабна обратно, но се овладях навреме. После, уплашена от чувствата си, скочих бързо от леглото и отидох да дръпна пердетата, докато Едуард поставяше Джонатан в креватчето. Той спеше в стаята ни, откакто се бяхме върнали от болницата. Скоро трябваше да се премести в детска стая с бавачката си и останах засрамена от чувството на задоволство, което изпитах, че така ще създам известно разстояние между него и Едуард.

Едуард ме прегърна и аз облегнах глава на рамото му.

— Имам идея, която мисля, че ще оправи нещата веднъж и завинаги — заговори той. — Дотогава просто се опитай да бъдеш търпелива с Кристин, скъпа. Независимо от всичко, знам, че тя много те обича.

Измъкнах се и застанах над Джонатан. Усетих Едуард до себе си да се усмихва към креватчето и изведнъж ме обзе твърдото убеждение, че трябва да отделя сина на Александър от него.

Веднъж, след около месец или малко повече, бях заета с организацията на благотворителния базар в селото. От няколко дни Едуард беше в Лондон, но сутринта в деня на базара се завърна и гордо обяви, че е изпратил Джефри в Лондон да докара с камиона разни неща за продан, които успял да измъкне от приятели от артистичните среди.

Кристин също се включи в последната минута, за да помогне в приготовленията. Вече всички бяхме убедени, че има някаква тайна любовна връзка, тъй като летеше до Кайро с такава регулярност, с каквата ние ходехме до Лондон. В същото време бях забелязала, че Дейвид доста се е сближил с една съседка, Дженифър Илингуор, чийто съпруг беше избягал с друга жена преди година.

— Защо не поканим Дженифър у дома на вечеря днес? — пошушна ми в ухото Кристин. Останах толкова изненадана, че ми беше заговорила по собствено желание, че за момент само я погледнах безмълвно.

Всичко беше уредено. Дженифър отговори, че ще ѝ бъде приятно да дойде, и аз се разсмях, като видях нещастната физиономия на Дейвид. Явно можеше да различи кога две жени кроят планове за сватосване.

Базарът се превърна в безпрецедентен успех и Едуард със скандално безсрамие си приписваше цялата заслуга.

— Изглежда, нещата се оправят между теб и Кристин — каза ми той, докато се обличахме малко по-късно за вечерята.

— Мисля, че може и да си прав — съгласих се с него. И все пак продължавах да съм нащрек.

— Добре. Надявах се нещата да се оправят, след като... — не довърши и когато го погледнах, видях, че е погълнат от опитите си да прикрие плешивината на темето си. Взех четката от него и той се облегна на стола, наблюдавайки отражението си, докато го нагласях. — Ах, Елизабет — въздъхна след малко, — какъв е този твой живот — затворена тук с двама свадливи старчоци, на които се опитваш да прикриеш плешивите глави и да ги сватосваш с изоставени жени?

Въпреки шеговития му тон, бях сигурна, че нещо го притеснява. Обвих ръце около врата му и срещнах погледа му в огледалото.

— Животът ми е прекрасен — отвърнах. — И вие сте двама прекрасни свадливи старчоци. Е, какво има, Едуард? Какво те притеснява?

Извърна се на стола, взе четката от ръцете ми и я остави на тоалетната масичка. Коленичих пред него и пъхнах ръцете си в неговите.

— Винаги така добре ме разбираш — отвърна той.

Усетих мигновен пристъп на раздразнение от гордостта, която звучеше в гласа му при факта, че двамата се разбираме толкова добре.

— Не мислех да ти казвам все още — започна отново, — но предполагам, че сега моментът е по-подходящ от всякога. Поне ще имаш възможност да го обмислиш.

Изглежда, не изпитваше особено желание да продължи.

— Нещо свързано с Кристин ли е? — подканих го.

— Не съвсем. Да, в известен смисъл мисля, че е. Засяга всички ни, но най-вече децата.

Сърцето ми мъчително се сви.

— Не, не се страхувай — потупа ръката ми той, — нищо лошо не е. Говорих вече с Кристин и Дейвид и те също се съгласиха, че така ще е най-добре. Е, Кристин отначало беше против, но след като я уверих, че нищо няма да се промени, поне що се отнася до нея — имам предвид в завещанието ми, — и тя разбра, че има смисъл. И ето, че

точно както се надявах, нещата между вас тръгнаха по-добре, и то е именно заради това. Така че, както виждаш, може и да е за добро.

— Какво може да е за добро, Едуард?

Погледна ме сепнато и се разсмя, когато се усети, че всъщност не ми е казал нищо.

— Съжалявам. Надявам се, че няма да се разсърдиш, че говорих най-напред с Дейвид и Кристин, но предполагам, че ми се искаше да разбера дали постъпвам правилно. Е, аз винаги съм мислил, че е правилно, но не знаех как ще го приемеш ти.

Усмихнах се.

— И няма да узнаеш, ако не ми кажеш за какво става дума.

— За Шарлот и Джонатан. Искам да ги осиновя, Елизабет.

Гледах го и изведнъж усетих как цялата се смразявам.

Едуард продължи да говори бързо:

— Мисля, че така ще е по-добре във всяко отношение. Нали разбираш, да бъдат мои по закон. Нямам наследници и когато му дойде времето, искам да ги осигуря както трябва. Искам да им бъде баща, Елизабет. Истински баща.

Все още не можех да проговоря. Сведох поглед и видях, че ръцете ми продължават да лежат преплетени в неговите. Издърпах ги и внезапно ми се прииска да му изкрещя. Как можеше да е толкова глупав! Как изобщо е могъл да си помисли, че ще му позволя да получи децата на Александър?

— Изчаках досега, за да видя дали няма да си промениш решението и да поискаш да се върнеш при баща им. Божичко, Елизабет, само ако знаеше какво съм... — преглътна мъчително. — Няма значение. Единственото, което има значение, е, че още си тук и че вече изглеждаш по-щастлива. Мисля, че искаш да останеш. И ако е така, то искам да сме истинско семейство. Можем ли да бъдем, скъпа? Може ли да им бъде баща?

Бавно се изправих, като не се решавах да заговоря, а Едуард продължаваше и продължаваше да говори и думите му удряха като плесници.

Тази вечер не слязох за вечеря. Останах да седя в стаята си и да се опитвам да запазя спокойствие, сигурна, че ако се отпусна, ще се разпадна. Имах нужда от Александър както никога преди това. Искях да ми каже, че не трябва да го правя, че те са негови деца и че нищо и

никой не може да ни раздели. Но той не беше при мен, а Едуард искаше отговор и как можех да му откажа, след като беше направил толкова много за мен? Как можех да намеря думите, с които да му кажа, че той не може да получи децата на Александър? После изведнъж с огромно чувство на облекчение се роди мисълта, че не трябва да го правя. След като са деца на Александър, то той със сигурност ще трябва да даде съгласие за осиновяването, а аз знаех, че той никога нямаше да го направи.

И тогава започна моята игра на самоизтезаване. Казах на Едуард, че ми трябва малко време, за да размисля, и отидох сама в къщата ни в Лондон.

Беше през една неприятна студена мартенска вечер. Таксито ме остави на „Белгрейв Скуеър“ и под ръмящия дъжд започнах да търся сред внушителните сгради нужния ми номер. Когато го открих, смелостта ми се изпари. Бързо пресякох улицата и се прилепих плътно към оградата, придърпвайки кожената си шапка над очите. В къщата на Александър светеше, но нямаше други признаци за живот. Изглеждаше топло и уютно и се питах какво ли би направил Александър, ако знаеше, че стоя отвън. Часовете се нижеха и накрая, вкочанена от студ, махнах на едно такси и се прибрах вкъщи.

На следващия ден повторих същото. И отново, вечер след вечер. Никога не го видях, макар да предполагах, че паркираният пред къщата „Мерцедес“ е негов. Отначало изпитвах мрачно задоволство от болката да бъда толкова близо до него, но с всяка изминала нощ започвах все повече да се презирам за слабостта си.

После една вечер, докато се отвращавах от мисълта, че отново ще си тръгна, а краката ми бяха толкова сковани от студ, че едва можех да помръдна, вратата се отвори и по стъпалата изтича елегантна жена, също като мен добре облечена срещу студеното време, качи се в колата и потегли. Сърцето ми биеше неудържимо. Макар че никога не я бях виждала, бях сигурна, че това е Джесика.

Сега трябваше само да прекося улицата и да почукам на вратата. После... Мили боже, какво ще стане после? Наистина ли трябва да го помоля за помощ? Наистина ли трябва да му кажа за Джонатан? Трябва. Знаех, че независимо от това, което ще се случи, независимо от това кой ще пострада, Александър трябваше да знае какво е замислил Едуард.

Но когато тръгнах да пресека улицата, мерцедесът се върна на площада и като остави двигателя включен и вратата отворена, Джесика се затича нагоре по стълбите към входа. Когато стигна пред вратата, отвътре излезе Александър. Смееше се и посегна да я хване. Тя се изсмя високо и извика, че само се е пошегувала. Той обвини ръце около нея и я притисна, докато тя отново закрещя. После Александър изтича до колата, затвори вратата и подкара. Джесика остана на тротоара и наблюдаваше как колата изчезва зад ъгъла. Чувах я как се смее, докато се обръща към другата страна на площада и го изчаква да заобиколи. Вместо това той върна на заден ход и спря до нея. Когато потеглиха заедно видях, че Александър продължава да се смее и отново се отдръпнах назад в тъмнината, докато минаваха покрай мен.

Дейвид дойде и седна до мен на дивана.

— Джефри ми каза, че си се върнала.

Бях в синята всекидневна — стая, която рядко използвахме и която се намираще до трапезарията. Усмихнах се.

— Доскуча ми да се забавлявам сама — отвърнах. — Къде е Едуард?

— Заведе децата да видят Виолет Мей. Знаеш ли, че лунапаркът е само на няколко километра оттук?

Влезе Мери с поднос с чай и Дейвид наля в чашите, след което останахме мълчаливо да наблюдаваме пламъците в камината.

— Реши ли вече какъв ще бъде отговорът ти? — попита ме той внимателно.

Поклатих глава.

— Просто не знам какво да правя. — Постави ръка на раменете ми и ме притегли към себе си. — Видях го, Дейвид, затова ходих в Лондон.

— Така и предполагам. Какво ти каза?

— Нищо. Не съм говорила с него.

— Защо?

— Няма значение.

— Ако разбере за децата, дали ще ги иска?

Изхлипах.

— Да, ще ги иска. Много ще ги иска.

— Тогава вероятно трябва да разрешиш на Едуард да ги осинови. По такъв начин, ако баща им някога разбере за тях, никога няма да може да ти ги отнеме.

— Да. Не знам. Ако Ал... ако той разбере, че изобщо съм си го помислила, той...

— Няма да разбере.

— Но аз трябва да взема разрешение от него.

— Не трябва. Той е, както се казва, предполагаемият баща. Като такъв не е необходимо да знае за осиновяването.

Нещо в главата ми забуча ужасно. Не можеше да е истина. Това беше единствената надежда, която ми беше останала.

— Не трябва ли? — прошепнах.

Дейвид поклати глава.

— Едуард вече се консултира с адвокат. Той много го желае, Елизабет.

Отдръпнах се и се извърнах да погледна нещастното му белязано лице. Обичаше брат си и знаеше колко много бях наранила Едуард, когато се опитах да му кажа, че е баща на Джонатан. Длъжна бях да му разреша осиновяването — това искаше да ми каже всъщност Дейвид.

И така, осиновяването стана и Шарлот и Джонатан вече не бяха деца на Александър.

Никой от нас няма да забрави първия ден на Шарлот в училището за момичета „Сейнт Пол“. Честта да я вози се падна на Едуард и тъй като вече беше на десет години, той ѝ позволи да седне на предната седалка. Джонатан, който щеше да тръгне на детска градина чак следващата седмица, настоя да отиде с тях. Двете с Кристин застанахме на вратата заедно с Канари, Джефри и Мери и всеки от нас избърса поне по една сълза, докато ѝ махахме, а огромните ѝ сиви очи едва се виждаха над рамката на вратата на ролс-ройса, блеснали от нетърпение. Следобед, като специална изненада за отбелязване на събитието, Дейвид щеше да пристигне в Лондон заедно с Дженифър Илингуор. Шарлот щеше да разбере едва на излизане от училище, когато види, че Дейвид я чака.

Телефонното обаждане дойде точно в три и половина. Никой не беше виновен. Кой можеше да предвиди, че силно развълнуваното десетгодишно дете ще се втурне през улицата, за да посрещне чичо си точно в момента, в който откъм ъгъла излиза мотоциклетист?

Когато отидохме в болницата, Дейвид чакаше на една пейка пред операционната. До него беше седнал младеж с кожени дрехи и държеше смачкана каска. Погледнах го втренчено. Кристин ме дръпна встрани, докато Едуард и Дейвид останаха да разговарят с него.

Много по-късно дойде лекарят и ни заведе в едно странично отделение. Сигурно съм се разплакала, когато видях малкото телце да лежи на леглото, защото лекарят рязко се извърна, а Кристин ме прегърна. Отблъснах я и изтичах до леглото. Към китките, устата и носа на Шарлот бяха закрепени различни тръбички. Очите ѝ бяха затворени, а лицето ѝ беше бяло като възглавницата, на която лежеше.

Обърнах се към лекаря.

— Ще?... Тя?...

Погледна ме за момент мълчаливо и отново се извърна към Шарлот със сериозно лице. Не знаеше.

Едуард излезе навън с него, за да чуе пълното описание на нараняванията ѝ. Аз още не бях готова да слушам. Единственото, което

знаех, беше, че тя може да умре и че каквото и да става, не трябва да я изоставям. Започнах да се моля, така както никога преди не се бях молила. Дейвид също се молеше. Той беше в шоково състояние и докторът се беше опитал да го накара да легне в една от стаите по коридора. Обвиняваше се. Ако беше отишъл няколко минути по-рано, щеше да бъде на отсрещния тротоар и нямаше да има нужда тя да пресича... Ако онзи таксиметров шофьор не беше блокирал еднопосочната улица, той нямаше да закъснее... Кристин се опитваше да го успокои. Едуард държеше ръката ми, но не говореше. Единственият звук беше писукането на апарата до нас, който регистрираше несигурният ритъм на живота на Шарлот.

В стаята беше тъмно. Едуард продължаваше да седи до мен. Очите му бяха затворени, но инстинктивно чувствах, че не спи. Кристин също беше там. Главата ѝ бе клюмнала на една страна, а устата ѝ беше отворена. Дейвид не се виждаше и смътно си спомних, че накрая беше отстъпил пред лекаря и го бяха отвели да легне някъде.

Чувствах се изтощена до крайност. Някой някога ми беше казал, че ако човек се концентрира достатъчно силно, може да проникне в мисълта на друг; казали ми бяха, че по този начин е бил спасяван човешки живот. През последните седем часа именно това се бях опитвала да направя с Шарлот. Всеки грам енергия, която притежавах, бях хвърлила, за да опитам да стигна до съзнанието ѝ. Дълбоко някъде в мрачните подземия между живота и смъртта се бях опитвала да я сграбча и да я върна обратно при мен. Дишането ѝ беше толкова леко, че слабикият ѝ гръден кош едва помръдваше. Вдигнах очи към лицето ѝ. Изглеждаше толкова самотна. Ако можех аз да съм тази, която лежи на нейното място. Хванах един кичур от разпилените ѝ върху възглавницата коси и нежно го навих около пръста си.

— Моля те, Шарлот — прошепнах, — моля те, скъпа, не си отивай.

Не помръдваше. Погледнах черния кичур и за първи път след съобщението за катастрофата си помислих за Александър.

Едуард отвори очи.

— Какво има? — Като видя, че съм станала, той също се изправи. — Къде отиваш?

— Съжалявам, Едуард — проговорих почти без глас. — Моля те, опитай се да ме разбереш — той ѝ е баща.

Кристин ме настигна на вратата.

— Недей, Елизабет — изсъска през зъби. — Недей! Сега Едуард ѝ е баща. Не можеш да му причиниш това.

— Дъщеря ми умира, а ти ми казваш какво мога и какво не мога да правя? Казвам ти, че той трябва да я види. Махни се от пътя ми, Кристин!

Двете се сборичкахме на вратата. Кристин беше по-силна от мен и успя да ме хване за раменете и да ме извърне обратно.

— Погледни! Само погледни! — Едуард се беше свлякъл на стола, подпрял лакти на колене и заровил глава в ръцете си. — Не му причинявай това, Елизабет! Моля те, недей!

— Съжалявам, Кристин. Едуард, съжалявам. — Отворих бързо вратата и хукнах по коридора. Тъкмо влизах в асансьора, когато чух Кристин да ме вика.

— Елизабет! Шарлот! Върни се бързо!

Притичах обратно по коридора, останала без дъх. Когато влетях в стаята, видях, че очите на дъщеря ми са широко отворени, като две тъмни езерца върху бледото ѝ лице.

— Шарлот — изрекох задъхано. Едуард се отдръпна, щом се затичах към леглото. — Шарлот, скъпа моя. Аз съм мама. Тук съм, ангелчето ми. Тук съм.

Влезе сестрата и включи осветлението. Опита се да се промъкне покрай мен, но аз направо я изблъсках от пътя си. Щом приближих поблизо, забелязах, че зениците на Шарлот са разширени, и се питах дали ме вижда.

— Мамо? — едва чуто прошепна тя.

— Да, скъпа. Мама е тук.

— Мамо?

Погледнах Едуард, обзета от паника. Тя не ме чуваше.

От ъгълчетата на очите ѝ се стекоха две огромни сълзи.

— Тъмно е. Къде е мама? Искам мама.

АЛЕКСАНДЪР

23.

Хенри изсвири продължително, докато топката му прелетя в небето и се приземи на няколко метра от осмата дупка.

— Дявол да го вземе, хубав удар, трябва да се признае. — Отдръпна се, за да ми направи място. — И така, колко спечели?

— Десет лири?

— Десет! Това ли е всичко?

— Бяха дваисет — отвърнах, като избрах един стик първи номер, — но Фрого отказва да признае другите десет. Претендира, че не съм казал точните думи.

— Я да чуя как успя да се измъкнеш от тези долни клевети.

Поставих топката си върху купчинката и като се подпрях на стика, преразказах заключителната си реч от предния ден, когато Фрого — адвокатът, на когото първоначално бе възложено обвинението по Саксонското дело, се беше обзаложил с мен на дваисет лири, че няма да успея да вмъкна в речта си фразата „Оправи си леглото и тръгвай“. Тъй като делото се отнасяше за въоръжена кражба в склад за дюшеци и одеяла в „Ийст Енд“, когато произнесох думите „И така, уважаеми съдебни заседатели, моля ви внимателно да обмислите изложените пред вас обстоятелства, защото, ако дадем възможност на всеки от обвиняемите просто да си оправи леглото и да си тръгне от тази зала като свободен човек, би било равносилно да ги подтикнем да изложат на риск живота на още хора...“, бях възнаграден с намигване дори от обикновено безразличния съдия Бър.

Хенри изсумтя.

— Обикновено не си толкова елементарен, старче. Загубил си тренинг.

Свих рамене и хванах стика, за да ударя топката. Двамата с отчаяние видяхме как се плъзна по върха на пръчката и полетя към група дървета, за да се приземи господ знае къде — най-вероятно в езерото зад тях.

— За бога, Александър, днес за трети път удряш така. Какво ти става, по дяволите?

— Човек не може ли да има и лоши дни?

Събрахме стиковите и тръгнахме през игрището.

— Всичко наред ли е у вас? Джесика добре ли е?

— Хенри, нали няма да вземеш да ми правиш някакви любителски психоанализи само защото съм направил три лоши удара?

— Просто питам. Я ми кажи, как изкара с любезната Розалинд не помня как ѝ беше името?

— Коя Розалинд?

— Не се прави на идиот, приятел, говориш с Хенри. Нали я знаеш — адвокатката по случая Годуин.

— Розалинд Блейк.

— Е, стана ли нещо?

— Хенри, откакто си примерен женен мъж, изглежда, непрекъснато си мислиш, че останалите мъже лягат с всяка жена, до която успеят да се докопат. Истината е, че отдавна съм се отказал от такива неща. За мен това вече е минало, казах ти. Защо не искаш да ми повярваш?

— Защото не ти е в природата.

— Не и когато имаш жена инвалид, която нямаше да е такава, ако не бях...

— Не бих казал, че загубата на три пръста на дясната ръка я прави инвалид, Александър. Освен това накуцването ѝ вече почти не се забелязва.

— Ако живееш с нея, мога да те уверя, че ще ти се наложи да забелязваш накуцването ѝ, както и всички останали белези, и по няколко пъти на ден ще трябва да се разкайваш за това.

Разделихме се и аз отидох да потърся топката си.

Наистина животът ми с Джесика беше дори още по-тежък, отколкото преди катастрофата. Самочувствието ѝ беше напълно сринато и макар че и за момент не преставах да правя опити, нищо, което казвах или правех, не можеше да го възстанови. Не можех да я упреквам, че ми няма доверие, но в дните, когато изпаднеше в мрачно настроение, единственото, което исках, беше да се махна и никога повече да не се върна. Естествено, не можех да го направя — съвестта ми никога нямаше да ми позволи. И дори да успеях да забравя съвестта си, Джесика щеше да е на разположение, за да ми напомни как бях

изчезнал с „уличницата си“ и я бях накарал да кръстосва страната, за да ме открие.

— Аз карах колата, когато онзи камион ни удари! Камионът, който уби твоята майка! И бебето ми! Все едно, че ти си бил шофьорът на камиона!

Вече знаех защо ме бе излъгала за стерилитета ми. Както често ставаше, обясненията ѝ бяха объркани и себични: искала в живота ми да има нещо, което не мога да притежавам; искала да ме види как страдам по същия начин, по който аз съм я карал да страда през всичките години на брака ни. Желанието ми да имам деца ѝ дошло като божия дар, защото нищо не наранявало повече мъжа от съмнението за неговата мъжественост. Когато ѝ обясних, че лъжа, като тази, би могла да унищожи всеки мъж, то тя съвсем спокойно ми отговори, че заслужавам да бъда унищожен... Но щом разбрала, че ще ме загуби, единственото, което могла да измисли, за да ме накара да остана при нея, било да забременее. Допуснах необмислена грешка и я попитах дали детето е било мое, а тя се нахвърли върху мен, като фучеше и съскаше като дива котка.

Всичко това стана, докато все още беше в клиниката и се възстановяваше от стреса след катастрофата. Лекарят настояваше, че психическото ѝ състояние се дължи както на нараняванията, така и на страха, че може би никога повече няма да може да рисува, а също и на моята изневяра. Страхът, че няма да може да рисува, вече беше отпаднал. Рисуваше всеки ден и основната тема на първата ѝ изложба след излизането ѝ от клиниката беше зловещото впечатление от катастрофата. Ужасяваше ме, а и усещането още повече се усилваше, тъй като беше посветена на мен.

Привързаността, която се беше породила между нея и баща ми, след като той се отказа от оставката си в правителството и се премести на „Белгрейв Скуеър“, едновременно ме учудваше и дразнеше. Водеха безкрайни разговори за майка ми и колко важно място е заемала в сърцата и на двамата. Всъщност Джесика и майка ми никога не се бяха разбирали и въпреки че това беше нейният начин да се опита да се примири със случилото се, ненавиждах лицемерието ѝ.

Настроенията ѝ бяха толкова непостоянни, че свикнах да работя до късно в кантората, единствено за да избегна прибирането вкъщи. Само преди една седмица ми беше показала мой портрет. Беше

трогателно сдържана в изображението, но на следващата вечер, когато се върнах у дома, открих, че по него са се появили грозни размазани петна и в гърлото ми имаше изрисуван забит нож. Тънка струйка кръв се стичаше от раната надолу върху рамката. Докато стоях смаян от неприкритата жестокост на картината, Джесика влезе в стаята, като се усмихваше мило и размахваше голям кафяв плик в ръка.

— Чаках те — рече тя. — Би ли ми казал адреса на приятелката си — мисля, че картината ще ѝ хареса. Като спомен.

Бяха изминали три години, откакто бях ходил в Сарк, а тя все още продължаваше да ме кара да плащам за това. Добре поне, че никога не ѝ бях казал за Шарлот. Но не минаваше и минута всеки ден, без да мисля за дъщеря си — и копнежът, който ме обземаше по Елизабет и любовта ѝ, лишена от усложнения, на моменти беше почти непоносим...

— Хей! — извика Хенри. — Играем ли, или не? Май беше на километри оттук, а, приятел? Хайде, давай да приключваме. Замръзнах и имам страхотна нужда от нещо за пиене.

Приключихме играта по скъсената процедура и тръгнахме обратно към клуба.

— Хенри — казах аз, докато се спускахме по хълма покрай седемнайсетата дупка, — искам да ти кажа нещо, но обещавай, че няма да ми се подиграваш.

— Давай.

— Става дума за Елизабет.

Хенри спря.

— Какво за нея?

— Сигурно ще си помислиш, че съм си загубил ума, но мисля, че тя има нужда от мен. — Понеже не ми отговори, продължих: — Не знам какво е, не мога да го изразя с думи, но имам чувството, че тя... — свих смутено рамене. — Сигурно е само въображението ми.

Бавно се извърна и отново тръгна по хълма.

— Ще предприемеш ли нещо? — попита ме накрая.

— Какво мога да направя? Веднъж вече се опитвах да я откроя, нали помниш? Дори не знам как ѝ е името по мъж.

Бяхме стигнали в голф клуба и Хенри се наведе да се събуе.

— Мисля, че можеш да опиташ чрез телепатия — изтърси той.

— Какъв отговор, боже мой!

— Просто ти предлагам, приятел. — После, като ме тупна по гърба, влезе да поръча нещо за пиене.

По време на разследването по делото Годуин доста често се срещах с Розалинд Блейк. Беше странна жена с разпилени червени коси и блестящи сини очи, които изглеждаха неподходящи на фона на деловото ѝ и сдържано поведение. Харесваше ми нейната компания и бях много горд, че съм успял да завържа приятелство с жена, без никой от двамата да се опитва да вкара другия в леглото.

Неясното усещане, че Елизабет се нуждае от мен, беше изчезнало и ако понякога се сещах за това, обикновено го отдавах на недоспиването или някакви игри на подсъзнанието. В крайна сметка разумът ми казваше, че ако наистина е имала нужда, щеше да намери начин да се свърже с мен.

В края на първия ден от процеса, след като минаха уводните речи и беше призована първата свидетелка, двамата с Розалинд отидохме да пийнем по нещо. Не бях доволен от начина, по който се развиваха нещата, и бях ядосан на очевидното нежелание на Годуин да разбере сериозността на положението. Той може и да наричаше евтаназия това, което беше сторил, но законът използваше термини като „умишлено или непредумишлено убийство“. Розалинд се опита да ме успокои, че нещата ще тръгнат по-добре на следващия ден и аз ѝ се сопнах, че се държи покровителствено с мен.

Накрая се качихме в апартамента ѝ. По това време вече бях изпил толкова, че и боен кораб би потънал, но продължавах да се чувствам трезвен — макар и безкрайно мрачен. Цяла вечер бяхме говорили за Годуин и това, което двамата с жена му трябва да са изживели, преди да стигнат до решението да ѝ помогне да се спаси от мъките си. Беше напълно достатъчно всеки да изпадне в депресия.

Апартаментът на Розалинд ме изненада. При нейния консервативен външен вид очаквах да открия дома ѝ пълен с антики. Но модерната техника, изглежда, също ѝ подходеше много добре. Токчетата ѝ почукваха по белите теракотни плочки, докато крачехме през хола. Намести мимоходом едно килимче и влязохме в кухнята, в която ми се стори, че има всички уреди, които човек можеше да си представи.

— Знам какво си мислиш — обади се тя. — Как може някой с моята заплата да си позволи такъв разкош.

— Е, трябва да призная...

— Съпругът ми. Бившият ми съпруг. Всичко е негово, или ще бъде, ако се върне да си го поиска.

— Къде е сега?

Сви рамене.

— Нямам представа. Една сутрин преди три години излезе за работа и повече не съм го виждала.

— Не ти ли каза...?

— О, да. Обади ми се по телефона след една седмица и ми каза, че повече не желае да е женен и че сам ще се оправя с живота си. Навремето бях съсипана, но повече заради сина си, отколкото заради мен самата.

— Не знаех, че имаш син.

— Учи в интернат — „Чартърхаус“ в Съри. Следващата седмица ще навърши тринайсет. Ходя да го виждам, но най-добрият подарък, който може да получи, е, баща му да се завърне. Кучият син поне ми остави достатъчно пари да изуча сина му. Трябва да сме благодарни и на малкото, а?

Въздъгнах.

— Чудя се дали има брак, който да върви добре в днешно време?

— Има такива. — Обърна се и ме погледна с вдигнати вежди. — Не ми казвай, че твоят...?

— Изобщо да не започваме за моя.

Взехме чашите с кафе и се преместихме във всекидневната.

— Жена ти е феминистка, нали? — попита Розалинд и седна с подгънати крака на другия край на белия кожен диван. — Добра работа свърши в края на шейсетте и началото на седемдесетте. Спомням си, че името ѝ постоянно се срещаше по вестниците. Как се справяше с това? Дразнеше ли те?

— Адски. Не ме разбирай погрешно — нямам нищо против равенството на половете. Това, на което се противопоставях, бяха мотивите ѝ — макар и да мисля, че самата Джесика не знаеше какви точно са те. Но използваше каузата като оръжие срещу мен.

— Оръжие? Или щит?

Погледнах сините ѝ очи.

— Изглеждам ли ти като мъж, от когото трябва да се предпазваш?

— Ти си точно от този тип мъже. Мога да си представя какъв си бил в университета. Ако питаш мен, Джесика е била много смела, че се е хванала с теб.

— Особено като знаеше, че бях влюбен в друга.

— Беше ли?

— И още съм.

— Горката Джесика. Сигурно ѝ е било много трудно. — Замълча малко. — А другата жена? Джесика знае ли, че още си влюбен в нея?

— О, да. Знае.

— Искан ми се да се запозная с нея. Искан да кажа, с Джесика.

— Ще трябва да намериш някой друг да те представи. — Погледнах часовника си. — Май ще трябва да си тръгвам.

— Трябва ли? Можеш да останеш за през нощта.

Бях изненадан, но предположих, че ми предлага стаята за гости. И едва когато я погледнах, осъзнах, че не е така.

— Шокиран ли си? — попита тя.

— Предполагам, че да, малко. Искан да кажа, че като дойдох, не очаквах...

— Знам, че не очакваше. — Остави чашата с кафе на масата.

Преместих се по-близо, прегърнах я и я целунах, в очакване да усетя как се надига желанието ми. След малко ме поведе през тъмния коридор към спалнята в края му. Започна да се съблича и докато я наблюдавах, продължавах да очаквам реакцията си, но едва когато легна гола върху чаршафите, осъзнах, че не мога да го направя.

Помолих я да ми прости. Обясних ѝ, че не е защото не я намирам привлекателна, а просто... Не смеех да я погледна в очите и като някой неуравновесен ученик заудрях от отчаяние с юмрук по рамката на вратата. После, за мой ужас, се разплаках в обятията ѝ.

Бързо се съвзех, измънках някакви неубедителни извинения, че бях пил много и че прекалено много неща ми се бяха струпали на главата, и се измъкнах, преди да се изложи още повече.

Когато най-сетне са прибрах вкъщи, минаваше един часа и установих, че Джесика си е събрала багажа и е заминала. Знаех, че това е още един празен жест. Качих се горе, събрах някои неща в куфара и рано сутринта потеглих за Съфолк, където щях да прекарам един уикенд, през който трябваше да се справям с последствията от

най-тежкия снеговалеж от години. Оставих бележка на Джесика, защото знаех, че ще ме последва — винаги го правеше.

Когато в понеделник отново се видях с Розалинд, тя изобщо не спомена за случилото се. Колкото и да бях притеснен, продължавах да изпитвам много топло чувство към нея. Толкова бях свикнал с подигравките на Джесика при всяка проява на слабост от моя страна, че милото държание на Розалинд ме развълнува по начин, който ми напомняше за Елизабет.

Годуин беше признат за виновен и получи двегодишна условна присъда. По-късно двамата с Розалинд заведохме него и дъщеря му да изпием по нещо.

Когато си заминаха, импулсивно поканих Розалинд да дойде в галерията, където тази вечер се откриваше новата изложба на Джесика. Обадох се на Хенри и уредих Розалинд да отиде с него и Каролин — ако се появеше с мен, Джесика щеше да изпадне в ярост.

При пристигането ми установих, че Джесика е в добро настроение и беше заета с уреждането на последните подробности. Баща ми също вече беше пристигнал и както обикновено, раздаваше съвети, така че си взех чаша вино и се отдръпнах да наблюдавам.

Изложбите на Джесика винаги се радваха на добра посещаемост и върху рамките на повечето от картините бързо се появяваха малките червени лепенки с надпис „откупена“. Темата на тази изложба беше доста реалистична за нея, като се имат предвид миналите ѝ пътувания в света на сюрреализма и абстракционизма. През тази пролет прекарахме един месец в Тоскана и хълмовете и долините на Италия бяха послужили за фон на поредица от картини, озаглавена „Дете, изгубено в Тоскана“. Детето, което трябваше да бъде открито във всяка от картините, поразително приличаше на самата Джесика, макар че в една или две от тях беше изобразено като зародиш. Преди няколко седмици ми беше показала картините, тъй като смяташе, че сам няма да разбере скритото им послание. Използването на символа със зародиша беше достатъчно показателно според мен, но тя държеше да го изясни докрай.

— Искане ми се да мисля, че нашето дете се намира на някое красиво място, а ти, скъпи?

Като я наблюдавах сега — толкова възбудена — как се движи свободно между гостите, изведнъж бях обзет от неудържимо желание

да се махна. Аз не принадлежах към нейния свят, никога не бях принадлежал. Ненавиждах фарса, който разигравахме всеки път, когато откриваше своя изложба. Хората говореха и дори пишеха за нас като за влюбена двойка, докато всъщност това нямаше нищо общо с истината. Вече единствено вината ме свързваше с нея; това, което наистина желях, беше да се махна колкото е възможно по-далече от нея... Но ето я, че се приближава отново към мен и ми протяга ръка усмихната. Прошепна в ухото ми нещо, което не можах да разбера, и после ми лепна една целувка по бузата.

— Пренебрегнах те — каза тя. — Но трябва да се сърдиш на баща си. Поканил е толкова много хора и държи да се запозная с всички. Добре ли прекара деня?

Кимнах разсеяно и я погледнах в очите. Джесика може и да беше успяла, но знаех колко е крехка все още. Трябваше да се измине дълъг път, преди напълно да бъде възстановено подкопаното ѝ самочувствие. Сега се нуждаеше от мен така, както никога преди. Сякаш се страхуваше да направи каквото и да е без мен, макар че същевременно не можеше да се въздържи непрекъснато да ме наранява и обижда.

— Джес! Ето къде си била! — Баща ми я потупа по рамото. — Онзи юнак от „Таймс“ пристигна, ела да го поздравиш. Хенри те търси — обърна се към мен, докато я отвеждаше.

Открих Хенри и Каролин — Каролин вече беше преполовила и третата си бременност — застанали до масата, която беше пригодена за бар. Огледах се за Розалинд.

— Отиде до тоалетната — пошушна ми Хенри. — Каза ми, че умира от желание да се запознае с Джесика. Мислиш ли, че е разумно, старче?

— Нямам какво да крия. Впрочем не мисля, че Розалинд ще ѝ каже, че вече се познаваме.

— Няма ли? Тогава коя е тя?

— Твоя приятелка, разбира се.

Половин час по-късно забелязах Розалинд да стои в един ъгъл заедно с Джесика. Разглеждаха една от картините и като че ли чувах как Джесика ѝ обяснява какво се е опитала да изрази. Останах да ги наблюдавам известно време, завладян от мисълта колко сходни са съдбите им. По един или друг начин и двете бяха страдали с мъжа,

когото бяха обичали. Надявах се да станат приятелки, щяха да се разбират добре.

От изложбата шестимата — Хенри, Каролин, Розалинд, Джесика, баща ми и аз — отидохме в „Ланген“. Джесика и Розалинд почти не обърнаха внимание на разговора около масата, бяха твърде погълнати една от друга.

След тази вечер Розалинд стана чест гост на „Белгрейв Скуеър“. Двете с Джесика се разбираха толкова добре, че понякога се чувствах излишен. От време на време обядвах сам с Розалинд, но тя рядко споменаваше за Джесика, освен, за да каже, че според нея тя си възвръща самочувствието. Трябваше да се съглася с това. Като начало Розалинд беше запалила отново интереса ѝ към женското движение. Никога не знаех с точност на какво мероприятие са отишли, но когато Джесика се завръщаше след поредния поход или събрание, беше съвсем друг човек. Сега в битката ѝ за справедливост я нямаше някогашната стръв; в нея се зараждаше някаква нова умереност, която започна да се проявява и в картините ѝ.

Частичната независимост на Джесика от мен и новата ѝ зависимост от друг човек ми оказа странно въздействие. От една страна, се почувствах освободен и способен отново да си поема дъх, но от друга, тя ми липсваше. Липсваха ми споровете и злъчните ѝ подигравки. Липсваше, ми присъствието ѝ, когато се прибирах вкъщи. Липсваше ми начинът, по който се занимаваше с баща ми. Но най-много мисля, че ми липсваха внезапните ѝ и садистични жестове — жестоките номера, пианските хитрини, глупавите шегички. Много често, когато се върнех у дома, откривах набързо надраскана бележка, че ще се върне след няколко дни, или ми се обаждаше от Розалинд и ми съобщаваше, че ще остане при нея. Колкото повече тя се изправяше на крака, толкова повече започвах да се чувствам незначителен и ненужен; всъщност навярно изпитвах нещо подобно на това, което Джесика беше изпитвала през годините на брака ни. Разбира се, тя не ме напусна. Продължавахме да спим в едно легло, понякога вечеряхме заедно и дори прекарвахме заедно някои уикенди. Но сякаш беше превъзмогнала брака ни и се беше научила да живее свободно.

— Струва ми се, че нещата между нас са по-добре от всякога, не мислиш ли? — каза ми един ден. — Искам да кажа, че вече не се караме. Вече не те мразя и не страдам чак толкова, че не ме обичаш.

— Наистина ли?

— Добре де, излъгах. Мъчно ми е, но мога по-добре да се справям с това напоследък. Розалинд ми оказа чудесно влияние, не мислиш ли? Помогна ми да си изясня нещата. Да мисля за себе си като за личност, нали разбираш — само като Джесика, а не като Джесика и Александър.

— Аз фигурирам ли някъде в сметките?

— О, не ставай сантиментален — не и сега. Толкова често изпадах в това състояние преди. Само ще ме нараниш отново.

— Никога не съм искал да те нараня.

— Знам.

— Обичаш ли ме, Джес?

— Знаеш, че те обичам. Ами ти? Мислиш ли, че е възможно да започнеш да ме обичаш вече?

— Винаги съм те обичал. Просто не по начина, по който...

— Недей. Не казвай нищо повече.

— Липсваш ми. Когато не си тук, ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Но така е най-добре.

И точно след този разговор, когато двете с Розалинд заминаха да прекарат уикенда в Рим, установих, че се самозалъгвам. Изобщо не ми липсваше. Елизабет беше тази, която ми липсваше. Бях се заблуждавал, като си мислех, че ми липсва Джесика, защото през последните три години рядко си бях позволявал да мисля за Елизабет — спомените и копнежът бяха прекалено мъчителни. Сега вече нямаше какво да запълва самотните ми часове, нямаше кой да изисква вниманието ми и непрекъснато да ми напомня, че съм разрушил живота му. Най-сетне бях свободен и единственото, за което можех да мисля, беше Елизабет.

Баща ми посрещна Джесика и Розалинд на летището след завръщането им от Рим и ги закара направо у Хенри, където щяхме да вечеряме всички заедно. Когато и аз отидох, Розалинд си беше тръгнала. Беше получила съобщение по телефона, че синът ѝ е закаран в болница с пристъп на апендикс. Хенри ми каза, че Джесика ѝ предложила да отиде с нея, но после промени решението си. „Изчакай само да я видиш, изглежда страхотно. Ако питаш мен, напоследък е станала доста игрива.“

— Ти мислиш само за секс — отвърнах му.

— Аз?

— Три деца за три години — няма смисъл да продължавам.

— Две — поправи ме Каролин, като се подпря на вратата. — Третото не може да се реши кога да пристигне. А много ми се иска всичко вече да приключи, защото хич не е забавно да си в това състояние. Отиде ли да кажеш лека нощ на кръщелника си Александър?

След две приказки за мечока Рупърт слязох отново и заварих масата сервирана. Щом се роди Сара, второто дете на Хенри, семейството се премести от „Ийтън Скуеър“ в една къща в Челси и баща ми, Джесика и аз прекарвахме доста време у тях.

Хенри беше прав — Джесика изглеждаше великолепно. Беше се подстригала в Рим и така косата ѝ изглеждаше по-руса. За първи път я виждах с къса коса. Тя правеше очите ѝ по-големи, а устните ѝ — по-пълни. Носеше обичайните си дънки и пуловер, но те ѝ стояха някак по-различно.

Когато я целунах, тя обви ръце около мен.

— Изглеждаш уморен. Надявам се, че не си си лягал много късно, докато бях в Рим?

Отблъснах я.

— Хайде да хапнем.

Лицето ѝ посърна, но баща ми вече я молеше да продължи това, което му беше разказвала, преди да пристигна. Изглежда, двете с Розалинд възнамеряваха да се включат в някакъв поход на следващия ден до Научноизследователския институт по ядрените оръжия.

— Много жени от нашата група ще тръгнат и сме организирали събрание в четвъртък, за да обсъдим резултатите. Всъщност с Розалинд мислим да се присъединим за постоянно към Си Ен Ди. Е, жената трябва да защити бъдещите поколения и всичко останало. — Погледна ме, но аз не реагирах.

Когато приключихме с вечерята, Хенри ме помоли да отида с него в кабинета му, където имало някакво дело, за което искал да чуе мнението ми. Видях, че си разменят погледи с Каролин, преди да излезем от стаята.

Щом влязохме в кабинета, извади бутилка коняк от шкафа с картотеката си. Изглежда, не бързаше и известно време продължи да ми разправя за Никълъс и какво бил направил в детската градина.

— Е, добре — казах накрая, — къде е делото?

— Няма такова — отвърна ми кратко. — Става дума за друго, Александър. Не знам дали трябва да ти го кажа, но ще го направя. Става дума за Елизабет.

Вцепених се.

— Какво за нея?

— Имам адреса ѝ. Написан е тук, в този плик.

Тъй като не помръднах да го взема, той го побутна към мен.

Усещах мускулите на лицето си толкова напрегнати, че ми беше трудно да говоря.

— Как го откри? Обади ли ти се?

— Не. Преди няколко дни прибирах Никълъс от детската градина и я видях. Тя не ме забеляза. Качи се в колата пред мен и потегли. Двамата с Никълъс я последвахме.

Погледнах надолу към плика.

— Има и още нещо, което трябва да знаеш, Александър. Детето, което взе от детската градина, беше малко момченце на същата възраст като Никълъс. Името му е Джонатан. Видях го, Александър...

— Продължавай. — Гласът ми беше пресипнал.

— За мен няма никакво съмнение, а и като се има предвид възрастта му...

Нямаше нужда да ми обяснява повече. Останахме дълго да се вираме един в друг, без да проговорим. Накрая Хенри наруши мълчанието.

— От теб зависи, Александър.

— Защо от мен? Тя винаги е знаела къде може да ме намери.

— За бога, Александър, ти беше този, който прекъсна всичко. Ти беше този, който ѝ каза, че не можеш да изоставиш Джесика след катастрофата...

— Можеше да ми каже. Ако е мой син...

— И след това не направи нищо, нали така? Можеше да отидеш при нея, след като нещата се успокоиха, но не го направи. Нищо не направи...

— Но нещата никога не се успокоиха напълно, нали? Джесика все още е толкова объркана. Да не би да трябва да я напусна след всичко, което ѝ причиних?

— Там имаш две деца. Не мислиш ли, че дължиш нещо и на тях? Бракът ти сега е по-голям фарс от всякога. Направо ме разсмивате вие двамата с преструвките си, че сте се справили с проблемите си... Ако питаш мен, крайно време е да спреш да се измъчваш с угризения и да оправиш живота си.

Рязко скочих от мястото си, но вратата се отвори, преди да успея да проговоря. Беше Джесика.

— Хенри! Болките на Каролин започнаха.

Хенри ме погледна.

— Само си помисли, Александър — изръмжа и изскочи от стаята.

— Не ми казвай, че двамата сте имали любовна свада — подхвърли с насмешка Джесика. После отстъпи назад, забелязвайки погледа ми.

— Повдига ми се от теб, Джесика. Гади ми се само като те видя. Мислех, че си се променила, но дори и тази вечер не можеш да се въздържиш да не забиеш нож в раната ми, нали? Е, достатъчно дълго го прави, така че направи услуга и на двама ни и се махни от живота ми, преди да съм направил нещо, за което и двамата да съжаляваме!

— О, много е късно, Александър. Ти вече го направи още преди три години.

ЕЛИЗАБЕТ

24.

Наблюдавах как Едуард гордо се разхожда из навалищата.

— Това ще бъде най-прекрасната книга, която мистър Уолтърс е написал.

Кемал стоеше плътно до мен — откакто бяхме в Египет, сякаш винаги беше плътно до мен. До него беше застанал един от уредниците на музея и кръглите му тъмни очи следяха Едуард с някакво тъпо обожание.

Музеят на Кайро гъмжеше от туристи. Не знаех нищо за книгата, преди да се върнем от Асуан отново в Кайро. Кемал ми беше казал. Кемал се движеше с нас, за да ни пази, макар че Едуард никога не ми обясни от какво. Присъствието му ме притесняваше също както и оживените улици и анонимните, настойчиви очи, които сякаш ме следваха навсякъде. Още от момента на пристигането ни градът ме беше ужасил със страшния хаос, врява и нищета. Кайро представляваше джунгла от екзотични мръсни улички и булеварди, където модерните хотели и старите разрушени къщурки съжителстваха рамо до рамо. Беше ексцентрично и разнородно място, в което се срещаха почти ужасяващи крайности. Когато го опознах по-добре, останах поразена от бедността и невежеството. Споделих това с Едуард, но той само потупа ръката ми и вдигна безпомощно рамене. Знаех, че не го прави нарочно, но той ме караше да се чувствам сякаш Кайро е негова лична територия и съжалява, че ме е довел.

Всеки ден отиваше в музея, за да изучава хората и отношението им към колекцията на Тутанкамон. Страстта му към нея граничеше с мания. Бяхме дошли тук за кратка ваканция, през която Шарлот да може да се възстанови, но откакто бяхме пристигнали, Едуард прекарваше цялото си време в музея. Едновременно с изследователската си дейност, той се беше нагърбил и с разработването на сложна алармена система. Отнасяха се с него като с царска особа, а и той се държеше като такава. Носеше туниката си сякаш се беше родил в нея, ядеше предимно египетска храна, четеше египетски вестници и говореше само на египетски, освен в случаите,

когато разговаряше с мен или с децата. Дори придоби тежката мускусна миризма на египтяните.

Уредникът разхлаби яката си — кафявият европейски костюм не му беше удобен. Усмивката разкри напълно развалените му зъби. Когато се извърнах, установих, че Кемал е покачил Джонатан на раменете си. Уредникът се отнасяше и към Джонатан по същия начин, както към Едуард — с обожание, стигащо до боготворене. Вече бях привикнала с този поглед, но не ми харесваше. Почти всички, които бяхме срещнали — особено по време на пътешествието ни надолу по Нил, когато спирахме в отдалечени селца — гледаха Едуард и Джонатан по този начин. Питам се дали това има нещо общо с щедрите суми, които Едуард раздаваше на потъналите в мизерия селяни, които изскачаха от колибите си по склоновете, с развяни зад тях туники. Никога не разбрах за какво Едуард разговаряше с тези затворени в мрачните кирпичени къщурки мъже, които докато дърпаха от наргилетата си и чертаеха странни фигури по пясъка. Каквото и да беше то, изглежда, дълбоко го вълнуваше.

Където и да отидехме, Кемал също идваше с нас. Понякога влизаше в къщите с Едуард, но обикновено оставаше отвън с мен и децата. Знаех, че носи пистолет, макар че Едуард отричаше. Освен това, по начина, по който Кемал следеше и най-лекото движение на селяните и се вслушваше в далечните гърлени звуци на нубийските барабани, разбирах, че очаква нещо да се случи. В далечината винаги се виждаше Нил — трептяща синя лента, разсичаща пустинята. Разговорите продължаваха през целия ден и накрая, забравени от Едуард, с Шарлот и Джонатан търсехме някъде убежище от слънцето. Тези сбирки се прекъсваха единствено от вика на мюезина, който приканваше египтяните на молитва. Тогава Едуард най-сетне се появяваше с прашасали дрехи и изчакваше, докато някоя жена със скрито лице, дойде да изтрие пясъка от лицето му. В такъв момент заприличваше на човек, когото не познавах. Преди да заминем за Египет, напълно бях забравила зловещото предчувствие от онази нощ в „Уестмуур“, когато чух Кристин и Едуард да се карат. Но откакто бяхме тук страхът ми нарастваше като черен градоносен облак. Някакво шесто чувство ми казваше, че бурята ще се разрази всеки момент и единственото, което исках, беше да си отида у дома.

Джефри ни чакаше на „Хийтроу“, за да ни посрещне при завръщането ни от Кайро. Едуард щеше да се върне с Кристин на следващия ден. Отидохме направо в къщата ни в Лондон, където Канари толкова силно се зарадва на децата, че беше готова да се разплаче. Започна да каканиже на своето шотландско наречие, което толкова много ни беше липсвало, за да изрази задоволството от подаръците, които Шарлот и Джонатан ѝ бяха донесли, след което с широко отворени очи изслуша разказите им за пирамидите, камилите и за разходките им с фалука по реката.

На следващия ден бях в кухнята заедно с Мери, когато Канари влезе и ме повика.

— Бихте ли дошли в детската стая, мисис Уолтърс? Има един малък проблем, който искам да обсъдя с вас. — И без да изчака отговора ми, излезе.

Влязох в детската стая и я заварих седнала на плетения си стол, с ръце скръстени в скута, а бледите ѝ клепачи мигаха учестено.

Стана и затвори вратата зад гърба ми. Докато минаваше покрай мен, усетих, аромат на жасмин.

— Мисля, че ще е по-добре никой да не чуе разговора ни — каза сериозно.

Подпрях се на ръба на ракитовото канапе под прозореца и зачаках. Забелязах, че е притеснена, и се усмихнах, за да я предразположа.

— Идваха да ви търсят, докато бяхте в Египет — започна тя. Лицето ѝ продължаваше да е безизразно и въпреки че още не ми беше казала нищо, усетих как усмивката ми замръзва. — Поиска да се срещне с вас, но му казах, че сте на почивка.

Думите ѝ увиснаха във въздуха, докато се опитвах да удържа мислите, които изведнъж нахлуха в главата ми.

— Остави ли името си? — попитах накрая.

— Не. — Лицето ѝ се отпусна. — Не пожела.

Инстинктивно разбрах, че Канари не можеше да бъде заблудена. Александър не беше казал името си, но само от тези няколко кратки думи бях сигурна, че тя прекрасно е разбрала положението.

— Каза ли нещо друго? — попитах я.

— Тогава не. Но на следващия ден дойде отново.

Измъкна от джоба си писмо и ми го подаде.

— Помоли ме да ви дам това.

Погледнах плика и разпознах неравния му почерк. През цялото време, докато траеше възстановяването на Шарлот в болницата, непрекъснато бях мислила за него. Докато бях в Египет и наблюдавах залеза на слънцето над Нил, много ми се искаше да можеше да е до мен. През цялото време се бях чувствала уплашена и самотна и ми се искаше да крещя от копнеж по него. И ето, че той беше дошъл. Сърцето ми биеше толкова силно, че се страхувах Канари да не го чуе.

Станах. Цялото ми тяло сякаш се беше сковало и с мъка успях да движа краката си. Стигнах до вратата и се обърнах.

— Канари...? — Продължаваше да ме гледа. — Ще ти бъда благодарна, ако не споменаваш пред никого за това.

Отидох в стаята си, за да отворя плика на спокойствие. Ръцете ми толкова силно трепереха, че едва успях да разгърна листа.

Прочетох го и се отпуснах по гръб върху леглото. Беше ми написал телефонен номер, на който можех да се свържа с него. Искаше да ме види, искаше да види децата си. Неговите деца. О, боже, какво щях да правя?

Казваше, че ако не се свържа с него до десети, ще се обади отново. Днес беше осми.

Следващите двайсет и четири часа изживях като в мъгла. Трябваше да му попреча да дойде, но знаех, че щом чуя гласа му по телефона, смелостта ще ме напусне. Накрая разбрах, че нямам избор. Едуард се беше върнал от Кайро и затова помолих Канари да използвам телефона в детската стая. Тя незабавно сгъна ръкоделието си и излезе от стаята.

На телефона се обади мъжки глас и когато попитах дали мога да разговарям с Александър Белмейн, ми отговори:

— Боя се, че в момента е в съда. Ако можете да се обадите отново към пет, сигурно ще бъде тук.

В пет децата бяха в стаята си, но Едуард беше излязъл, така че използвах телефона в спалнята. Този път ме свързаха. Когато чух гласът му, пръстите ми здраво стиснаха слушалката, а устата ми изведнъж пресъхна и не можех да проговоря.

— Ало? Ало? Има ли някой?

— Александър.

На другия край настана кратко мълчание.

— Елизабет. — Гласът му беше нежен и усетих как очите ми се изпълват със сълзи. — Страхувах се, че няма да се обадиш. — Не отговорих. — Там ли си още?

— Да.

— Прочела си писмото ми. — Спря и аз усетих присъствието му толкова ясно, сякаш беше при мен, в стаята. — Може ли да те видя? — Сълзите протекоха от очите ми и цялото ми тяло се разтrese. — Елизабет! Добре ли си? Съжалявам, не трябваше да ти причинявам това. Но трябва да те видя — ако не го направя, мисля, че ще откача. Моля те, за бога, кажи, че ще се видим.

— Не, Александър — изхлипах. — Не, не мога. Моля те, не ме карай да ти обяснявам.

— Елизабет! Не затваряй! Елиз...

Поставих обратно слушалката и се свлякох на колене, отправяйки шепнешком молитви към него да ми прости.

В този момент вратата се отвори и Шарлот влетя вътре.

— Виж това, мамо, какво...? — Спря се, когато ме видя коленичила на пода и се хвърли в прегръдките ми, едва удържайки сълзите си. — Плачеш ли, мамо? Какво има? Какво се е случило?

— Стига, стига, скъпа. Няма нищо. Няма защо да се тревожиш. — Погалих косите ѝ с ръка и усетих как всичко в мен рухва. — О, Шарлот, Шарлот, какво направих? Какво ще правя сега?

— Не знам, мамо, но всичко ще се оправи, обещавам ти. Всичко ще оправим. Моля те, мамо, спри да плачеш.

Джонатан също се разрида силно, щом ни видя и двете, седнали на пода, да трием сълзите си една на друга. Протегнах ръце към него.

— Съжалявам — проплака той. — Не исках. Наистина, мамо, не исках.

Срещнах погледа на Шарлот и въпреки сълзите си, и двете се разсмяхме.

— О, Джонатан — притиснах го бурно към себе си, — толкова безкрайно много те обичам. — Протегнах другата си ръка към Шарлот. — Толкова ви обичам и двамата.

Все още седяхме на пода, когато около час по-късно, ароматът на жасмин ме накара да вдигна поглед. Канари остана за момент така, вперила поглед в мен, а после се обърна и излезе. Последвах я и от

площадката я видях долу във фойето, поставила ръка на дръжката на вратата към всекидневната. Докато ме наблюдаваше как слизам по стълбите, лицето ѝ беше сериозно.

— Всичко е наред — казах и минах покрай нея.

— Ще се върна при децата — отвърна ми тя.

Не се реших да вдигна поглед, докато нея чух да затваря вратата, и когато накрая погледнах към стаята, усетих как ме залива вълна от всичките ми досегашни копнежи. Александър стоеше във всекидневната с разкопчано палто, а отдолу се виждаше строгият му сив костюм. Би могъл да е всеки друг — но не и силата, с която лицето му привличаше погледа ми и раздвижваше кръвта, за момент сякаш спряла да тече във вените ми. Беше отслабнал и красивото му лице изглеждаше изпито и уморено. Знаех, че трябва да му се разсърдя, че е дошъл, но когато ми се усмихна и видях кривия му зъб, сърцето ми подскочи. Като че ли някакъв магнит внезапно бе събрал отново натрошените парчета от живота ми.

— Знаеш, че трябваше да дойда, нали?

Кимнах и изведнъж се озовах в ръцете му.

— О, Александър, толкова много се нуждаех от теб!

Издърпа ме към себе си, притисна ме и ми повтаряше колко много съжалява и че не е трябвало никога да ме напуска. Вдигнах поглед и докоснах устните му с ръка.

— Защо трябваше да е такъв животът ни?

Хвана лицето ми в двете си ръце. Внезапно някъде горе се хлопна врата и някой затича по стълбите.

— Какво ще правим? Не можеш да останеш, Едуард ще се върне скоро.

— Кажи ми за Джонатан, Елизабет. Мой син ли е?

Неспособна да срещна погледа му, се извърнах и се приближих да седна до камината.

— Какво смяташ да правиш? — попитах след малко.

Приближи се до мен и хвана ръката ми, така че да ме извърне към себе си.

— Мисля, че ще зависи от теб.

Изтеглих ръката си, но сивите му очи продължаваха да се взират в мен.

— Моля те, Александър. Моля те, върви си сега, докато още никой не е пострадал.

— Елизабет, родила си две деца — мои деца, а аз дори не съм ги виждал. Не мислиш ли, че е време всичко да си дойде на мястото.

— Прекалено късно е, Александър, вече няма какво да си идва на мястото.

Лицето му пребледня.

— Какво искаш да кажеш? Аз ли съм им баща, или не? Каква е истината, Елизабет?

— Мисля, че аз най-добре мога да отговоря на този въпрос.

Вратата се хлопна, двамата се извърнахме и видяхме Едуард, който стоеше и ни наблюдаваше. После се приближи.

— Ще ни представиш ли, Елизабет? — промълви, без да откъсва очи от Александър.

Смутено изрекох имената им и се извърнах, докато се ръкуваха.

— Мисля, че това, което Елизабет се опитва да ви каже, е, че Шарлот и Джонатан — впрочем, ако не знаете, така се наричат децата — че Шарлот и Джонатан вече не са...

— Не! — извиках аз. — Недей, Едуард. Моля те!

Едуард се обърна към мен.

— Но той трябва да знае, скъпа, иначе ще си мисли, че може да идва тук, когато си поиска.

Видях как Александър настръхна и бързо пристъпи напред.

— Моля те, Едуард, остави аз да се оправя.

— Стига!

Никога преди не бях виждала Едуард да крещи по този начин. Изглежда, съм се отдръпнала, защото Александър пристъпи напред, сякаш да ме защити. Едуард отстъпи, но решимостта му остана непоклатима.

— Това, което се опитвам да ви кажа, млади човече, е, че децата, които толкова нахално считате за свои, всъщност са мои. Преди три години осинових Шарлот и Джонатан.

— Спри, Едуард! — Хвърлих се напред и заставах до Александър. — Прекаляваш, Едуард!

Александър издърпа ръката си от мен.

— Кажи, че това не е истина, Елизабет. Кажи, че ме лъже.

Сведох глава, но той ме хвана за раменете и ме дръпна, така че да го погледна.

— Оставила си този мъж да осинови децата ми! — извика гневно. — След всичко, което беше между нас, ти си му разрешила...

— Александър, не беше така. Не разбираш. Нямах избор...

Едуард ме издърпа и застана пред мен. Очите му щяха да разкъсат Александър.

— Нямате право да идвате тук и да тревожите жена ми...

— Вашата жена? Че каква жена ви е тя, след като бяга от вас и забременява от друг мъж? И какъв мъж сте вие, след като крадете чуждите деца?

— Махайте се оттук! — изрева Едуард.

Издърпах се от него и се хвърлих към Александър.

— Моля те, изслушай ме. Моля те...

Но Александър се отдръпна. Когато отново ме погледна, очите му бяха ледени.

— Никога няма да разбера как си могла да го направиш, Елизабет. Ти повече от всеки друг знаеше...

— Достатъчно! — прекъсна ни гласът на Едуард.

— Александър! Не! Не си отивай! — извиках, когато се извърна да излезе. — Едуард, пусни ме да го настигна. Той не трябва да си отиде така.

— Стой тук, Елизабет. Той вече няма нищо общо с теб.

— Как е възможно? За бога, та той им е баща!

Плесницата изплющя в тишината. После, преди да разбера какво става, Александър беше повалил Едуард на пода. Спуснах се към него, но той ме отблъсна и се изправи сам. Дишаше тежко и посегна към облегалката на стола, за да се подпре.

— Махни се! — изръмжа. Лицето му беше посивяло, а погледът му излъчваше заплахата и аз усетих внезапно пробуждане от страх.

Александър ми подаде ръка и ми помогна да стана.

— Вземи ме със себе си — помолих го аз. — Моля те, вземи ме със себе си.

— Ако сега тръгнеш с него, никога повече няма да видиш децата си — прошепна Едуард.

— Няма да дойде с мен.

Обърнах се и кръвта ми се смрази, защото Александър се взираше в мен с безмилостни очи.

— Не, Елизабет. Ти си взела решението си в деня, в който си му разрешила да осинови децата. — Бавно поклати глава и погледът му започна да омеква. — Мили боже, защо го направи? — Гласът му вече беше смирен. — Те са мои деца, Елизабет. Мои. — После се извърна и излезе.

Погледнах към Едуард. Попиваше кръвта, която се стичаше от носа му, а ръцете му силно трепереха. Известно време никой от двамата не помръдна. Продължаваше да се подпира на стола, отпуснал тялото си върху него. После внезапно тронаво се свлече на колене и гласът му се задави в гърлото, докато се опитваше да изрече името ми. С ужас видях как бавно се претъркулва на пода.

Когато стигнахме в болницата, въведоха Едуард с носилка и аз останах сама. Крачех из коридора, като отново и отново си припомнях всичко, което се случи. Ненавиждах се, защото знаех, че аз съм виновна. Ако не се бях омъжила за Едуард, можех да му спестя всичко това и сега нямаше да лежи в тази болница и може би да умира.

Но освен това мислех и за Александър, и за мъката, която бях причинила и на него. Всичко беше заради мен. Ако не ги бях видяла толкова щастливи онази вечер с Джесика, когато се бях скрила в мрака на ъгъла на „Белгрейв Скуеър“, никога нямаше да се съглася Едуард да осинови децата. И сега той щеше да плаща за този непростим акт на отмъщение.

Пристигнаха Дейвид и Кристин. Лицето на Кристин беше преbledняло от тревога и аз не смеех да вдигна очи към нея. Ако разбереше каква е била причината, никога нямаше да ми прости. Лекарят ме спаси от обясненията.

— Мисис Уолтърс? — усмихна се той. — Не се притеснявайте, съпругът ви ще се оправи.

Коленете ми омекнаха от облекчение. Дейвид ме подхвана, преди да падна, и ме заведе до един стол.

— Но какво...? Той...?

— Съпругът ви е получил това, което наричаме исхемичен пристъп — обясни ни лекарят. — Казано на обикновен език, получил е лек удар. А, не — бързо добави, като видя, че понечих да проговоря, — няма нищо тревожно, утре сутринта ще може да си тръгне.

— Сутринта? — повторих аз, почти невярваща.

— Наистина. Мисля, че ще трябва да внимава малко повече, но няма причина да не се върне към нормален живот.

— Но какво е довело до този пристъп? — попита Кристин.

Усетих как се сковавам, но лекарят продължаваше да се усмихва.

— Би могъл да е причинен от множество фактори. В случая, изглежда, става дума за спазъм на кръвоносен съд в мозъка.

Когато късно следобед на следващия ден пристигнахме в „Уестмуур“, двамата с Едуард се качихме направо горе. В стаята ни беше студено и никой не си свали палтото. Едуард по навик приседна на дивана пред празната камина и ме помоли да седна до него. Останахме мълчаливи дълго време, като и двамата разбяхме, че той пръв трябва да заговори.

Накрая — много по-късно, след като вече бях запалила лампите от двете страни на леглото, Едуард заговори. Лицето му все още имаше пепеляв цвят и само на едната му буза, където се бе подпирал с ръка, се забелязваше лека руменина. Обикновено безукорно сресаните му коси бяха разрошени и аз инстинктивно прокарах пръсти през тях, за да ги поправа.

— Бях уплашен — каза без предисловие той. — Това е единственото извинение за поведението ми. Не, моля те, изслушай ме. В момента, в който го видях, разбрах кой е и се изплаших. Разбрах, че те губя, че може би дори вече съм те загубил. Мислех единствено за себе си и какъв ще бъде животът ми без теб и децата, и самотата и празнотата, които видях пред себе си ме накараха да загубя разума си. Той беше толкова млад и красив, а аз... Тогава разбрах какво съм ти причинил, като се ожених за теб. — Протегна ръка и изтри сълзите от очите ми, въздъхна и се усмихна, вперил поглед през прозореца в тъмнината отвън. — Не мога да те задържа повече тук, скъпа. Сега знам, че трябваше да те пусна да отидеш с него. Реших да замина в неделя с Кристин за Кайро, така ще ти бъде по-лесно, когато си тръгваш. Но искам да знаеш колко съжалявам, Елизабет. Съжалявам за годините, през които съм те задържал при себе си, и за всичко, което се случи вчера.

Силно се разридах и гласът ми излизаше на пресекулки.

— О, Едуард, Едуард. Какво ти сторих?

Залюля ме нежно в прегръдките си, милвайки косата и лицето ми, сякаш съм малко дете.

— Няма да те напусна, Едуард.

Притисна ме силно с ръце.

— И все пак ще замина за Кайро. Ако промениш решението си, докато съм там или по-рано... — Думите го задавиха и той зарови лице в косите ми.

Едуард излетя, както беше планирано, в неделя, но Кристин не тръгна с него. Вместо това дойде в Лондон, за да прекара нощта при мен и децата, преди да отлети за Хонконг на следващия ден. В петък щеше да отиде при Едуард в Кайро.

Когато пристигнахме на „Прайъри Уолк“, Канари ни очакваше и веднага поведе децата нагоре, за да приготвят нещата си за училище. Джефри тръгна след тях да качи багажа, а аз и Кристин последвахме Мери в салона.

— А сега — заговори Кристин, веднага щом вратата се затвори зад Мери, — може би ще ми кажеш какво става.

Вдигнах поглед от подноса с чая.

— Говоря за исхемичния пристъп, за мълчанието, за зачервените ти очи и най-вече за това, което Едуард ти каза на алеята в „Уестмуур“, преди да тръгне. „Ако поискаш да напуснеш...“ Нали така ти каза? Е, какво става тук, по дяволите? — Кожата на скулите ѝ беше силно изпъната, а устните ѝ бяха пребледнели.

Оставих внимателно каната с чая и се извърнах, така че да бъда с лице към нея.

— Не искам да бъда груба, Кристин — отвърнах, като се стараех гласът ми да не звучи рязко, — и знам колко си загрижена за Едуард, но това, което става между нас, не те засяга.

Цялото ѝ лице пламна, оцветявайки се в грозно моравочервено.

— Напротив, адски ме засяга, когато брат ми е закаран в болницата със сърдечен удар!

— Мисля, че не трябва да продължаваме този разговор. Както вече казах...

— Не ми дръж такъв тон, кучка такава! Веднъж вече почти разби сърцето му, а този път едва не го уби. — Тръгна към мен, а ръцете ѝ ту се свиваха в юмруци, ту отново се разпускаха. — Ти и двете ти копелета му причинихте такава мъка, каквато никой мъж не е

заслужил, но чуй ме какво ще ти кажа, Елизабет — само ако го нараниш още веднъж, само още един път и нека бог да ми е на помощ, но ще те убия!

Помислих, че ще ме удари, но изведнъж, сякаш неспособна да понесе дори миг повече да ме вижда пред себе си, тя се извърна и излезе от стаята.

През този ден повече не я видях, а когато на следващата сутрин слязох, вече беше тръгнала за летището.

Реших да не споменавам пред Едуард за това; знаех, че ще се разтревожи и ще предизвика нови обяснения между него и Кристин. Когато след две седмици се завърнаха от Кайро, тя ме поздрави със сестринска целувка, сякаш нищо не се е случило, и аз реших да последвам примера ѝ и да се преструвам. Но оттогава станах побдителна с нея. Само ако знаех колко бдителна трябваше да бъда!

След това животът отново се върна в нормалните си граници. Дватамата с Едуард все още посрещяхме много гости и „Уестмуур“ се превърна в Мека за търговците на произведения на изкуството. В редките случаи, когато бяхме сами, Едуард прекарваше времето си над проектите, които продължаваше да разработва за алармената система на музея в Кайро. Непрекъснато се оплакваше, че при липсата на добри охранителни мерки маската на Тутанкамон е изложена на реална опасност. Чудех се защо му отнема толкова много време да завърши проектите за обезопасяването на музея, но очевидно това беше сложна задача, а Едуард беше истински перфекционист.

През юни Дейвид се върна от Гъцаад заедно с Дженифър Илингуор и ни съобщи добрата новина, която всички очаквахме: че ще се оженят.

Но докато месеците минаваха и ужасният шок от онзи пролетен ден избледняваше, все по-често се улавях да мисля за Александър. Дори стигах дотам да вдигам телефонната слушалка, макар че никога не му се обадох. Колкото и много да го желяех, дори за момент не можех да рискувам да причиня нова мъка на Едуард. В края на краищата нито аз, нито Александър направихме първата крачка към сдобряване. Това стори Хенри.

Не ми обясни защо е избрал да се обади точно в този момент, но разбрах, че го е обмислял от известно време. Говореше кратко и по същество. Не знаел защо съм разрешила на Едуард да осинови децата,

но бил сигурен, че съм имала основателни причини, и сега искал само да обясня тези причини и на Александър. Смятал — и бил сигурен, че ще се съглася с него — че му дължа поне това.

И така, напълно пренебрегвайки всички обещания, които бях дала на Едуард, едва изчаках Хенри да затвори и веднага се обадох в кантората на Александър и си уговорихме среща за другия ден.

След това започнахме да се срещаме поне веднъж месечно, а понякога и по-често на моста над Серпентината. Разхождахме се с часове, говорехме си и се смеехме, докато му разказвах за децата. Беше ненаситен за всички подробности, за всички незначителни любопитни случки, които бях съхранила в паметта си през годините с надеждата, че един ден ще мога да му ги разкажа. Понякога идваше с мен да ги взема от училище и ни наблюдаваше отдалеч, докато си тръгвахме. Не мога да си представя какво е изпитвал, но никога не ме помоли за нещо повече.

Измъчвах се от страшни угризения на съвестта за това, което вършех, но независимо че се ужасявах от мисълта, че Едуард може да ни разкрие, не можех да се спра. Едуард обаче изглеждаше много позает от всякога. Чувствах, че между нас започва да се издига някаква стена и без да мога точно да го обясня, знаех, че причината е в Едуард. В редките вечери, когато бяхме заедно вкъщи, усещах, че мислите му са другаде. Но ако го попитах за какво мисли, той само се усмихваше и ме прегръщаше, а погледът му отнесено се взираше в някакъв друг свят.

По-късно, благодарение на възникналото приятелство между Джонатан и сина на Хенри, Никълъс, стана възможно Александър да се запознае с Джонатан. Прекарвахме много време в дома на Хенри в Челси и Каролин ми стана добра приятелка. Няколко пъти тя доведе децата си у нас на „Прайъри Уолк“; идеята беше нейна — смяташе, че ако Едуард се запознае с децата, всичко ще изглежда по-малко подозрително.

Двамата с Александър продължавахме да се срещаме в Хайд Парк, независимо какво беше времето. Никой от двамата никога не предложи да се срещнем на друго място — мисля, че се страхувахме какво би могло да се случи, ако го направим. През цялото време внимавахме да не се докосваме, макар че понякога усмивката му толкова приличаше на ласка, че едва успява да се въздържа да не се

хвърля в прегръдките му и да не го помоля да ме притисне. Не мога да опиша какво, изпитвах, като знаех, че всеки път, когато излизах от колата и преминавах по моста над Сернентината, той ме чакаше там. Трябваше само да се обърне и да ме погледне — облекчението в погледа му, че ме вижда, и после дългата закачлива усмивка на одобрение, докато оценяваше вида ми — и в мен веднага напираше усмивка и ме караше да се чувствам най-красивата и щастлива жена на света.

Един ден, докато седяхме в малко кафене на ръба на Сернентината, за да се подслоним от дъжда, той заговори за баща си.

— Беше много разстроен, когато му разказах за теб, така че сега имаме на ръцете си още един човек, разяждан от вина. И той се обвинява като нас. Мисли, че е трябвало да се опита да ни разбере по-добре, когато бяхме млади. Би искал да се сдобрите, Елизабет. Какво ще кажеш? Ще дойдеш ли да се срещнеш с него?

— Ами Джесика?

— Когато не е на някой поход, тя е в студиото, което двете с Розалинд наеха в Уиндзор. Проектира рекламни материали за Си Ен Ди, а Розалинд дава безплатни юридически съвети, ако някой има проблеми с полицията. Предполагам, че двете са доста сериозен екип. Както и да е, не се е прибираща вкъщи от седмици.

— Как беше последния път, когато я видях?

— Все същата Джесика. Очарователна и сладка, когато пристигне, но преди да си тръгне, вече ме е сграбчила за гушата. Поне в началото има добри намерения. Мисля, че и аз не ѝ помагам много.

— Защо?

— Ами на първо място, защото си преместих нещата в друга стая.

Следващата седмица посетих лорд Белмейн в дома им на „Белгрейв Скуеър“. Мина по-добре, отколкото двамата с Александър се бяхме надявали. Александър се шегуваше с баща си, защото той, изглежда, беше очаквал да срещне свитата дваисет и четири годишна млада жена, с която се бе сблъскал във „Фокстън“. Показах му снимки на внуците му, докато Александър се перчеше колко много приличат на

него. Прекарах толкова добре, че ми се искаше следобедът никога да не свършва.

По покана на лорд-канцлера на следващата седмица отидох отново. Очакваше ме на вратата. Беше облечен с палто, а отпред чакаше кола с включен двигател. Трябваше да бърза за заседание, тъй като беше възникнало нещо спешно.

— Александър е вътре и се чувства безкрайно нещастен — осведоми ме той. — В петък загуби едно дело, след като кръстоса шпаги с по-добър адвокат от него — но не му казвай, че съм ти казал.

Когато влязох, намерих Александър, застанал пред камината под портрета на майка си. Ръцете му бяха склучени на гърба и изправен така, с леко разкрячени стройни крака, напълно съответстваше на представата за виконт, какъвто щеше да бъде един ден.

— Как си? — усмихна се.

— Студено ми е. — Приближих се и заставах до него пред огъня. — Баща ти ми каза, че си загубил някакво дело в петък.

— След като съм кръстосал шпаги с по-добър адвокат от мен. Чух! — Приближи се до грамофона в ъгъла. — Сърдит е, защото му казах, че трябва да отиде на заседание.

Извърнах се и го погледнах.

— Казал си му...

— Не мога да издържам повече, Елизабет.

Останах неподвижна, чувствайки как ме залива червенина.

— Помниш ли я? — попита ме, докато започваше „Запечатано с целувка“.

Не откъсваше поглед от мен и като в мъгла усетих, че сърцето ми започна да бие лудо. Огънят изпраця в камината. Протегна ръце и ме притегли в прегръдките си. Танцувахме бавно, докато свърши песента. Устните му бяха толкова близо до моите, че усещах дъха му върху лицето си. Изчака и когато затворих очи, ме вдигна на ръце и ме понесе нагоре по стълбите.

25.

Викът раздра тишината в къщата и ме изтръгна от съня. Трескаво посегнах в тъмнината за халата си и изтичах към вратата. Дейвид вече беше на площадката по пижама, а Канари тичаше по коридора, като напъхваше ролките си в мрежичка за коса.

— Какво стана? Какво беше това?

— Приличаше на Кристин. — Дейвид прекоси площадката и отвори вратата на стаята ѝ. Вътре беше тъмно и леглото не беше оправено.

— Къде е Едуард? — попита Дейвид.

— Тук съм — отвърна Едуард.

Всички се извърнахме и го видяхме да се качва по стълбата, а аз установих с изненада — тъй като тази вечер си беше легнал заедно с мен — че е напълно облечен.

— Всичко е наред. Можете да се връщате в леглата си.

— Ами викът — отвърнах аз. — Какво беше това?

— Беше Кристин. Изпадна в лек шок. Нищо тревожно. — Лицето му изглеждаше изтощено и когато очите му се извърнаха от мен, видях, че си разменя многозначителен поглед с Дейвид.

Канари предложи да слезе долу и да приготви нещо топло за пиене, но Дейвид я прегърна и я поведе обратно към детската стая, като ни остави с Едуард на площадката.

— Къде е сега Кристин — попитах аз. — Мога ли да направя нещо?

— Мисля, че не. — Погледна над парапета към фоайето. — Дейвид ще слезе при нея след малко.

Бяхме се събрали всички в „Уестмуур“ за лятната ваканция, с изключение на Шарлот, която вече беше на четиринайсет и бе заминала да прекара една седмица в Южна Франция заедно с една съученичка и семейството ѝ.

Следващата сутрин на закуска никой не спомена за нощния инцидент и когато — доста по-късно през деня — Кристин се появи от стаята си, нямаше видими признаци за поражения. Ето защо забравих

цялата история и започнах да обмислям някакво извинение, за да отида до Лондон следващата седмица.

Всъщност напоследък извиненията не бяха и нужни. Едуард прекарваше толкова много време в кабинета си или пък летеше между Кайро и Лондон, че почти не забелязваше дали съм там, или не. Знаех, че се готви да приключи някаква голяма сделка, над която работеше от години, но никога не обсъждаше такива неща с мен, а и аз трябва да призная, че вече бях абсолютно безразлична към делата му, след като Александър отново се бе върнал в живота ми.

През онзи следобед седях в синята всекидневна, когато чух гласове в трапезарията. Доколкото знаех, Едуард и Кристин бяха отишли в склада да правят инвентаризация и затова много се изненадах, като разпознах техните гласове. Почти бях отворила вратата, свързваща двете стаи, но думите на Кристин ме накараха да спра.

— ... но, за бога, Едуард, те са го убили.

— Добре де, но какво е правел там?

— Казаха, че бил заспал.

— Ами?...

Не успях да разбера какво каза Едуард след това, но отговорът на Кристин ме вцепени.

— Само за това ли мислиш? Там лежи мъртъв човек, а ти си се загрижил само за...

Едуард я прекъсна.

— Чаках прекалено дълго, за да оставя нещата да ми се изплъзнат сега. Хайде, какво друго казаха? Кога ще го изнесат?

После излязоха от трапезарията. Когато по-късно потърсих Едуард, Джефри ми каза, че е излязъл и не знаел кога ще се върне.

Чаках го през останалата част на деня, но той не се появи, нито се обади. Кристин също беше изчезнала, макар че, както ми каза Джефри, не била отишла с Едуард. Един или два пъти мъжки глас с чуждестранен акцент я потърси по телефона, но не остави съобщение, нито си каза името.

Отидох до Лондон и заварих Александър да ме чака в апартамента, който бяхме наели в Челси. Вече от три години водехме този двойствен живот. За него беше по-лесно, защото Джесика почти се беше пренесла при Розалинд. Апартаментът ни беше малък,

натъпкан с разни неща, които бяхме купили от антикварни магазини и битпазари. Училищните рисунки на децата бяха залепени навсякъде по стените в кухнята, а техни снимки имаше из всекидневната и спалнята. Когато пристигнах, Александър беше в кухнята, препасан с престилка, и приготвяше вечерята. Бях твърде разсеяна заради това, което ставаше в „Уестмуур“, и не можех да се храня. И докато Александър говореше за деня си в съда, усетих как депресията, която отдавна тлееше в мен, обзема и него. Отвърщахме си троснато, скарахме се за миенето на съдовете, счупихме няколко чинии и се изпръскахме с мръсната вода. По-късно в леглото се сдобрихме, но на следващата сутрин аз си тръгнах рано обратно за „Уестмуур“.

Едуард беше в толкова добро настроение, че се реших да го попитам за разговора, който бях подочула. Той дори не трепна.

— О, това ли! — засмя се. — Всичко беше едно недоразумение. Нали ги знаеш какви са египтяните — от всичко правят драма.

— Но мисля, че чух Кристин да казва, че някой е бил убит — настоях аз. — Как може това да е недоразумение?

— Много просто. Доколкото разбирам, имало е някакво сбиване и един от тях паднал и си ударил главата в нещо. Другият помислил, че го е убил, паникьосал се и избягал. Така че, освен един арабин с цицина на главата, никой друг не е пострадал.

— За какво изобщо са се били?

— За пари.

— Които ти си им дал?

— Да. Но, както казах, няма за какво да се тревожим повече, всичко е уредено и след няколко дни сделката ще приключи и твоят съпруг ще е направил най-великия удар, известен в търговията с произведения на изкуството.

И аз наистина се успокоих до момента, в който Шарлот ми каза нещо, което беше чула в деня след завръщането си от Франция.

Влезе откъм градината и ме свари в стаята ѝ, докато избирах дрехи за благотворителната разпродажба. Седна на ръба на леглото си.

— Мамо, чух най-странното нещо.

— И какво беше то, скъпа?

Изкиска се.

— Ами беше също като на кино, само че ставаше тук, в градината ни.

Била седнала на стената точно под партерния етаж, когато Дейвид и Кристин излезли през френския прозорец. Отначало не обърнала внимание какво си говорят, докато към тях не се присъединил и Едуард. Тогава Дейвид казал:

„Не искам да знам нищо повече за това, прибирам се.“

Едуард се засмял и се обърнал към Кристин:

„Значи си говорила със съпруга си и се обзалагам, че си много доволна, че не е бил той?“

Прекъснах Шарлот.

— Съпруг?

— Точно така каза той.

— Но Кристин не е омъжена.

— Знам.

— Сигурно не си чула добре, скъпа. Това ли беше всичко?

— Не. После Едуард попита Кристин къде ще кацне самолетът и тя му отговори, че на летището на Грег Дюн, както и преди, и че му е дала парите.

Обвих с ръце раменете ѝ и се опитах да не се разсмея.

— Едуард непрекъснато получава разни пратки със самолети от целия свят, знаеш това.

— Да, знам, но този път просто... всичко ми звучеше някак различно.

— В какъв смисъл?

— Ами, първо, че Дейвид не искаше да слуша.

Замислих се за момент върху това.

— Знаеш ли какво ще ти кажа — отвърнах, — защо не попитаме Едуард какво очаква да получи? Сигурна съм, че с най-голямо удоволствие ще ти каже.

И наистина точно така стана. Следващата седмица очакваше пратка от Хонконг и Грег Дюн щял да му се обади, когато стоката бъде освободена от митницата. Не споменах за „съпруга“, тъй като беше абсурдно да се мисли, че Кристин би искала да скрие такова нещо, и затова просто реших, че Шарлот не е чула добре.

През следващите няколко дни забелязах огромна промяна в Едуард. Той едва не подскачаше из къщи, а очите му блестяха от възбуда. Изглеждаше по-млад, сякаш през последната седмица бе изгубил десет-петнайсет години от възрастта си. В Египетската стая

цареше трескава дейност — влизаха и излизаха бояджии, а старите съкровища бяха изнесени и внимателно превозени в склада. Нощем Едуард непрекъснато се мятеше и не ме оставяше да заспя, макар че вече спяхме в отделни легла. В пълен контраст с жизнеността на Едуард, Кристин през цялото време изглеждаше ядосана и непрекъснато му повтаряше да се овладее. Тогава съвсем ненадейно Дейвид обяви, че двамата с Дженифър заминават в къщата в Гщаад и ще се върнат най-рано след месец.

След неговото заминаване Едуард отново промени поведението си. Сега то се редуваше от дълбока меланхолия до безумен гняв и непрекъснато изглеждаше настръхнал. Веднъж, когато Джонатан вдигна телефона, той направо го избута от пътя си. Беше секретарката му, която го питаше кога смята да отиде отново в Лондон, тъй като работата се натрупвала. Едуард ѝ се сопна, че ще я информира за действията си, когато разбере какви ще бъдат, и тресна слушалката обратно. После в стаята влезе Шарлот и в следващия момент чух, че се разкрещя и на нея.

Всичко това беше толкова необичайно за нормалния живот в семейството и толкова много ме разстройваше, че реших да замина за Лондон. Джонатан веднага се съгласи, но Шарлот не беше очарована от идеята. Предполагах, че това имаше нещо общо с Колин Нюман, който играеше ролята на Ромео в пиесата, която поставяха в селото, и затова ѝ казах, че може да остане, но Едуард заяви, че е прекалено зает, за да се грижи за някаква влюбена тийнейджърка, така че ѝ се наложи да тръгне с нас. И така, пристигнах на „Прайъри Уолк“ късно вечерта на един горещ августовски четвъртък с развълнуван от нетърпение син и нацупена дъщеря.

Точно тези подробности се наложи да си припомням по-късно, когато давах показания на собствения си процес.

Александър ми се обади от кантората на другия ден следобед. Докато затворим, след като се бяхме уговорили да се срещнем в апартамента в седем и половина, той така ме беше възбудил, че можех да разкъсам дрехите си и да изнася млекаря. Все още бях пламнала, когато след двама минути телефонът отново иззвъня. Беше Едуард.

— Елизабет, искам да се върнеш колкото е възможно по-бързо. Остави децата в Лондон, Джефри ще ги вземе утре.

— Едуард, не мога...

— За бога, Елизабет, спешно е!

— Какво значи спешно?

Но той вече беше затворил. Незабавно набрах номера в „Уестмуур“, но линията беше заета и остана непрекъснато заета. Изведнъж цялата топлина на деня сякаш се изпари и отново ме обзе вледеняващ ужас.

Александър беше на съвещание, така че минах покрай апартамента и му оставих бележка.

Пристигнах в „Уестмуур“ малко след седем. Едуард ме чакаше на алеята. Докато паркирах до ролс-ройса, той бързо отвори вратата на колата ми.

— Слава богу, че си тук. — Преглътна, сякаш се опитваше да си поеме дъх. — Кристин си удари крака и трябва ти да караш колата. Нямаме много време.

Настани ме зад волана на ролс-ройса.

— Къде отиваме? — попитах.

— Тръгни към Дувър, ще ти кажа къде да завиеш.

Когато Стигнахме на шосе А 2, той вече малко се беше поуспокоил. Погледнах го, опитвайки се да преценя настроението му, и отново попитах къде отиваме. Усмихна се, а очите му блестяха необичайно.

— Почакай и ще видиш, скъпа. Само почакай и ще видиш.

Нещо мъчително ме присви в стомаха. Искях да спра колата и да го накарам да ми каже какво става, но в него имаше нещо, което ме възпираше.

Веднага след завоя при Ейлишъм завихме надясно и поехме по някакъв еднопосочен път. Слънцето вече се спускаше над дърветата, но все още беше достатъчно светло, за да се вижда без фарове. След като изминахме няколко километра по един доста неравен път, Едуард ми нареди да спра до една врата. Изключих колата и той погледна часовника си.

— Подранили сме. Ще трябва да изчакаме.

— За какво сме подранили?

— Не ми задавай повече въпроси, Елизабет, много скоро ще разбереш всичко.

Очите му се взираха право напред. Положението беше толкова различно от всичко, което бях преживяла досега, че просто не можех

да си представя какво става. Какво правехме тук, паркирали колата на километри от познатите ми места и очакващи среща с един господ знае кого? Понечих да му кажа, че се страхувам, но думите замръзнаха на устните ми, защото в този миг осъзнах, че всъщност се страхувам от него...

Над главите ни се чу бръмчене на самолет. После и самият той се появи. Едуард не откъсваше очи от него, но не каза нищо, и дори когато самолетът се приземи на около километър по-нататък, зловещата тишина продължи. От време на време поглеждаше часовника си, а после вдигаше очи към хоризонта. Накрая, след като мракът на нощта плътно ни обгради отвсякъде, той ми каза да потеглям.

Беше рисковано пътуване, защото ме накара да шофирам само на габарити. Останах изумена колко добре познава пътя, всеки негов завой и извивка. Най-сетне ми каза да свия през една пролука в живия плет и пътят стана прав и гладък. Измина известно време, преди да разбере, че карам по самолетна писта.

Това, което последва, толкова ме смая, че можах единствено да наблюдавам ужасена и безмълвна.

От тъмнината изникна мъжка фигура. Едуард измъкна ключовете от таблото и излезе от колата. Няколко минути разговаряха, като ту сочеха към самолета, който вече успях да различа на бледата лунна светлина, ту отново се обръщаха към колата. Наблюдавах ги как се отдалечават, докато силуетите им се стопиха сред сенките. Останах сама.

Напрягах слух в тишината в очакване да чуя вик, изстрел на пистолет или тропот на крака... Огледах се, опитвайки се да потисна надигащия се мъчителен страх. Храстите в далечината ми приличаха на огромни черни петна и ми се стори, че видях нещо да се раздвижва в тъмнината. Нервите ми бяха изострени до крайност и ясно чувах ударите на сърцето си. Имаше ли наистина някой там, готов да изскочи от мрака? Изведнъж нещо помръдна отзад в колата. Извърнах се и отворих уста да изпищя.

Беше Едуард. Взе малък пакет от задната седалка и отново излезе. Мъжът още беше тук. Пое пакета и изчака Едуард да отвори багажника. Чух, че вдигнаха нещо и го поставиха вътре, после капакът

се затвори. Мъжът се отдалечи, а Едуард влезе в колата. Подаде ми ключовете и без да проговорим, включих двигателя.

— Карай бавно — обади се той. — И без светлини, докато не стигнем на главния път.

През целия обратен път очите ми бяха вперени в тъмнината. Не попитах какво возим, не исках да зная.

Когато свихме по алеята в „Уестмуур“, приближаваше полунощ. Кристин ни очакваше на предния вход. Едуард изскочи и отново издърпа ключовете от таблото. Последвах го и се отдръпнах, докато отваряше капака и двамата с Кристин внимателно извадиха сандъка. Погледнах крака на Кристин.

— Закарай колата, Елизабет — нареди Едуард.

На връщане от гаража погледнах към къщата, макар да бях сигурна, че в Египетската стая ще свети. И изведнъж разбрах, че от каквото и да се бях страхувала толкова време, то вече беше тук.

Влизах в коридора, когато Едуард слезе по стълбите. Лицето му пламтеше, а ръцете му трепереха.

— Елизабет — извика той, сякаш някой от двама ни току-що се бе завърнал от дълъг път. После тръгна към мен и разтвори ръце да ме прегърне. — О, Елизабет, днес е най-великият ден в живота ми. — Хвана ме за раменете, но когато вперих очи в него, разбрах, че гледа покрай мен. — Днес осъществих нещо, което никога друг не е направил. — И изведнъж безумният изцъклен поглед изчезна и кротките му сини очи се овлажниха, готови всеки момент да заронят сълзи.

Обърна се, чул стъпките на Кристин. Тя само му кимна и мина покрай нас към салона.

Опитах се да се издърпам, когато хвана ръката ми, но той само се усмихна и като баща, който уговаря детето си да направи нещо, от което се страхувахме поведе нагоре по стълбите.

В Египетската стая не светеше, но той не включи осветлението. Чувах го как диша тежко, докато ме издърпва на прага, после щракна ключа и стаята се обля в светлина.

Дъхът спря в гърдите ми. Нямаше ги древните каменни и алабастрови съкровища от Египет, нямаше ги мумиите, барелефите и грозните издълбани лица. На тяхно място, вперила право в мен издължените си абаносови очи, докато орнаментите от чисто злато и

тюркоаз, които образуваха украсата около главата, се отразяваха като лазерни лъчи в боядисаните в същия цвят стени и таван, стоеше най-безценното египетско — и световно — съкровище: смъртната маска на Тутанкамон.

26.

Кожата ми настръхна и цялата потреперих. Сякаш усетих реалното присъствие на някакво зло тук, в тази студена стая. Извърнах очи от маската и погледнах Едуард. Лицето му изразяваше блаженство. Очаквах всеки момент да се свлече на колене и да започне да се моли.

— Боже мой — прошепнах, — какво си направил?

— Шт, шт — прекъсна ме той.

— Но, за бога...

Сграбчи ръката ми и ме издърпа отвън на площадката.

— Изчакай, ще говорим долу.

После се обърна, угаси светлините и заключи вратата.

Беше прав — никой никога нямаше да разбере, че смъртната маска на Тутанкамон е тук, тъй като на нейно място в музея в Кайро имаше друга — съвършено копие. А и никой не би се усъмнил, защото кой и в най-безумните си мисли би могъл изобщо да предположи, че през последните пет години малък екип от експерти фалшификатори се бяха възползвали от окаяното състояние на охранителната система на музея и бяха влизали в сградата денем като туристи, после се скривали в склада, докато затворят музея, а нощем излизали от убежището си и започвали да работят. Единственият проблем, който възникнал пред тях, бил как да изнесат маската от музея. Накрая и той се оказал не чак толкова труден. Фалшификаторите просто добавили сандъка с маската в камиона, натоварен с други сандъци, предназначени за превозване до Луксор, а след това отвлекли камиона в покрайнините на Кайро. Още същия ден той бил открит с непобутнат товар — освен най-важния сандък, за който обаче никой не знаел, че изобщо е бил вътре.

След като Едуард завърши разказа си, станах и си налях още една чаша бренди. Обикновено не пиех много, но тази нощ имах нужда. Беше направо невероятно — седяхме двамата в собствения си салон, като всяка друга семейна двойка, говорехме си и пиехме бренди, докато съпругът ми най-спокойно ми разправяше как беше

организирайл най-безпрецедентната кражба и фалшификация в историята на изкуството.

Тази нощ спях в стаята на Шарлот. Едуард ме плашеше. През всичките тези години мислех, че го познавам, а сега сякаш беше чужд човек.

Когато на следващия ден Джефри и Канари доведоха децата, изпитах ужас, че Едуард ще ги покани в Египетската стая. Но не го направи, а и самият той не отиде там. Вместо това закара Шарлот до селото, където я търсеха за репетицията на „Ромео и Жулиета“ и взе Джонатан със себе си на среща с един от клиентите си в Танбридж Уелс. Работата продължаваше както обикновено.

Открих Кристин в канцеларията ѝ и я попитах каква е била причината да излъже за крака си.

— Едуард нямаше търпение да извади маската, когато се върне, и затова всичко, което беше останало в Египетската стая, трябваше да се изнесе, за да се направи място. Двамата с Джефри закарахме всичко в склада. Ти беше единствената, която можеше да кара колата.

— Но защо той не кара сам?

— Нали го видя — отвърна тя. — Изобщо не беше в състояние да шофира.

Как ми се искаше Дейвид да е тук! Толкова много се нуждаех от някого, с когото да поговоря. Помислих си да му се обадя в Гіцаад, но се сетих, че причината да заmine беше, че не искаше да има нищо общо с тази работа...

Понеже знаех, че Александър ще се тревожи за мен, обадох се в кантората и веднага го открих. Разказах му някаква измислена история, че Едуард се е разболял. Предната нощ, докато се мятах и въртах в леглото, единствената ми мисъл беше да го помоля за помощ, но на трезвата дневна светлина си дадох сметка, че не мога да го забърквам. Той беше юрист. Ако някога се разбере, че е знаел за това, което става в „Уестмуур“, с кариерата му щеше да е свършено.

През уикенда цареше ненормално спокойствие. Освен че Едуард беше невероятно щастлив и ни затрупа всички с подаръци, сякаш никой не усещаше, че нещата не са както трябва. Най-странното от всичко беше, че Едуард изобщо не се приближаваше до Египетската стая.

Денят, в който Едуард умря, започна както обикновено — децата се надвикваха през коридора, после закусвахме в трапезарията. Кристин се лепна на телефона за разговор с офиса в Лондон, а Едуард преглеждаше вестниците в синята всекидневна. Отидох при него. Знаех, че няма никаква надежда да го убедя да върне маската, но трябваше да опитам, преди да реша какво да предприема.

Предложих му да излезем в градината, където нямаше да могат да ни чуват. Докато се разхождахме, той ме хвана подръка и продължи да се усмихва с полуидиотската усмивка, която не слизаше от лицето му от нощта, когато пристигна маската. Отново останах поразена от абсурдността на ситуацията: ето ни тук, двама съпрузи, тръгнали на невинна разходка из градината си, докато през цялото време обсъждахме присъствието на най-великото съкровище в света в къщата си.

— Суеверни глупости — засмя се той, когато му казах, че съм почувствала някакво зло в мига, в който погледнах маската. — Избий си вече тези мисли от главата. Единственото, за което трябва да мислим сега, е, че най-сетне получих това, което съм желал през целия си живот. А и погледни на нещата така: тук тя е в безопасност, в много по-голяма безопасност, отколкото в музея в Кайро с ужасната им охранителна система. Те не заслужават... — Спря и видях, че се опитва да се овладее. — Съжалявам — продължи отново, — просто кръвта ми кипва при мисълта, че всеки и по всяко време би могъл да проникне и да вземе каквото си поиска. Няма камери, няма алармена инсталация, няма...

— Но, Едуард, не виждаш ли, че ти си един от тези, за които говориш. Ти или някой, на когото си платил, е обезвредил охранителната им система и е взел най-ценния предмет в цялата колекция на музея. Няма ли някакъв начин да я върнеш, скъпи? Там й е мястото, знаеш го добре.

— Грешиш, Елизабет. Тук й е мястото, при мен.

— Но как така? Искам да кажа, че ти дори не си египтянин.

— Кой може да знае кой или какво съм бил в предишния си живот? — усмихна се той. — Може би трябва да ти разкажа за влечението, което винаги съм...

— Недей, Едуард, не искам да слушам. Това е лудост. Какво е станало с теб? Винаги си бил почтен човек. Защо го направи? Какво ще стане, ако те разкрият?

— Но нали вече ти казах, скъпа, никой няма да ме разкрие. Няма никаква причина някой да изследва маската, която сега е в музея, а и само експерт би могъл да открие разликата.

— Защо тогава сега, когато е при теб, дори не отиваш да я погледнеш? От нощта, когато пристигна, изобщо не си се приближавал до нея. Моля те, Едуард, махни я от къщата. Дори и ако трябва да я задържиш, моля те, просто я занеси някъде другаде. Не мога да понасям мисълта, че е под един покрив с Шарлот и Джонатан.

— Бихме могли да ги попитаме какво мислят по въпроса — отвърна Едуард. — Ето я Шарлот, идва насам. Да я попитам ли?

— Не!

— Само се пошегувах — прошепна той и ме целуна по челото. После се обърна към Шарлот, която се приближаваше през поляната заедно с Кристин и извика: — На какво дължим това удоволствие? Мислех, че бързаше за репетиция.

— Наистина — отвърна му тя, — но първо искам да ви попитам нещо. — Изглеждаше притеснена и веднага отгатнах, че става дума за нещо, свързано с приятеля ѝ.

— Ами... Колин и някои от останалите следващия уикенд ще ходят на къмпинг в Девон — бързо изрече тя — и ме поканиха да отида с тях.

— Съжалявам, скъпа — отвърнах аз, — и дума не може да става. Всички тези момчета и момичета са поне на шестнайсет, нали така, а ти си само на четиринайсет и половина. Много си малка, за да заминаваш сама на къмпинг. А и освен това Колин не е точно от онзи тип младежи, с които би трябвало да дружиш, не съм ли права?

— Имаш предвид, че не е от нашата класа. Защото баща му е само един хлебар? Е, намери се кой да го каже!

— Изобщо нямах това предвид. Искях да кажа, че...

— Точно това искаше! Ти си снобка, мамо. Добре де, баща му е хлебар, но какво ще кажеш за своя? Израснала си в лунапарк! Беше едва ли не като някоя циганка преди...

— Шарлот! — прекъснал Едуард. — Достатъчно! Не желая да те чувам друг път да говориш по този начин с майка си. Чу какъв е

отговорът ѝ и вече можеш да вървиш, това е окончателно.

— Теб кой те пита?

— Шарлот! — извиках.

— Никой не ме пита — сопна се Едуард, — но аз ти казвам. През последните седмици ми дойде до гуша от теб. Станала си груба и неучтива и е време някой да ти даде урок. Върви в стаята си, ще си поговорим по-късно.

— Не можеш да ми нареждаш какво да правя, ти дори не си ми истински баща.

Лицето на Едуард пребледня.

— Какво каза? — изпъшка той.

— Казах, че не си ми истински баща.

— Шарлот, върни се незабавно — извиках и я сграбчих за ръката.

— Пусни ме! — изкрещя тя.

Изведнъж Кристин я хвана за раменете и силно я плесна през лицето.

— Малка кучка! — изръмжа тя. — Как смееш да говориш така на баща си?

— Той не ми е баща! — разплака се Шарлот. — Не ми е! Не ми е! Мразя го!

— Заведи я вътре, Кристин — каза Едуард.

Шарлот се опита да се отскубне, но Кристин беше много силна. Двамата с Едуард останахме да ги наблюдаваме как се отдалечават, докато се скриха в къщата.

— Предполагам, че винаги сме знаели, че един ден това ще се случи — заговори той. — Никога обаче не съм мислил, че ще е толкова зле. — После се обърна към мен. — Познава ли го? — Поклатих глава. — Но ти си се виждала с него? Не, недей да ме лъжеш, Елизабет, познавам по лицето ти. Откога продължава?

— От четири години, а може би и повече.

Сякаш изведнъж рухна.

— През цялото време — прошепна тихо. — Казах ти, че можеш да получиш свободата си, но ти заяви, че искаш да останеш. И през цялото време... — Понеже не отговорих нищо, той покри лицето си с ръце. — Толкова много се опитвах да те разбера. Направих всичко, което можах, за да бъдат нещата по-поносими за теб, но в крайна

сметка ти винаги се връщаш при него. Какво има в него, Елизабет? Какво е това, от което не можеш да се отделиш?

Ако се опитам да му обясня любовта си към Александър, това още повече щеше да усили болката му. Останах мълчалива.

— През всичките тези години не можа да изпиташ любов към мен. Шарлот го чувства. Затова е настроена срещу мен.

— Не съм я настройвала срещу теб, Едуард. Не знам защо се държи по този начин, но ти се кълна, че не знае нищо за баща си.

Опита се да се усмихне през сълзи.

— Баща й. — Обърна се и бавно тръгна към къщата. Раменете му бяха приведени, сякаш за да се защити от нови наранявания.

Влязох след него. Отначало помислих, че ще отиде в стаята на Шарлот, но когато се качи на площадката, сви в обратна посока и тръгна към Египетската стая. Продължих да го следвам плътно — някак си усещах, че и той го иска.

Когато отвори вратата на Египетската стая, простенах. Стените и таванът бяха боядисани на златни и тюркоазни ивици и на слънчевата светлина, която струеше през щорите, изглеждаше сякаш цялата стая е изпълнена от маската.

Едуард се обърна към мен.

— Красиво е, нали?

Наистина беше. Останахме при вратата, окъпани от светлината и заплени от този неземан рисунък в златно и синьо. Отново изпитах усещането, че абаносовите очи се взират в мен от средата на стаята.

Едуард се приближи и застана до нея. Спокойното лице, подпряно на преплетената брада и положено върху пищната яка от лапис лазул, кварц и амазонит, се взираше в него с младежка невинност.

Изведнъж кръвта ми се смрази. Едуард докосна маската, а пръстите му толкова силно трепереха, че почти удряха по златната глава.

Успях да го хвана, преди да припадне и се свлякох заедно с него на колене.

— Уш...! — Думите заклоочиха в гърлото му. — Уш... — повтори отново.

— Душите? — попитах го аз. — Какво за душите. Какво значи това? Моля те, Едуард. — Извиках за помощ, но беше твърде късно.

През следващите няколко дни най-трудната ми задача беше да успокоя Шарлот. Нищо не можеше да я убеди, че Едуард е умрял от сърдечен удар. Тя беше сигурна, че сама е причинила смъртта му. Не я попитах защо точно тогава беше решила да спомене за истинския си баща — и без това достатъчно се измъчваше.

Кристин се затвори в стаята си.

Едва след погребението казах на Дейвид какво се беше случило, когато Едуард получи пристъпа. И той като мен остана много объркан защо точно в този последен миг Едуард се бе опитал да каже нещо за „душите“. Никой от нас не говореше какво ще стане сега с маската, макар че всички остро усещахме присъствието ѝ.

На другия ден след погребението се обади Александър. Беше разбрал за Едуард. По гласа му усетих, че искрено съжалява. Толкова беше приятно да го чуя, да говоря с някой, който не беше свързан с ужасната сделка с маската, че не издържах и се разплаках. Това бяха първите сълзи, които пролях от онази зловеща сутрин в Египетската стая.

Александър ме изслуша, докато му обяснявах, че никога няма да мога да си простя как Едуард е разбрал за нас. Казах му, че много дълго вече и двамата лъжем и мамим, че е време да се сбогуваме, преди да причиним болка и на други хора — включително и на собствените си деца.

Последните му думи сякаш отразяваха собствените ми мисли и ме обгърнаха като тъмна бездна.

— Само господ знае защо животът ни трябваше да е такъв, Елизабет. Единственият ни грях беше, че се обичахме. Но този път усещам, че има нещо, което не ми казваш. Затова искам само да ти кажа, че когато почувстваш, че можеш да ми се довериш, аз ще бъда тук. Дотогава те моля да помниш, че те обичам с цялото си сърце.

Останах смаяна, когато разбрах, че Едуард е оставил всичко на мен. Разбира се, имаше една значителна сума за Кристин, но поради някакви, известни само на Едуард причини парите бяха оставени под попечителство. В завещанието му имаше клауза, според която, ако аз умра преди Кристин, тя трябваше да стане попечител на парите на Шарлот и Джонатан. От напрегнатия израз на Кристин на излизане от канцеларията на адвоката стана ясно, че това не е завещанието, което

беше очаквала, и разбрах, че отсега нататък животът ми ще бъде труден...

Започна се, когато след една седмица дойде и ми поиска пари. Останах поразена — не че щях да ѝ откажа каквото и да поискаше, но ме смая сумата, която обяви, както и причината, която ми изтъкна.

— Искаш да платя за фалшифицирането на маската? Съжалявам, Кристин, но не искам да имам нищо общо с това. Ще трябва сама да се оправяш.

— За бога, събуди се! Не разбираш ли, че си затънала колкото и аз? През цялото време знаеше, че маската е тук, и не каза на никого. Дори закара Едуард през онази нощ, за да я посрещне. Ходи с него и в Египет, и в музея. Всъщност, ако не беше ти, проклетото нещо можеше изобщо да не е тук.

— Аз! Това няма нищо общо с мен!

— Напротив, всичко е заради теб. Преди да се появиш, маската беше за него просто един предмет — красив предмет, от който се възхищаваше. Манията му започна заради начина, по който се отнасяше с него. Беше луд по теб, Елизабет, толкова луд, че когато отблъсна любовта му, когато отново и отново му я запращаше обратно в лицето, единственият начин да оцелее беше да се вкопчи в нещо, което няма да се отвърне от него, няма непрекъснато да му напомня, че не го бива достатъчно. Всичко беше, за да те замести с нещо. Така че, харесва ли ти, или не, ти си затънала до шия. — Спря за момент. — Фалшификаторите искат петдесет хиляди лири. Това е само първата вноска от обещаното от Едуард. И ще ти кажа, че и за двете ни ще е по-добре да платиш, защото съм сигурна, че добре разбираш, че те са напълно способни да ни изпратят за дълго в затвора.

— Но аз не знаех нищо за това, което върши Едуард! О, божичко, смешно е дори да се каже. Защо нищо не ми е споменал? Аз го обичах, трябваше да го разбере. Ти сигурно си знаела през цялото време какво става — защо не го спря?

— Да го спра! Не можех да го спра, дори и сама да бях направила фалшивата маска. Трябваше да я получи. Според него той беше единственият човек в света, който можеше да я защити. Но нямаше да изпитва нужда да я защитава, ако не се страхуваше толкова, че може да те загуби. Трябваше да притежава нещо, за което да може да се грижи — такъв беше Едуард. — После продължи с жестока усмивка: —

Питах ме защо не ти е говорил за това? Не ти е говорил, защото ти не искаше да знаеш. Интересуваше се само от любовника си. Единственото, което си искала от Едуард, бяха парите и общественото му положение. Е, получи ги — и сега ще трябва да платиш за тях.

— Само че няма да платя, Кристин. Чуваш ли ме, няма! Ще върна маската обратно!

Вдигна ръце нагоре и после се плесна по бедрата.

— Говорим за смъртната маска на Тутанкамон, а не за някакво си нещастно гърне от Херодс! Не ставай наивна! Искат пари, Елизабет. Пари! Дават ни пет дни, за да платим, или ще разкажат каквото знаят — а това включва убийство на един човек от охраната на музея, чието тяло дори и в момента е скрито в един от саркофазите.

— Какво! — Беше повече от това, което можех да понеса.

— Чу ме добре. — Гласът ѝ беше спокоен, но от грубите ѝ думи по гърба ми полазиха тръпки. — Беше убит, защото сварил фалшификаторите, докато работели, Елизабет. Ти чу вика ми онази нощ, нали? Заради това беше всичко. Тогава помислих, че е убит друг човек, но сега това е без значение. Ясна ли ти е картинката? Не трябва да се забъркваме с тези хора. Плати или ти казвам, че цял живот ще съжаляваш за това. Същото се отнася и за двете ти копелета.

Преди да влезе, бях седнала на бюрото на Едуард, но сега стоях до канапето и здраво стисках облегалката.

— Трябва ми време да си помисля — казах. — Утре трябва да отида до Лондон, децата започват училище.

— Можеш да мислиш колкото си искаш, Елизабет, но има само един отговор и колкото по-скоро приключиш с това, толкова по-добре. Ще ти се обадя утре вечер. По кое време ще се видиш с любовника си? Искам да съм сигурна, че ще те хвана, преди да излезеш. Или предпочиташ да ми дадеш номера на апартамента в Челси?

Излязох от стаята, като ѝ казах да ми се обади в седем. Не пожелах да ѝ доставя удоволствие, като я попитам как е разбрала за апартамента.

Много преди да ми се обади на следващия ден, вече бях решила какво ще направя. Много се лъжеше, ако си мислеше, че ще се оставя да бъда изнудвана от фалшификаторите. Ще отида при адвоката на Едуард и ще му разкажа цялата история. Поне маската щеше да се махне, дори ако трябваше да понеса тежките последствия от това.

Кристин направо побесня, когато ѝ казах какво съм решила.

— Не мислиш ли за проклетите си деца, за бога! — изкрещя по телефона. — Тези хора нямат задръжки, Елизабет, няма да се спрат пред нищо.

Казах си, че само се опитва да ме сплаши. Цялата работа беше в това, че тя имаше много повече основания да се страхува от мен — имаше очевидни доказателства за участието ѝ в престъплението. Затова останах непреклонна и накрая ѝ затворих телефона.

Глупаво беше, че реших, че с това нещата ще приключат — че трябва само да сглобя фактите, преди да отида при адвоката на Едуард и да изясня всичко. Нямах представа какво ще стане след това с Кристин, но щях да я предупредя, преди да предприема каквото и да е, за да може да реши какво да прави.

По-късно същия ден ми се обади Дейвид и ми каза, че с Дженифър се връщат в Гіцаад. Неприятно му било да го признае, каза ми, но и на двамата не им се нравело да стоят в къщата, където се намира маската. Как ми се искаше да го помоля той да оправи всичко — в края на краищата беше брат на Едуард — но знаех, че проблемът си е мой, а Дейвид си бе измил ръцете още преди да е възникнал.

Решимостта, която ме крепеше до момента, се разколеба, когато се обадох на адвоката на Едуард, Оскар Ренфрю, и разбрах, че щял да отсъства от града до следващата седмица. Смятах, че той ще поеме нещата в свои ръце, и сега не знаех какво да предприема. Оставих му съобщение да ми се обади веднага, щом се върне.

В края на същата седмица взех децата с мен в „Уестмуур“. Бих го избегнала, ако можех, но точно през този уикенд предстоеше премиерата на Шарлот в „Ромео и Жулиета“.

Когато в събота сутринта пристигнахме, Кристин вече беше излязла, но ми бе оставила бележка, закрепена към вестника от предния ден. Заглавието на страницата, която ми бе указала, гласеше: „Прави се проверка на смъртната маска на Тутанкамон“. Сърцето ми за момент спря да бие и преди да продължа с четенето погледнах бележката ѝ.

„Скъпа Елизабет, може би сега ще повярваш, че съм права, като казвам, че тези хора познават занаята си. Скоро

експертите ще разберат, че маската е копие, но това е най-малкият ни проблем. Великобритания няма подписана спогодба за екстрадиране с Египет, но и тук ще трябва да отговаряме по обвинения за нелегален внос и още бог знае какво от тоя род. Изтичането на информация към египетските власти е само предупреждение от хората, с които двамата с Едуард се договаряхме. Както ти казах, тях не ги интересува толкова маската, а парите. Предлагам ти да започнеш да си четеш молитвата и да наглеждаш по-отблизо дечицата си. Бъди добро момиче и унищожи тази бележка, след като я прочетеш.“

Сега вече осъзнах, че наистина съм в опасност. Кристин беше права — тези хора нямаше да се спрат пред нищо, за да получат парите, които им се полагаха.

Първата ми мисъл беше за децата. Шарлот беше в селската зала с останалите от театралната група и щеше да остане там до края на първото им представление тази вечер. Джонатан беше в градината с Джефри. За момента бяха в безопасност.

Веднага след това се обадох на Оскар Ренфрю вкъщи. Обади се жена му, но ми каза, че Оскар няма да се върне до вторник.

— Може ли да се свържа с него там, където е сега?

— Боя се, че не. Той е на поход някъде из Пенайните.

Готова да припадна от страх, закрачих из стаята, без да зная какво да правя. Отново и отново поглеждах статията във вестника. Публикацията беше съвсем безобидна, но развълнуваното ми съзнание съзираше в нея всевъзможни заплахи.

В два часа телефонът иззвъня. Беше Кристин.

— Слава богу — простенах аз, — къде си?

— В склада съм. Сега ме слушай внимателно. Нещата се развиват по-бързо, отколкото очаквах. Някои хора се канят да се срещнат с теб.

— Кой? — почти изкрещях.

— От служба „Мита и акцизи“ или от Министерството на външните работи, не знам. Това, което знам обаче, е, че някой е получил информация от египтяните, че Едуард е имал нещо общо с

разследването, което се провежда в Кайро. Тялото на човека от охраната е открито и египтяните искат случаят да се разследва изцяло.

— Откъде разбра всичко това?

— Просто го разбрах. Слушай сега. Маската все още е в къщата и по един или друг начин трябва да се отървем от нея. Но това не е единственият ни проблем. Вече ще бъде само въпрос на време да разберат, че цялата египетска колекция на Едуард е придобита по същия нелегален начин като маската, а това само по себе си ще доведе до истинска катастрофа. Има и още нещо. Крайно време е да разбереш всичко и тогава може би ще осъзнаеш колко е сериозно положението. Нали помниш онези пътувания, които правихме до селата по течението на Нил? Целта на тези малки посещения беше да се дадат пари на селяните; които пък, мила ми снахичке, седят върху богатства, за каквито никога не си мечтала. Виждаш ли, всички тези къщи са построени върху древни гробници, пълни с безценни антични съкровища. И докато египетските власти се опитват да ги откупят от стопаните, други хора, като Едуард, им дават пари, за да останат в тях. В замяна на това, местните жители правят някои малки разкопки... Повечето пари отиват в Кайро. Използват се за закупуване на оръжия за ООП и за либийците, дори и за израелците, но това е без значение; важното е кой плаща най-добрата цена за момента. Всичко ставаше там, Елизабет, направо под носа ти, но ти беше прекалено глупава, за да го забележиш. — За момент спря и ми се стори, че чувам как тихичко се смее. — Сега просто излез от къщата и ела тук. Постарай се да изглежда все едно, че отиваш да пазаруваш и, за бога, не казвай на никого къде ще ходиш.

Не отговорих и тя продължи:

— Елизабет! — изсъска тихо и студенината в гласа ѝ стегна всичките ми вътрешности в един възел от ужас.

— Ти беше негова съпруга и наследи всичко. Искам да кажа, наистина всичко.

Опитах се да не бързам, докато нагласях нещата така, че да изглежда сякаш отивам да пазарувам в Танбридж Уелс. Когато минавах през селото, видях мис Барсби да обяснява нещо на някого и изведнъж си спомних, че оставих бележката на Кристин върху бюрото на Едуард. Бързо обърнах колата като полудяла, молейки се да успее да я взема, преди да я е открил някой друг.

Когато най-сетне стигнах в склада, Дан — пазачът, чакаше на вратата. Промъкнах се покрай него и се качих на втория етаж. Огледах се за Кристин. Не се виждаше никъде. Тъй като беше събота, мястото беше някак необичайно тихо. Потръпнах от звука на собствените си стъпки, докато крачех към складовото помещение в другия край на сградата.

Отворих вратата и извиках от ужас. Цялото съдържание на стаята беше натрошено на парчета. Всички археологически находки, събирани с любов от Едуард, вече бяха само купчини прах и отломъци. Бюрото му беше преобърнато, а съдържанието — разпиляно на пода. Най-отгоре лежаха разкъсани платна — всичко, което бе останало от колекцията от стари майстори на Едуард — и счупени парчета от старинни мебели.

Извърнах се, понеже чух някакъв шум зад гърба си и отстъпих ужасена, когато се изправих срещу вторачените в мен очи на маниак.

АЛЕКСАНДЪР

За първи път идвах в „Уестмуур“. При други обстоятелства може би щях да се впечатля от размерите му, но сега карах твърде бързо, за да мога да забележа красотата на градините или зашеметяващите гледки на пейзажа. Спрях на паркинга пред къщата и силно похлопах по вратата.

Отвори ми Канари, минах бързо покрай нея и бях готов да извикам, когато изведнъж горе на стълбата се появи Елизабет. Погледнах я и сърцето ми едва не изскочи. Беше облечена в черно. Лицето ѝ беше безжизнено, а косите ѝ — красивите ѝ гарванови коси — ги нямаше.

Гледаше ме неподвижно и видях неописуемия страх, изписан в погледа ѝ. Бавно вдигнах ръце и ги протегнах към нея.

Притисна се към мен. Усетих как костите ѝ изпъкват през кожата.

— Не съм го извършила — прошепна тя. — Не съм ги убила.

— Знам, затова съм тук.

Зад Елизабет забелязах Шарлот, застанала горе на площадката, красива и печална като майка си. Канари се приближи и я поведе обратно към стаята.

Беше твърде невероятно, за да е действително. При опит да се прикрие това, което се очертаваше като най-голямото и сложно престъпление в историята, някой беше запалил склада в покрайнините на Лондон. Пазачът на склада, Даниъл Дейвисън, беше загинал в пламъците. Два дни по-късно Елизабет беше арестувана за убийство, после пусната под гаранция. Полицията продължаваше да търси в разрушения склад останките на Кристин.

Следващите три дни прекарах с Елизабет, като отново повторихме всичко, което се беше случило. Тя все още беше в състояние на шок и толкова потисната, че се чувствах направо жесток, заради начина, по който я разпитвах и настоявах да си припомни всичко. Но трябваше да установя каква е истината. Тя, разбира се, беше невинна, изобщо не се съмнявах в това, но как щях да я защитавам, ако не знаех съвсем точно какво се е случило?

Знаех, че адвокатската колегия никога нямаше да одобри идеята аз да се заема със случая, и затова, когато Хенри каза на баща ми, че точно това имам намерение да сторя, не се изненадах, че веднага ме привика в канцеларията си.

Скочих от стола си.

— За бога, татко, обвиняват я в убийство.

— И палеж.

Погледнах към Хенри.

— В каквото и да я обвиняват, Александър, не можеш ти да я защитаваш. Просто не е етично.

Извърнах се към него.

— Етично! На кой му пука за етиката, по дяволите! Тук става дума за Елизабет. Тя иска аз да я защитавам и ще го направя каквото и да става.

— Фреди Рийз предложи да поеме делото — каза Хенри. — Той е почти най-добрият.

— Тя не желае Фреди Рийз. И изобщо ти какво търсиш тук, по дяволите?

— Аз го помолих да дойде — отвърна баща ми. — Надявах се, че може би ще успее да те вразуми. Знае ли Елизабет какво ще стане с кариерата ти, ако се заемеш с нейния случай?

— Разбира се, че не знае. И никой няма да ѝ казва. И без това почти си е загубила ума от страх.

— А ти самият осъзнаваш ли какво може да се случи, Александър?

— Мислиш ли, че ме интересува? Каквото и да стане, ще я защитавам.

Не можех да им кажа как, когато бях намекнал, че някой друг ще трябва да я защитава, Елизабет ме беше помолила да не предавам случая на друг. Не знаеше и дори не предполагаше как ще погледне на това адвокатурата и би било твърде егоистично и жестоко от моя страна, ако ѝ бях казал. Не можех да им обясня, че я обичам прекалено силно, за да я разочаровам, и що се отнася до мен, нейните желания и чувства стояха преди кариерата ми — преди всичко останало.

— Ти нямаш нужния опит, за да поемеш това дело — отвърна Хенри.

— Особено ако открият тялото на сестрата на мъжа ѝ — намеси се и баща ми.

— Няма. Тя е някъде жива и здрава и само трябва да я намерим.

— Но не го знаеш със сигурност. Виж, сине, не разбираш ли, че като поемеш случая, можеш да провалиш шансовете ѝ за успех? Знам как се чувстваш, и двамата знаем, но...

— Къде в разпоредбите пише, че не мога да поема делото? А? Покажете ми!

— Никъде не пише, знаеш добре. Но има неписани правила, които всички спазваме, Александър. Във всяко отношение ще бъде много по-разумно, ако се откажеш.

— Как си представяш, че ще можеш да се владееш, когато играта загубее? — попита баща ми. — Виж се само как реагираш сега.

— Естествено, че съм емоционален, какво очаквате? Но докато се стигне до процеса, ще съм толкова безстрастен, колкото трябва.

— Ами ако загубиш — отново заговори баща ми, — как ще живееш по-нататък?

— Няма да загубя.

Накрая баща ми се изправи.

— Няма да благословя намеренията ти. Не ми каза нищо, с което да ме убедиш, че действаш разумно. Ще участваш като помощник. Ако Фреди Рийз се съгласи, той ще поеме делото. Негово ще бъде правото да реши дали да те остави да водиш защитата. Ако това стане, ти ще носиш отговорността.

Изминаха четири месеца, преди да се стигне до процес. През това време почти се преместих на „Прайъри Уолк“ при Елизабет и децата, като се опитвахме да водим колкото е възможно по-нормален живот. От време на време Джесика идваше да ме види, но срещите ни винаги завършваха с неприятни сцени. Независимо че твърдеше, че и сама си живее щастливо и пълноценно, продължаваше да се държи като ревнива съпруга, когато ставаше въпрос за Елизабет. Така че, не се изненадах, когато каза, че според нея Елизабет е виновна.

— Проблемът ти, Александър, е, че според теб твоята скъпоценна Елизабет не може да греши. Сигурна съм, че е виновна, само почакай и ще видиш. Надявам се, че ще си получи каквото

заслужава. И цялата ирония е в това, че ти ще ѝ съдействаш. Не можеш да спечелиш това дело, никога — дори и след милион години.

Този път Розалинд не беше с нея и наистина много съжалявах. Когато тя беше край нас, срещите ни бяха поне малко по-цивилизовани.

Но с течение на времето, след като Фреди Рийз пое случая — а той, за разлика от баща ми, смяташе, че би могло да се извлече някаква полза от моето участие — Джесика смекчи позицията си и дори започна да ми се обаждат от време на време по телефона, за да разбере как се справяме. Фреди следеше всяка стъпка от разследването ми и ми даваше безценни наставления и насърчения. Истинският ни проблем обаче беше изчезването на Кристин. Дори ходих до Гщаад, за да разговарям с Дейвид, но той нямаше представа къде би могла да бъде. Двата с Елизабет бяха убедени, че не би отишла в Кайро, тъй като не разполагаше с пари, за да плати на тези, които я изнудваха. Останах поразен, когато Дейвид отказа да се яви в съда и да свидетелства в полза на Елизабет. Тя беше толкова сигурна, че ще се съгласи. Въпреки това взех писмените му показания, в които подробно описваше всичко, което му беше известно по кражбата на маската.

И ето че се натъкнахме на още една зашеметяваща изненада. Маската беше фалшификат.

— Може да се каже със сигурност — заяви ми един от експертите от Британския музей, когато ги посетих в „Уестмуур“, за да видя как вървят нещата. — Може да се каже със сигурност, заради дупките на ушите.

— Какви дупки? — попитах го.

— Именно. Тук няма дупки. Оригиналната маска е с пробити уши. Нещо повече, дупките на ушите ѝ са доста големи. Който е изработил това копие, съзнателно е направил така, че имитацията да бъде разпозната.

— Защо го е направил?

Специалистът вдигна рамене.

— Не знам. Грешката е толкова очевидна, че човек като Уолтърс не би могъл да не я забележи. Но освен този пропуск, всичко останало е имитирано съвършено.

Значи ето какво е казал Едуард в предсмъртния си миг — „ушите“.

Бях като онемял. Като знаех как и Елизабет, и Шарлот се измъчваха заради смъртта на Едуард, докато всъщност причината е била във фалшивата маска, ме обземаше безумна ярост. Единственото хубаво нещо от цялата работа беше, че хората от служба „Мита и акцизи“, имайки предвид разкритието на експертите, решиха, че след като са платени съответните импортни такси върху скъпоценните метали, обвинението в незаконен внос може да отпадне.

Елизабет не можеше да повярва, когато ѝ казах.

— Знаеш ли, Кристин ми каза, че Едуард развил такава мания, понеже разбрал, че никога няма да го обичам така, както той иска. Сега излиза, че е бил измамен дори и за маската. Горкият Едуард! Толкова години, Александър! Толкова години живях с него и почти не го познавах. Какво кара човек да върши такива неща? Това не може да е любов.

— Най-важно е да не се обвиняваш. Не си могла да направиш нищо. Както сама каза, бил е измамен. И когато го е открил, сигурно почти е полудял. — За момент спрях. — Единственият човек, за когото трябва да се притесняваме сега, Елизабет, е Кристин, а не Едуард. Кристин се опита да те убие и е много вероятно да опита отново. — Лицето ѝ пребледня. — Трябва да го приемеш, Елизабет. Според клаузите в завещанието на Едуард, ако нещо се случи с теб, Кристин ще получи всичко. Поне докато Шарлот и Джонатан станат пълнолетни, за да получат техните дялове.

— А дотогава тя ще се е постарала да няма какво да наследят — обади се Каролин.

Бях се отбил у Хенри на път за вкъщи. Сега Елизабет беше отседнала тук, докато приключи процесът. При положение че още не беше установено местонахождението на Кристин, не ми се искаше да стои сама на „Прайъри Уолк“. Къщата се пръскаше по шевовете заради децата, тъй като неговите вече бяха станали четири, а и Шарлот и Джонатан също бяха тук.

Хенри ме придружи до вратата.

— Защо още не си ѝ казал? — попита ме.

— Ще ѝ кажа. Ще дойда отново и ще я заведа в апартамента. Мисля, че трябва да сме сами, когато ѝ го съобщя.

Процесът бе насрочен за следващия понеделник в „Олд Бейли“. Това, което не казах на Елизабет, беше, че обвинител ще бъде Майкъл Самюелсън. Бях го виждал да кръстосва шпаги с много по-опитни от мен адвокати, но все още не бях чувал някой да го е победил. Дори и Фреди Рийз.

28.

Чиновникът в съда се изправи. Над купчината с книжата, съдържащи обвинителния акт, се виждаха само очилата и върхът на плешивата му глава. Зад него беше съдията Маккий, който изглеждаше смален под перуката и червената си мантия, макар че това не му пречеше да демонстрира обичайното си кисело настроение. Хвърли поглед към препълненото отделение за публиката. Беше ни дошло като гръм от ясно небе, когато разбрахме, че ще бъдем в зала номер едно. Потискащият тъмен цвят на ламперията и затвореното пространство действаха зловещо. Вдигнах поглед към Елизабет. Лицето ѝ бе изпито — доказателство за безсънната нощ, която бе прекарала. Тъмносинята рокля сякаш придаваше допълнителен синкав оттенък на кожата ѝ и тъй като беше отслабнала доста през последните месеци, изглеждаше почти като сянка. Зад подсъдимата скамейка стоеше охраната от затвора. Бързо извърнах поглед, преди да ме е обзело ненужно вълнение. За момент си представих как изглеждаше съдът през очите на Елизабет: познати и непознати лица, черни наметала и къдрави бели перуки — като в зловещ театър.

— Подсъдимата, срещу вас е отправено обвинение, включващо пет параграфа. Параграф първи: Убийство. За това, че на пети септември 1981 година сте убили Даниъл Реймънд Дейвисън. Признавате ли се за виновна?

— Не.

Гласът ѝ беше слаб, но твърд и докато отговаряше, гледаше съдията. Той не прояви същото великодушие и без да помръдне, тя сякаш се сви на подсъдимата скамейка.

— Параграф две: Палеж. За това, че на пети септември 1981 година в нарушение на Закона за криминалните деяния от 1971, раздел първи, параграф две, подраздел... — Гласът на чиновника монотонно изчете целия текст на съответния подраздел и накрая отново попита:

— Признавате ли се за виновна?

— Не.

Още три пъти той повтори същата процедура, докато изчете обвиненията в кражба, фалшификация и получаване на крадени вещи. После в залата настана тишина, докато съдебните, заседатели полагаха клетва. Накрая Майкъл Самюелсън се изправи. Процесът започна.

В продължение на два дни се изреждаха свидетелите на обвинението. Основното внимание беше съсредоточено върху убийството и пожара, но тъй като нямаше свидетели как е започнал, за него се изслушаха много малко показания. Най-сетне, на третата сутрин на свидетелското място застана Елизабет. Засега, тъй като по-голямата част от показанията се основаваха на догадки и косвени улики, не бях особено притеснен и бях уверен, че нещата се развиват в наша полза. Но докато полагаше клетвата, гласът на Елизабет потрепери. Всички съдебни заседатели бяха вперили поглед в нея. Сега беше първата им и единствена възможност да чуят от първоизточник какво се е случило в склада през онзи ден.

Започнахме, като повторихме подробностите от завещанието на Едуард — нещо, което бих предпочел да избегна, но знаех, че ако не го сторя първи аз, Самюелсън няма да го пропусне по-късно.

Когато сметнах, че съдебните заседатели са разбрали, че завещанието дава на Кристин мотив да убие Елизабет, продължих с деня на пожара.

Усмихнах се насърчително и помолих Елизабет да ни каже най-напред по кое време е пристигнала в „Уестмуур“ същата сутрин и какво се е случило, след като е намерила бележката на Кристин. Говореше тихо, но последователно и логично, докато преразказваше телефонния си разговор с Кристин. Потвърди показанията на Канари, че наистина е казала, че излиза да пазарува, после разказа как е стигнала с колата до селото, преди да се върне отново в „Уестмуур“, за да провери дали не е забравила бележката на Кристин някъде, където би могъл да я открие някой друг.

— Представена ли е на съда тази бележка? — Намеси се съдията Маккий.

— Боя се, че не, милорд — отвърнах му. — Търсихме я навсякъде, но накрая стигнахме до заключение, че е била унищожена от пожара.

— О! — беше единственият коментар на Маккий, но това бе напълно достатъчно, за да постави под въпрос съществуването на

бележката и да направи още по-достоверни показанията на мис Барсби, че точно в момента, когато посочвала пътя към „Уестмуур“ на служителя от митниците, видяла как Елизабет обръща колата и поема обратно. Съвсем ясен беше намекът ѝ, че Елизабет се е опитала да се измъкне от митническия служител.

Отново се обърнах към Елизабет.

— Какво направихте, след като взехте бележката?

— Отидох направо в склада. Когато пристигнах, Дан, портиерът, стоеше на вратата. Изтичах покрай него към втория етаж, където съпругът ми държеше големи складови помещения. Търсех Кристин, но тя не се виждаше никъде. Само веднъж преди това бях идвала в този склад, но си спомних, че в края на коридора има малко помещение, което съпругът ми използваше като канцелария. Докато вървах нататък, проверявах всички стаи, за да видя дали Кристин не е в някоя от тях. После, когато отворих последната врата, спомням си, че извиках Дан.

— Можете ли да кажете на съда защо извикахте Дан?

— Защото всичко в стаята беше натрошено. Не можех да повярвам на очите си. Дори и останките сигурно биха стрували цяло състояние.

С крайцеца на окото си забелязах, че Самюелсън си записва нещо.

— Какво се случи после? — попитах Елизабет.

— Зад себе си чух шум. Обърнах се, но преди да разбера какво става, някой ме блъсна в стаята.

— Можете ли да разпознаете лицето, което ви блъсна в стаята?

— Не. Знам само, че беше мъж.

— Мъж! Но нали вашата зълва ви е помолила да отидете в склада?

— Да.

— Видяхте ли я изобщо през онзи съботен следобед?

— Не.

Кимнах.

— Какво стана, след като бяхте блъсната в стаята.

— Паднах върху натрошените по пода парчета. Миришеха силно на керосин. После някой хвърли запален вестник и затвори вратата.

— И какво стана след това?

— Цялата стая пламна. Успях да стигна до вратата, но тя беше заключена. Опитах се да открия нещо, с което да я разбия, но се подхлъзнах и паднах и дрехите ми се запалиха. Искях да извикам, но не успях. Стаята беше пълна с пушек и едва дишах. Хвърлих се върху него. После сякаш отново ме изблъскаха в огъня. Отначало не разбрах, че някой се опитва да отвори вратата отвън и затова направих опит да се противопоставя. След това чух вик сред прашенето на пламъците и някой ме изтегли отвън на площадката. Беше Дан. Удряше ме с престилката си, за да угаси пламъците, и ме питаше какво се е случило, но аз успях да произнеса единствено името на Кристин. Сигурно е помислил, че тя е вътре в огъня, защото покри лицето и ръцете си с престилката и изтича в стаята. Трябва да е било само секунди по-късно, когато един шкаф падна и се стовари върху него. Извика и аз се опитах да стигна до него. Продължаваше да крещи, но още нещо падна и... той повече не се чу.

Разплака се и съдията кимна на квестора да ѝ донесе стол. Изчаках, без да нарушавам надвисналата над залата тишина. Накрая тя даде знак, че е готова да продължи.

— И вие си помислихте, че Дан е мъртъв, така ли, мис Уолтърс?

Елизабет потърка очите си с ръка, за да отстрани умората.

— Не зная какво съм помислила. Да, предполагам, че съм помислила, че е мъртъв.

— И какво направихте?

— Продължавах да лежа на пода. Пожарът бързо се разпространяваше и разбрах, че трябва да потърся помощ. Успях да се изправа и отново се задуших. Помислих, че трябва да изляза навън.

— Не ви ли мина през ум да използвате телефона в канцеларията на Дан на входа на склада?

— Помислих си го, но чух приближаването на сирени и разбрах, че вече пристига помощ.

— Тогава можете ли да кажете на съдебните заседатели защо, когато полицията и пожарната кола са пристигнали в склада, вие вече не сте били там?

Елизабет поклати глава и отново прокара ръка през лицето си.

— Паникьосах се. Изплаших се и се паникьосах.

— Защо се паникьосахте?

— Мислите ми бяха объркани... Не знаех кой е запалил пожара, но непрекъснато мислех за хората, с които Кристин се беше договаряла и които ми беше казала, че са способни на всичко. Мислех само за децата си и че трябва да отида при тях.

— Какво се случи, когато се върнахте вкъщи?

— Канари — бавачката ни — тъкмо слизаше по стълбите, когато влязох. Помолих я да ми помогне да се кача, преди да са ме видели децата. Когато стигнахме в спалнята, тя искаше да повика лекар, но аз не ѝ позволих. Знаех, че изгарянията ми са тежки, но и двете с нея сме дипломирани медицински сестри. Мисля, че после съм припаднала, защото едва след около половин час...

— По кое време беше това?

— Четири и половина. Канари ми помогна да седна пред огледалото. Казах ѝ да отреже изгорялата коса. После я изпратих до фризьора да вземе някаква перука. Докато я нямаше, се преоблякох, като си сложих панталон и риза с дълъг ръкав. Опитах се да скрия изгарянията си, защото не исках да изплаша децата.

— Защо не се обадохте след това в полицията?

Тя вдигна лице, сякаш да преглътне сълзите в очите си.

— Не знам — изхлипа. — А как бих искала да знаех!

— Тук, в показанията си, казвате, че не сте се обадили в полицията, защото сте се опитвали да предпазите децата си.

— Да, така е, но освен това бях уплашена, че този, който ме беше блъснал в огъня, отново ще се опита да ме убие. Не разсъждавах логично, обърках всичко, но знаех, че в крайна сметка полицията ще дойде при мен.

Обърнах се към съдебните заседатели, за да бъда по-убедителен.

— Вече чухме от полицията колко сте им помогнали след пристигането им. А зълва ви, мисис Уолтърс, свърза ли се отново с вас?

— Не.

— Някой друг посети ли ви?

— Само от полицията. Няколко пъти идваха да ме разпитват и два дни след пожара дойдоха да ме арестуват.

Изглеждаше изтощена и аз помолих съдията, ако може да прекъснем за обедна почивка. Той незабавно се съгласи, защото

знаеше, че тя ще има нужда от цялата си енергия, за да издържи на кръстосания разпит на обвинението.

Самюелсън започна, като отново я върна към клаузите в завещанието на Едуард.

Веднага разбрах какво се опитва да внуши — че през тези години Елизабет е съумяла да накара чрез преструвки съпруга си да ѝ остави всичко и след това е била решена да отстрани единственото препятствие — Кристин, която е можела да попречи децата ѝ да получат всичко. Не се задълбочи много над това, но направи така, че да е сигурен, че съдебните заседатели са го разбрали.

Бързо премина към момента на пристигането ѝ в склада.

— Казахте ни, че при пристигането си в склада сте срещнали един мъж. В показанията си казвате, че сте се изправили лице в лице с този мъж, преди да ви хване и да ви блъсне в огъня. И въпреки това искате да ни накарате да повярваме, че не можете да го идентифицирате, нито да го опишете.

— Точно така.

— И нямате абсолютно никаква представа как изглеждаше този мъж?

— Не.

Самюелсън погледна съдебните заседатели с вдигнати вежди.

— Кого се опитвате да прикривате, мисис Уолтърс?

Елизабет ме погледна.

— Никой. Не прикривам никого. Както вече ви казах... — Спря, когато видя, че се извързвам — бях я предупредил да отговаря само на въпросите.

— Моля ви да ме поправите, ако греша, мисис Уолтърс, но очевидно вашето намерение е да накарате съда да повярва, че зълва ви не е била в склада, или не е така?

— Не я видях.

— Значи може да е била там?

— Не знам.

— Аз пък мисля, мисис Уолтърс, че е била там. Защо иначе Даниъл Дейвисън щеше да помисли, че е в огъня? В края на краищата това се е случило в събота следобед, когато там е доста спокойно. Дейвисън трябва да я е видял да влиза в склада.

— Не. Не беше там.

— Твърдите, че вашата зълва е заплашвала децата ви. Затова ли се сбихте с нея и я блъснахте в огъня.

Елизабет го гледаше ужасена, сякаш не можеше да възприеме факта, че той или който и да е друг би могъл наистина да повярва, че е способна да направи това, което Самюелсън твърдеше.

— Затова ли поискахте да се срещнете с нея в склада? И така щяхте с един куршум да убиете два заека? Като подпалите това, което са съхранява в склада, и хвърлите в пламъците зълва си, навярно сте смятали, че децата ви и вие самата ще бъдете в безопасност?

— Не! Не, не беше така. Аз не...

— Какво не, мисис Уолтърс?

— Не я видях.

— Съдебните заседатели могат да си помислят, че сте я видели, мисис Уолтърс. Съдебните заседатели могат също да си помислят, че сега тя се крие, защото се страхува от вас. Ясно е, че се е спасила от пожара, но може би е станала свидетел на убийството на Даниъл Дейвисън? Убийството, което сте извършили заедно с мъжа, когото се опитвате да прикриете. Жива ли е още зълва ви, мисис Уолтърс?

— Не. Да... не.

— Да или не, мисис Уолтърс?

— Да.

— Жива е? Но вие казахте, че не се е свързвала с вас след пожара — как тогава можете да знаете?

— Аз не...

— Ако е жива, както твърдите, мисис Уолтърс, то къде е тя сега?

Виждах, че Елизабет е съвсем близо до момента на срива. Самюелсън просто изчакваше най-голямото ѝ объркване и несигурност, за да я подмами към изповед. Изправих се.

— Милорд, мисля, че беше напълно доказано, че мисис Уолтърс не знае местонахождението на зълва си. Навярно бихме могли...

— Моля седнете, господин Белмейн.

Самюелсън се усмихна, и направи дълга пауза, преди да продължи:

— Чухме госпожа Дейвисън, която каза в свидетелските си показания, че съпругът ѝ е знаел, че стоката, съхранявана на втория етаж — стоката, собственост на покойния Едуард Уолтърс, а сега ваша собственост — е била или незаконно придобита, или крадена, и че

Дейвисън от известно време се е колебаел дали да не докладва. Затова ли умря той, мисис Уолтърс? За да го отстраните?

— Той не трябваше... Аз не...

— А мъжът, когото срещнахте в склада — той съучастникът ви ли беше? В края на краищата Дейвисън е бил едър мъж; трябвала ви е помощ.

— Грешите! Почти не познавах Дан. Самата аз дори не знаех, че стоката е крадена, преди да прочета бележката на зълва ми.

— Бележката? Но такава бележка няма, мисис Уолтърс.

Елизабет ме погледна, но аз само поклатих глава.

— Тубата от керосин е открита в храстите на около половин километър от склада. Вече чухме показанията на вашия шофьор, че тази туба обикновено стои в колата ви. Как се е озовала в храстите?

— Не знам.

— Как получихте изгарянията си, мисис Уолтърс? Защо се опитахте да ги прикриете? Защо след пожара не отидохте в полицията? От какво се страхувахте?

— Не знам. Не съм го убила!

— Вие сте лъжкия, мадам! — Гласът му проехтя в съдебната зала и Елизабет се отдръпна уплашено.

Скочих на крака.

— Милорд! Многоуважаемият ми колега отива твърде...

— Добре, успокойте се, господин Белмейн. — Обърна се към Самюелсън: — Както ви е добре известно, господин Самюелсън, не одобрявам такива театрални представления в този съд. Моля да се върнете на въпросите по същество и да се въздържате от обиди към подсъдимата.

— Няма повече въпроси, милорд. — Самюелсън продължи да се усмихва доволно, докато сядаше на мястото си.

След него и аз повторих част от въпросите. Бих искал да й спестя мъката да отговаря отново, но беше много важно в съзнанието на съдебните заседатели да се затвърди убеждението, че Елизабет е била нарочената жертва на предварително замислено убийство, организирано от Кристин, което е трябвало да се извърши от едно или повече неизвестни лица — вероятно същите, които са я изнудвали. Отново обърнах нещата така, че Елизабет да покаже искрената си мъка заради това, че Дан е загубил живота си, след като е спасил нейния.

Когато същия ден напуснахме съда, бях притеснен от начина, по който се развиват нещата. Макар че се опитваше да го прикрие, разбирах, че и Фреди изпитва същото.

В съблекалнята Самюелсън ме поздрави за начина, по който се справям с делото досега, като лукаво ми намекна колко съм неопитен. Но и двамата знаехме, че не разполагаме с никакви оръжия. Липсата на факти означаваше, че изходът ще зависи само от адвокатските ни умения — който от нас успееше да спечели съдебните заседатели на своя страна, той щеше да спечели и делото. При това Самюелсън имаше многогодишна практика. В десет часа на другата сутрин той се изправи, за да произнесе заключителната си реч. Записките му бяха разпръснати пред него, но през следващия един час почти не му се наложи да поглежда към тях. Всяка дума в речта му притежаваше такава убедителност, каквато бях очаквал, и аз внимателно го слушах, докато стъпка по стъпка превеждаше съдебните заседатели през фактите. Правеше го на сбит и логичен език, който беше разбираем за всички.

— Не ни остава друг избор, дами и господа съдебни заседатели, освен да заключим, че обвиняемата е подпалвач. — Гласът му трептеше от възмущение. — Защо ще се опитва да прикрие факта, че е била на мястото на пожара, освен ако не го е подпалила самата тя? Едва когато полицията е пристигнала да я разпитва и когато не е могла повече да скрие изгарянията си, тя е признала, че е била там. А къде е сега зълва й? Страхува се да излезе от укритието си или... Да, питам се къде ли е тя, уважаеми съдебни заседатели. Много е удобно, нали така, че няма свидетели на това престъпление? Единственият безспорно оцелял от пожара е жената пред вас, жената, която със сигурност повече от всеки друг има полза от унищожаването на склада в Билингтън. Даниъл Дейвисън е разбрал от известно време, че старинните антикварни предмети на втория етаж са незаконно придобити или крадени, и точно защото се е канел да изпълни дълга си на съблюдаващ законите гражданин, той е умрял от възможно най-тежката смърт — смърт в пламъците.

Изведнъж спря да говори и в съдебната зала настъпи тягостна тишина, в която ужасът от смъртта на Дейвисън стигна до съзнанието на всеки.

Самюелсън праметна наметалото си през рамо и след малко вдигна поглед.

— И за какво? За да се прикрие един живот на измами, кражби и лъжи. Спомнете си думите на обвиняемата, когато твърдеше, че е видяла разрушенията в склада: „Дори и остатъците сигурно струваха цяло състояние“. Това е било първото ѝ впечатление и единственото, което успя да каже пред съда. Това може би ни дава известна представа за начина, по който разсъждава тази жена. Уважаеми съдебни заседатели, сигурен съм, че ще се съгласите, че малкото факти, с които разполагаме по това дело, говорят сами по себе си. Съществува само едно решение, не мислите ли? Виновна.

Въпреки любезната си усмивка Самюелсън имаше вид на истински ексекUTOR, докато се връщаше на мястото си.

Когато дойде моят ред, в залата настъпи раздвижване. Тук бяха редовните посетители на „Олд Бейли“, съвременните последователи на гилдията на зяпачите, родена край гилотината по времето на Великата френска революция. Подобно на пиявици те засищаха отворителните си апетити с нещастията на другите.

След речта на Самюелсън виждах съдебните заседатели срещу себе си като два реда еднакво враждебни лица. Бяхме прави с Фред, когато преценихме още предната вечер, докато изпилвахме последните моменти в заключителното ми изказване, че няма да им се понрави повторно преразказване на фактите по делото.

— Бих искал да се обърна към вас, дами и господа съдебни заседатели. Винаги е трудно да се представи едно дело от страна на защитата, а днес за мен това е особено тежка задача, след като многоуважаемият ми колега изложи толкова убедително тезата си пред вас. Но в неговите аргументи има един съществен недостатък. И той е, че не съществуват никакви доказателства, за да подкрепи твърденията си. Както и самият той изтъкна, няма свидетели на случилото се в склада и поради това всички показания се основават само на догадки или предположения. Казано на юридически език — само на косвени улики. И така, само въз основа на тези косвени улики вие, уважаеми съдебни заседатели, трябва да решите съдбата на обвиняемата. Помнете също, че тя е невинна до неоспоримо доказване на виновност. Мис Барсби твърди, че е видяла мисис Уолтърс да минава през селото в два и половина следобед в деня на пожара. Мис Робъртс, бавачката

на семейство Уолтърс, даде показания, че мисис Уолтърс се е върнала в „Уестмуур“ малко след четири часа. Според господин Самюелсън само за този период от час и половина мисис Уолтърс е извършила следното: половинчасово пътуване до склада, където е подпалила огъня, спорила е и вероятно се е сбила със зълва си, след което — вече получила значителни изгаряния — е повикала Даниъл Дейвисън от канцеларията му и заедно с друг, засега неидентифициран мъж, го е блъснала в пламъците. После изтичала на около половин километър, за да се освободи от тубата от керосина, изминала обратно същия половин километър и след още трийсет минути шофиране се прибрала в „Уестмуур“. Правдоподобно ли е това, уважаеми съдебни заседатели? Изобщо възможно ли е? Освен това мис Робъртс свидетелства, че е чула как Кристин Уолтърс заплашва децата на обвиняемата. От представените доказателства от „Бритиш Еърлейнз“, „Пан Ам“ и „Сингапур Еърлайнс“ става ясно, че Кристин Уолтърс вероятно от дълги години е вземала участие в операции, които, както се оказва, са били изключително съмнителни международни сделки. Именно опасността от разкриването на тези сделки и отказът на обвиняемата да се подчини на заплахите, са накарали Кристин Уолтърс да наеме някой, който — по думите на многоуважаемия ми колега — „с един куршум да убие два заека“, като подпали склада и отнеме живота на мисис Уолтърс. Ето защо, уважаеми съдебни заседатели, Кристин Уолтърс се е укрила и не присъства в тази съдебна зала. По време на процеса моята клиентка нито веднъж не отрече, че се е намирала на мястото на пожара, нито пък направи опити да опровергае показанията на свидетелите на обвинението. Моля ви да я погледнете, уважаеми съдебни заседатели. Наистина ли ви прилича на горгоната, представена ни от господин Самюелсън в неговата теза? Разбира се, че не. Тя е почтена, съблюдаваща закона гражданка, въввлечена в поредица от събития, които са толкова невероятни, че ни е трудно да ги възприемем. Има още много неща, които бих могъл да кажа за сестрата на съпруга на моята клиентка, но ние не сме тук, за да съдим Кристин Уолтърс — тук сме, за да отсъдим справедливо по случая на Елизабет Уолтърс. Правосъдието, британското правосъдие, повелява, че тя е невинна, докато вината ѝ не бъде доказана по неоспорим начин. — Усмихнах се и погледнах към Елизабет. Беше свела поглед и когато отново се обърнах към съдебните заседатели, видях, че всички я

наблюдават. — В този случай съществуват толкова много съмнения, че съм сигурен, че и вие като мен сте изненадани как изобщо е стигнал до съда. Мисис Уолтърс не е имала физическата възможност да извърши тези престъпления. Напротив, тя е била нарочената жертва. Оставам на вас, уважаеми съдебни заседатели, да помогнете справедливостта да възтържествува, като вземете решение, че е невинна.

Докато се връщах на мястото си, усетих, че някой ме потупва по гърба, и Оскар Ренфрю, семейният адвокат на Елизабет, ми подаде бележка. „Страхотен удар! Спечели!“ — прочетох и си позволих лека усмивка. Лицето на Фреди беше безизразно, но когато погледите ни се срещнаха, той ми намигна. Всички лица на скамейките със съдебните заседатели изразяваха объркване и симпатия. Оскар Ренфрю имаше право — интуицията ми го подсказваше.

Съдията реши да отложи заседанието за десет и половина на следващия ден, когато щеше да произнесе обобщението си и след това съдебните заседатели да се оттеглят, за да вземат решението си.

Същата вечер Джесика ми беше оставила бележка в кантората, в която ме молеше да се видим. На път за вкъщи се отбих у Хенри и Каролин, за да разговарям с Елизабет, като я подразних, че отначало не е вярвала в мен. Изглеждаше по-добре, отколкото през последните дни, но напрежението ѝ все още беше видимо. Смятах, че моментът все още не е подходящ да ѝ напомня, че следващата ни стъпка трябва да бъде да открием Кристин — преди тя да се върне за Елизабет.

С Джесика излязохме на вечеря. Говорехме главно за процеса и останах изненадан колко съчувствено ме изслушваше. Трябва да си призная, че ми беше приятно да мога да се доверя на някого, след като дълго време трябваше да потискам чувствата си, и когато Джесика ми каза, че баща ми, макар и неохотно, е оценил представянето ми, не можех да не се почувствам доволен. Наистина трябваше да се съглася, че резервите му по отношение на делото не бяха съвсем неоснователни. Защитата на Елизабет не беше сред най-лесните неща, които бях вършил в живота си, и все още не бях сигурен дали ще получа потвърждение, че съм действал по най-добрия начин.

При тези думи Джесика се усмихна.

— Преди малко беше толкова уверен.

— И все още съм. Е, предполагам, че винаги съществува опасност съдебните заседатели да изпаднат в някаква обща заблуда... По-скоро имах предвид дали не съм подхождал твърде неопитно като цяло. Понеже ставаше дума за Елизабет, не исках и да чуя някой друг да поеме случая. Дори не бях сигурен дали така ще е най-добре за нея — просто чувствах, че трябва да го направя. Свих рамене.

— Май е вече твърде късно, а? Благодаря на бога, че всичко мина добре.

След това заговорихме за Джесика и за това, което правеха двете с Розалинд, и както винаги, докато приключим с вечерята, бяхме започнали да си крещим. Вероятно това се дължеше както на моята нетърпимост, така и на неизлечимата ревност на Джесика по отношение на Елизабет. Вкъщи всеки се отпрати в своята стая и когато сутринта тръгнах за съда, Джесика още не беше станала.

Не че обобщението на съдията Маккий беше толкова пристрастно, но с позоваването на всичко, което бях казал по отношение на липсата на сигурни улики за доказване на неизяснените моменти в случая, останах с впечатление, че дори Самюелсън разбра, че е загубил.

Съдебните заседатели се върнаха в два часа. Докато заемаха местата си, Хенри, който седеше зад мен, ми посочи в публиката. Там беше седнала Шарлот и сърцето ми се сви, когато ми помахаша. Бяхме решили по-късно днес да кажем на нея и Джонатан, че аз съм техният баща.

Служителят на съда се изправи.

— Уважаеми съдебни заседатели, взехте ли вашето решение?

Председателят на съдебното жури също стана.

— Взехме го, сър. — Погледна ме и в този момент аз разбрах.

— Дами и господа съдебни заседатели, по първия параграф за убийство, обвиняемата виновна ли е, или невинна?

— Виновна.

— Дами и господа съдебни заседатели, по втория параграф за палеж, обвиняемата виновна ли е, или невинна?

— Виновна.

Кръвта пулсираше в слепоочията ми, докато седях, прикован от изненада. Бях толкова сигурен. Хенри ме дръпна за рамото и когато се обърнах, видях, че Елизабет е припаднала.

Гласът на служителя продължаваше монотонно да задава въпроса, докато обявяваха решенията си по останалите три параграфа. Не можех да направя нищо, освен да стана на крака и да гледам безпомощно как съдебните пристави вдигат Елизабет и я придържат изправена.

— Дами и господа съдебни заседатели, по всички параграфи ли считате обвиняемата за виновна?

— Да.

— Това решение единодушно ли е?

— Да.

— Благодаря. Можете да седнете.

Съдията призова за ред.

— Сигурен съм, че ще поискате смекчаване на наказанието за клиентката си, господин Белмейн, така че ще трябва да продължим.

Фреди се изправи. Почти не чух пледоарията му за смекчаване на наказанието, но когато вдигнах поглед, видях, че съдията е благосклонен и наистина, преди да прочете присъдата, той изрази изненадата си от решението на съдебните заседатели.

Доживотен затвор. Плюс още седем години, плюс още по три тримесечия — общо по всички обвинения.

Настигнах Елизабет, докато я извеждаха от съда, изблъсках полицаия и я прегърнах, опитвайки се да я подкрепя.

— Децата — успя да каже тя. — Какво ще стане с децата? О, Александър, нали ще се погрижиш за тях?

— Разбира се, ще...

Преди да успея да довърша, те я издърпаха от мен и я поведоха към затвора. Това беше най-кошмарният момент в живота ми.

В съблекалнята ме очакваха Хенри, Каролин и Шарлот. Бях забравил, че Шарлот също беше в съда. Когато видях пребледнялото и от уплаха лице, аз я прегърнах и се заклех, че ще направя всичко каквото трябва, за да видя майка ѝ освободена от затвора и от присъдата, която не биваше да излежава.

29.

На следващата сутрин отидох в кантората. Знаех, че заради децата, а и заради себе си, трябва да се държа както обикновено. Джесика беше в съда, когато произнасяха присъдата. Беше се обадила на Розалинд и двете бяха останали с мен почти през половината нощ. Имаше някаква ирония в поддръжката ѝ, тъй като самата тя беше предрекла, че Елизабет ще бъде осъдена. Преди да си тръгне тази сутрин, я бях прегърнал и дори преглътнах сълзите си, когато ми каза колко съжалява, че нещата са се получили толкова зле. Не знаех дали имаше предвид нашите отношения или Елизабет, но в гласа ѝ долових искрена мъка.

Редиш тъкмо излизаше от стаята ми, когато пристигнах.

— Ще обжалваме, Редиш — казах. — Свържи се с Оскар Ренфрю и определи среща.

— Ще бъде изпълнено, сър. Един господин ви очаква, сър. Казва, че ходил първо у вас, но баща ви го изпратил тук.

— Вкъщи? Каза ли си името?

— Да, сър — господин Уолтърс.

Веднага си помислих за Едуард, но това беше абсурдно. Когато влязох, насреща ми се изправи Дейвид и ми протегна ръка. Поех я с неудоволствие — не можех да му простя отказа да свидетелства в полза на Елизабет.

— Господин Уолтърс, страхувам се, че идвате твърде късно. Не чухте ли вече?

— Да, чух. Затова съм тук.

— О? — Свалих палтото си и го оставих на закачалката зад вратата.

— Кристин ми се обади.

Името се понесе с отровния си звук из въздуха в стаята и омразата, която изпитвах към тази жена, без дори да я познавам, ме изпълни целия.

— Кога? Къде се намира?

— Обади ми се вчера, след като разбрала за присъдата. В Кайро е.

Вдигнах телефона.

— Какво правите? — попита Дейвид.

— Обаждам се на Интерпол.

Поклати глава. Нямало никакъв смисъл да го правя.

— Хората, при които се намира, са поне три крачки, пред който и да е агент на Интерпол.

— Как е разбрала за присъдата?

— Много просто. Обадила се е на някого от „Флийт Стрийт“. — Спря и сведе поглед към обувките си. — Била е в склада, господин Белмейн.

— Никога не съм се съмнявал в това.

— Мисля, че трябва да отидете в Кайро и да я откриете.

Погледнах го изпитателно и ми се стори, че белегът на лицето му е станал по-дълбок от последния път, когато го видях в Гщаад. Рядката му коса изглеждаше като току-що разрошена от силен вятър и едва сега забелязах, че откакто бях влязъл, той непрекъснато нервно прокарваше пръсти през нея.

— Тя ви е сестра, защо искате да я открия?

Усмихна се тъжно.

— Защото противно на това, което навярно си мислите, аз много обичам Елизабет. Знам, че не е способна да подпали онзи склад, а пък от друга страна, знам добре, че сестра ми наистина може да го направи. Само че, нали разбирате, господин Белмейн — Кристин ми е сестра и независимо от всичко, аз я обичам. Когато изчезна — и ви се кълна, че наистина не знаех къде е — помислих, че Кайро ще е последното място, на което ще отиде, понеже нямаше пари, за да плати на Пашата...

— Пашата?

— Това означава нещо като „лорд“. Той е този, с когото Едуард и Кристин работеха през всичките тези години. Отвратително създание. Както и да е, когато тя изчезна и Елизабет беше арестувана, явно съм надценил британското правосъдие, защото изобщо не си и помислях, че ще пратят Елизабет в затвора. Смятах, че няма да има достатъчно доказателства.

— Сестра ви е по-умна, отколкото смятате, господин Уолтърс. Продължавайте!

— Прав сте. Единственото, което знам, е, че този паша има някаква власт над Кристин. Искам да я измъкна оттам, дори и ако трябва да отговаря за това, което е извършила — нека и тя отиде на съд.

Останах изненадан.

— Не мислите ли, че ще са достатъчни писмени показания?

Той поклати глава.

— Предполагам обаче, че наистина само това ще успеете да изкопчите — разбира се, ако първо я откриете.

— О, ще я открия, господин Уолтърс, обещавам ви!

За мое облекчение отделението за първа класа на „Бритиш Еървейз“ беше почти празно и аз се облегнах назад, наблюдавайки как под мен се отдалечават покрайнините на Лондон, като се питах как ще издържа петчасовото пътуване.

Опитвах се да не мисля за Елизабет, но това беше невъзможно. Бях я видял предната вечер и бледото ѝ, объркано лице се беше запечатало в паметта ми. Личеше, че все още е в шоково състояние. Това ме тревожеше повече от всичко: как ще се справи, когато излезе от него и осъзнае действителността — всичко, което се беше случило, и още по-лошо — това, което ѝ предстоеше? Сърцето ми се свиваше, щом си помислех за обидите и насилието, на което можеха да я подложат останалите затворнички. Откъде ще вземе сили, за да издържи след напрежението през последните четири месеца и през дните на процеса? Дори и сега, след като бяха минали едва два дни, тя изглеждаше като болна и не ме поглеждаше, докато говореше. Когато някъде хлопнеше врата, тя силно трепваше, а когато се чуха стъпки, приближаващи към стаята, в която седяхме, стана толкова напрегната, че върху дланите ѝ се отпечатаха дълбоки червени резки от ноктите.

Когато ѝ казах, че ще замина за Кайро, вяло протестира, че не иска да ходя, че това няма да помогне. Знаех, че не е в състояние да говори за това, и се опитах да сменя темата, но тя отново и отново повтаряше, че не знам какви хора ще срещна там, че те са зли и че не трябва да се забърквам с тях, защото животът ми ще бъде изложен на опасност. Опитах се да я накарам да разбере, че това е единственият ни

шанс да успеем да я измъкнем от затвора, но отговорът ѝ неизменно беше, че не искала да открия Кристин.

Щом стана време да си тръгвам, жената от затворническата охрана я придружи обратно. Елизабет тръгна след нея по коридора с наведена глава и отпуснати край тялото ръце. Изчаках, но тя не се обърна...

Главата ми така се завъртя, че се принудих да стана от мястото си. Вероятно и аз бях изпаднал в някакъв шок, защото единственото, което изпитвах, беше сляпа ярост заради това, което така нареченото британско правосъдие ѝ беше причинило. Вече бях сигурен, че щом всичко приключи, няма да има нужда да ме молят да напусна адвокатурата, защото сам щях да се махна.

След десет минути отново се върнах на мястото си и дадох знак на стюардесата да ми донесе нещо за пиене. Когато се качих на самолета, тя открито флиртуваше, но щом разбра, че не желая компанията ѝ, започна да се отнася към мен с едва прикрито презрение.

— Александър.

Извърнах се и отначало не повярвах на очите си.

— Шарлот!

Опита се да изобрази непринудена усмивка.

— Знаех, че, нямаше да се съгласиш да дойда — започна тя — и затова, ами... — После само сви рамене.

Опитах се да се съвзема от този нов удар и се изправих от седалката.

— Как попадна тук?

— Помислих си, че може би ще мога да ти помогна. Може да си спомня нещо или някого. Познавам Кайро.

Знаех, че е ходила там само веднъж, когато е била на единайсет години. Сега беше на шестнайсет, косата ѝ беше прибрана под барета, а зачервените ѝ, подпухнали очи изразяваха неудържимо желание да направи нещо, за да помогне на майка си. Усмихнах се и преглътнах гнева си, после я целунах по челото и я настаних на седалката до себе си.

— Нали не се сърдиш? — прошепна тя.

— Не. Не се сърдя, но щом стигнем, ще трябва да те кача на първия самолет обратно за Лондон.

В очите ѝ веднага се появиха сълзи.

— Не ме връщай! Моля те! Ще полудея, ако не върша нещо. Ще стоя в хотела, дори няма да излизам от стаята си, ако искаш, но нека остана с теб, моля те!

Сърцето ми се свиваше, като гледах лицето ѝ. С леко дръпнатите си тъмни очи и свежата си младежка кожа толкова много приличаше на Елизабет. Смятах я още за дете, но тя беше точно на годините, на които бях аз, когато се влюбих в майка ѝ.

— Александър?

Гледаше ме умолително, докато очакваше отговора ми. Погалих я по бузата и отметнах зад ухото ѝ един непокорен кичур.

— Александър — прозвуча нежно и несигурно гласът ѝ. — Знам, че ти си ми баща.

Почти се задуших, когато чух тези думи от нейните уста.

— Истина е, нали? Ти си ми баща. А също и на Джонатан?

— Да — едва отроних, — също и на Джонатан.

Отпусна глава на рамото ми и здраво стисна ръката ми.

— Как разбра? — попитах след малко.

Тя се разсмя.

— Защото мама винаги толкова харесваше усмивката ми. А и когато я видях как те гледа, е... и аз имам крив зъб, знаеш ли?

Избухнах в смях и силно я притиснах, за да не види сълзите в очите ми.

— Когато всичко свърши, когато се върнем в Лондон и мама бъде свободна, ще може ли да си сменя името?

— Това ще е първото, което ще направим като семейство — обещах ѝ и почувствах едновременно гняв и тъга, че Елизабет не е с нас, за да сподели този миг.

Когато сляхохме от самолета, минаваше десет. Робърт Литълтън ни очакваше. Кариерата му във Външното министерство напредваше бляскаво и сега той беше военно аташе в посолството на Великобритания в Кайро — нещо, което не знаех допреди два дни. Хенри му се беше обадил и му беше обяснил всичко, което се бе случило, и Робърт незабавно бе предложил помощта си.

Наблюдавах го, докато се здрависваше с Шарлот и останах доста смутен от факта, че не изглежда изненадан от присъствието ѝ тук.

— Отвън ни чака кола — каза той. — Направил съм резервации в хотел „Мариот“. — Усмихна се към Шарлот, която усърдно се загръщаше в огромното си палто. — Запазил съм двустаен апартамент, така че ще можете да сте заедно с...

— Искаш да кажеш, че си я очаквал?

— Разбира се. Хенри ми се обади да ме предупреди, че е тръгнала и, ако мога така да се изразя, да ми предаде наставленията ѝ.

Обърнах се към Шарлот, която в момента нахлупваше вълнената шапка на главата си.

— Хенри е знаел, че ще идваш?

Тя кимна. Поклатих глава и се засмях. Ще трябва да разменя няколко думички с него, когато се върна.

Докато пътувахме към града, Робърт ме запозна с всичко, което бе успял да открие досега. Изглежда, Кемал — напрегнах мислите си, за да си припомня дали бях чувал това име преди, но не можах да се сетя — е бил арестуван. Робърт не беше разбрал за какво точно, но бе повече от сигурен, че е нещо свързано с нелегална търговия някъде в Долината на фараоните.

— Това, което сега се опитваме да направим — продължи той, — е полицията да намери връзката на всички тези събития — фалшификацията, подозренията за сделки, с наркотици и оръжие и, разбира се, убийството на човека от охраната — с Пашата.

— Пашата? Дейвид Уолтърс спомена за него. Смята, че Кристин е при него.

— Вероятно е прав, но това не ни помага много. Пашата практически владее цяло Кайро. Тя би могла да е навсякъде. — Посочи ми с ръка навън през прозореца.

Макар че в тъмнината не можех да виждам много добре, разбрах какво има предвид. Кайро изглеждаше точно като място, в което човек би могъл да се крие вечно, без да бъде открит. На светлината на ярко примигващите неоновы реклами забелязах, че зад модерните постройки, които се издигаха от двете страни на оживената главна улица, градът веднага се превръщаше в лабиринт от малки улички и проходи, гъсто застроени със схлупени къщурки, в които цареше трескава човешка дейност. За моите очи на чужденец всичко изглеждаше като пълен хаос. Дори и на централната улица положението не беше по-добро. Убийствено смели шофьори свиреха с

клаксоните си и натискаха газта с нетърпение, стигащо до безумие. Спряхме в подножието на моста „Шести октомври“ и видяхме пред нас един полицаи, който крещеше на мъж, почти наполовина излязъл през прозореца на колата си. Някъде в далечината звучеше силна протяжна музика, която прибавяше още нюанси в нестройния градски оркестър.

Докато пресичахме моста по посока на квартала „Замалек“, Робърт се засмя.

— Горе главата! Не е чак толкова зле, колкото изглежда.

Отвън хотел „Мариот“ имаше много гостоприемнен вид. С белите мраморни фонтани и златни метални арки приличаше на оазис на цивилизацията, който кротко се противопоставя на напирания около него хаос. Тъй като приближаваше полунощ, настоях Шарлот веднага да си легне. После с Робърт си поръчахме пиене в стаята и разговаряхме до късно през нощта.

Точно в осем на следващата сутрин пристигна закуската и двамата с Шарлот седнахме на балкона, предъвквайки жилавите си сандвичи. Съзерцавахме отвисоко палмите, фонтаните и водоскоците около басейна на хотела. Въздухът все още беше хладен, но слънцето се опитваше да пробие сивата мъгла над града. Наблюдавах с ъгъла на очите си как Шарлот изпъва дългите си крака и посяга за чая. Отметна косата от очите си по същия начин, по който и Елизабет винаги го правеше. Изпитах остро чувство за някаква загуба. Толкова неща бях пропуснал от детството й. Преди никога не си позволявах да мисля повече и по-задълбочено за нея, но докато я разглеждах сега, останах удивен от смешния прилив на гордост, че е моя дъщеря.

Без да се извърне, с поглед все така вперен над градините, тя заговори.

— Знам, че ме наблюдаваш, макар да не го показваш. За какво мислиш?

Преди да успея да отговоря, преглътнах смутено, а после се разсмях.

— Питам се с какво съм заслужил щастието да имам толкова красива дъщеря.

За момент се замисли, а после се обърна и ме погледна с дяволити пламъчета в очите.

— Не мислиш ли, че това донякъде се дължи на мама?

— Мисля, че всичко се дължи на нея. В края на краищата, като оставим настрана теб, тя е най-красивата жена на света.

— И ти изобщо не си пристрастен, така ли?

Засмях се.

— Ако добре си спомням, веднъж тя самата ме обвини точно в същото. — Въздъгнах. — Боже, колко отдавна ми изглежда всичко сега — навярно е било по времето, когато ти си била само искрица в очите ми.

— Разкажи ми. Разкажи ми как сте се срещнали и защо не си се оженил за нея, когато съм се родила. Наистина бих искала да знам.

В този момент телефонът иззвъня и аз станах. Беше Робърт, който ми каза, че няма да може да се освободи от посолството преди два часа. Не бях очарован от идеята да чакам толкова време, но добре знаех, че без него не можех да направя почти нищо. От друга страна, бях щастлив, че мога да прекарам известно време с Шарлот. Тя имаше право — време беше да научи истината за Елизабет и мен.

Седяхме край басейна, където ни откри Робърт, който пристигна един час по-рано от обещаното. С него беше нисък мръсен египтянин, облечен в нещо, което някога е било доста приличен европейски костюм. Усмихна ни се и разкри уста пълна с повече дупки, отколкото зъби. Името му беше Мохамед Абу ел-Шами. Каза ни, че можем да го наричаме Шами.

Робърт ни обясни, че Шами се бил завърнал тази сутрин и смятал, че с неговото пристигане проблемите ни щели свършат. Погледнах скептично дребното хитро човече, но ми беше достатъчен само половин час, докато слушах разваления му английски, за да се убедя, че той познаваше всички и знаеше всичко за подземния свят на Кайро. Платежното средство, с което работеше, бяха услугите и скоро бях убеден, че половината град дължи на Шами някаква услуга — за останалата половина изобщо не попитах. Робърт вече му беше обяснил защо съм тук и каза, че сега ще ни остави, а „ние да започнем да действаме“.

Лицето на Шами сияеше от удоволствие, когато се обърна към мен.

— Няма причини да се притеснява, мистер Белмейн. Няма нищо, кое Шами да не може да свърши. — После измъкна от джоба пожълтялата си от тютюн ръка и я протегна под носа ми, като потърка

палеца и показалеца си, с което не остави у мен никакво съмнение относно магическия материал, необходим за извършване на чудесата на Шами.

Същата вечер отидохме с Шарлот на коктейл в посолството на Великобритания. Дейвид ми каза, че посланикът, проявил жив интерес към нашия случай и изявил желание да се запознае с нас. Веднага се досетих, че вероятно баща ми му се е обадил по телефона.

Чувствах се много странно да се появя на официално събиране поддръка с дъщеря си и едва сдържах усмивката си, когато, преди да влезем, тя извади малко огледалце от мънистената чантичка, която Сюзи, жената на Робърт, ѝ даде назаем, и погледна дали всичко е наред с червилото ѝ. Изглеждаше прекрасно. Тъмните ѝ къдрави коси падаха свободно върху раменете, а дългото бяло сако и плисираната сиво-бяла ленена пола — от „Келвин Клайн“, както ме бе осведомила — идеално подчертаваха лекия тен, който вече беше добила. Изпитвах малко глупава гордост, докато всички глави се обръщаха след нас, когато влязохме, и едва не се задавих, когато Шарлот ми намигна и ме попита дали няма да се чувствам по-щастлив, ако я представя като моя приятелка.

В хотела ни чакаше бележка от Шами. В нея пишеше, че ако искам да разбера къде се намира Кристин, трябва незабавно да отида при легналата статуя на Рамзес II в Мемфис.

Робърт още беше в посолството и затова — тъй като не знаех колко ще се забавя — Сюзи предложи да вземе Шарлот при себе си вкъщи. Веднага, щом колата на посолството пое към „Агуза“, казах на портиера да ми извика такси.

— В Мемфис ли отивате? — попита ме шофьорът, докато потегляше от хотела. Погледите, ни се срещнаха в огледалото. Не бях казвал на портиера къде искам да отида.

Пътуването беше дълго и щом излязохме от блясъка на светлините на града, продължихме в непрогледна тъмнина. Отдясно се виждаха очертанията на групи дървета, а от другата страна се простираха сухи и пусти поля. Пътувахме мълчаливо. След около половин час свихме от пътя и шофьорът изключи фаровете. На неясната лунна светлина виждах само пясъчна пустош.

— Рамзес — посочи ми той. — Вие чака.

Излязох от колата и тръгнах натам, накъдето ми беше посочил.

Чух, че обръща колата. После, за мое изумление, потегли обратно.

На около девет-десет метра пред себе си различих някаква постройка. В този момент луната се скри зад облак. Никога не бях виждал такава тъмнина. Вятърът виеше над пустинята и разнасяше странни звуци, издавани от невидими нощни създания. Кожата ми настръхна.

Внимателно стъпвах по пясъка. Стигнах до постройката и прокарах ръка по гладката бетонова повърхност, докато напипах отвор. Извиках, но в отговор чух единствено собствения си глас, върнат от зловещото ехо в празното помещение. Реших да чакам при вратата — нямаше смисъл да влизам, тъй като вътре беше прекалено тъмно, за да виждам.

Времето минаваше. В един момент забелязах светлините на кола в далечината, но тя сви, преди да стигне до мен. Вятърът се усили. Нещо притича през краката ми, а после се шумугна в нощта, докато отстъпвах назад. Зад гърба си чух шум и бързо се извърнах. Беше само зловещата сянка на дърво, което се огъваше и скърцаше от вятъра.

Както внезапно бе задухал вятърът, така внезапно и спря. Настана призрачна тишина. Тъкмо бях започнал да се питам как, по дяволите, щях да се върна обратно, когато в стаята изведнъж светна. Останах така за момент, като очаквах, че някой ще излезе. След като никой не се появи, прекрачих неуверено прага. Единственият звук беше плясъкът от крилете на птица, смутена от внезапната светлина. И моите стъпки.

Огледах се. Точно срещу мен, легнала по гръб в центъра на стаята, забелязах огромна статуя. Замръзнах на място. Издължените каменни очи изглеждаха зловещи, както и неестественото спокойствие на усмивката, изписана върху устните от варовик. Заплашително стиснатите в юмруци ръце се притискаха към тялото, а под силните бедра и колене се виждаха нацърбените краища на липсващия десен крак.

— Господин Белмейн?

Обърнах се, докато човекът пристъпваше от мрака. Беше висок колкото мен, но по-слаб. Черните му коси бяха грижливо сресани назад и оформени с гел. Носеше тъмен костюм, а бялата му риза блестеше

ослепително на фона на матовата му кожа. Протегна ми ръка. Погледнах я, но не я поех.

— Вие ли сте Пашата? — попитах го, макар че инстинктивно разбирах, че не е той.

Усмихна се и златото в устата му заблестя.

— Много сте официален, господин Белмейн — каза той, взирайки се във вечерния ми костюм. — Видях ви тази вечер, когато излизахте от посолството с дъщеря си. Много красиво момиче.

Понеже не му отговорих, той сви рамене и извади цигара.

— Шами ни каза, че търсите някого.

— Знаете ли къде се намира този някой?

Засмя се.

— Тя може би не иска да я открият.

— Тогава защо сте тук?

— Тук съм, за да ви кажа, че ще бъде по-разумно да се върнете в страната си.

— Ще си тръгна, когато я открия.

— Не ми се вярва да успеете да я намерите, господин Белмейн. Тя ме помоли да ви предам едно съобщение. Съвсем кратко е. — Дръпна дълбоко от цигарата и я хвърли на земята.

Чаках. Не откъсвахме очи един от друг. Усмихваше ми се подигравателно. Дори за момент не се усъмних, че ще използва пистолета, който извади от джоба си.

Пръстът му натисна спусъка и в стаята се чу глухо изщракване. Засмя се и аз почувствах как ме облива студена пот. Пръстът му отново помръдна. Нямах време да се помоля за спасение, но изведнъж то се появи над нас. Вдигнах поглед към птицата и той стори същото. Пистолетът изхвърча от ръката му в мига, в който кракът ми удари китката и едновременно с това юмрукът ми се заби в лицето му. Олюлях се и трескаво заопипвах за пистолета. Хвърлих се към него, но в този момент той ме ритна жестоко в слабините и аз се свлякох агонизиращ на пода. Само след секунда усетих пистолета опрян в слепоочието си. Чух стъпки, а после нещо изпраця в главата ми и загубих съзнание.

30.

Събудих се от тъпая японски туристи, които се взираха в мен. Заслепен и объркан, силно примигнах, опитвайки се да фокусирам стената от любопитни очи над мен. Щом видяха, че се свестявам, един от тях ми помогна да се изправя на крака, а друг малко грубичко изтупа праха от костюма ми.

За щастие водачът на японците говореше английски и успях да го попитам къде е най-близкият телефон. Той силно се разсмя и преведе въпроса ми на хората от групата, които приятелски ме потупаха по гърба и се присъединиха към веселието. Както и да е, след кратко лутане насам-натам успях да спра една каруца с кон. Каруцарят, възрастен беззъб селянин, който не разбираше и думичка английски, ме стовари пред някакъв занемарен хотел някъде по пътя за Сахара.

Веднага щом разбра къде се намирам, Робърт дойде да ме вземе.

— Разбра ли кой беше? — попита ме той. Наближавахме околностите на Кайро и забелязах, че стиска по-здрово волана, готов за битката с градските шофьори.

— Не. Не ми даде визитната си картичка. Каза само, че има съобщение от Кристин.

— И това съобщение беше да те отстрани незабавно?

— Знаеш ли кое ме учудва — отвърнах, докато си пробивахме път между работниците, които, без да отклоняват движението, ремонтираха пътя. — Защо не ме уби?

— Наистина, не ми звучи много разумно. Предполагам, че само са искали да те сплашат. Ако са имали намерение да те убият, щяха да го направят — не се съмнявай.

Когато пристигнахме в хотела, Робърт се качи с мен и изчака, докато взема душ и се преоблека. Управителят на хотела се обади да провери дали всичко е наред, тъй като охраната, която бе поставил пред вратата ми по настояване на посланика, му беше докладвала, че не съм се прибрал в стаята си през цялата нощ.

Навярно заради неговото обаждане, когато след половин час тръгнахме да вземем Шарлот, забелязах, че пред вратата няма охрана.

Попитах Робърт дали си спомня да е имало, когато влязохме. Той се замисли. Смяташе, че е била там, но не можеше да се закълне със сигурност.

Върнах се обратно в стаята да се обадя на управителя и оставих Робърт да търси охраната по коридора. Преди обаче да успее да вдигна телефона, той иззвъня.

— Господин Белмейн?

— На телефона.

— Вие не ме познавате, господин Белмейн, но аз се обаждам от името на Пашата. — Гласът говореше съвършен оксфордски английски. — Направо е невероятно, нали така, господин Белмейн, че не пострадахте снощи в Мемфис. Аллах бди над вас. Пистолетът беше само начин да ви предадем нежеланието на мис Уолтърс да бъде открита. Пашата е сигурен, че сега ще решите да постъпите както той ви моли, за да избегнете бъдещи неприятности. Трябва само да отидете в „Суец Канал Банк“, където се пресичат „Шари ел-Гиза“ и „Шари ел-Нил“. Там ще ви чака един човек. Той ще ви даде номер на банкова сметка. Молим ви да внесете по тази сметка сто и петдесет хиляди египетски лири — някъде около петдесет хиляди лири стерлинги. След като направите това, трябва да вземете първия самолет за Лондон. Билетът ви любезно е запазен от Пашата. Мисля, че предпочитате да пътувате с „Бритиш Еървейз“. Билетът ще ви очаква в...

— А Кристин Уолтърс?

— Мисля, че не сте разбрали добре, господин Белмейн. Парите не са за предаването на мис Уолтърс. Те са само първата вноска от сумата, която мисис Уолтърс дължи на Пашата. За сметка на това, понеже той е великодушен, ще се постарае да...

— Ще платя сумата, която искате, но не като вноска по сделките, които е сключвал с Пашата господин Уолтърс, а за да получа Кристин Уолтърс.

— Господин Белмейн, вие ще дадете парите. И то — боя се, че трябва да ви го кажа — при условията на Пашата, а не при вашите.

— Дойдох в тази страна да открия Кристин Уолтърс. Докато не стане това, моля, кажете на Пашата, че няма да си тръгна.

— Може би ще размислите, господин Белмейн, ако ви кажа, че докато разговаряме, дъщеря ви...

Устата ми пресъхна.

— Шарлот! Къде е? Какво, по дяволите...

— В безопасност е, господин Белмейн. Моля ви да направите така, както ви казах, и нищо няма да ѝ се случи. — После линията прекъсна.

— Мили боже! — рязко се извърнах, когато Робърт влезе тичешком. — Шарлот! Къде е тя? Мислех, че е с жена ти.

— С нея е. Какво става?

— Обадиха се... — Грабнах слушалката и набрах номера. Чу се сигналът от другата страна и почти веднага Сюзи вдигна.

— Александър! Най-сетне! Какво стана? Къде...?

— Къде е Шарлот? — изкрещях.

— Не е ли с теб?

Усетих как пропадам в някаква бездна.

— Не, не е при мен. Кога я видях за последен път?

— Преди около час. Оставих я пред хотела.

— Но къде е тогава? — Въпросът ми беше излишен, разбира се.

Пуснах телефона и сграбчих Робърт.

— Хванали са я. Чуваш ли?

Той се измъкна и грабна слушалката.

— Ще се обади на посланика. Какво точно ти каза мъжът?

Казах му.

— Имаш ли парите? — попита той.

— Разбира се, че имам проклетите пари. Парите са без значение.

— Тогава ти предлагам да направиш каквото са ти казали.

— Робърт, по-добре си го набий в главата — няма да си тръгна от тази страна, докато не открия дъщеря си, така че изобщо не ми говори за това.

— Обажда се Робърт Литълтън — каза той в слушалката, — свържете ме с посланика. Не ме интересува дали има съвещание, свържете ме незабавно с него!

Зачака телефонистът да го свърже, а аз закрачих нервно из стаята, като отново и отново се обвинявах, че не бях върнал Шарлот незабавно в Англия.

— Какво каза? — попитах Робърт, когато затвори.

— Ще се свърже с Лондон.

— Лондон! Какво, по дяволите, може да помогне това?

— Ще видим — отвърна ми. — Предлагам в това време ние с теб да отидем в „Суец Канал Банк“.

Отбихме се в стаята на управителя на хотела. Слава богу, той не приличаше на сънародниците си. Вместо да ме засипе с многословни извинения, както очаквах, просто вдигна телефона. Нямам представа на кого се обади, но след като свърши, ми каза да мина през прохода отсреща в Националната арабска банка, където ме очаквали сто и петдесет хиляди египетски лири.

Щом стигнахме в „Суец Канал Банк“, не се наложи да чакаме дълго. Към мен се приближи възрастна жена, забулена в тъмните си дрехи.

— Англичанин? — попита тихо.

Кимнах и тя ми подаде къс хартия, после бързо се обърна и изчезна сред тълпата. Понечих да я последвам, но Робърт ме задържа.

— Платили са й, за да ти предаде бележката. Преди нея е минала през твърде много ръце, за да можем да открием кой я праща. — Взе от ръката ми листа и го разгъна. Там имаше написан само номер на банкова сметка.

Превеждането на парите мина гладко и след по-малко от десет минути отново излязох навън. Робърт ме чакаше в таксито.

— Мисля, че е по-добре да отидем в посолството — предложи той.

— Закарай ме в хотела. Ако някой иска да се свърже с мен, той ще ме потърси там.

Но до края на деня никой не се обади.

Първото обаждане дойде на следващата сутрин. Беше посланикът, който ни каза, че проследяването на банковата сметка не е довело до нищо. Но пък бил получил инструкции от „Уайтхол“. Трябвало да информира президента Мубарак, че правителството на Нейно Величество ще бъде много задължено за усилията, които Народният съвет би положил за незабавното и безопасно завръщане на внучката на лорд-канцлера.

Погледнах смаяно Робърт.

— Александър, мисля, че ти просто не разбираш какво...

— Мислиш, че не разбирам? Тук става дума за дъщеря ми? Тя беше отвлечена. Отвлечена! Като имам предвид с какви откачени си имаме работа, според мен никак няма да е чудно, ако тя вече лежи някъде мъртва. И единственото, което можете да направите вие, е някаква си любезна молба да бъде върната! Какво, по дяволите, си въобразявате, че може да помогне това?

— Ще видим — отвърна ми спокойно.

И в следващия час наистина видяхме.

Началникът на полицията в Кайро пристигна в стаята ми в хотел „Мариот“. Заедно с него беше и посланикът, придружен от две доверени лица. Началникът ме разпитва почти цял час, а в това време в един от салоните на хотела беше организиран временен полицейски щаб.

— Пашата е бил разпитан — каза шефът, докато дърпаше пердетата и оглеждаше градината долу.

Сърцето ми щеше да изскочи.

— Вие знаете къде е?

— Извикахме го в централата. Страхувам се, че ще трябва да се задоволим само с това. — Извади от джоба си къс хартия и го постави на масата. — Пашата няма да каже нищо повече.

Всички сведохме поглед към масата, но написаното беше на арабски. Изобщо не се стараех да прикрия раздразнението си.

— И какво пише тук?

— Тук пише, господин Белмейн, че френският граф наказва с двойни фигури.

— И какво трябва да значи това, по дяволите?

— Така както звучи — нищо. Трябва да го открием. Пашата винаги действа така.

Посланикът изглеждаше объркан.

— Искате да кажете, че е нещо закодирано?

— Предполагам, че да. Но съм сигурен, че има и още нещо. Вярвам, че то ще ни даде ключа да разберем къде държат дъщеря ви, господин Белмейн. — Погледнах го, сигурен, че този човек си е загубил ума. После той се обърна към посланика. — Мисля, че вашите агенти, сър, ще трябва да се присъединят към усилията на полицията, за да разгадаем този код. Разполагаме с много малко време.

Грабнах бележката.

— За бога, какъв код е това. Ако се съди по поведението ви, човек би помислил, че в него е отговорът за решаването на кризата в Близкия Изток. Френският граф си е граф! Наказание — проклятие, клетва, заклинание, беда... Двойни фигури. Би могло да означава десетки неща!

— Десетото наказание — обади се Робърт.

— Между другото — започна посланикът, — току-що разбрах, че... Какво има, господин Белмейн? Нещо...?

— Десетото наказание — изрекох и когато видях, че всички се взират в мен, почти изкрещях. — Ако познавахте библията... Десетото наказание е било смъртта на първородните!

Посланикът ме гледаше изумен и аз не откъсвах поглед от него. „Мъртва е! Мъртва е!“ Думите ехтяха заедно с ударите на сърцето ми. Лицето ѝ изплува пред погледа ми и усетих как в тялото ми като нож се забива ужасът.

Полицейският началник заговори отново.

— Моля ви, не се тревожете — обърна се към мене той, — денят едва започва. А вие, господин Белмейн, ни дадохте добро начало.

Въпреки думите си обаче и той изглеждаше разколебан.

Избухнах.

— Не чухте ли какво казах? Не е ли съвсем ясно и разбрано съобщението? Не означава ли точно това десетото наказание? Проклетата ви страна с вашата проклета история!

— О, несъмнено точно това означава. Но то е само повърхностно впечатление. При Пашата нещата никога не са толкова прости. Виждате ли, разгадахте кода за минути, или поне така мислите. Но сега трябва да разрешим и загадката за десетото наказание.

Като видя реакцията ми, началникът реши, че е по-добре засега да се оттегли. Нервите ми бяха опънати от момента, в който разбрах за изчезването на Шарлот, и при този нов и невероятен обрат на събитията беше твърде възможно всеки момент да се срина.

Измина една безсънна нощ, но полицията не се доближи повече до разкриване на местонахождението ѝ. Щабът в хотела беше в хаос; почти всички дешифратори от района на Близкия Изток се опитваха да помогнат за разчитането на „главоблъсканицата“, както я наричаха сега. Единствените хора, които продължаваха да запазват хладнокръвие, изглежда, бяха началникът на полицията и управителят

на хотела. После и денят се изниза, без да получим никакво известие. Обади се баща ми, но аз го прекъснах, тъй като исках линията да бъде свободна. По-късно позвъни и Хенри, но отново изключих, преди да е успял да каже нещо.

На третия ден, точно преди обяд, пристигна Робърт с наръч телеграми. В момента, в който ми ги подаваше, телефонът, останал мълчалив цяла сутрин, изведнъж се разбуди.

— Господин Белмейн? Клод де Русе е на телефона, от вестник „Монд“.

— „Монд“?

Робърт натисна вилката и прекъсна разговора.

— Ако бях на твое място, щях да прочета телеграмите. Историята някак е изтекла. Това тук са послания от обществеността във Великобритания, която изразява подкрепата си за теб.

— Какво?

— Някой умен драскач е скалъпил цялата ти история, Александър, приятелю. Както ми казаха, там, у дома, цялата преса е гръмнала. Материали на първа страница. Голямата любовна история на нашия век — мисля, че така са я нарекли в един вестник. Ти и Елизабет...

— Аз и Елизабет? Но какво...?

— Страхувам се, че са се върнали чак до „Фокстън“. Циганката и аристократът. Това разпалва въображението на всички. Как сте се обичали тайно през всичките тези години и дори, че ти си баща на двете й деца. Всичко е извадено наяве. Разбира се, аз не съм ги чел, но Хенри ми каза. Обади ми се снощи. Каза, че първо звънял на теб, но бил прекъснат.

Гледах го онемял от удивление и същевременно в мен се надигаше вулканична ярост. Щом спря, изригнах.

— Това не е никаква сапунена опера! — закрещях. — Не разбират ли, че...

Телефонът прекъсна думите ми. Робърт вдигна слушалката.

— Боя се, че господин Белмейн в момента не може да ви отговори — обясни любезно и затвори. После се обади на управителя и го помоли да даде указания на телефонистките да отклоняват всички питания от пресата към временния щаб.

— Сега се успокой — продължи, като се обърна към мен. — Не разбираш ли, че след като на твоя страна вече са общественото мнение във Великобритания и пресата, това ще окаже още по-силен натиск върху египтяните да я открият. И ще я открият.

— Бих искал да имам твоята увереност. Къде, по дяволите, е Шами?

Робърт погледна часовника си.

— Всеки момент трябва да пристигне. Каза, че знае къде е Кристин.

— Какво! Защо не ми каза най-напред това?

Сви рамене.

— Мислех, че трябва да те предупредя за папараците. Тази сутрин са плъзнали навсякъде и ще трябва да се измъкнем през задния вход.

— Ами полицията? Каза ли им, че може би ще разберем къде е Кристин?

— Началникът е тръгнал насам. Между впрочем, най-горната телеграма е от жена ти. — Усмихна се, като видя как се смутих. — Ако бях на твое място, щях да я прочета. Мисля, че няма да останеш разочарован.

Съобщението беше съвсем кратко.

„Късмет, скъпи, опитай се да останеш цял за развода ни.

С обич, Джес.“

Погледнах към Робърт и видях, че се смее. За първи път от последните дни и аз се засмях.

— Със сигурност знае как да улучи момента — казах накрая. — Ще й пратиш ли отговор от мое име?

— И какво ще бъде съобщението?

— „Обещано!“

В момента, в който Шами влезе и видя началника на полицията, погледът му помръкна. Измърмори някакво извинение, че е сбъркал

стоята, и понечи да излезе. Началникът обаче се оказа по-бърз и го издърпа обратно.

Видът му беше по-лукав от всякога, докато ни разправяше, че всъщност не той бил видял Кристин, а брат му. После сви рамене.

— Но е все едно, нали така?

Полицаят поклати глава и Шами изглеждаше обезсърчен.

— Нали ви обяснил, мой брат познава жена на втори братовчед на Пашата и тя завела го на едно място, където видели ваша Кристин. Това е в Хан-ел-Халили, където правят златото. Същото злато, кое използвали за маска на фараон Тутанкамон, нали?

Началникът строго гледаше Шами.

— Каква маска на Тутанкамон, Шами?

Шами се огледа безпомощно.

— Не знам, сър. Шами знае само малко. — Извърна поглед към мен. — Ама мой брат казва днес да бъде във „Фишауи“. Някой ще ни заведе при мъже и те може кажат вас къде е ваша Кристин. Давай да вървим там, а?

— Добре — отвърна началникът на полицията.

Лицето на Шами имаше мрачно изражение, докато обясняваше, че брат му няма да е доволен, като го види, че пристига с полиция.

— Не че не харесва полицията — побърза да ни увери той.

Началникът се усмихна кисело и вдигна телефона. Заговори припряно на египетски и после ни помоли да изчакаме няколко минути, докато неговите хора успеят да заблудят представителите на пресата и ги изведат от хотела.

Очакваше ни цял ескорт коли, но нито една нямаше полицейска маркировка. Докато се отдалечавахме от хотела, забелязах, че няколко от колите се отделиха от кортежа и се изгубиха сред трафика.

Когато стигнахме до пазара, началникът влезе в джамията „Сейядна ел-Хюсеин“. Двама от хората му го последваха и когато отново се появиха, всички бяха облечени в традиционни египетски носии. Към нас се приближи един полицай, когото познавах от временния щаб в хотела. Каза нещо на началника си, като сочеше към пазара. Той го изслуша със сериозно изражение, кимна и се обърна към нас.

— Хората ми са заели позиции. Покриват Хан-ел-Халили по всички стратегически точки. Трябва да ви предупредя, господин

Белмейн, че ако възникне опасност, ще трябва да оставите всичко на тях. Моля, без героизъм. Нямате представа с какви хора си имаме работа. За тях всичко е „инсбалаб“ — божия воля. Ако някой се изправи на пътя им и трябва да го убият, за да постигнат желанията си, за тях това е „инсбалаб“ — изобщо не се замислят. — Извърна се към Шами. — Тръгвай към „Фишауи“ и без номера, Шами — ще те наблюдаваме.

Щом той се изгуби в тълпата, началникът се обърна към Робърт и мен:

— А сега ви моля да ме последвате. Ще ви заведе до „Фишауи“ — това е кафене на няколко пресечки отгук. Щом видите, че сядам, ви моля да не се отдалечавате повече от съседното магазинче, в което можете да разгледате стоката. В никакъв случай не тръгвайте оттам, освен ако не ви кажа. Оставяме се в ръцете на Шами. И отново ще наблегна — без героични постъпки.

Няколко минути по-късно се потопихме в хаоса на Хан-ел-Халили. „Фишауи“ наистина не беше далече, но бях сигурен, че ако опитам сам да стигна дотам, без съмнение щях да се загубя. Облечен в раираната си туника и с чалма на главата, началникът на полицията идеално се сливаше с тълпата. Двамата с Робърт останахме да стоим отстрани, побутвани от минувачите, и да разглеждаме сергията с месингови и медни съдове. В следващия момент собственикът ни попита какво търсим и за да не привличаме ненужно внимание върху себе си, Робърт се впусна в дълги и безсмислени пазарлъци. Преструвах се, че ги наблюдавам, но през цялото време очите ми не се откъсваха от Шами, който седеше през няколко маси от началника на полицията.

Сред надвисналият над улицата прахоляк виждах безизразни лица, които миролюбиво дърпаха от наргилетата, докато търговците високо предлагаха мътен ментов чай и турско кафе. „Фишауи“ беше странно място. Макар и неприветливо и мръсно, имаше някакъв особен чар; разкривените маси бяха изнесени на покритата уличка и сервитьорите прибягваха напред-назад от кухнята до тротоара, нарамили наргилета и табли.

Робърт си купи меден поднос.

Останах поразен, когато видях, че Шами си събува обувките и ги подава на един ваксаджия. Началникът на полицията поръча да му

донесат наргиле, а Робърт си купи и някакъв чайник. Времето едва минаваше.

Накрая началникът остави наргилето и се приближи към нас. Престори се, че се възхищава на месинговите вази, и тихо ни каза, че според него или Шами ни е излъгал, или пък са го разпознали.

Сърцето ми се сви. Отместих се, за да направя място на жена с бебе, и пъгнах ръце в джобовете, преди да съм стоварил юмруци върху най-близкия предмет.

Усетих, че някой ме ритна по крака и Робърт — вече натоварен с толкова покупки, че едва можеше да помръдне — посочи с глава към Шами. Жената, която току-що мина покрай нас, беше застанала до него и припряно му обясняваше нещо. Шами я слушаше, докато поглаждаше главичката на бебето. Щом свърши, жената отново загъна бебето в пелената и си тръгна. Той я последва:

Тръгнах след тях, но началникът ме дръпна обратно.

— Чакайте — прошепна ми.

Жената и Шами изчезнаха зад един ъгъл и ние минахме през „Фишауи“. Когато завихме покрай къщата, забелязах жената да крачи решително през навалищата. Шами вървеше след нея.

Продължихме да ги следваме неотлъчно през лабиринта от проходи, покрай сергии с килими, джелаби, накити... Търговците тичаха след мен и ми завираха стоките си в лицето, а сред цялата тази блъсканица непрекъснато бръмчаха и мъже с мотори, но аз нито за миг не откъсвах очи от жената пред нас. Изведнъж се чу нисък, последван от събарянето на сергия и един моторист се заби във витрината на някакъв магазин. Вдигнах поглед и видях, че жената е изчезнала.

Затичах се, пробивайки си път между хората, като безмилостно ги изблъсках от пътя си. Очите ми се стрелкаха наляво и надясно по пресечките. Някакъв мъж ме сграбчи за ръката и ме задържа да ми покаже какви поражения съм нанесъл на стоката му, но аз го отблъснах и продължих напред. Докато устремно порех тълпата, насреща ми се издигаше море от уплашени лица. И изведнъж отново съгледах жената с бебето, но Шами го нямаше. Тя стоеше на един ъгъл и гледаше надясно. Пробих си път до нея, но щом ме видя, отново хукна. Оставих я да се отдалечи и свих в една мрачна уличка. Беше задръстена от стадо овце, но на другия и край забелязах мършавата фигура на Шами да изчезва в някакъв вход.

Животните се оплетоха около краката ми като жива преграда от блеещи и движещи се тела. Сграбчих ги и ги нахвърлях едно върху друго, опитвайки се да си пробия път напред. Не виждах никъде Робърт или началника на полицията.

От вратата се влизаше в опушен коридор. Бях готов да се върна обратно, щом усетих острата миризма, от която ми се повдигна. Стените бяха покрити с плесен, а по мръсния, покрит с линолеум под се търкаляха нечистотии. Потърках очи, за да привикна с тъмнината. На няколко крачки вдясно от мен забелязах стълбище. Изкачих го, вземайки по две стъпала наведнъж. Щом стигнах до върха, забелязах дневна светлина в края на коридора. Затичах се нататък и когато излязох на открито, изведнъж се озовах пред плетеница от открити пасажи и стълби. Свих по най-близката и усетих, че кракът ми се удря в нещо голямо и меко. Сведох поглед и видях покрито с кръв лице. Шами простена. Клекнах да му помогна и в същия момент нечий крак се заби в главата ми.

После започнаха да ме налагат навсякъде. Свлякох се върху Шами, от устата и носа ми зашуртя кръв, а нападателите се нахвърлиха отгоре ми. След това побягнаха в посоката, откъдето бях дошъл. Успях да се изправя на крака и тръгнах след тях. Чу се изстрел и аз се отдръпнах в сянката. Някой затича и закрещя. Последваха нови изстрели и най-сетне се реших да изскоча навън. Полицайте се разпръсваха, тъй като нападателите ми — поне четирима от тях — затичаха в различни посоки. Видях единия, който потъна в криволичеща уличка, и се насочих след него. Излязохме на другия ъ край, точно в центъра на пазара. Спрях и се огледах. Някой извика и от тълпата изскочи черно „Пежо“.

Светкавично измъкнах от колата един шофьор на такси. Докато включвах двигателя, вратата от другата страна се отвори и Шами с размазано и кървящо лице, скочи на седалката.

— Тръгвай, мистър Белмейн! — извика той.

Подкарах сред движението. Шами се измъкна през прозореца и започна да крещи на всички да се махнат от пътя. Край нас препускаха очертанията на минарета и куполи. Зад себе си чувах воя на полицейските сирени, а отпред беше черното пежо, което се носеше по улицата, докато накрая с пронизително изскърцване сви по пътя за пирамидите. Завих след него и веднага натиснах спирачката, защото

върхлетях върху стадо поклащащи се камили. Пежото беше обградено от тях. Бързо изскочих от колата, но в този момент камилите се отдръпнаха и пежото незабавно потегли. Веднага се върнах на волана и натиснах клаксона, като крещях на водачите на камилите да освободят пътя. Полицейската кола изскочи иззад ъгъла, успя да избегне мелето и избръмча по посока на пирамидите след пежото.

Когато най-сетне успях да се освободя, двете коли бяха изчезнали. След около два километра, където пътят се простираше пред мен прав и безкраен, разбрах, че е безсмислено да продължавам. Обърнах и поех бавно назад. Но малко по-късно ни застигна полицейска кола и ни даде знак да спрем. Началникът се измъкна от задната седалка.

— Хванахме го! Върнете се обратно и ни следвайте. Ако се загубим, Шами знае къде е пътят за Александрия. А ти, Шами... — каза му нещо на египетски и отново се върна в колата.

Няколко минути по-късно спряхме пред разкошна вила. Вратата беше заключена. Един полицаи от предната кола излезе и заговори нещо по уредбата. След малко и началникът се присъедини към него. Остана заслушан за момент, после се върна и отвори задната врата на колата си. Оттам излезе Робърт и двамата се приближиха към мен.

— Пашата е вътре — каза началникът. — Искате да говори с теб. Съгласих се да остана отвън, но господин Литълтън ще дойде с вас. Мисля, че вече сте разбрали, че Пашата е опасен човек. Моля ви само да го изслушате и да не предприемате нищо неразумно.

Кимнах и изчаках, докато началникът се върна при уредбата. След няколко секунди вратата на вилата бавно се плъзна. Докато влизах с колата, забелязах, че началникът и двама от неговите хора се промъкнаха заедно с нас и се скриха зад храстите в градината.

Робърт ме последва до вратата. Неуверено натиснах дръжката и за моя изненада тя се оказа отворена. Входното фоайе, застлано с тигрови кожи и украсено с претенциозни огледала с позлатени рамки, беше празно. Обърнах се към Робърт и изведнъж двойната врата в края на коридора се отвори.

— Господин Белмейн!

Първото нещо, което ми направи впечатление в Пашата, беше прекрасната му неустойима усмивка. Второто нещо беше ръстът му. Челото му бе скрито над рамката на вратата, но очите му се взираха

надолу към мен, докато вдигаше отрупаната си в злато ръка. Докосна устни с дългия си, напомнящ на хищен клон пръст. Движенията му бяха почти женствени и все пак всеки негов жест излъчваше заплаха — зловеща комбинация, която ме накара да потръпна от отвращение.

— Няма смисъл да хабим думи, господин Белмейн — провлачено заговори той. — Ако искате да получите обратно дъщеря си, трябва да помолите полицията незабавно да напусне моята собственост.

Внезапно изгубих контрол и се нахвърлих върху него, като го стиснах за гърлото.

— Веднага ми кажи къде е тя или бог ми е свидетел, че ще те убия!

Той изврещя като заек и размаха безпомощно ръце и крака.

— Пусни го!

Обърнах се рязко и видях жената, застанала в подножието на стълбата. Беше насочила пистолета си към Робърт. Косата и част от лицето ѝ бяха покрити с лъскава кърпа, а очите ѝ бяха силно гримирани с черен туш. Взираше се в мен и по-скоро усетих, отколкото видях, триумфалната ѝ усмивка.

Пуснах Пашата. Той протегна ръка и пое пистолета, после небрежно се обърна към мен и Робърт.

— Изглежда, ще се окаже, Кристин — проговори той отново, — че още не са решили малката ми загадка. Така че, сега детето е нашият паспорт за напускане на страната.

Кристин вдигна поглед към него и забелязах странното, почти хипнотично обожание, изписано на лицето ѝ. Пашата ни кимна да го последваме в стаята. Двамата с Робърт се спогледахме, но нямаше какво да сторим с насочения в главите ни пистолет.

Вече бях влязъл вътре, когато чух вик. Входната врата се отвори с трясък и изведнъж цялата къща се изпълни с полицаи. Почти едновременно проехтяха два изстрела. Обърнах се и видях очите на Пашата, които втренчено сезираха в моите. Преди да се свлече, в погледа му видях такава омраза, каквато никога не бях виждал през живота си. Кристин извика и се спусна към него, после, преди някой от нас да успее да помръдне, тя сграбчи пистолета и го насочи към мен.

— Ти! — изкрещя злобно. — Всичко стана заради теб и твоята мръсница! Ти уби брат ми, а сега и мъжа ми. — И преди някой да я спре, дръпна спусъка.

Куршумът разкъса рамото ми. Полицайте бързо я обезвредиха. Робърт се наведе над мен, за да ме задържи да не падна. Сигурно минути след това съм загубил съзнание.

Прекарах нощта в посолството, натъпкан с обезболяващи, а лявата ми ръка се придържаше от превръзка. На следващата сутрин Робърт мина да ме види. След като измери температурата и прегледа раната, сестрата му каза, че съм достатъчно добре, за да изляза. Докато отивахме към канцеларията на посланика, той ме запозна с всичко, което се бе случило през нощта.

Пашата още не бил мъртъв. Докато Робърт ме карал при доктора на посолството, където да бъде недостъпен за пресата, Пашата спешно бил закаран с полицейски ескорт в болница.

— Ами Кристин?

— Задържана е в „Ел Кнатер“ — женския затвор. — Спря и пропусна някого пред себе си, но след това не продължи. — Струва ми се, че ти не знаеше, че е омъжена за Пашата? — попита ме.

Поклатих глава.

— Не, но предполагам, че това е имал предвид брат й, когато ми каза, че Пашата има някаква власт над нея. Жестоко ще съжалява за този брак.

Тръгнахме отново.

— Какво имаш предвид?

— Според ислямските закони жената не е ли собственост на съпруга си? Предполагам, че Пашата е мюсюлманин?

Робърт кимна.

— Значи ще трябва да отговаря според египетските закони. С убийството на човека от охраната, фалшификацията на маската, нелегалния внос и износ, отвлечането, и бог знае какво още са вършили, може да получи и смъртна присъда. — Усетих, че се напрегам, преди да задам следващия си въпрос, макар и вече да предугаждах отговора. — Не каза ли някой от тях къде е Шарлот?

Робърт поклати глава.

— Не е била във вилата — полицията е претърсила от горе до долу. Но има и някои добри новини. Извикали са някаква учена глава от музея в Кайро, който смята, че е разгадал онази главоблъсканица.

Вече бяхме влезли в канцеларията на посланика, където го заварихме заедно с началника на полицията и професора, който седеше

на една маса до прозореца, отрупана с библии и исторически книги.

— Нужно беше да насочим усилията си в друга посока — каза началникът на полицията, след като ни представи. — Моят приятел стори точно това и след продължителен процес на елиминиране вече имаме отговора.

Професорът седеше отстрани и самодоволно се усмихваше, докато началникът ни обясняваше как ученият беше стигнал до решението на загадката. Както и всичко, с което се бях сблъскал, откакто пристигнах в Египет, и то беше направо невероятно.

— Просто използвахме йероглифите — обясни ми професорът, сякаш човек би могъл да ползва йероглифите за разрешаването, на който и да е проблем. — Най-напред взехме тоягата. Помните ли? Тоягата на Мойсей, която се превърнала в змия. Това бил начин Господ да покаже на Мойсей, че в него е божията сила. Ето — вдигна той лист хартия, — тук е йероглифът за змия. Виждате ли?

Робърт, посланикът и аз погледнахме неразбиращи завъртулката, която слабо наподобяваше змия. Професорът само повдигна рамене пред явната ни неспособност да оценим думите му.

— После се замислихме над наказанието и как са умирали децата. Били са посетени от ангела на смъртта, нали така? Който нощем летял като птица над Египет, нали така? И коя птица лети нощем? Кукумявката. Ето и йератическия символ за кукумявка — виждате ли тук? — Посочи ни друго листче. На него беше надраскано нещо, което приличаше на цифрата 3. — Това е знакът за кукумявка. А сега вижте, като ги поставим заедно — знака за змия и знака за кукумявка — ето какво получаваме! — изчака, докато ние си предавахме резултата от усилията му и като го пое обратно от ръцете на Робърт, едва сдържайки възбудата си, продължи: — Това е знакът, изписан над една врата в Ел Халифа — Градът на мъртвите. Над вратата на къщата, където живее майката на Пашата. Изобщо не се съмнявам, че дъщеря ви е там и ако сте готов, господин Белмейн, можем да тръгваме веднага.

Бях твърде зашеметен от невероятната логика и можах само да се усмихна глупаво.

Пътуването до югоизточните покрайнини на града продължи дълго, но вече почти нищо не си спомням, защото през цялото време се молах увереността на началника на полицията да не се окаже

безпочвена. Щом стигнахме в Града на мъртвите, Робърт вдигна стъклата на прозорците, за да се защитим от вонята. Останахме заедно с посланика в колата, докато началникът, заобиколен от хората си, тръгна напред в зловещия град.

Не можех да повярвам на очите си, докато ги наблюдавах как пристъпват през прахоляка между измършавели животни, зазидани с глина гробове и окаяни, изтощени старци. Но не това ме потресе най-много, а новите лъскави мерцедеси и ягуари... и най-невероятното от всичко — нов модел „Ролс Ройс“. Робърт ми обясни, че дори когато се замогнат, някои хора предпочитат да останат при съседите си сред древните гробници, където са свикнали да живеят рамо до рамо със смъртта. Ако досега още не бях, то в този момент напълно загубих надежда някога да мога да разбера този народ.

Чакахме вече около десет минути, а може би и по-малко, когато се чу протяжният вик на мюезина, който се носеше от минаретата в далечината. Покрай нас започнаха да се промъкват прегърбени и забулени фигури на път към молитвения дом, докато кръглите им кафяви очи крадешком се стрелкаха към колата ни. След малко и началникът на полицията се появи и бързо закрачи към колата. Зад него двама полицаи водеха възрастна жена, която високо опяваше. Напъхаха я в друга кола, а началникът се върна при нас. Шарлот не се виждаше.

— Няма я — каза той, когато влезе. — Отвели са я тази сутрин.

— Отвели? За кого говорите? — попитах го, без да мога да сдържам отчаянието си.

Началникът кимна на шофьора и се обърна към нас.

— Съжалявам, господин Белмейн, не мога да ви отговоря. Единственото, което знам, е, че е била жива, когато са я взели. Хората ми ще отведат майката на Пашата за разпит, но мисля, че не ме лъжеше, когато ми каза, че не познава хората, които са дошли за дъщеря ви.

Отпуснах се на седалката, неспособен да понеса нищо повече. Никой не проговори, докато стигнахме в посолството. Никой не искаше да признае, че отново се бяхме върнали там, откъдето бяхме тръгнали.

— А, мистър посланик, мистър Белмейн — провикна се Шами, докато влизахме в канцеларията на посланика. Беше се ухилил като

тиква. — Секретарка ми каза, че мога почакам тук. Открихте ваша дъщеря, не?

— Не!

Усмивката му се стопи.

— Не открихте? Ама не бил ли мой... — Вдигна отчаяно ръце. — Той пак пил — обяви загадъчно. — Идва с мен, мистър Белмейн, аз ви заведа при ваша дъщеря. Много мил, много красиво момиче е ваша дъщеря. Сега ще ви заведа. Тя ви чака.

— Искаш да кажеш, че знаеш къде е?

— Разбира се. Тя е с мой брат. Тази сутрин аз я взел от Ел Халифа. Там не й харесвало. Хайде, тя чака вас!

Усетих, че цялото ми тяло се напруга, докато мрачните ми предчувствия се оправдаваха.

— През цялото време ли знаеше къде е тя, Шами?

Шами кимна сияещ.

— Със сигурно знаел, мистър Белмейн. Шами знае всичко.

Хвърлих се към него, но Робърт и посланикът ме задържаха.

— Щом си знаел, защо тогава ни остави да изтърпим всичко това? — изкрещях.

Шами сви рамене.

— Да казва, значи няма пари, мистър Белмейн. Като всички хора по света, и Шами има нужда от пари. — Ухили се. — Ами преследването, ах, преследване било страхотно, нали?

За момент загубил дар слово, не откъсвах очи от него. Докато дъщеря ми бе изживяла бог знае какви страдания при тези бог знае какви хора, този човек беше мислил само за парите, които може да спечели, и се беше отдал на страстта си към приключения, за да ги заработи. Гледах го как пристъпва от крак на крак и зяпа с овчата си усмивка ту мен, ту Робърт. После началникът на полицията бързо го изведе от стаята, преди да успее да си възвърна дееспособността...

ЕЛИЗАБЕТ

31.

Намирах се в затвора „Холоуей“ точно от шестнайсет дни, когато Александър се завърна заедно с Шарлот в Англия. Вече ми се струваше, че съм била тук цял живот. Същия ден дойде Хенри, за да ми каже, че Александър я е завел направо в болницата. Не мога да опиша колко ми беше трудно да живея с чувството за собствената си безпомощност.

В деня след завръщането си Александър дойде на посещение заедно с Оскар Ренфрю. Докато ме водеха към стаята за свиждане, сърцето ми се бе качило в гърлото и направо ми прилошаваше от унижението, че ще ме види в това състояние. Първия път, когато дойде — преди да тръгне за Кайро — все още бях прекалено зашеметена, за да разсъждавам. Но сега, докато вървах безшумно по коридорите, избягвайки да поглеждам надзирателките, покрай които минавахме, твърде отчетливо осъзнавах в какъв ад се бе превърнал животът ми. Когато ми казаха, че ще ме посети, сресях косите си и ги пуснах свободно, но знаех, че те няма да скрият тъмните кръгове под очите ми и повехналата кожа. От трите комплекта, които ми разрешиха да взема в затвора, бях избрала черен костюм „Шанел“ за дните за свиждане. Но вече го нямаше. Възмутени от откритото демонстриране на разкош, другите жени го разкъсаха на парчета и сега ги ползваха като парцали за чистене на килиите. Много малко от жените ми говореха, освен, за да ми ръмжат, съскат или дюдюкат през решетките. До полуда се страхувах от тях. По време на храненето стоях права — не можех да седна, тъй като не ми позволяваха. Ядях малко, защото плюеха в храната ми или я събаряха от подноса ми. През повечето време стоях мръсна, защото се страхувах да отида в банята. Преди Изабел — съкилийничката ми — да реши да ме направи своя приятелка, едва ли бях разменила и няколко думи с другите. Не знам как щях да се справя без Изабел. След като няколко дни мълчаливо наблюдава как ме тормозеха, тя реши да ме вземе под свое покровителство и да ме защити от непрекъснатите заплахи за разправа и сексуално насилие, и

дори успя да ми уреди работа заедно с нея в библиотеката. Там беше единственият ми отдиш от кошмарите.

Пред отделението за свиждане охраната спря и отвори вратата на една от стаичките. Подът беше застлан с кафяв килим, а стените бяха голи. В средата имаше маса. Влязох и вратата се затвори след мен. След няколко минути чух стъпки, после се появи Александър. Бях си обещала, че ще бъда твърда и че няма да позволя да разбере колко ужасни са нещата в действителност, но когато видях погледа му, загубих самообладание. Никога не бях виждала друго мъжко лице, изпълнено с толкова любов и мъка.

Прегърна ме с една ръка и зарови лице в косите ми, като ми шепнеше да се успокоя. Оскар кимна към охраната и ни оставиха сами. Измина известно време, преди да успея да се съвзема. Докато Александър и Шарлот бяха в Кайро, Хенри ме информираше за развоя на събитията и сега, когато вече знаех, че и двамата са си у дома, живи и здрави, цялата мъка и страх, които досега бях успяла да потисна в себе си, изригнаха. Александър мълчеше, докато му припомнях, че му бях казала да не заминава, че го бях предупредила с какви хора ще си има работа; нарекох го неразумен, егоист и глупак, дори го ударих по ранената ръка. Накрая той ме хвана и ме извърна към себе си.

— И все пак се радвам да те видя.

Настани ме на стола и седнал на ръба на масата, се разсмя, докато ми разказваше как Джонатан позеленял от завист, че и той не е бил отвлечен, и нямал търпение да изчака завръщането на Шарлот от болницата, за да може да чуе от нея всички кървави подробности.

— Не се притеснявай — усмихна се, щом видя разтревожения ми поглед, — баща ми заведе Джонатан в провинцията и Шарлот ще бъде спокойна. Канари и Каролин ще се грижат за нея. И аз, разбира се.

Извърнах се със свито сърце. Сега те щяха да са заедно — Александър, Шарлот и Джонатан, а аз бях тук...

Сигурно е разбрал как се чувствам, защото извади ръка от превръзката си и ме притисна.

— Ще те измъкнем оттук, скъпа — обеща той. — Знам, че ти е трудно, но моля те, опитай се да бъдеш търпелива.

Но от начина, по който погледна Оскар, разбрах, че нещо го смущава, и когато го попитах, той ми призна. Ставало дума за начина, по който египетските власти са разпитвали Кристин. Макар че нямал

точни подробности как са процедирали, за да изтръгнат признанията ѝ, но знаел, че когато се стигне до преразглеждане, обвинението ще вдигне голям шум около методите им и може би дори ще успее да ги анулира.

— Единствената ни надежда е тя да присъства на преразглеждането — каза Оскар. — А и тогава не можем да сме сигурни дали ще признае престъпленията си.

Но стана. Посланикът на Великобритания в Кайро и бащата на Александър използваха цялото си влияние и успяха да уредят Кристин да бъде доведена в Лондон под усилена охрана за преразглеждането на делото. Едва по-късно разбрах, че ако не беше присъствала, изобщо нямаше да има преразглеждане.

Бяха изминали почти девет месеца, откакто я бях видяла за последен път, и четири от тях беше прекарала в египетския затвор. Сега беше на четирийсет и три, но изглеждаше почти на шейсет. Косата ѝ, или поне това, което беше останало от нея, беше сплъстена и когато вдигна очи от костеливите си ръце, забелязах някаква странна безжизненост в погледа ѝ. Малката ѝ уста беше разтеглена в две остри успоредни ивици от омраза. Държеше се изправена, но виждах, че под кафявия шевиотен костюм, в който почти се губеше, измършавялото ѝ тяло се огъва от усилието.

Гледах я като хипнотизирана и изпълнена с ужас, слушах как полага клетвата, и едва не се задуших от състрадание и мъка, че я виждам в това състояние. После вдигна поглед към мен през съдебната зала, а в жълтеникавите ѝ очи блесяха тържествуващи пламъчета, и аз разбрах, че е дошъл моментът за разплата.

— Не мога да се заблуждавам — започна тя. — Знам, че до края на тази година ще бъда мъртва. Престъпленията, които с моя съпруг извършихме в Египет, са достатъчни, за да получим не по една, а по две смъртни присъди. С радост ще ги приема. Вече няма за какво да живея. Съпругът ми и брат ми бяха моят живот. Не си правя илюзии относно това, как са ме използвали, как са ме превърнали в пионка в опасните си игри, как съм служила като разменна монета в сделките им, но това няма значение. Получих каквото исках. Получих Салах — Пашата. Той се омъжи за мен, защото брат ми настояваше. Никога не ме е обичал и нямаше да ме обикне, знам го добре, но го приемам. За мен бе достатъчно да бъда негова жена. Той беше мъж, притежаващ

изключителна власт. Може би беше груб и тираничен, беше отмъстителен, корумпиран и жесток — и все пак с мен винаги се е отнасял много мило. Казвам ви всичко това, за да разберете защо извърших това. Всичко беше заради брат ми. Разбирате ли — аз знаех какво означава да обичаш някого, който обича друг. Брат ми живя в този ад повече от дванайсет години. Всеки ден беше мъчение за него — да бъде с нея и да не бъде обичан от нея. Това го накара да си загуби ума и всъщност то го погуби. Салах също обичаше друг мъж, но аз ще съм тази, която ще бъде с него накрая, а моята снаха никога не беше с брат ми.

Докато продължаваше да говори и да се опитва да обясни сляпата си страст към Пашата, тя сякаш отново изживяваше всичко, забравила съдебната зала и всички присъстващи. Преди Александър да ми каже, не знаех за женитбата ѝ и сега заедно с всички останали в залата стоях смаяна, докато разказваше за своята маниакална, несподелена любов към Пашата — любов, която непрекъснато сравняваше с обичта на Едуард към мен.

Накрая сведе поглед.

— Сега може би ще разберете защо подпалих склада в Билингтън с намерение да убия снаха си.

Усетих как се напрегам и всичко около мен се олюля.

— Мразех я. Тя доведе в дома ни незаконната си дъщеря, копелето на този мъж — посочи с трепереща ръка към Александър и продължи, без да повишава тон:

— И брат ми се отнасяше с детето като със свое. Даваше на двете всичко, което поискаха. И как му се отплати тя? Като отново избяга с любовника си, а после се върна при нас, след като той я изостави, и се опита да пробута второто си копеле като дете от брат ми. Но дори и след тази лъжа, след като го беше измамила по такъв начин, той ѝ прости, защото я обичаше. Дори осинови децата ѝ. Промени завещанието си в тяхна полза. А през цялото време аз бях тази, която му помагаше да осъществи мечтата, която щеше да го спаси от пълното унижение заради изневерите ѝ. Нуждата да получи маската се разгоря в него с цялата сила на любовта му. Ако не успееше да я получи, нищо друго не му оставаше. И докато аз му помагах, тя отново беше в леглото на любовника си. Този път, това го уби. Снаха ми заслужаваше да умре и щеше да е мъртва, ако Даниъл Дейвисън не я

беше спасил. — Очите ѝ за миг се спряха на мен, после отново се извърна. — Ако зависеше от мен, нямаше да отиде в затвора, а щеше да гори в пъкъла. — Отново замълча и на лицето ѝ се изписа грозна усмивка.

— Но брат ми я обичаше. Той би ѝ простил всичко и заради него и аз съм готова да я освободя от присъдата. Тя е невинна.

Ръцете ми се вкопчиха в преградата пред мен, когато тя се обърна и впи жълтите си очи в моите. Усмивката ѝ бе станала поширока и имаше нещо толкова зловещо в нея, че се вцепених от ужас. Защо го прави? Защо, след като толкова ме мрази, ми подарява свободата? Цялото ми тяло се разтресе от неудържим страх, докато тя хвърли в лицето ми отговора:

— Живей сега с вината!

Очите ѝ не се откъсваха от мен и едва чуто се изсмя. Беше победила.

След освобождаването ми и докато дните и седмиците минаваха, започнах все по-рядко да виждам Александър. Не можех да го погледна, нито да помисля за любовта си към него, без да виждам лицето на Кристин и начина, по който ме гледаше в онзи ден. Александър опита всичко, за да ми помогне да се съвзема, но колкото повече ме упрекваше или увещавахе, толкова повече се отдръпвах.

И тогава, в деня, в който Кристин бе осъдена на смърт — 14-ти септември, пристигна писмо, изпратено по специален куриер. Дори и сега ми е трудно да опиша какво изпитах, докато отварях плика. Не пишеше кой е откъснал страницата от дневника на Кристин и ми я е изпратил; питах се дали не беше самата тя. Датата беше от 12-ти септември и докато четях, сърцето ми се изпълни със страшната самота и тревога, които навярно бе изживяла не само през последните си часове, но още откакто бях влязла в живота ѝ.

„От момента, в който я видях, в мен нямаше никакво съмнение, че един ден ще трябва да я убия. Може би това беше някакво ясновидство, макар че не си спомням да съм имала определено видение, нито пък предчувствах огъня, който щеше да изпепели толкова неща около мен. Просто усещах неудържима нужда да защита себе си и всичко мое.

Елизабет Сорил. Беше надарена с онази красота, за която аз дори не бях мечтала, и дари братята ми с обич и щастие, докато в същото време таеше в душата си мъката по изгубената си любов — любов, от която никога не се отказа.

Но какво право имаше тя на тази любов? И аз съм жена, и аз познах любовта, и аз познах болката от загубата. Но нима прекарах живота си, като карам другите да страдат за това?

Сега обаче знам, че никога не съм изживяла нещо подобно на любовта, която свързваше Елизабет и Александър. Това беше любов, която не само бе преминала над пропастта на класовите различия, но беше надживяла и годините на раздяла, агонията на отблъскването и това най-разрушително чувство — вината. Завиждам ли ѝ за тази любов? Не, съжалявам я. Любов с такава дълбочина и сила изисква да се плати за нея. Аз бях призвана да изпълня този дълг и не съжалявам. Защо трябваше да изживее тя всичко това? Какво беше нейното страдание в сравнение с моето? Брат ми ѝ даде своя свят, но той беше и мой, и аз лъгах, мамих и убивах, за да си го върна. И през цялото време моят враг — моят истински враг — не е била Елизабет, нито Александър, а тяхната любов.

Защо любовта им беше толкова неразрушима?

Облягам глава на стената. Около себе си не виждам нищо друго, освен мрак, но ноздрите ми усещат тежката миризма в килията. Сред почти неразличимите звуци чувам собствения си смях. Смея се и не мога да спра. Каква горчива ирония — ако някой може да ми отговори на този въпрос сега, в края на живота ми, то той ще ми даде ключа и за самия живот.

И както излиза, точно те, държат ключа — Елизабет и Александър.“

Щом свърших с четенето, в мен не остана никакво съмнение, че именно Кристин го е изпратила. Сякаш виждах усмивката ѝ,

усмивката, която ми беше отправила в съдебната зала. Като ми беше дала свободата, тя ме бе осъдила на затвор, от който нямаше спасение — затворът на вината. Знаела е какво върши и това е било последното ѝ предупреждение. Начин да ми даде да разбере, че със смъртта ѝ вратата зад мен е заключена и ключът е отнесен завинаги.

Продължавах да скърбя и за двете ни и все повече се затварях в себе си, неспособна да го споделя с никого, както и да приема живота си и да започна отначало.

Понякога от някой прозорец на горния етаж виждах как Александър излиза от къщи с Шарлот или Джонатан. Беше напуснал адвокатурата и от следващата година смяташе да открие консултантско бюро. Искаше това да бъде ново начало за двама ни, но винаги щом го погледнех, си спомнях за хората, които бяха страдали заради нас. Ако вдигнеш очи към мен, пусках бързо пердето, неспособна да срещна погледа му. Толкова силно копнеех за него, че понякога ми се струваше, че ще полудея. Колкото повече се опитвах да престана да го обичам, толкова по-силна ставаше любовта ми. Предпочитах да умра, отколкото да живея без него. Но вината ми винаги ме преследваше, способна да ме лиши дори от удоволствието на последното избавление.

Джесика се обади през един съботен следобед в края на септември. Наблюдавах Канари, докато вдигаше телефона; само споменаването на името ѝ накара съвестта ми да се разбуди. Още една жертва, още един обвинител. Питаше дали може да дойде да ме види. Отказах, но тя беше настойчива.

Пристигна около четири със сребристия си „Фолксваген“. Сърцето ми мъчително подскочи, когато видях колата да спира отвън. Беше същата като тази, която караше Кристин — дори със същия цвят. Чух я, че говори с Канари в коридора, после вратата се отвори и аз събрах сили да се обърна.

Русата ѝ коса — гладка и лъскава — блестеше на следобедното слънце. Лицето ѝ беше загоряло и въпреки че я бях виждала веднъж, сега ми се стори много по-красива, отколкото я бях запомнила. Очите ѝ се разшириха, като видя занемарения ми вид.

— Е — каза ми тя, — предполагам, че невинаги сте изглеждали толкова зле, но трябва да призная, че съвсем не сте това, което очаквах.

Продължавах да я гледам, докато очите ѝ внимателно обходиха стаята.

— Ще пиете ли чай? — попитах я аз.

— Мисля, че Канари — нали така ѝ беше името — отиде да донесе.

Поканих я да седне и като отметна от раменете сакото си, тя се настани в креслото на Едуард, праметна крак върху крак и изведнъж ми се стори много дребна, елегантна и свободна. Изглежда, не бързаше да заговори и откритият начин, по който ме разглеждаше, страшно ме смути. После се разсмя.

— Приличате си — каза. — Божичко, наистина колко си приличате.

Станах, защото Канари влезе в стаята. Остави чая на масата между нас и отново излезе.

— Предполагам, че не сте дошли само за да видите как изглеждам — промълвих, докато подавах чашата с чай към Джесика. — Защо сте тук? — Не исках да прозвучи толкова остро, но бях настръхнала още от момента, в който се обади.

— Тук съм, за да разбера какви игри играете.

— Игри? — Оставих чашата си, като разлях чая в чинийката. — Мисля, че нямате никакво право...

Гласът ѝ прозвуча уверено, когато ме прекъсна.

— Елизабет, живях с твоя призрак толкова дълго, че вече дори не искам да си спомням. Само това е достатъчно, за да имам право.

Погледнах я и усетих как враждебността помежду ни се засилва.

— Добре, щом мислите, че имате право, кажете каквото сте решили да ми кажете. Слушам ви.

Бръкна в чантата си и извади пакет цигари.

— Знаеш ли как мразя жълтата преса. Седмица след седмица тези драскачи се подигравал на онова, което двете с Розалинд вършим в Грийнхем Комън. Само ей така, за забавление. Те нямат съвест, нямат морал, нямат милост. Но аз не за първи път съм тяхна жертва, нали? Защото и аз, заедно с Александър, Едуард и Кристин, трябваше да понасям последствията от мръсните им дребни писания още от момента, когато решиха да разнищят целия ви живот с Александър от „Фокстън“ до днес. Нищо не печелеха от това, освен временно дискредитиране на лорд Белмейн. Няколко колони със сензации, без

изобщо да се замислят за хората, чийто живот разрушават, и още преди човек да успее да произнесе думата „последници“, те вече са се прехвърлили на следващата си жертва. Точно от жълтата преса започна всичко. Така ли възнамеряваш — да останеш в тази твоя стая през останалата част от живота си и да се обвиняваш за всичко случило се? Но това е като да си мислиш, че притежаваш властта на Господа. — Засмя се. — Искам да кажа — ето, трима души са мъртви, а никой не поема вината. Така си мислиш, нали? Знаеш ли какво, защо не ми дадеш малко и на мен? Имам предвид, че ако не се бях омъжила за Александър, ти никога нямаше да се омъжиш за Едуард, нали така?

Почувствах как кръвта се отдръпва от лицето ми. За един кратък миг ми се стори, че виждам Кристин, която се усмихва насреща ми.

Гласът ѝ бе изпълнен с присмех.

— Колко патетично! Нараняваш Александър, нараняваш себе си и децата си само защото не можеш да преглътнеш факта, че онази лъжкия, измамничка и убийца е била осъдена на смърт в една чужда държава за престъпления, които сама е извършила. Чуваш ли какво ти казвам? Сама! Не ѝ е била нужна твоята помощ. Не си могла да я спреш да ги извърши, дори не си знаела с какво се занимава. Защо тогава караш всички да страдат сега?

— Как можеш да ми говориш така? Спомена ли ти Александър какво каза Кристин в съда? Каза ли ти как съм мамила и лъгала Едуард през всичките тези години, докато той мамеше теб? Как правехме каквото ни се искаше, без да ни е грижа какво причиняваме на другите? Каза ли ти...?

— Александър ми каза всичко. Да, знаех, че ме мами. Мамеше ме от деня на сватбата ни, дори и преди това. И тогава те обичаше, и сега още те обича. Затова съм тук, макар че един господ знае защо съм се загрижила. Чуй ме, Елизабет, за бога — не си преживяла всичко това, за да го отхвърлиш сега. Стегни се. Държиш се като...

— Едуард и Кристин са мъртви, Джесика! Каквото и да ми кажеш...

— Едуард е мъртъв, защото е бил крадец и фалшификатор, който е искал прекалено много, но и него са го измамили. Онази проклета маска е причина за сърдечния му удар. Знаеш го и Кристин също го е знаела. Така че, как можеш да седиш тук, по дяволите, и да караш

Александър, Шарлот и Джонатан да плащат за това? Миналото си е минало, Елизабет. Трябва да му обърнеш гръб и да продължиш напред.

Погледнах копчето, което бях откъснала несъзнателно от жилетката си, беше се търкуло на пода. Джесика също го видя и се засмя, докато ставаше сама да си налее още чай.

— Е, след като свършихме с Едуард и Кристин, да се върнем на теб. Предполагам, че няма да се съгласиш с мен — и толкова по-зле, — но ти си съвсем безхарактерна, Елизабет. Абсолютна страхливка. Александър трябва да си е загубил ума, задето те оставя да продължаваш да го измъчваш така.

— Ако знаеше истината, цялата истина...

— Елизабет, ако искаш ми вярвай, но много добре разбирам как се чувстваш. Никой не би могъл да изтърпи мъките, които ти изтърпя, и те да не оставят рани в душата му. Но помисли за Александър — разруши брака си, изостави кариерата си и накрая рискува живота си, и все заради теб. Какво още искаш от него? Ще бъда честна, ти изобщо не ме интересува, но не продължавай да го измъчваш, моля те.

Изминаха няколко минути, преди да успея да проговоря. Неочакваното й съчувствие така ме съкруши, че дори не смеех да вдигна очи и да я погледна.

— Знае ли, че си тук? — попитах я.

— Не. — Остави чашата и взе сакото си. — Дойдох, защото мисля, че трябва да знаеш — вчера с Александър получихме развод.

Наблюдавах я, докато отиваше към вратата. Там се обърна, погледна ме за момент и каза:

— Доволна съм, че дойдох. Не познавах Едуард, но ми се струва... Е, имаме много общи неща, не е ли така? Той с неговата мания и аз с моето търсене на смисъла на живота. И двамата носихме един и същи кръст — обичахме ви. Всички си платихме, Елизабет — всеки един от нас. Не прави така, че всичко да се окаже напразно.

Дълго след като Джесика си отиде, останах да седя в креслото, припомняйки си всичко, което ми беше казала. Истината беше, че дори без да го съзнава, тя беше много права, когато ме нарече страхливка. Бях дори нещо много по-лошо. Но сега разбрах, че трябва да свърша нещо, което трябваше да направя още в началото. Трябваше да кажа на Александър истината, така че да разбере защо за нас няма бъдеще. Трябваше да му кажа как в онзи съботен следобед през миналия

септември бях подпалила склада в Билингтън и бях убила Даниъл Дейвисън...

Не исках да убивам него, а Кристин. От момента, в който се обърнах от хаоса и разрушенията в стаята ѝ се озовах очи в очи с Кемал, единственото, което си спомнях беше обзелият ме безумен ужас. Когато видях колко съм уплашена, той се засмя и се обърна към Кристин, която стоеше зад него.

Нейна беше идеята да подпалим всички доказателства срещу нас — нейна и на Дан. Кемал ме изпрати да взема керосина от колата си. Той го разля върху отломките, но аз подпалих огъня. Само за секунди цялата стая лумна в пламъци. Кемал се затича и ни извика да бягаме. Но Кристин продължаваше да стои на вратата и да се взира в огъня. И изведнъж почувствах, че губя разсъдък си и виждах само възможността да се спася от изнудването, да сложа край на заплахата за децата ми. Вдигнах ръце и ги стоварих върху гърба на Кристин. Тя политна напред и аз отново я блъснах. Падна в пламъците, но когато се обърнах да се отдръпна, успя да се надигне, вкопчи се в крака ми и ме повали на земята. Започнахме да се борим, като всяка се опитваше да блъсне другата в огъня. Косата ми обгоря, а нейните дрехи се подпалиха. Успя да седне върху мен и ръцете ме заболяха, докато се опитвах да я изблъскам. После напрегнах всички сили и я откъснах от себе си, а тя изпищя и се строполи точно в центъра на пожара. Останах да я наблюдавам, без да помръдна, докато се бореше да се измъкне. Пищеше и видях ужаса, изписан в очите ѝ, но продължавах да стоя неподвижна.

След това някой ме избута и Дан се хвърли да я изтегли. Викна ми да му помогна, като ми крещеше, че съм убийца, но аз само гледах като парализирана това, което бях извършила, неспособна да откъсна очи от Кристин. Преди шкафът да падне върху Дан, забелязах, че успя да я освободи, но в следващия момент вече не виждах никой от двамата. Едва тогава хукнах да бягам.

Затова бях страхливка. А също и убийца и подпалвачка. А през цялото време той ме защитаваше и докато Майкъл Самюелсън беше толкова близо до истината за това, което се бе случило в действителност, Александър дори за миг не се усъмни в моята невинност. Изложи живота си на опасност — както и живота на Шарлот — само за да ме освободи от затвора, а аз бях наистина

виновна за престъпленията, заради които бях осъдена. Бях го излъгала и продължавах да го лъжа. И знаех, че никога нямаше да може да ми прости това.

32.

На следващия ден в единайсет часа куфарът ми беше готов и чакаше в коридора. Казах на Джефри, че може де го сложи в колата и се върнах горе.

Обадих се от телефона в спалнята си. Пулсът ми биеше спокойно, но пръстите ми трепереха, докато набирах номера. След седмото позвъняване понечих да оставя слушалката, но точно тогава отсреща вдигнаха.

Моментът беше дошъл, но гласът ми замря в гърлото.

Чувах го как диша. После съвсем тихо попита:

— Елизабет? Ти ли си?

Преглътнах мъчително и се заставих да приключа с това.

— Александър, трябва да говорим — успях да кажа накрая.

— Ще дойда веднага.

— Недей! — Поех дълбоко въздух. — Искам да ти го кажа сега. Не искам да те виждам, а когато чуеш това, което имам да ти казвам, ще разбереш, че е най-добре да се разделим.

Слушаше ме мълчаливо, докато говорех. Понякога спирах за малко, като си мислех, че ще каже нещо, но той мълчеше. Така че продължавах — разказах му всичко точно така, както се беше случило до самия му край.

Зачаках, но той все още не проговаряше.

— Съжалявам, Александър — прошепнах. — Знам, че вече е твърде късно и че нищо не може да се промени, но искам да знаеш, че те обичам с цялото си сърце. Няма никакво извинение, това, което ще кажа, не може да промени случилото се, но аз само...

— Защо не ми се довери, Елизабет?

Тишината продължи безкрайно, докато неспособна да издържам повече, поставих слушалката и излязох от стаята.

Останах в Сарк три дни. Времето беше студено и ветровито и нищо не напомняше за последния път, когато бяхме тук с Александър.

Посетих всички места, където бяхме ходили заедно — пещерите на пиратите, залива Дикскарт, Езерото на Венера. Дори отседнах в

същия хотел. Отново и отново се опитвах да върна това, което бяхме изживели, да си спомня колко бяхме влюбени, преди да го излъжа, преди Кристин да умре, преди да започна да мамя Едуард..., но спомените ми бяха заглушени от звука на гласа му, когато ме попита защо не съм му се доверила.

Беше късен следобед, облаците бяха надвиснали ниско над земята и валеше неприятен ситен дъждец, а аз вървах по пътеката към замъка „Жеспилиер“.

Страхувах се да дойда тук. Страхувах се, защото от всички места на острова точно „Жеспилиер“, с поляните и скалите около него, пазеха най-съкровения ми спомен. Къщата стоеше все така горда в разрухата си и аз си спомних как бяхме мечтали един ден да бъде наша. Обърнах се и тръгнах през поляната, после през тесния проход излязох върху ръба на скалата. Сърцето ми спря да бие и едва не се задуших от нахлулите спомени. Точно тук в края на онази седмица, когато смятах, че болката от раздялата ще ме убие, ме намери той. Точно тук, на този остров беше заченат Джонатан и тук за първи път казах на Александър, че има дъщеря. И когато сега се връщах назад, не можех да не се запитам какво би станало, ако бяхме дошли тук още първия път, когато ме помоли — когато беше едва на седемнайсет, а аз на двайсет и две. Нещата биха могли да се развият много по-различно. Дали любовта ни с течение на времето щеше сама да угасне? Дали раздялата и безумният копнеж по нещо, което не можехме да имаме, не беше това, което ни притегляше толкова силно един към друг през всичките тези години? Но не, то беше нещо повече, нещо, което не можех да опиша с думи.

Вятърът свистеше между скалите, шибаше лицето ми и проникваше през дрехите ми с ледения си дъх. И изведнъж разбрах, че бях права, като дойдох. Най-сетне си го спомних такъв, какъвто беше първия път, когато идвахме тук, когато ме взе в прегръдките си и ми обеща, че един ден ще се върнем отново. Сега вече никога нямаше да може да удържи обещанието си, но аз винаги щях да си спомням колко много се обичахме.

Вдигнах очи към небето и оставих дъждът да измие сълзите ми. Вече всичко свърши. Винаги щях да го обичам и нищо не можеше да промени това.

Загърнах плътно палтото си и за последен път огледах мрачния морски пейзаж. Очите ми се взираха във вълните, които непрестанно и равномерно прииждаха и се отдръпваха долу в подножието. Останах дълго така, загледана в залива, докато сенките се сляха в плътен мрак, сякаш се опитваха да сглобят счупените парченца от сърцето ми. Зарових лице в ръцете си и потънах в бездънната бездна на скръбта.

Изведнъж, преди още да произнесе името ми, го усетих. Вдигнах глава със заслепени от сълзи очи, обърнах се и бавно се отпуснах в прегръдките му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.